

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 28 / Hejmar: 336 / Kanûn 2009

SERHILDANLAR DEMOKRATİK SİYASETİN ÖNÜNÜ AÇIYOR

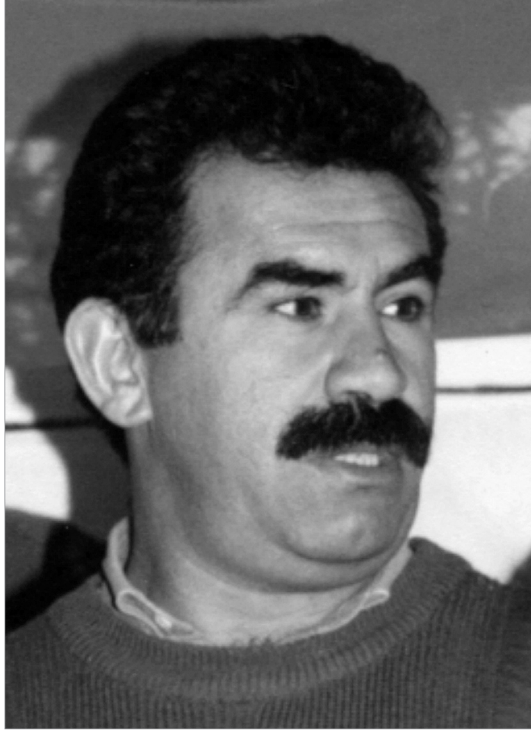

RÊBER APO DEĞERLENDİRİYOR

PKK'DE GELİŞEN YÜCELİĞİ VE ÖNDERLİK GERÇEĞİNİ İYİ ANLAMAK

Ortaya çıkan gelişmelerden de öyle anlaşılıyor ki, arkadaşlar politika sanatında henüz tecrübesiz ve güçsüzdürler. Oyunlara çabuk geldikleri gibi, yanlış etkilenmelere de açık bir durumu yaşamaktadırlar. Bunların yanısıra doğru etkilenmeleri ciddiye alıyorlar, ama bunları yorumlama ve uygulamada inanılmaz bir duyarsızlık göstermektedirler. Diğer bir değişle doğru etkilenmeleri, pratik yaşama, örgütleme ve eyleme dönüştürmede inanılmaz bir derecede yetersizlikleri, saflıkları ve gecikmeyi yaşamaktadırlar. Böylesi bir durum karşısında, mevcut yetersizlikleri fırsat bilen yanlış etkilenmeler harekete geçiyor ve etkilerini egemen duruma getiriyorlar. Etki altına giren arkadaşlar ise, bu durumlarının hesabını çok kötü bir şekilde ödemektedirler. Hatta bazıları bu duruma düştükten sonra "gelin bizi kurtarın" demektedirler. Bu noktada, militanların böylesi bir aymazlığı kabul etmemeleri gerektiğini söylüyoruz.

Bunlara sormak gerekir: Neden Partinin doğrularının etkisi altına girmemektedirler, doğruları en açık bir biçimde savunmamaktadırlar? Olumsuzluklar o kadar mı bunları cezbediyor? Açık ki, bu tür durumlar içerisine düşmekten kendisini kurtarmasını bilmelidir. Bunun karşısında ise Partinin sözcülüğü, yani militanlığı yetkince yapılmalıdır. Politik mücadelede güçlü olmamız gerektiği açıktır. Politik mücadele demek, bizde hem örgüt içinde ve hem de örgüt dışında günün 24 saatinde dikkatli ve duyarlı olmayı bilmektir. Parti politikası ve çizgisi çerçevesinde yaşamayı özümsemek gerekmektedir. Her arkadaş kendisinden bile kaynaklanabilecek yetersizliklere karşı, günün 24 saatinde dikkatli ve duyarlı olmalıdır. Bir politikacı veya önder olabilmek için bütün bunları yerine getirmesini bilmek gerekir. Yoksa bir çoklarının içerisine girdikleri duruma düşmekten kendilerini kurtaramazlar. Açık ki, böyle bir tavırla ne politikacı, ne de önder olunur. Fakat bizimkiler paşa olmaya sevdalanmışlardır. Ama bunlar günlük paşalar durumuna bile gelemezler.

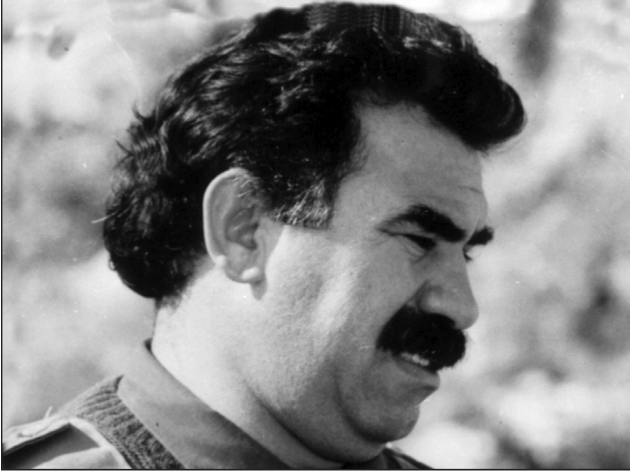
PKK hareketi olarak, sürekli bir biçimde onuru yüceltmek durumundayız. Ne tek bir arkadaşla, ne de kendimizle dalga geçmeye niyetimiz var. Böylesi bir tavır içerisine girmek, halka ve gerçekten sergilenen yüce çabalara karşı büyük bir saygısızlık olacaktır. Sosyalizm ve halk gerçekliği sonuna kadar temsilinin bizde gerçekleşmesi mümkün müdür? Evet mümkündür. Böylesi bir gerçeklik dışında saygı duyulabilecek herhangi bir yanınız olabilir mi? Bunun olup olmayacağı fazlası ile bizi ilgilendirmez. Partimiz için esas olan sosyalist önderlik gerçeğidir. Böylesi bir gerçeklik dışında ne kimseye kıymet veririz, ne de onlar için gözyaşı dökeriz. Bizim duygularımız, hatta dünyamız bu gerçekliğe şiddetle bağlıdır. Şimdi bu gerçeklikte büyüklüğü, duyguları ve her türlü yaşam belirtilerini görmek gerekir. Bir çok arkadaş, kendilerini en tanınmaz bir duruma getirdikten sonra, dikkate almalarını istemektedir. Bunları neden dikkate alacağız? Yine bunların neyine değer vereceğiz? Muazzam yüceliklerle örülü bir yaşam içinde kendilerini en kötü duruma düşürmekten çekinmeyen bu ögeleri neden dikkate alacağız.

Gelişen ve kurumlaşan PKK Önderliği olarak, biz de bu biçimde yaklaşmayı deneyim ve tecrübeler sonucu öğrendik. Böylesi bir yaklaşımı teori ve pratiğin de doğruladığı bugün daha iyi anlaşılmaktadır. Önderlik konusunu böyle esaslı bir şekilde ele almamızın nedeni, kendisini en iyi sayanlar içinde bile olumsuz örneklerin ortaya çıkmasından dolayıdır. Bunlar militanların çabalarına ve emeklerine hor ve saygısız olarak bakıyorlar. PKK'de gelişen yüceliği ve Önderliği kendi kişisel çıkarları için sinsi bir şekilde kullanabilecekleri gafleti içine düşmektedirler. Yine özeleştiri adı altında, kendilerini değişik göstererek sinsiliklerini ve kurnazlıklarını Parti içerisinde bir politika ve örgüt anlayışına dönüştürmek istemektedirler. Fırsatçılık yapıyorlar, bazen engel olmaya çalışıyor, bazen yanlış yol gösteriyor ve böylece de Parti içinde kendilerini konuşturmaya çalışıyorlar. Biz de bunların üzerinde derin düşünüyoruz. Doğru çözüme ulaşmak için sonuna kadar çaba sarfediyoruz.

Bir sosyalistin insan yaşamına büyük bir saygısı olduğunu, insanları geliştirmek için onu eğitmek için, pratik yaşamla büyük bir destekte bulunduğunu daha önce de belirtmiştik. Böylesi bir temelde insanı ilerletmek mümkündür. Bunun dışında bir yaşam dayatıldığında dur diyeceğiz. Bu noktada kavgayı derinleştirerek sonucu almaya çalışacağız. Bu tiplerin üzerine sert bir biçimde gitmemize gerek yoktur. Fakat bunlar ısrarla bu konumlarını sürdürmektedirler. Hatta "yutturabilirim, biraz daha kurnazlık yaparsam tamamen aldatabilirim" diyerek olumsuzluklarında ısrar etmektedirler. Bu zihniyetin maskesini daha da düşürerek ne kadar sefalet içinde bulunduğunu ortaya koyacağız. Sözümona bu kurnazlar bizi de idare etmeye çalışıyorlar. Bizim veya militanların idare edilmeye çalışılmasının anlamının ne olduğunu ortaya koyduk. Önderlik ve yönetim gerçeği üzerine yaptığımız değerlendirmeler, bu konuyu açmaya yönelikti. Arkadaşlar bazen yönetti, bazen de yönetildi. Nasıl yönettiniz veya yönetildiniz? Her ögemiz bu soruya doğru bir karşılığı vermeye çalışmalıdır. Çünkü bu sorular son derece önemlidir. İnsanlarla ölüm-kalım koşullarında ilgilenilmektedir.

**** Bu yazı Rêber Apo'nun çözümlemelerinden alınmıştır.***

İçindekiler

Değerli Serxwebun okuyucuları, derginiz Serxwebûn 2010 Ocak ayından itibaren tekrar eski gazete formatında ve eski logosuyla çıkacaktır. Ayrıca okuyucularımız ***www.serxwebun.com*** *adresinden Serxwebûn'un arşiv çalışmalarından da yararlanabilirler.*

AKP'nin tasfiye politikasının boşa çıkarılması gerçek demokratik çözümün önünü açacaktır

"Askeri operasyonlar karşısında tabii ki gerilla kurbanlık koyun gibi boynunu uzatmayacaktır. Kürt sorununun çözümsüzlüğü ve tasfiye politikası karşısında direnişini yükseltecektir. Bu nedenle önümüzdeki dönem bir taraftan halkın demokratik serhıldanlarının gelişeceği, diğer taraftan da gerillanın direnişinin yükseleceği süreç olacaktır. Çünkü demokratik çözüm artık devletin ve AKP'nin kendine Müslüman, kendine demokrat yaklaşımlarının insafına bırakılamaz. Artık söz bitmiştir. Söylenecek her şey söylenmiştir"

Kürdistan şehirleri, kasabaları ve Türkiye metropollerindeki halkımız Önderliğe yönelik saldırıdan sonra çok kararlı bir direniş ortaya koymuş bulunuyor. Önderliğe karşı yapılan bu saldırıya halkımız yediden yetmişe, kadın, çocuk, erkek, genç, yaşlı Önderliğe özgürlük sloganıyla büyük bir serhıldan gerçekleştirerek cevap vermiştir. Bu eylemler de göstermektedir ki Kürt halkı özgürlüğüne ve demokratik haklarına saldırıldığında bu haklarını korumada kararlıdır. Önderliğin özgürlüğünü kendi özgürlüğü ve demokrasisi olarak görmektedir. Önderlik ile halkı, PKK ile halkı ayırmak isteyen bütün komplolar boşa çıkmaya mahkûmdur. Bu direnişlerin gösterdiği en temel gerçeklik budur.

Şu andaki mevcut siyasal durumu, ortaya çıkan sonuçları, gelişmeleri irdelemek gerekmektedir. Gerçekten de Kürdistan'da ve Türkiye'de şu anda ortaya çıkan mücadele yeni bir dönemin mücadelesidir. Geçen on yılların, mücadelesinden farklı bir karaktere sahiptir. Bir kere bu sürecin geçmiş dönemdeki süreçlerden farkını ortaya koymak gerekmektedir.

Önceleri Kürt halkı üzerindeki klasik inkâr ve imha siyasetine karşı mücadele ediliyordu. Türk devleti de klasik inkâr ve imha siyasetini sürdürmek için çok kirli bir savaş yürütmekteydi. Kürt halkının bu mücadelesini bastırmak için geçen on yıllarda her türlü kirli savaş yöntemini denemiştir. Tüm bunlara rağmen Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi bastırılamadığı gibi, Kürt halkının mücadele kararlılığı daha da artmıştır. Uluslararası komplo Kürt Halk Önderliğini esaret altına alıp İmralı'ya Prometeus misali çivilemesine rağmen Kürt halkı kendi özgürlüğüyle Önderliğinin özgürlüğünü, sağlığını, geleceğini birleştirerek mücadeleyi her geçen gün daha örgütlü ve bilinçli biçimde yürütme gücüne kavuşmuştur. Özellikle son birkaç yıldır yürütülen mücadele ile Hareketimize karşı yürütülen tasfiye planları boşa çıkarılmış ve eski politikalar iflas ettirilmiştir.

29 Mart sonrasındaki süreci yeni bir dönem olarak görmek gerekir

Özellikle 29 Mart seçimleriyle birlikte eski Kürt politikasının iflas ettiği, eski Kürt politikasıyla Türkiye'nin bir yere gidemeyeceği netleşmiştir. Bu açıdan Kürt Özgürlük Hareketi için 29 Mart seçimleri sadece bir yerel seçimin kazanılması olmamış, klasik inkâr ve imha politikasının iflasının açıkça gösterildiği gün olmuştur. Bu yönüyle on yıllar süren mücadele 29 Mart seçimleri şahsında büyük başarı kazanmıştır. Belki zafer kazanmamıştır, ama devletin inkâr ve imha politikasını iflas ettirme açısından çok önemli bir sonuç olmuştur. Bu açıdan 29 Mart sonrasındaki süreci hem Kürt Özgürlük Hareketi açısından hem de Türkiye açısından yeni bir dönem olarak görmek gerekir.

Aslında Türk devletinin klasik inkâr ve imha politikası daha önce de iflas etmişti. Zap direnişi ve yine o dönemde gerçekleşen serhıldanlar, daha sonra 2008 Önderliğe sahiplenme eylemleri de Türk devletinin klasik politikalarını iflas ettirmişti. Ancak Türk devleti yeni bazı siyasi enstrümanlarla seçime girmeyi, seçimde de başarılı çıkmayı düşünüyordu. Bu açıdan TRT 6 açıldı, Kürdoloji bölümünün açılacağı söylendi ve söylemde de Kürt sorununun çözülmesi konusunda adım attıklarını, daha da atacaklarını söyleyerek 29 Mart seçimlerini kazanmayı, buna dayanarak da Kürt Özgürlük Hareketini ideolojik, siyasi ve askeri saldırılarla yenilgiye uğratmayı düşünmüşlerdi. Ancak bu planlama 29 Mart seçimleriyle yenilgiye uğratılmıştır.

29 Mart seçimlerinde klasik inkâr ve imha politikasının yenilgiye uğratılmasıyla birlikte Kürt Özgürlük Hareketi derhal bu durumu değerlendirmiş ve yeni kararlara varmıştır. Daha önce izlediği, yıllardır dillendirdiği demokratik çözüm stratejisinin 29 Mart'la birlikte daha da gerçekleşebilir bir imkâna kavuştuğunu görerek demokratik siyasal çözüm kararlılığını açıkça ilan etmiştir. İnkâr ve imha politikasının iflas ettiğini, bu politikanın artık yürütülemeyeceğini, bu nedenle Türk devletinin de bu gerçekliği görerek Kürt sorununun demokratik çözümü için adım atması gerektiğini belirtmiştir. Bu nedenle

Kürt Özgürlük Hareketi 13 Nisan'daki açıklamasıyla daha önceki demokratik siyasal mücadele anlayışına, çözüm yaklaşımına ivme kazandırmıştır. Bu konuda kararlılığını daha açık ve net bir biçimde ortaya koymuş, artık demokratik çözüm zamanının geldiğini belirtmiştir. Türk devletinin de böyle bir yaklaşım içine girerek 29 Mart seçimlerini doğru değerlendirip çözüm için bir irade ortaya koyması çağrısında bulunmuştur.

Devletin klasik inkâr ve imha politikası iflas etmiştir

Klasik inkâr ve imha politikaları boşa çıkarıldığından, gelinen aşamada yeni bir politik yaklaşımın ortaya konulması ve demokratik çözüm yaklaşımında daha ısrarlı olunması gerektiği gerçeği ortaya çıkmıştır. Bu nedenle Önderlik de *"bundan sonra siyasal mücadele daha fazla öne çıkacak"* diyerek yeni dönemin karakterini ortaya koymuştur.

Aynı günlerde devlet de toplanmış, klasik inkâr ve imha politikasının iflas ettiğini görmüş, eski söylemlerle, eski yöntemlerle, eski araçlarla bu sürecin götürülemeyeceği kanaatine varmıştır. Artık gelinen noktada yeni bir politika, yeni bir yaklaşım gerektiğini görerek yeni bir Kürt politikası inşa etme kararı alınmıştır. Ancak Türk devleti eski politika iflas etti, artık inkâr ve imhada ısrar etmeye gerek yok, demokratik siyasal bir çözümle bu sorunun çözülmesi ve gündemden düşürülmesi biçiminde bir kararlılık ve irade ortaya koymamıştır. Bunun yerine eski politikayla Kürtler üzerinde mevcut egemenliği sürdürmek, iç ve dış kamuoyunu inandırmak mümkün değildir, bu nedenle bazı küçük adımlarla, sınırlı bazı şeylerle yeni bir Kürt politikası inşa etmek ve bunu bir çözümmüş gibi iç ve dış kamuoyuna kabul ettirmek, buna dayanarak da Kürt Özgürlük Hareketini ezmek biçiminde yeni bir saldırı planlamışlardır.

Görüldüğü gibi eski politikasının iflas etmesi doğrudan Kürt sorununun demokratik çözümü anlamına gelmemektedir. Nitekim eski politikanın çözülmesi karşısında Türk devleti Kürt sorununda demokratik siyasal çözüm politikası ortaya koymak yerine, zihniyet ve amaç değiştirmeden bazı siyasi argümanlarla, araçlarla yeni bir Kürt politikası inşa edip Kürtlerin Özgürlük Mücadelesini bastırma konsepti benimsemiştir.

Görüldüğü gibi eski politikasının iflası sonucunda benimsenen politika bir demokratik çözüm politikası değil, Kürtler üzerinde egemenliği sürdürmenin yeni politikasıdır. Bunun için de yeni inşa edecekleri Kürt politikasını iç ve dış kamuoyuna kabul ettirmeyi önemli görmüşlerdir. Daha doğrusu belirli siyasi enstrümanlarla meşruiyet kazandırılmış bir politikayla Kürt Özgürlük Hareketine tasfiye saldırısının koşullarını oluşturmayı, sonrasında da saldırarak tasfiye etmeyi hedeflemişlerdir.

Çözümün koşulları Türkiye'de de Kürdistan'da da olgunlaşmıştı

29 Mart seçimlerinden sonra Kürt Özgürlük Hareketi de Türk devleti de yeni bir politik yaklaşım benimsemiştir. Çünkü eski politikanın iflasından sonra ne Kürt Özgürlük Hareketi daha önceki yaklaşımı esas alabilirdi ne de Türk devleti eski politikalarla bu işi yürütebilirdi. Bu açıdan ortaya çıkan bu yeni durumu hem Kürt Özgürlük Hareketi değerlendirecekti hem Türk devleti değerlendirecekti.

Kürt Özgürlük Hareketi doğru bir yaklaşımla bu sorunun demokratik siyasal yöntemlerle çözülmesi biçiminde açık ve net bir politik tutum ortaya koymuştur. Ve eğer Türk devletinin de çözüm için bir siyasi iradesi varsa bu sorununun çözülebileceğini belirtmiştir. Çünkü silahlı mücadeleyle Kürt Özgürlük Hareketi sorunu açığa çıkarmış ve bu sorununun çözümünü dayatmıştır. Artık devreye girmesi gereken demokratik siyasettir. Böyle bir anlayışla demokratik siyasete ve demokratik siyasal çözüm koşullarına fırsat verilmesini istemiştir. Bu yönüyle Türk devletini ya da Türkiye'de çözüm isteyen kesimleri cesaretlendirmek için eylemsizlik kararı almıştır. Çünkü yeni dönemde çözümün koşulları Türkiye'de de Kürdistan'da da olgunlaşmıştır. 29 Mart seçimleri artık siyasal çözümün ertelenemez hale geldiğini yalnız iç kamuoyuna değil, dünya kamuoyuna da göstermiştir. Bu nedenle de Kürt Özgürlük Hareketi böyle bir ortamı değerlendirerek bu sorunun çatışmasızlık ortamında demokratik siyasal yollarla çözülmesi kararlılığını ortaya koymuş ve bu yönlü de adımlar atarak Türk devletini demokratik çözüm kulvarına girmeye zorlamıştır. 29 Mart seçimlerinin sonuçları ve Kürt Özgürlük Hareketinin bu tutumu karşısında Türk devletinin eski politikalarında ısrar etmesi kaybetmesi demek olurdu.

Meşruiyetini kaybetmiş hiçbir siyaset amacına ulaşamaz

Türk devleti önceki yol ve yöntemlerle, araçlarla, yaklaşımlarla Kürt Özgürlük Hareketine karşı yüz yıl değil, bin yıl daha savaşsa kaybetmeye mahkûmdur. Çünkü siyasetin bir temel kuralı vardır: Meşruiyetini kaybetmiş hiçbir siyaset amacına ulaşamaz. Ne kadar askeri ve siyasi destek olursa olsun, ne kadar ekonomik, sosyal ve kültürel desteği olursa olsun meşruiyetini kaybetmiş bir politikayı ayakta tutmak, başarıya götürmek mümkün değildir. Bu durum 29 Mart seçimleri sonrası kesinlikle açığa çıkmıştır.

Nitekim Türk devleti bunu görerek Kürt sorununda yeni bir teori üretmeye, yeni bir politik yaklaşım benimsemeye ve bunu yeni araç ve yöntemlerle inşa etmeye, bunun çabasını yürütmeye koyulmuştur. Başta Kürtler olmak üzere iç ve dış kamuoyuna kabul ettirme planlaması yapmış ve bunu kamuoyuna ilan etmiştir. Genelkurmay başkanının 14 Nisan'da "Türkiye'de yaşayan herkese Türkiye halkı denir, ama hepsi Türk milleti içindedir" sözü ve değerlendirmesi, Türk devletinin benimsediği yeni Kürt politikasının ideolojik yaklaşımı ve teorik izahı olmaktadır. Genelkurmay başkanı bu açıklamasıyla bundan sonraki politikanın hangi ideolojik ve teorik temele da-

yanacağını ortaya koymuştur. Zaten daha önce de Genelkurmay sözcüleri tek millet olmayı engellemeyecek, yani asimilasyonu durdurmayacak, zaman içinde Kürtlerin Türkleşmesini engellemeyecek her türlü adım atılabilir demişlerdir. TRT 6 ve Kürdoloji bölümlerini de bu çerçevede gördüklerini, ordunun bunlara karşı olmadığını, bunların politikacıların işi olduğunu, kendilerinin de saygı duyduğunu belirtmişlerdir. Zaten AKP'nin dediği gibi yürütülen politika devlet politikasıdır.

Herkes Önder Apo'nun yol haritasını beklemeye başlamıştır

29 Mart sürecinden sonra Kürt Özgürlük Hareketi yalnız eylemsizlik ilan etmemiş, açıklamalarıyla Kürt kamuoyuna ve dünya kamuoyuna demokratik çözüm konusundaki kararlılığını ortaya koymuştur. Aynı süreçte Kürt halk Önderi de *"yol haritası hazırlayacağım ve sorunun demokratik çözümle sonuçlanması için elimden gelen katkıyı sunacağım"* diyerek Kürt sorununun demokratik çözüm tartışmalarına ivme kazandırmıştır. Önder Apo'nun Kürt sorununun çözümü için yol haritası hazırlayacağım demesi iç kamuoyunda da dış kamuoyunda da büyük umutlar ortaya çıkarmıştır. Herkes Önder Apo'nun yol haritasını beklemeye başlamıştır ve bu çerçevede Türkiye'de demokratik siyasal çözüm tartışmaları gerçekten de hiçbir dönemde olmadığı kadar artmıştır. Bu yönüyle 29 Mart seçimlerinden sonra Kürt Özgürlük Hareketinin attığı adımlar, Önder Apo'nun değerlendirme ve yaklaşımları gerçekten de etkili olmuş ve sonuçlarını ortaya koymuştur.

Bu durum karşısında Türk devleti telaşa kapılmış, kendisi 29 Mart seçimlerinden sonra yeni bir Kürt politikası inşa edip Kürtler üzerindeki egemenliğini yeni koşullarda sürdürmek isterken, Özgürlük Hareketinin ve Önder Apo'nun yaptığı hamlelerle yeni inşa etmek istedikleri politikanın boşa çıkacağını, Önder Apo'nun inisiyatifi temelinde Kürt sorununun gerçek anlamda demokratik çözüme doğru yol alacağını görmüşlerdir. Eğer bir an önce durduramazlarsa bunun önünü alamayacaklarını, kendilerinin izledikleri yeni politikanın da iflas etmesiyle birlikte Kürt sorununun gerçek anlamda demokratik çözüme kavuşacağını görerek paniğe kapılmışlar ve bu sürecin önünü almaya çalışmışlardır.

AKP hükümetinin açılım adını verdiği ve koordinatörlüğünü İçişleri Bakanı'nın yürüttüğü bu politika böyle ortaya çıkmıştır. Önder Apo'nun ve Kürt Özgürlük Hareketinin demokratik çözüm mücadelesi konusundaki inisiyatifini kırmak, önünü almak ve kendi yeni inşa etmek istedikleri Kürt politikasını kabul ettirmek için içeride ve dışarıda büyük bir kamuoyu oluşturma çalışması içine girmişlerdir. Zaten Avrupa eskiden beri bireysel haklar verilebilir diyordu. Onlara, bakın sizin söylediklerinizi yapmaya çalışıyoruz demişlerdir. Yine bazı liberal ve demokrat kesimlere de biz klasik inkâr politikasını bırakıyoruz, bakın Kürt var diyoruz, bazı şeyleri de yapacağız diyerek onları da arkasına alma çabası yürütmüştür. Diğer taraftan bazı Kürtleri kandırarak ve Güney Kürdistan'ın da desteğini alarak yeni Kürt politikasına meşruiyet kazandırma ve bu politikasıyla da Kürt Özgürlük Hareketini ve Önder Apo'nun politikasını boşa çıkarıp Kürtleri köşeye sıkıştırma ve kendi politikasını kabul ettirme çabası içinde olmuştur. Yaz boyunca AKP'nin ilk önce "Kürt Açılımı" sonra "Demokratik Açılım" daha sonra "Milli Birlik ve Bütünlük Projesi" dediği politikanın özü ve hedefleri budur.

Önderliğin yol haritasına el konması MGK'de kararlaştırılmıştır

Devlet bu politikayı izlerken iç ve dış kamuoyu esas olarak da Kürt Halk Önderinin yol haritasını beklemiştir. Ama Türk devleti Önder Apo'nun yol haritasına el koymuştur. Milli Güvenlik Kurulunda masaya yatırarak bu yol haritasının verilmemesi ve yansıtılmaması kararı almışlar ve kendi tasfiye politikalarını da kabul ettirmek için Önder Apo'ya, Kürt Özgürlük Hareketine ve DTP'ye karşı saldırıya geçmişlerdir. Bir yönüyle de Önder Apo'nun yol haritasını iyi inceleyerek bunu nasıl boşa çıkarırız, bunu boşa çıkarmak için hangi yaklaşımı benimsemeliyiz, ne tür propaganda yapmalıyız, ne tür planlamayla bu yol haritasını tümden etkisiz kılmalıyız demişler, bu çerçevede aldıkları kararları MGK'dan sonra uygulamaya başlamışlardır. En başta da Kürtlerin talepleri yüksek, çıtayı yüksek tutuyorlar, kabul edilmeyecek taleplerde bulunuyorlar diyerek kamuoyunu yanıltmaya çalışmışladır. Daha doğrusu talepleri yüksek, kabul edilemez diyerek kendi tasfiye politikalarını itiraf etmişlerdir. Kendi tasfiye

politikalarının öngördüklerinin Kürtler tarafından kabul edilmeyeceğini, Kürtlerin bunu reddedeceğini görerek Kürtlerin bu tasfiye politikasına karşı mücadelelerini daha baştan demagojiyle boşa çıkarmaya, çok büyük saldırılar ve psikolojik savaşla Kürtlere geri adım attırmaya ve böylelikle kendi politikalarını kabul ettirmeye yönelmişlerdir. Önder Apo'ya, Kürt Özgürlük Hareketine, DTP'ye yönelik saldırı esas olarak da kendi politikalarını kabul ettirme saldırılarıdır. Özellikle Önder Apo'nun yol haritasının etkili hale gelmesinin, inşa etmek istedikleri yeni politikanın tümden boşa çıkması, çökmesi anlamına geldiğini görerek yol haritasını vermedikleri gibi, Önder Apo'ya yönelik saldırıları planlı bir biçimde arttırmışlardır.

AKP'nin toplumu kandırma oyunu Meclisteki görüşmelerle bitmiştir

Açılım dedikleri politikayı Meclise taşırmalarının nedeni, bu tasfiye politikasını CHP, MHP'ye ve diğer kesimlere anlatmak içindi. Yani kendilerinin bu açılım politikasıyla Kürt Özgürlük Hareketinin meşruiyet zeminini zayıflatıp tasfiye etmeyi hedeflediklerini açıklayacaklardı. Bunun için kapalı oturum istemişlerdi. Kürt sorununun demokratik çözümünü isteyen, demokratik siyasal çözümden yana olan bir hükümetin kapalı oturum istemesi, gizli bir görüşmede bu sorunu tartışması düşünülemez. Kapalı oturumla milliyetçi kesimlerin ve çeşitli çevrelerin AKP'ye yönelik eleştirilerini ortadan kaldırmayı hesaplıyorlardı. Her ne kadar tasfiye politikası bir devlet politikası olsa da muhalif partiler ve kesimler bu politikanın bir devlet politikası olduğunu bilse de aralarında kıyasıya bir devleti ele geçirme mücadelesi olduğundan diğer partiler AKP'nin bu tasfiye politikasına siyasal nedenlerden dolayı karşı çıkmaktadırlar. Bu proje devleti bölüyor diyerek AKP'ye karşı sert bir muhalefet yürütüyorlar. AKP bu nedenle bu politikasını kapalı oturumda daha açık izah etmek, MHP ve CHP'nin tepkilerini azaltarak çeşitli kesimler üzerindeki etkisinin yıpranmasını engellemek istiyordu. Ama MHP ve CHP siyasal İslam'ın Türkiye'yi ele geçirmesini herhangi bir politika, herhangi bir hükümet değişikliği olarak değil, tümden sistemi değiştirme ve kendilerinin siyasal alanının daraltılması olarak gördüklerinden buna karşı çıkmışlar ve açık oturum istemişlerdir. Görüldüğü gibi açık oturumu isteyen AKP değil, MHP olmuştur. Nitekim meclisteki tartışmalar CHP'nin, MHP'nin ve AKP'nin ağız dalaşı biçiminde geçmiştir. AKP bunun bir devlet politikası olduğunu anlatmaya çalışmış, MHP ve CHP ise bunun Türkiye'yi böleceğini söyleyerek AKP'nin devlet politikası diyerek Türkiye toplumundan siyasi destek almasının önüne geçmeye çalışmışlardır.

Bu meclis tartışmalarından sonra Önder Apo, AKP'nin açılım dediği sürecin bir oyun olduğunu ve bu oyunun bittiğini söylemiştir. Gerçekten de AKP'nin toplumu kandırma, demokrasi güçlerini kandırma oyunu Meclisteki görüşmelerle birlikte bitmiştir. Daha iyi anlaşılmıştır ki AKP böyle bir açık oturumda oynadığı oyunun biteceğini düşünerek kapalı oturum istemiştir, ama açık oturumdan kaçamadığı için de Mecliste bu sorunu tartışmak zorunda kalmış, elinden geldiği kadar demagojiyle her tarafı idare ederek, herkesin gönlünü hoş ederek yine oyalama ve kandırma politikasını sürdürmek istemiştir. Ama Kürt halkı açısından bu oyun Mecliste bitmiştir. Ortada bir açılım olmadığını, demokrasi ve özgürlükler açısından yeni hiçbir şeyin düşünülmediği bir daha görülmüştür.

AKP'nin açılım adını verdiği politika bir tasfiye politikasıdır, bu konuda Kürt Özgürlük Hareketinin ve Kürt halkının bir kuşkusu yoktur. Ama AKP buna rağmen açılım diyerek bazı çevreleri kandırmaya çalışmaktadır. Ne var ki bu çevreler "sen açılım diyorsun, ama ne yaptın? Ortada yaptığın bir şey yok! Kürt sorununun çözümünde zerre kadar bir adım atmadın! Toplumu kandırıyorsun!" diyemiyorlar. Ya AKP iktidarının nimetlerinden yararlandıklarından dolayı ya da köklü bir demokratik yaklaşım güçleri olmadığından AKP'nin oyalama politikasına bilerek ya da bilmeyerek destek vermektedirler.

AKP Kürt sorununun çözümünü sabote etmede CHP ve MHP'den daha tehlikeli bir rol oynuyor

Gerçekten de açılım kavramına, demokratik açılım kavramına hakaret edilmektedir. Daha doğrusu kavramlar yozlaştırılarak toplumların beyni yıkanmaya, yanıltılmaya, aldatılmaya çalışılmaktadır. Bırakalım ortada bir demokratik çözüm için açılım olmasını, Kürt sorununun demokratik çözümü için siyasi, kültürel adımlar atılmasını, tam tersine AKP kendisini dayatmış olan Kürt sorununun demokratik çözümünü ertelemekte, çürütmekte, zamana yaymakta, böylelikle hem Türkiye'yi tehlikelerle karşı karşıya getirmekte hem de demokrasi güçlerinin ve Kürt halkının onlarca yıllık mücadele sonucu ortaya çıkardığı demokratik çözüm imkânını demagojiyle çarçur ederek sabote etmektedir. Bu yönüyle AKP Kürt sorununun demokratik çözümünü sabote etmede CHP ve MHP'den daha tehlikeli rol oynayan bir konumda bulunmaktadır. CHP ve MHP açıktan Kürt sorununun demokratik çözümünü engellemek için saldırmakta, AKP ise aldatarak, kandırarak, kendisini dayatan çözümü erteleyerek demokrasi güçlerinin mücadelesiyle ortaya çıkan bu dayatmayı boşa çıkararak aslında inkârcı ve imhacı devlete CHP ve MHP'den daha fazla katkı sunmaktadır. Zaten bunun için Anayasa Mahkemesi AKP'yi kapatmamıştır. Anayasa Mahkemesi AKP'yi kapatmayarak demokrasi güçlerini ve Kürt halkının taleplerini boşa çıkarma, oyalama, uyutma, kandırma ve böylelikle bu sıkışık dönemde devleti rahatlatan bir aktör olarak rol oynamasını sürdürmesini istemiştir. AKP'nin şu anda oynadığı rol de budur.

Önder Apo, bunu açıkça tasfiye planı olarak ilan etti. Açılım diye bir şey olmadığının, bir kandırmacadan

ibaret olduğunun altını açıkça çizdi. Tasfiyeye karşı mücadelede Kürt Özgürlük Hareketini ve halkını serbest bıraktı. Demokratik çözümün olmadığı, tasfiye politikasının olduğu bir yerde benim yapacağım bir şey yok diyerek tutumunu ortaya koydu. İşte Türk devleti buna öfkelenerek Kürt Halk Önderini zindan içinde zindan olan yeni hücresine attı. Önder Apo bunu ölüm çukuru olarak ilan etti. Gerçekten de bir ölüm çukurudur. Bir kör kuyuya atılmadır. Geçmişte, 1990'lı yıllarda böyle hücreler inşa edilmişti, bunlara tabutluklar denilmişti. Daha sonra bu tabutluklardan tutukluların direnişi ve demokratik güçlerin tepkisiyle iki ay içinde vazgeçilmişti. Şimdi İmralı'daki bundan daha kötü bir tabutluk ve ölüm çukurudur. Bu uygulama bilinçli yapılmaktadır. Önder Apo'nun sağlığının bozulduğu bilinmekte ve sağlık için daha olumsuz bir yere atılarak ölüme sürüklenmektedir. Bir taraftan ölüme sürüklenmekte, bir taraftan da sen cezalandırılması gereken bir mahkûmsun, sus, bizim politikalarımızı boşa çıkarma, senin tek hakkın vardır, o da cezanı çekmektir denilmiştir. Önder Apo'nun bu yeni hücreye atılmasının anlamı budur. Bu kesinlikle tasfiye politikasının açıkça ilanıdır.

Kürt önderlerine yaklaşım halka yaklaşımdır

Kürt isyanları gerçeği de böyledir. İnkârcı sömürgeciler her zaman en başta da önderlere saldırmışlardır. Önderleri imha etmek istemişlerdir. Halka öncelik ederek direniş geliştirdikleri için suçlu görmüşlerdir. Önderlerini imha ederek halkın iradesini kırmak, özgürlük taleplerini kırmak istemişlerdir. Tarihte de görüldüğü gibi Kürt önderlerine yaklaşım halka yaklaşımdır. Halkın iradesi kabul edilmediği için önderlikleri de kabul edilmemektedir. Kürtler bir toplum olarak görülmediği için önderlik denen olguyu da kabul etmemektedirler. Aksine Kürtleri toplum olarak görmedikleri için, yok etmek istedikleri için önder gördükleri kişiyi kendi politikalarını boşa çıkaran en büyük suçlu olarak değerlendirmekte ve her türlü cezaya çarpıtmayı kendilerine hak olarak görmektedirler. Şu anda İmralı'da uygulanan politika da aynıdır. Şeyh Sait'e, Seyit Rıza'ya, bütün Kürt Önderlerine hangi politika uygulanmışsa Önder Apo'ya daha büyük bir öfkeyle aynısı uygulanmaktadır. İran Qasımlo'ya ve Şerefkendi'ye neyi layık görmüşse Türk devleti de onu layık görmektedir. Çünkü Kürtleri ayrı bir toplum olarak görmek ve bunun mücadelesini vermek, hele hele bu suça öncülük etmek en ağır cezayı gerektirir. Türkiye'nin inkâr ve imha politikasının mantığı budur. Önder Apo'ya yönelik saldırının kesinlikle böyle anlaşılması gerekmektedir.

> "Önder Apo'ya saldırı halka, halkın Özgürlük Mücadelesine yönelik bir saldırı olarak görülmeden doğru anlaşılamaz, doğru değerlendirilemez. Önder Apo'ya saldırı Kürt halkının özgürlüğüne, varlığına saldırı olarak görülürse ancak doğru bir siyasal değerlendirme yapılmış olur"

Önder Apo'ya yönelik saldırı halka yönelik bir saldırı, halkın Özgürlük Mücadelesine yönelik bir saldırı olarak görülmeden doğru anlaşılamaz, doğru değerlendirilemez. Önder Apo'ya saldırı Kürt halkının özgürlüğüne, varlığına saldırı olarak görülürse ancak doğru bir siyasal değerlendirme yapılmış olur. Bunun dışındaki her türlü siyasal değerlendirme yapanlar sömürgeci güçlerin, emperyalist güçlerin, komplocuların etkisi altında kalanlardır. Onların düşüncesini, politikasını savunan kişiliklerdir. Kesinlikle böyle değerlendirmek gerekir. Önder Apo ile Kürt halkını birbirinden ayıran, PKK ile Kürt halkını birbirinden ayıranlar kesinlikle Kürt halkının özgülük ve demokrasi mücadelesini tasfiye etmek isteyenler ya da bu tasfiye politikasının işbirlikçisi olanlardır. Bunu başka türlü değerlendirmek bile gaflettir. Bırakalım Önder Apo'ya saldırmak, Kürt halkıyla Önder Apo'yu bir birinden ayırmaya çalışmak, bu politikalar karşısında duruş göstermemek, yumuşak yaklaşım göstermek bile ağır bir gaflet durumunu ifade etmektedir.

Türk ve Kürt halkı arasında barış Önderliğe doğru yaklaşımla gelişir

Önder Apo'ya sahiplenmenin Kürt halkının Özgürlük Mücadelesine ve yarattığı değerlere sahiplenme olduğu bilinmesi gerekir. Kürt halkının, Önder Apo'nun ölüm hücresinde tutulmasına tepki göstermesi, Önder Apo'ya sahiplenmesi ve Önder Apo'nun özgürlüğünü istemesi Kürt halkının bu tarihsel bilinci edindiğini göstermektedir. Önder Apo'ya yapılan saldırının kendisine yapılan saldırı olduğunun çok iyi bilincine varmıştır. Kendi özgürlüğü, kendi varlığı, kendi demokratik hakları kabul edilmediği için Önderliğe bu kadar saldırıldığını çok iyi anlamaktadır. Çünkü kendi varlığını kabul eden bir devletin, kendi haklarını, kendi demokratik kurumlarını kabul eden bir devletin bir halkın önderine bu kadar saldırılmayacağını bilir. Hele hele on yıllardır yürütülen mücadelenin bir önderiyse, yaratılan değerleri ortaya çıkaran mücadelenin önderiyse ve Kürt halkı üzerinde bu kadar ideolojik ve siyasi ağırlığı olan bir önderlik gerçeği varsa, çözüm politikası olanlar bırakalım bu önderlik gerçeğine karşı olumsuz yaklaşım içine girmeyi, aksine bu önderliğe olumlu yaklaşarak Türkiye halkıyla Kürt halkı arasında barış yaratmaya çalışırlar. Önder Apo'ya yaklaşımı Kürt halkıyla Türkiye halkı arasındaki barışın en temel köprüsü olarak görürler, böyle yaklaşırlar. Kürt halkıyla barışmak ve bu temelde Kürt sorununu gerçek anlamda demokratik bir çözüme kavuşturmak isteyenler böyle yaklaşır. Ama Türk devleti bunun tersini yapmaktadır. Çünkü Türk devletinin Kürt toplumunu tanıma, onun iradesini ve

siyasi kurumlarını tanıma, inkâr ve asimilasyondan vazgeçme ve demokratik bir çözüm politikasını pratikleştirme anlayışı yoktur. Önder Apo'ya karşı yürütülen politikada kesinlikle bu gerçeği görmek gerekmektedir.

Önderliğine sahiplenmeyen bir halkın özgürlüğünü kimse tanımaz

Bu yönüyle Kürt halkının serhıldanları tarihsel değerdedir. Kürt halkının özgürlüğünü ve demokrasisini yakınlaştıran değerlerdir. Çünkü Türk devleti ancak Önderliğine doğru yaklaştığında, Önderliğe karşı politikayı değiştirdiğinde Kürt halkına karşı politika değiştirmiş olacaktır. Kürt halkının demokrasi ve özgürlüğüne olumlu yaklaşımı ancak Önderlikte somutlaşabilir. Bu yönüyle Önderliği sahiplenmek Kürt sorununun kalıcı, demokratik ve özgürlükçü çözümü yolundaki en temel mücadele alanıdır. Önderliğin Özgürlüğünü sağlayacak mücadele Kürt halkının özgürlük mücadelesidir. Bu mücadele Kürt halkının özgürlük mücadelesinden ayrı görülemez. Önderliğinin üzerindeki baskıya sessiz kalarak özgürlüğünü ve demokrasisini kabul ettiremez. Önderliğine sahiplenmeyen bir halkın özgürlüğünü ve demokrasisini kimse tanımaz. Önderliğine sahiplenmeyen bir halkın bırakalım özgür ve demokratik yaşamının tanınması, tersine iradesiz bir halk görülerek üzerine gidilir ve her türlü hakkı gasp edilir. Bu, özellikle de Türkiye devlet gerçeğinde kesinlikle böyledir. Bu yönüyle Kürt halkı on yıllardır verdiği mücadele içinde derin bir tarihsel bilinç aldığını, özgürlük ve demokrasi konusunda kararlı olduğunu Önderliğe sahiplenerek ortaya koymuştur. Önderliğe sahiplenerek onurlu bir halk olduğunu ortaya koymuştur. İradesi kırılmayacak bir halk olduğunu ortaya koymuştur. Sömürgeciler Önderliğe saldırarak Kürt halkının özgürlüğüne ve demokratik yaşamına ne kadar inandığını, ne kadar karalı olduğunu, bu konuda ısrarlı olup olmadığını denemek istemişlerdir. Çünkü Önderliğine sahiplenmeyen, Önderliğinin imha edilmesine göz yuman bir halkın ezilmesi, tasfiye edilmesi, etkisizleştirilmesi kolaydır. Anlaşılıyor ki Kürt halkının çok fazla tepki göstermeyeceğini sanarak Önder Apo'nun üzerine gitmişlerdir. Kendilerine bu kadar güvenmektedirler. Önder Apo'yu rahatlıkla ölüm çukuruna atabileceklerine ve öldürebileceklerine inanmışlardır. Mevcut uygulamaların tümünü bu çerçevede görüp değerlendirmek gerekmektedir.

Bu yönüyle artık Önder Apo'nun özgürlüğüyle Kürt halkının özgürlüğünün birleştiği bir mücadele süreci başlamıştır. Kürt halkı artık bu tasfiye politikasını boşa çıkarıp gerçek demokratik bir çözüm yaratana kadar bu mücadelesini sürdürecektir. Çünkü 29 Mart'tan sonra eski politika iflas etmiştir. Ya Kürt sorununun demokratik çözümü doğrultusunda yeni politika izlenecektir ya da Türk devletinin inşa ettiği Kürtler üzerindeki yeni egemenlik politikası kendisini kabul ettirerek, Kürtler onlarca yıl daha bu inkâr ve imha siyasetinin, bu sömürgeci, soykırımcı siyasetin egemenliği altına girecektir. Bu açıdan Kürt halkının kesinlikle mücadele ederek Türk devletinin inşa etmek istediği bu yeni Kürt politikasını boşa çıkarıp, onunla da sonuç almayacağını, klasik inkâr ve imha politikası gibi iflas edeceğini gösterip Türk devletini gerçek demokratik çözüm yoluna sokması gerekmektedir. Şu anda Kürt halkına ve demokrasi güçlerine düşen görev budur.

Bu görev yürütülürken AKP'nin kendine Müslüman, kendine demokrat yüzünün teşhir edilmesi lazım. Bu açılım denen politikanın kesinlikle açılım olmadığını; Kürt sorununun demokratik çözümü için hiçbir şeyi ifade etmediğini, kesinlikle bir tasfiye planı olduğunu; Kürt halkının iradesini, Önderliğini ve örgütünü tanımayarak, varlığını ve bir toplum olduğunu yok sayan bir plan olduğunu, demokratik çözüm amacını taşımadığnı iyi ortaya koyarak demokratik kamuoyunun, Türkiye halkının, dünyadaki demokratik güçlerin aldatılmasının önüne geçilmelidir. Çünkü iyi teşhir edilip ortaya konulmadığında bazı demokratlar ve Kürt sorununun çözümünü isteyen kimi çevreler sanki çözüm için yapılan bir şey varmış gibi kandırılmaktadır. AKP'nin bir şeyler yapacağını sanmaktadırlar. Çünkü yoğun bir psikolojik savaş bombardımanıyla sanal propaganda gerçek gibi gösterilmekte, bu da bazı çevrelerin AKP'nin politikasının yedeğine düşmeye, kuyruğuna takılmaya yol açmaktadır. Daha doğrusu gerçek demokratik çözüm mücadelesi verme gücü olmadığı için AKP'nin oyalama politikasının kuyruğuna takılıyorlar. Ya da başka bir çareleri olmadığı için AKP iyidir gibi hem kendini hem de toplumu kandıran duruma düşüyorlar. Bu açıdan AKP'nin politikası iyi anlatılarak demokratik çözümden yana olacak bu güçlerin de ve yalan propagandaya inanan bazı Kürtlerin de AKP'nin kuyruğundan koparılarak gerçek çözümün müttefikleri, dostları haline getirilmesi gerekmektedir. Önümüzdeki sürecin en temel görevlerinden biri olarak da bunu görmek gerekmektedir.

DTP'nin güçlü olmasını kendileri açısından tehlikeli görmüşlerdir

Türk devletinin eski politikasının iflas etmesi ve onun yerine yeni bir Kürt politikası inşa etme sürecinde DTP üzerinde de planlı bir özel savaş yürütülmüştür. İnkâr ve imha siyasetinin yeni koşullarda sürdürülmesi anlamına gelecek yeni Kürt politikası önünde DTP'nin engel çıkarmaması açısından, DTP'nin baskı altına alınması, zayıflatılması, hatta bu yeni Kürt politikasının kuyrukçusu haline getirilmesi amaçlı bir saldırı kampanyası başlatılmıştır. Özellikle 29 Mart seçimlerinden sonra DTP'nin yöneticilerine ve üyelerine kapsamlı bir operasyon yapılması, bu politikanın sonucudur. Yeni Kürt politikasını inşa etme sürecinde DTP'nin güçlü olmasını kendileri açısından tehlikeli görmüşlerdir. Bu nedenle ilk önce güçsüz düşürme operasyonu yapmışlar, bu sonuç almayınca da kapatarak kendi çizgilerine gelmeyen Kürt'ü cezalandırma

temelinde inkârcı, tasfiyeci yüzlerini bir kez daha ortaya koymuşlardır.

DTP üzerinde psikolojik savaş yürütülmüştür

Bilindiği gibi 14 Nisan siyasi darbesi yapıldığında çeşitli yazar çizer takımı DTP içindeki KCK'nin, yani PKK'nin tasfiye edildiğini, böylelikle DTP içindeki ılımlıların önünün açıldığını söylüyorlardı. Hatta daha ileri giderek bu operasyona DTP içindeki ılımlıların sevindiğini, böylelikle bunların ayak bağından kurtulduğunu savunuyorlardı. Bu değerlendirme ve yorumlar bile kapatılmaya kadar DTP üzerinde nasıl bir psikolojik savaş yürütüldüğünü açıkça göstermiştir. Zaten yeni Kürt politikasını inşa ederken Kürt siyasi güçlerinin zayıflatılması temel amaçtı. PKK olsun, DTP olsun, HPG olsun ya da başka Kürt kurum ve kuruluşları olsun bunları sınırlamak yeni inşa edilmek istenen Kürt politikasının amaçlarından biri olmaktadır. Çünkü Kürtlerin siyasi gücü zayıflatılmadan bu politikanın kolay kolay kabul ettirilemeyeceğini bilmektedirler. Dolayısıyla Kürt siyasi güçleri zayıflatılması ortamında yeni inşa edilen Kürt politikasıyla güya toplum kandırılıp Kürt Özgürlük Hareketi'yle halk arasına duvar örülecek ve böylelikle de Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesi amaçlanacaktı. Bu yönüyle DTP'lileri Kürt Özgürlük Hareketi'nin karşısına çıkarmak ya da içlerinde bölünme yaratarak Kürt demokratik siyasi gücünü zayıflatmak, etkisizleştirmek ve böylece zayıf düşen demokratik siyaset üzerinde baskı kurarak Kürt Özgürlük Hareketi'yle sorun yaşayan bir parti konumuna düşürmek istemişlerdir. Şu anda Türk basınının büyük çoğunluğunun, sağı ve soluyla tüm siyasetçilerinin DTP'yi bir suçluluk pozisyonuna sokmak için dört bir yandan saldırı yapmaları bu amaçla bağlantılıdır. Dolayısıyla DTP'ye yönelik saldırıların ve sonuçta kapatılmasının şu ya da bu olaydan dolayı ya da DTP'nin şu ya da bu yanlışından dolayı olduğunu sanmak Türk devletinin Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yürüttüğü özel savaşı görmemektir. Bu özel savaşın gereği olarak DTP üzerinde yürütülen kapsamlı psikolojik savaşı anlamamaktır.

Dikkat edilirse DTP üzerinde baskının en fazla yoğunlaştığı dönem, barış gruplarının geldiği dönemdir. Barış grupları gelmiş, Kürt Özgürlük Hareketi demokratik çözüm yönünde kararlılığını ortaya koymuşken, barış gruplarının milyonlarca halk tarafından sahiplenilmesi karşısında devlet ve hükümet ürkmüştür. Çünkü böyle bir halk gerçeği kendilerinin inşa etmek istedikleri yeni politikaya terstir. Halk bu tutumuyla gerçek demokratik çözümü istiyor, gerçek özgürlüğü istiyor. Bu yönüyle halkın bu gerçek özgürlük ve demokrasi isteme iradesinden, kararlığından korkmuşlardır. Halkın bu tutumuyla inşa etmek istedikleri yeni Kürt politikasının daha başta iflas ettiğini, boşa çıktığını görmüşlerdir. Böyle bir halk gerçeği karşısında Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme, Kürtler üzerinde yeniden egemenlik kurma politikasının bir sonuç alamayacağını görmüşlerdir. Tepki bunadır. Yoksa DTP eksiklik yapmış, gerilla elbiseyle gelmiş, bunların hepsi bahanedir. Dikkat edilirse kapatma gerekçeleri daha 22 Temmuz sonrasındaki üç ayla ilgilidir.

Eğer ilerde bir dağdan inme olacaksa nasıl olacak? Silahlarını bırakıp elbiseleriyle geleceklerdir. Gerçek çözüm ve barış olduğu zaman da mı niye elbiselerinizle dağdan geldiniz diye kıyamet koparacaklardır? Görüldüğü gibi bunların hepsi bahanedir. Tüm bu gerekçelerin DTP üzerinde yürütülmek istenen psikolojik savaşı arttırmaktan başka bir anlamı yoktur.

Barış gruplarının eşit özgür bir Kürt olarak gelişlerini sindiremediler

Barış gruplarının gelmesi karşısında korkuya kapılmışlardır. Paniğe kapılmışlardır. Böyle bir halk gücüyle, böyle bir özgürlük gücüyle kendi istedikleri politikaları yürütmeleri mümkün değildir. Onlar teslimiyet bekliyorlar, boyun eğmeyi bekliyorlar. Kendi politikalarının uslu uslu kabul edilmesini bekliyorlar. Gelişler bekledikleri gibi olmadığından kıyamet koparmışlardır. Barış gruplarının eşit, özgür bir Kürt olarak, demokratik çözüm için gelişlerini sindirememedikleri için bu kadar tepki göstermişlerdir. Kesinlikle DTP'nin barış gruplarının geliş sürecinde yaptığı bir hata yoktur; bir eksiklik yoktur. Kaldı ki bu halkın ayağa kalkışının DTP ile de alakası yoktur. DTP halkın ayağa kalkışını mı durduracaktı? DTP'nin böyle bir rolü de misyonu da yoktur. Bu yönüyle DTP'ye saldırılırken aslında Kürt Özgürlük Hareketi'ne saldırılmaktadır.

DTP üzerinde yoğunlaştırılan bir psikolojik savaş vardır; insanları bunaltma vardır. Kapatma da bu bunaltmanın bir parçasıdır. Acaba bir yanlış mı yaptık psikolojisi içine sokmak için bu tür baskılar arttırılarak sürdürülmüştür. Nitekim zaman zaman DTP'nin tutumunda belirli yalpalan-

malar olmuştur. Sanki bazı yanlışlıklar yapmış olabiliriz gibi değerlendirmeler ortaya çıkmıştır. Kapatmadan sonra Türk basınının ve siyasi çevrelerinin baskısı sonucu sağduyulu davranalım denilerek halkın DTP'nin kapatılmasına yönelik tepkisinin zayıf düşürülmesi de yoğun saldırılar karşısında yaşanan etkiyle açıklanabilir. Zaten saldırıların amacı da budur. Hatta barış gruplarının gelmesi sonrasında yapılan DTP provokasyon yapıyor değerlendirmeleri karşısında böyle olmadığı biçiminde savunmacı bir pozisyon ortaya konulmuştur. Yine kapatılmasından sonra biz sürekli şiddeti kabul etmedik, şiddeti benimsemedik gibi açıklamalar yapılması da bu psikolojik savaşın sonucudur. Hâlbuki burada savunma yapma yerine, devlet barış gruplarının gelmesine neden bu kadar tepki gösterdi, partiyi neden kapattı soruları üzerinde yoğunlaşmak, devletin politikaları çerçevesinde daha açıklayıcı ve politik değerlendirmeler yapmak en doğrusuydu. Nasıl ki 29 Mart seçimlerinden sonra inşa ettirmek istedikleri yeni Kürt politikasını kabul ettirme önünde engel olarak düşündüğü DTP'yi zayıflatmak için operasyon yapmışsa, aynı biçimde barış gruplarının gelişinden sonra Kürt halkının büyük ayağa kalkışı görülünce 29 Mart sonrası 14 Nisan darbesine benzer DTP'ye yönelim içine girilmiştir. Böylece DTP'nin kapatılmasının ortamı hazırlanmıştır.

AKP gerçek yüzünün açığa çıkmasından korkmaktadır

Devletin ve hükümetin bir açılım politikası yoktur, Kürt sorununda bir çözüm projesi yoktur, attığı adımlar da yoktur. Kürt halkının bu ayağa kalkışı karşısında gerçek yüzünün açığa çıkmasından korkmaktadır. Açılım dediği politikanın içinde hiçbir şey olmadığını, bir tasfiye olduğunu, politikasının Kürt Özgürlük Hareketi'nin dayatması karşısında açığa çıkacağını görmektedir. Bütün tepkiler bunadır. Kürt halkının bu sorunu çöz, artık zamanı geldi dayatması karşısında kendi yüzünü, gerçeğini saptırmak için DTP'yi, başkalarını suçlamaktır. Bu, "*yavuz hırsız ev sahibini bastırır*" gibi bir tutumdur. Kürt Özgürlük Hareketinin, DTP'nin, demokrasi güçlerinin "senin açılımın açılım değildir, tasfiye politikasıdır, bunun içinde hiçbir şey yoktur, sen toplumu kandırıyorsun, halkları kandırıyorsun" demelerinin önüne geçmek için ben açılım yapıyorum, ama şöyle yapılıyor, ben açılım yapacağım, ama Kürtler Türklerin hassasiyetlerini kışkırtıyor, ben açılım yapacağım, ama CHP ve MHP önlüyor diyerek olmayan açılımını varmış gibi göstermeye çalışıyor. AKP'nin işi gücü böyle gerekçeler yaratmaktır. Eskiden ordu engelliyor diyordu, şimdi devlet politikası dediği için bunu artık dillendiremiyor. Bunun yerine farklı bahaneler, gerekçeler buluyor.

DTP'ye saldırılması ve sonunda kapatılmasında böyle bir gerekçenin de etkili olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi önünde engel olan Türkiye'deki inkârcı zihniyetin üstünü örtmek için DTP şiddeti kınamıyor, bu nedenle Türkiye'nin demokrasisine katkıda bulunmuyor gibi bir yaklaşımla DTP'ye saldırılmaktadır. Kürt sorununun demokratik çözümü için hiçbir adım atmazken DTP'nin kapatılmasını Batasuna örneğiyle izah etmek, inkârcı zihniyeti gizlemekten başka bir anlam taşımamaktadır.

DTP kapatılmadan önce de parti kapatılmasına karşıyız, ama DTP de gereken özeni göstermemiş, yanlışlıklar yapmıştır, bu nedenle hak etmiştir kampanyası yürütülmüştür. DTP'nin kapatılmasından sonra da aynı zihniyet sürdürülmüş ve DTP'nin bu kapatmadan ders çıkarması istenmiştir. Zaten Anayasa Mahkemesi'nin önceki kapatmalarda da şimdiki kapatmalarda da esas amacının DTP'nin duruşunu geriletmek olduğu biliniyor. Şimdi birilerinin hem de sözde demokratlık adına DTP'nin ders çıkarmasını söylemesi tamamen devletin Kürtler üzerindeki politikasına teslim olmasını ifade etmektedir. Kim DTP'nin ders çıkarmasından söz ediyorsa, o devletin zihniyetinin etkisindedir ya da psikolojik savaşı altında düşünce ahlakını kaybetmiş kişiliklerdir. Bunu söyleyenler şimdiye kadar ki bütün parti kapatmalarında da devleti haklı görenlerdir. DTP'nin kapatılmasıyla DEP'in ve HADEP'in kapatılmasının arkasındaki zihniyette hiçbir fark yoktur. DTP akıllı olsun, ders çıkarsın diyenler, yalnız şimdi değil, kirli savaş dönemindeki parti kapatmalarını da haklı görenlerdir. DTP o gün de bugün de aynı gerekçelerle kapatılmıştır. Zaten kapatmanın kısa gerekçesinde ortaya konulan vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğüne yönelik bir odak olduğundan söz edilmesi bunun kanıtıdır. Tek farkı vardır: Gelinen aşamada Kürt Özgürlük Hareketine karşı yürütülen psikolojik savaş gereği marjinal ve etkisiz Kürt partilerini kapatmıyorlar.

Türkiye hala Kürtlük adına siyaset yapılmasına karşıdır

Bu karardan ders çıkarılması gerektiği doğrudur. Bu da Kürt sorununun gerçek anlamda çözülmesi anlamında Türkiye'de bir zihniyet değişikliğinin olmadığıdır. Ve AKP'sinden CHP'sine kadar tüm partiler bu değişmeyen zihniyet üzerinden politika yapmaya, Kürt demokratik partilerine bu zihniyet çerçevesinde bakmaya devam etmektedirler. DTP ders çıkarsın demek, Türk devletinin mevcut inkârcı politikasını meşrulaştırmaktır. Ders çıkarılacak bir şey varsa o da Türkiye'nin bir demokratik ülke olmadığıdır. Türkiye'de sözü edilen demokrasinin Kürtsüz demokrasi olduğudur. Her türlü parti çalışabilir, ama Kürtlerin haklarını savunan bir partiye Türkiye'de hala yer yoktur. Aslında AKP'nin kapatılmamasıyla birlikte Türkiye'de kapatılacak tek parti kalmıştır, o da Kürt demokratik partisidir. Artık bir tehlike olarak görülmediği için sosyalist partileri kapatma ihtiyacı duymuyorlar. Bu partilerin sistem için bir tehlike yaratmayacağını düşünüyorlar. Kurdukları ideolojik ve siyasi hâkimiyet temelinde bu partileri kendi sistemlerinin meşruiyetini sağlayan etken olarak görüyorlar. Türkiye

hala Kürtlük adına demokratik siyaset yapılmasına karşıdır. Bakmayın HAKPAR'ın kapatılmadığına, aslında HAKPAR kapatılmayarak DTP'nin kapatılmasına gerekçe hazırlanmıştır.

İşgalci sömürgeci kültürel soykırımcı devlet zihniyeti değişmemiştir

DTP'nin kapatılmasından sonra yapılacak iş kesinlikle DTP'nin eleştirilmesi olmamalıdır. DTP'yi eleştirenler Türkiye'de demokrasinin gelişmesine ihanet etmektedirler. Parti kapatılmasına karşıyız, ama DTP hak etmiştir demek de doğru olamaz. Bunu söyleyenler ya ne söylediklerinin farkında değiller ya da bilinçli bir biçimde söylemektedirler. Çıkarılması gereken ders, parti kapatmalarını önlemek için mücadele etmektir. Yoksa kapatılmayı dolaylı ya da dolaysız haklı görüp DTP'yi devletin istediği çizgiye gelmesini istemek değildir. Kaldı ki işgalci, sömürgeci ve kültürel soykırımcı bir devlet söz konusudur. Bu zihniyet de değişmemiştir. Bu durumda eleştirilmesi gereken, bu devlet zihniyeti ve onun demokratik siyasete yaklaşımıdır. DTP de hak etti ya da kapatılma sürecinde yanlışlıklar yaptı demek, aslında Türkiye'de demokrasi varmış ve Kürtlere de özgür, demokratik siyaset hakkı tanıyormuş gibi bir anlayış içinde olmak olur ki, bu yaklaşımın kendisi zaten sorunludur.

DTP'nin kapatılmasından sonra siyasetçi ve aydınlar DTP'ye sağduyulu olması çağrısı yapmıştır. Yani kapatmaya tepki göstermeyin, bu kaderinize razı olun denilmiştir. Hâlbuki Kürt halkının böyle bir karar karşısında tepki göstermesi kadar doğal bir şey olamaz. Dünyada bunun kadar haklı ve meşru bir eylem ve mücadele gerekçesi olamaz. Böyle bir karar karşısında mücadele edemeyenler başka haksızlıklar karşısında hiçbir mücadele yapamazlar. Kürtlerin bu kapatma karşısında tepkileri meşru görülmüyorsa, hiçbir tepkileri meşru görülemez. Bundan da Kürtlere ve Kürtlere yapılan haksızlıklara nasıl yaklaşıldığı bir daha ortaya çıkmıştır. Hassasiyet var, gerilim var diyerek de bu çağrıların açıklaması yapılamaz. Eğer böyle bir karar karşısında halk ayağa kalkmayacaksa, demokrasi güçleri mücadele içinde olmayacaksa o zaman Türkiye'de demokrasi nasıl gelişecektir? Bu karar karşısında bile ses çıkarmayın, sağduyulu olun demek, devletin inkârcı, asimilasyoncu ve Özgürlük Hareketini tasfiye edici politikaları karşısında sessiz kalın demektir. Kendinizi devletin insafına ve bazı aymazların laf-ı güzaflarına bırakın demektir. Bu çağrılara kulak vermek de bir gafleti ifade eder. Türk devletini ve onunla şerbetlenmiş siyasetçilerini ve yazarlarını anlamamayı ifade eder. Türk basını devletin ve hükümetin ağır ideolojik ve siyasi baskısı altında DTP'ye saldırıyor. Dolayısıyla bunlara kulak verilemez. Doğrusu, bunların anlayışına karşı mücadele etmektir.

Devlet AKP eliyle çözümsüzlüğü sürdürmenin imkânını bulmuştur

Bu nedenle DTP'nin savunmacı yaklaşım içine girmesi doğru değildir. Aksine AKP'nin üzerine gitmek gerekmektedir. Bir çözüm politikası olmadığını, açılım denen bir şey olmadığını, sadece lafının olduğunu, lafla toplumu ve halkları oyalamak istediklerini ortaya koymak gerekir. DTP'nin kapatılması öncesi ve sonrası ortaya konulan tutumlar AKP'nin kendine demokrat, kendine Müslüman olduğunu bir daha göstermiştir. Tam tersine, demokratik çözüm kendisini dayatmış, Kürt ve Türkiye halkı demokratik çözüm istiyor. Dünya koşulları da demokratik çözüm için olumlu bir konjonktürdedir. Türkiye'nin inkârcı politikaları artık kabul görmüyor. Kürt sorununun demokratik çözümüne yaklaşıldığı ve koşulların olgunlaştığı bir zamanda AKP kendisine verilmiş rolün gereği demokratik çözüm dayatmalarından demagojiyle kurtulmaya, bu dayatmalar karşısında Kürt sorununu çözmemek için sahte Müslümanlığını, sahte demokratlığını kullanmaya çalışıyor. Demokrasi güçlerinin, Türkiye halkının bu sorunu çöz dayatması karşısında CHP ve MHP gibi partiler artık manevra yapamaz. Halkın çözüm dayatmaları karşısında eski politikayı dayatarak idare etmek mümkün değildir. Bu nedenle AKP şöyle yapacağım, böyle yapacağım, şu engelliyor, bu engelliyor yaklaşımıyla bu çözüm fırsatını ortadan kaldırıyor, harcıyor, çürütüyor, yozlaştırıyor, saptırıyor. Böylelikle çözümsüzlüğün bir süre daha sürmesinin aktörü oluyor. Klasik inkâr politikası izleyenler artık çözümsüzlüğü bir süre daha sürdürmenin ne ideolojik ne siyasi argümanlarına sahiptirler. Çözümsüzlüğü klasik inkârcı güçlerin sürdürmesi mümkün değildir. İşte şimdi AKP eliyle çözümsüzlüğü sürdürmenin imkânlarını bulmuşlardır.

DTP tasfiye politikasına destek vermediği için cezalandırılmıştır

Bu gerçekliğinin ortaya çıkmasını engellemek için ilk önce DTP'ye ağır saldırılar yapmışlar, arkasından da kapatmışlardır. DTP'nin duruşu AKP'nin yüzünü açığa çıkardığından DTP'yi savunmada tutmaya çalışmaktadır. Kapatmadan sonra bile yapılan budur. AKP yandaşı yazarların, gazetelerin yaptığı da budur. DTP açılıma yardımcı olmadı. Aslında öfkeleri bunadır. Bu nedenle de DTP'yi kapattırarak bu süreçte kendi politikalarını daha iyi kabul ettireceklerini hesaplamışlardır. Nitekim kendi tasfiye politikalarını bir çözüm gibi yutturma gezilerini yakın zamanda Kürdistan'da sürdüreceklerdir. AKP'nin DTP'nin kapatılmasına destek vermesi bu yönüyle de anlaşılırdır. DTP, bu tasfiye politikasına destek vermediği için cezalandırılmıştır. Eğer AKP ve yandaşı basın bu kapatmaya destek vermeseydi, AKP'nin ve yandaşı basının destek vermeyeceği düşünülseydi DTP kapatılamazdı. Bir daha soralım; ne yapacaktı DTP? Tasfiye politikasına ses çıkarmasa mıydı? Ortada hiçbir şey yokken "ölme eşeğim ölme bahar gelince sana yonca vereceğiz" oyalamalarını yutması mı bekleniyordu?

DTP zaten demokratik çözüm diyerek Türkiye'nin siyasi birliği içinde demokratik çözüm diyerek barışta ıs-

rarlı olduğunu ortaya koyarak üstüne düşeni yapmaktadır. Esas olarak da 20 yıldır ağır bedeller ödeyerek Türkiye'nin gerçek, demokratik bir noktaya gelmesi için mücadele sürdürmektedir. Demokratik çözüm için demokratik siyasi mücadeleyi yürütmektedir. Bunun dışında politik tutum konusunda farklı bir şeyler beklenmesi iyi niyetle açıklanamaz. Ateşkes gerektiğinde Kürt Özgürlük Hareketi yapıyor, demokratik çözümün önünü açıyor. Bu yönüyle Kürt Özgürlük Hareketi DTP'nin elini güçlendirmek için, politika yapması için her türlü imkânı sunuyor. Öte yandan Kürt Özgürlük Hareketinin mevcut durumda ateşkes ilan etmesi, eylemsizlik kararı alması dışında yapacağı başka bir şey de yoktur.

DTP'ye baskı yapılarak PKK ile karşı karşıya getirilmek istendi

Aslında DTP'den istenen, PKK'nin tasfiyesinde kendi yedeğinde olmasıdır. PKK'nin öncülük ettiği mücadeleyi terörist olarak ilan etmesini sağlatarak bu tasfiyede esas rolü oynamasını istiyorlar. Türk devleti DTP'ye bunu yaptırabilirse, bakın Kürtler de PKK'ye terörist diyor diyerek tasfiye politikasını daha etkin yürütme imkânı bulmuş olacaktır. DTP'den istenen diğer şey ise, belirttiğimiz gibi içinde hiçbir şey olmayan, Kürtleri oyalama ve kandırma olan tasfiye politikasına boyun eğsin, sesini çıkarmasın ya da alkışlasın. Bunu bekliyorlar ve DTP bunu yapmayınca üzerine giderek DTP'yi bu çizgiye çekmeye çalışıyorlar. Kapatmanın hedefi de budur.

Tabii diğer bir amaçları da DTP'yi parçalamak, bölmektir. Kürt demokratik siyaseti üzerinde böyle bir baskı yaparak, içimizde bazıları yanlış yapıyor, bu nedenle gelişme olmuyor gibi bir yanılgıya düşürmek istiyorlar. DTP içinde bazılarının sorunu devlette ve hükümette görmesini değil de kendi içindeki bazılarında ya da Kürt Özgürlük Hareketi'nde görmesi gibi bir gaflet içine düşmesini sağlamaya çalışıyorlar. Çözüm olmuyorsa, çözüm gelişmiyorsa bunu devletin inkârcı, hükümetin yeni tasfiye politikalarında değil de bazı Kürtlerin katı, sekter politikalarından kaynaklı oluyormuş gibi bir anlayışı DTP içindeki bazı insanların kafasına sokmak istiyorlar. Yeminli PKK ve Apo düşmanı bazı Kürtler zaten bunu söylüyorlar. Bunlar zaten devletin ve AKP'nin kontrolünde olan Kürtlerdir. Tasfiye politikasının parçası olan Kürtlerdir. Artık hasetlik mi diyelim, kıskançlık mı diyelim, hastalıklı ruh hali mi diyelim böyle pozisyonda olanlar Kürt Özgürlük Hareketi'ne saldırmayı bir görev gibi yerine getirerek devletin ve hükümetin uşaklığını, işbirlikçiliğini yapmaktadırlar. Onlar için önemli olan PKK'nin kaybetmesi, Apo'nun kaybetmesidir. Bu nedenle de devletin inkârcı tasfiye politikasının parçası haline geliyorlar. İşte bunlar da DTP'ye baskı yaparak DTP'yi PKK ile karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar.

> **"Açığa çıkan belgelerden sürekli DTP içinde şahinler, ılımlılar var propagandası yaptırılarak, şahinlerin çözümün, demokrasinin önünde engel olduğu yargısı yaratılarak ılımlı dediklerinin Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı çıkarılması biçiminde bir psikolojik hareket yürütüldüğü anlaşılmıştır"**

Bilindiği gibi tarihte denenmiş, bugün de emperyalistlerin, sömürgeci güçlerin denediği bir yöntem vardır: Bu da çok yönlü baskı yaparak, suçlayarak insanları doğru politikadan alıkoymak, kendi politikalarına boyun eğmelerini sağlamaktır. Örneğin PKK'nin içinde 2003 yılında niye tasfiyecilik ortaya çıktı? Niye Ferhat-Botan provokasyonu ortaya çıktı? Çünkü çok boyutlu bir dış baskı oluşturulmuştu. PKK'nin politikalarıyla olmuyor, PKK'nin içinde yanlış yapanlar var anlayışı dış güçlerin baskısıyla ortaya çıkarılmaya çalışıldı. Bu açıdan biz bunlara uluslararası komplonun ortaya çıkan uzantıları dedik. Zaten dış baskılar ve ABD'nin Irak'a müdahalesi olmasaydı o tasfiyecilik ortaya çıkmazdı. Sanki şimdi de DTP'nin bu politikasıyla işler yürümez anlayışı yaratılmak isteniyor. PKK üzerinde daha önce uygulanan politikanın bir benzeri şimdi de DTP üzerinde uygulanıyor ve böylelikle bazıları devletin işbirlikçisi haline getirilmek isteniyor. Ferhat- Botan provokasyonunda da uluslararası baskı oldu, KDP ve YNK baskısı vardı, devletin baskısı vardı. Bu baskı sonucu bunlar PKK'nin çizgisinden koparlarsa, ABD ile ilişki kurarlarsa KDP ve YNK'ye yaranırlarsa bir şeyler elde ederiz anlayışıyla bu yola girip teslim oldular. Başarırlar mı başarmazlar mı o ayrı bir konu, ama benzer bir teslimiyet Kürt demokratik siyasetinin içine de dayatılmaktadır.

Kürt demokratik siyasetinin içine fitne sokmak istediler

Dolayısıyla çeşitli çevreler tarafından söylenen DTP'nin bölünmek istendiği tezleri yabana atılacak tezler değildir. Türk devleti boşuna ılımlılar, şahinler söylemini sürekli gündemde tutmuyor. Dikkat edilirse Genelkurmay'ın açığa çıkan belgelerinde de sürekli DTP içinde şahinler, ılımlılar var propagandası yaptırılarak, şahinlerin yanlış yaptığı, şahinlerin çözümün önünde, demokratikleşmenin gelişmesinin önünde engel olduğu yargısı yaratılarak ılımlı dediklerinin Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı çıkarılması biçiminde bir psikolojik hareket yürütüldüğü anlaşılmıştır. Şimdi de benzer bir psikolojik savaş yürütülmektedir. Özellikle MİT merkezli bu psikolojik savaş yürütülüyor. MİT çeşitli yol ve yöntemlerle güya DTP'yi etkilemeye çalışıyor. DTP içine el atmaya çalışıyor. İşte AKP çözmek istiyor, ama şahinler engelliyor; AKP çözmek istiyor, ama bazıları engellemek istiyor, biçiminde bir anlayışı

Kürt demokratik siyaseti içine bir fitne gibi sokmak istiyor. Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve gerillanın varlığı bir şeyler yapılmasını engelliyor biçimindeki bir anlayış MİT tarafından ve MİT'e bağlı yazarlar tarafından bazı Kürt demokratik siyasetçilerinin kafasına sokulmaya çalışılıyor. Bu yönüyle DTP'ye yönelik saldırıları sadece basındaki belirli haberler biçiminde değerlendirmemek gerekir. DTP üzerinde özel bir çalışma yürütüldüğünü biraz aklı başında olan herkes rahatlıkla görebilir.

Kürtler saflıkları ve dürüstlükleri nedeniyle çok kandırılmışlardır

Nitekim zaman zaman DTP içinde bu psikolojik savaştan ve baskıdan etkilenen açıklamalar oluyor, değerlendirmeler yapılıyor. Savunmaya geçiyor. Biz şöyle değil de böyle dedik demeye ihtiyaç duyan açıklamalar yapıyorlar. Kürt demokratik siyasetçilerinin ve DTP yöneticilerinin iyi niyetli olduğuna kuşku yoktur. Ancak iyi niyetli de olsalar, dürüst de olsalar bu psikolojik savaştan etkilendikleri, bu etkilenmenin getirdiği ruh haliyle zaman zaman yanlış değerlendirmeler, açıklamalar yaptıkları da görülmektedir. Bu kadar yoğun saldırı altında bu tür ruh halleri içine girmeleri anlaşılırdır. Ancak bu tür eksikliklere girmemek açısından Türk devletinin, Türk siyasetinin, Kürtlere karşı yürütülen özel savaşın, basının bu konudaki rolünün, kendini en değme demokrat olarak görenlerin devletçi zihniyetin baskısı altında ya da devlet geleneğiyle şerbetlenmelerinin görülmesi önemlidir. Kürtler geçmişte saflıkları ve dürüstlükleri nedeniyle çok kandırılmışlardı. Aslında bunun nedeni, kurnazlığın, sahtekârlığın, aldatmanın en kurumlaşmış biçimi olan devletle tanışmamış olmalarıdır. Devletin bir yönüyle de aldatma ve her türlü kurnazlıkla insanlar üzerinde egemenlik kurma sistemi olduğu bilinmektedir.

Önder Apo'nun DTP'yi uyarmasının nedeni de budur. Görüyor ki DTP üzerinde yoğun bir psikolojik baskı yürütülmektedir. DTP'yi köşeye sıkıştırarak, etkisizleştirerek, bu tasfiye politikası sürecinde acaba yedeğimize alır mıyız düşüncesiyle yürüttükleri çalışmaları Önderlik iyi görmektedir. Çünkü Önderlik kadar Türk devletini tanıyan, Türk özel savaşını anlayan başka bir siyasal lider yoktur. Şimdi Ergenekon'dan bahsediliyor, derin devletten bahsediliyor, şu bu vurulmuş deniliyor, bunların hepsi Önder Apo tarafından söylenen şeylerdir. Şimdi bu siyasal İslamcıların, bazı liberallerin, Fethullahçıların, devletin içindeki belirli kesimlerin, Ergenekon denilen çevreler için söylediklerinin hepsini onlarca yıl önce Önder Apo söylemiştir. Herkes de biliyor ki Özal'ın ilk öldürüldüğünü dile getiren Önder Apo'dur, neden öldürüldüğünü açıklayan Önder Apo'dur. Eşref Bitlis'in kesinlikle devlet tarafından öldürüldüğünü, açıklayan Önder Apo'dur. Yine Uğur Mumcu'nun Türk devletinin, PKK'nin gelişmesini nasıl engelleyemediğini, PKK'nin devleti atlatarak nasıl kendisini güç yaptığını araştırınca devlet tarafından öldürüldüğünü söyleyen Önder Apo'dur. Bunu bizzat daha Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden hemen sonra kapsamlıca değerlendiren Kürt Halk Önderliğidir. Türkiye'de bir derin devlet olduğunu, Türkiye'nin hükümetlerinin kesinlikle hiçbir etkisinin olmadığını, on yıllardır sürekli söyleyen Önder Apo'dur. Türkiye'deki devletin hiçbir hukuka bağlı kalmadan her türlü siyasi, sosyal, ekonomik tasarruf yaptığını, bu yönüyle siyaset üzerinde güçlü bir vesayeti olduğunu en fazla dile getiren ve bunun nedenlerini ortaya koyan Önder Apo'dur. Yine belirli İslamcı çevrelerin bu derin devlet tarafından, özel savaşçılar tarafından Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı kullanıldığını açıklayan Önder Apo'dur. Amed'te Bahtiyar Aydın denen albayın vurulmasının ordu içindeki bir çekişme olduğunu, bir iç temizlik olduğunu söyleyen Önder Apo'dur. 1993'te Şemdin Sakık'ın yönlendirilerek 33 askerin ölümüne neden olduğunu ilk defa söyleyen Önder Apo'dur.

Bu yönüyle Önder Apo, Türk devleti ve özel savaşı konusunda derinleşmiş bir liderliktir. Zaten Ergenekon davası olduğunda defalarca Ergenekon savcılarına çağrı yapıp gelin beni de dinleyin demesine rağmen Ergenekon savcıları gidip Önder Apo'nun ifadesini almamışlardır. Bütün çağrılarına rağmen savcılar İmralı'ya gitmemiştir. Herkesi sorguya çeken, düşüncesini alan Ergenekon savcıları İmralı'ya gitmeye cesaret edememişlerdir. Çünkü Önder Apo gerçek anlamda bu Ergenekon'un ne olduğunu, derin devletin ne olduğunun nedenlerini ortaya koyacaktı. Ergenekon'un varlığının esas nedeninin Kürt sorununun çözümsüzlüğünden kaynaklandığını, Kürtler üzerindeki baskı ve egemenliğini sürdürmek için böyle bir çeteleşmenin ve örgütlenmenin olduğunu çok net bir biçimde gösterecekti. Kürtler üzerindeki inkârcı sömürgeciliğin yasal olarak sürdürülmesinin ve faşist yasalarla olsa bile Kürtlerin mücadelesinin bastırılmasının mümkün olmadığını, bu nedenle devletin bu Türk örgütlenmeler ve yöntemlere başvurduğunu izah edecekti. Ama Ergenekon savcıları olayı böyle görmek istemedikleri için, Ergenekon'u böyle göstermekten kaçındıkları için, Ergenekon'un esas gerçeğini özenle saklamak istedikleri için gidip Önder Apo'yla görüşmemişlerdir.

Kürt demokratik siyaseti teslim alınmak isteniyor

Sadece Kürt demokratik siyaseti üzerinde baskılar yürütülmüyor. Metropollerdeki Kürtler üzerinde baskılar arttırılarak teslim alınmak isteniyor. Metropol potalarında Kürtler eritilmek isteniyor. DTP'nin İzmir mitingine izin verilmemesinin nedeni budur. Metropollerdeki Kürtlere saldırılmasının nedeni budur. Siz PKK'yi terörist ilan etmiyorsunuz, devlete yardımcı olmuyorsunuz, bu nedenle PKK ile özdeş görüldüğünüz için size saldırıyorlar denilerek Kürt demokratik siyaseti teslim alınmak isteniyor. Böylece şimdiye kadarki onurlu politikadan vazgeçmeleri isteniyor. Bu baskılardan kurtulmak için bu duruşunuzu bırakın deniliyor. Hem Kürtler hem de DTP bu tür argümanlı psikolojik savaşla teslim alınmaya çalışılıyor. Eğer Kürt

Özgürlük Hareketine karşı durmazsanız size Türkiye'de yaşam yok, size rahat yok, huzur yok denilmek isteniyor. Saldırıların amacı budur.

Türk-Kürt çatışması diye bir sorun yoktur. Devlet istediği an Türkiye'deki bu saldırıları durdurur. Türk halkı devletçi zihniyeti aşmayan bir halktır. Devlet ne derse onu yapar, hala devletin kuyruğundadır. Öyle çok iradeli, örgütlenmiş, demokratik zihniyetli bir halk gerçekliği yoktur. Dolayısıyla devletten kopuk bir şovenizm ve milliyetçilik yoktur. Türk toplumsal gerçeğinde her şeyi yaratan devlettir. Aydını yaratan devlettir. Bu yönüyle devlet politika değiştirdiği an hepsi politika değiştirir. Bu açıdan sorun Kürt-Türk çatışması değildir. Türk milliyetçiliği ve şovenizmi geliştiriliyorsa bunların hepsi planlıdır. Kürt-Türk çatışması kavramı da bilinçli yaratılıyor. Kürtler üzerindeki baskıyı böyle ifade ederek esas gerçeği gözlerden kaçırmaya çalışıyorlar. Kürt-Türk çatışması kavramının ortaya atılması Kürtler üzerinde baskı yapma, Kürtleri tehdit etme yaklaşımını ifade etmektedir.

Kürtlerin temel haklarının ne olup olmadığını Türkiye halkı değil Kütlerin kendisi belirler

Bakın işte Türk toplumunun hassasiyetleri var denilmektedir. Böylelikle Kürtlere geri adım attırılmak istenmektedir. Tabii ki bu hassasiyet denen konu, Kürtler üzerinde baskı ve zulmün devam ettirilmesini isteyen ve bundan başka bir şey düşünmeyen hassasiyetlerdir. Bunlar zaten Kürt halkının mücadele gerekçesi olan konulardır. Bu açıdan Kürtlerin bu hassasiyetleri dikkate alması gerekir diye bir şey söz konusu olamaz. Bu hassasiyetler dikkate alınamaz. Türk devletinin ve aydınların görevi Türk toplumunda var olan bu milliyetçi ve şoven duygulara karşı çıkmak ve bunları durdurmaktır. Yoksa Kürtlere kimse bakın Türklerin hassasiyetleri var, haklarınızdan vazgeçin, isteklerinizden vazgeçin diyemez. Böyle bir hassasiyetin dikkate alınmasından söz edilemez.

Geçen gün İsviçre'de bir referandum oldu. İsviçreliler camilerde minare olmasın dedi. Müslüman ülkeler kıyameti kopardı, Türk hükümeti kıyameti kopardı. Bu tepkilere kimse yanlış diyemez. İsviçre hükümetinin politikası yanlıştır. Bu tür şeyler için referandum yapılır mı? Müslümanlar için yapılacak bir şeyde Hıristiyanlıktan izin alınır mı? Zaten bu dinlerin tarih içinde bir birlerine karşı önyargıları var. Haçlı seferleri altında iki yüzyıllık savaş yaşamışlar. Bu yönüyle çok sağlıklı karar vermeleri, Hıristiyanların Müslümanları, Müslümanların Hıristiyanları anlamaları kolay değildir. Bu açıdan cami olacak minaresi olmayacak denilemez. Cami oldu mu minaresi olur. Camilerin özelliği budur. Bu açıdan şimdi İsviçreliler istemiyor diye caminin minaresi olmasın ya da İsviçreliler istemiyor diye İsviçre'deki Müslümanlar ibadet yapmasın denilebilir mi? Şimdi İsviçre halkının çoğunluğu minare olmayacak deyince haklı olarak kıyamet koparılacak, ama sıra Kürtlerin en temel haklarına gelince Türkler çoğunluğu sizlerin taleplerinize karşı denilerek bundan vazgeçilmesi istenecek! Böyle bir şey olamaz. Kürtlerin temel haklarının ne olup olmadığını Türkiye halkı belirleyemez. Şovenizm var diye Kürtler hak istemeyecek mi? O zaman kopuş olur. Bu yönüyle Kürtlerin talepleri ve hakları konusunda Türklerin hassasiyetlerinin olduğunu söylemek ve yetmiş milyonun iradesinin esas alınması gerektiğini söylemek, İsviçre'deki minare yasağına oy veren referandumu haklı görmektir. İsviçre'deki referandum ne kadar haklıysa Türkiye'de bu tür lafların söylenmesi o kadar haklıdır.

Çoğunluk ne derse azınlık uyacak, böyle demokratik zihniyet olamaz. Türkiye'de yetmiş iki milyon ikna olursa bir şeyler yapılabilirmiş! Böyle bir şey olamaz. Şovenizmi kışkırtacaksın, Kürtlerin hak ve hukuku olmadığını söyleyeceksin, Kürtler ancak bireysel bazı haklar kullanabilir, Kürtler bir toplum olamaz, halk olamaz, Türk milleti içindedir, tek millettir diyeceksin, ondan sonra da Türkiye halkı istemiyor diye Kürtlerin taleplerini yüksek bulacaksın, taleplerden vazgeçmesini isteyeceksin. Bunlar saçma sapan şeylerdir. Bunları hele hele aydınların ve yazarların söylemesi alçaklıktır, utanmazlıktır. Aydın ve yazarların görevleri bu tür akılları vermek değil, Türkiye'deki şovenizmi geriletmek için çaba göstermektir. Kürtlerin de herkes gibi, sizin gibi hakları vardır denileceğine; Kürtlere şunu istemeyin, bunu istemeyin, aman Türkiye'de gerçekleri dikkate alın demek inkârcı sömürgeci politikanın ağzıyla konuşmaktır. 1970'lerde de Türkiye'deki politik ortam farklıydı; peki, biz o zaman ne yapacaktık, boyun mu eğecektik?

Türkler ayağa kalkacakmış diye Kürtler haklarından vazgeçemez

Türk-Kürt çatışması olacakmış! Böyle bir çatışma olursa olur. Bunu yaratan Kürtler değildir. Kürtler haklarını istiyor diye çatışma olacaksa olsun ne yapalım? Kürtler bu şantaja boyun mu eğsin! Kürtlerin Türk ve Kürt kardeşliğini istemediğini kimse söyleyemez, ama haklarından da vazgeçmezler. Türkler saldıracakmış, Türkler ayağa kalkacakmış, kabul etmeyecekmiş diye Kürtler haklarından vazgeçemez. Kürt Özgürlük Hareketi haklarından vazgeçemez. Böyle bir şeyi de kimsenin dayatmaya hakkı yoktur.

Bazı anketlere Kürtler ayrılmak istemiyormuş verilerinden yola çıkarak Kürtlerin PKK'nin yürüttüğü mücadeleye karşı çıktığını söyleyenler var. Bunlar gerçekleri saptıranlardır. Kürtler içinde Türkiye'nin birliği anlayışını geliştiren PKK'dir. Bugün anketlerde bu tür sonuç çıkıyorsa bunu yaratan PKK'nin ideolojik ve politik yaklaşımlarıdır. Dolayısıyla buradan yola çıkarak Kürtler PKK'nin taleplerini desteklemiyorlar demek, tamamen demagoji yapmaktır. Kürtler Türkiye'den ayrılmak istemiyor demekle, temel demokratik siyasi haklarından ve ulusal haklarından vazgeçtikleri anlamı çıkarılamaz. Sorunun böyle sorulması yanlıştır. Soru, Kürtlerin

temel demokratik siyasi haklarının verilmesini istiyor musunuz, başta anadilde eğitim olmak üzere temel ulusal demokratik haklarının verilmesini istiyor musunuz diye sorulsaydı, o zaman ayrılmak istemiyoruz diyenlerin bu hakları da istediği görülürdü.

Kürt halkının sorunu demokratik siyasi irade olup olmama sorunudur

Türkiye'de şovenizm Kürtlerin her türlü mücadelesine karşıdır. Son zamanlarda görüldüğü gibi sevinmesine de üzülmesine de karşıdır. Nasıl sevinecek onu Türk siyaseti bilir, Türk şovenizmi belirler! Ne hak isteyecek Türk şovenizmi belirler! Hangi eylemi yapacak Türk şovenizmi belirler. Neyi kabul edip neyi kabul etmeyeceğini Türk şovenizmi, Türk devleti belirler! Böyle bir şey olamaz. Neyin kabul edilip neyin kabul etmeyeceklerine, ne istediklerine Kürtler karar verir. Kaldı ki Kürtler çok makul taleplerde bulunuyorlar. Şimdiye kadar çözüm konusunda da barış konusunda da hiçbir halkın göstermeyeceği makul yaklaşımı göstermiştir. Kürt sorununun çözümsüzlüğü ve var olan sorunlar Kürtlerin makul olup olmamasından kaynaklanmıyor. Kürtler bu konuda, her türlü fedakârlığı yapmışlardır. Her türlü taktiği ve politikayı denemişlerdir. Her türlü esnek yaklaşımı denemişlerdir, ama hepsi boşa çıkmıştır. Çünkü inkârcılık sürüyor. Çünkü Kürtler bir irade olarak, bir halk olarak kabul edilmek istenmiyor. Demokratik siyasi iradesi, kurumları ve kuruluşları kabul edilmek istenmiyor. Öz yönetimi kabul edilmek istenmiyor. Anadilde eğitimi yok sayılıyor, kültürel haklar alanında tam özgürlüğü kabul edilmek istenmiyor. Bireysel haklar vardır bunları kullanın deniliyor. Evinizde konuşun, televizyon var orada dinleyin deniliyor. Kürt halkının sorunu esas olarak bir öz irade sorunudur, varlığını güvenceye alacak kimlik sorunudur. Demokratik siyasi irade olup olmamasının sorunudur. Öz yönetimlerinin tanınıp tanınmaması sorunudur. Bunlar tanınmadan Kürtlere size bir televizyon verdik, dil kursları verdik, kursların resmi biçimini olan seçmeli dersleri de tanıyabiliriz deniliyor. Herkes bilmelidir ki Kürtler bunlar için mücadele etmemiştir. Bir televizyon için mücadele etmemiştir.

O kadar Kürt isyanları var, o Kürt isyanlarının olduğu dönemlerde televizyon falan yoktur, radyo bile yoktu. Esas Kürt halkının varlığı tanınmadığı için, yok edilmek istenildiği için direnilmiştir. Hala aynı tehdit ve tehlike vardır. Hiç kimse Kürtler kadar demokratik çözüm isteyemez. Bedel ödemişlerdir. On yıllardır demokratik siyasal çözüm isteyen bu halktır. Bu halkın siyasal öncüleridir. AKP ise bu mücadeleyi engellemeye çalışan yeni bir güçtür. Onun için kapatılmamıştır. Daha düne kadar düşünmezseniz böyle bir sorun yoktur diyen AKP genel başkanı şimdi kalkıp DTP'yi ve Kürt Özgürlük Hareketi'ni suçlayacak! Bu tür suçlamalar yapanlar ciddi olmalıdırlar. Bunlara kargalar bile güler. Bunları dinlemek bile yanlıştır.

Görüldüğü gibi Önderliğe saldırı yapıldı, Önderlik fiziki olarak imha edilmek istendi. Kör bir çukura atıldı halk ayağa kalktı. Halkın bu tepkisine de vahşice saldırıldı. OHAL dönemlerinde görülmeyecek tutuklamalar da yapılıyor. Her türlü bastırma hareketi izleniyor, tam bir bastırma politikası izleniyor. Polisimiz, savcımız, hâkimimiz gereğini yapacaktır deniliyor. Çocuklar tabii ki tutuklanacaklar, çocuklar bu eylemleri yapıyor deniyor. Doğuda 14 yaşındaki insanlar eline silah alıyor diyor; yani onları tutuklamayalım, ezmeyelim de ne yapalım deniyor. Geçen yılki serhıldanlarda ailelerin yeşil kartlarını alırız diyenler, bu defa çocuklara el koyarız diyorlar. Hitler bile işleri bu düzeyde ileriye götürmemişti. Ne de olsa 2008 yılında halk ayağa kalkınca başbakan "kadın da olsa çocuk da olsa gerekirse öldürülür" diyordu. Bunların çocuk ve kadın sevgisi, kadınlar ve çocuklar boyun eğdiği zaman vardır. Onlar için kadınlar ve çocuklar boyun eğdiği zaman güzeldir. Baskılarına boyun eğip ses çıkarmazlarsa kadın hakları ve çocuk hakları vardır derler. Ama kadınlar ve çocuklar ulusal haklarını, özgürlük haklarını istedikleri zaman çocuk değil mi eylem yapıyor, kadın değil mi eylem yapıyor, o zaman cezasını çekmelidir diyorlar. Bunların demokratlığı da Müslümanlığı da bu kadardır.

Kürt halkı özgürlüğü ve demokrasisini kazanmada kararlıdır. Barış grupları gelirken milyonlarla karşılandı. Önderlerini sahiplenmiş ve tutumunu ortaya koymuştur. DTP'nin kapatılmasına da karşı olduğunu göstermiştir. Kürt halkının bu mücadelesi özgür ve demokratik yaşamı gerçekleşene kadar sürecektir. Bunu kimsenin engellemesi mümkün değildir. Öyle demagojiyle, suçlayarak kimse gerçeklerin üstünü örtemez. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Propagandayla sanal bir durum yaratmak birkaç gün sürer. Halk mücadelesiyle,

Özgürlük Hareketi mücadelesiyle AKP'nin, bu özel psikolojik savaşın sanal yarattığı propagandayı da her türlü demagojiyi de çarpıtmayı da kandırmayı da boşa çıkarır. Nitekim boşa çıkarmaktadır. Bugün hükümetin öfkesi varsa bunadır. Ben ne güzel Kürtleri aldatacak, yeni bir Kürt politikası inşa edecektim, seksen yıl inkâr ve imhayla bugüne kadar getirdim, bazı enstrümanlarla meşruiyet kazandıracak yeni Kürt politikasıyla da kırk elli yıl daha Kürtler üzerindeki egemenliğini sürdürecek, bu süre içinde de asimile edecek ve bitirecektim anlayışında olan bu hükümet böyle bir stratejiyi kabul ettirmeye çalışırken, halkın ve Özgürlük Hareketinin direnişi bu oyunu bozmuştur. Devletin de hükümetin de öfkesi bunadır. Hükümetin ve devletin ağzıyla konuşan kişilerin tepkileri de bilinçli ya da bilinçsiz Özgürlük Hareketi'nin ve halkımızın ortaya koyduğu bu direnişedir. Gerçekliği böyle anlamayanlar, Türk devletini anlamayanlardır.

Kürt halkı PKK'nin 31. kuruluş yıldönümünü PKK tarihine yaraşır bir biçimde kutladı

Türk devletinin ve hükümetinin Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmeye çalıştığı süreçte PKK'nin 31. yıldönümü kutlamaları oldu. 31. yıldönümü kutlamaları Türk devletinin tasfiye politikalarına bir cevap niteliğinde geçti. PKK ile halkı ayırmak isteyen özel savaş politikalarına karşı halk ısrarla "PKK halktır, halk burada" diyerek PKK'nin 31. kuruluş yıldönümünü PKK tarihine yaraşır bir biçimde kutladı. PKK'nin halk tarafından bu kadar sahiplenilmesi boşuna değildir. PKK Kürt halkına her şeyi veren bir partidir. Önder Apo büyük emeği ve çabasıyla yarattığı Partiyle Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'ne güçlü bir öncülük yapmış, Kürt halkının askeri, siyasi, örgütsel alanlarda bir hamle yapmasını gerçekleştirmiştir. Taraflı tarafsız herkes Özgürlük Hareketi'nin güçlü bir demokratik devrim gerçekleştirdiğini, kültür devrimi gerçekleştirdiğini, sosyal devrimi gerçekleştirdiğini söylemektedir. Zaten bunun sonuçları her gün gözle görülmektedir. Sadece Kuzey Kürdistan'ı değil, bütün parçalardaki halkın duygularını birleştiren, büyük bir ruhsal birlik devrimi de ortaya çıkarmıştır. En önemlisi de emperyalist güçlerin, bölgedeki geri güçlerin, sömürgeci güçlerin tüm saldırılarına rağmen Kürt Özgürlük Hareketi yenilgiye uğratılamamıştır. Halkın Özgürlük Mücadelesi sürekli gelişerek sürmektedir. Bunun nedeni de bu Özgürlük Mücadelesine öncülük eden PKK'nin varlığıdır. PKK'nin öncülük karakteri, Özgürlük Hareketi'nin yenilmesini engelleyen temel faktördür. PKK, ideolojik duruşuyla, teorik kapsamıyla, örgütsel ciddiyetiyle, siyasal yaratıcılığıyla, gerilla alanındaki fedakârlığıyla Kürt Özgürlük Hareketini ezme saldırılarının hepsini bir bir boşa çıkarmıştır.

Bugün PKK bir parti olmaktan çıkmış, halkın varlığıyla bütünleşmiş, halkın kültürü olmuştur. Halk, PKK'yi sadece bir siyasal parti olarak görmüyor, onu kendisinin bir parçası olarak görüyor. Onsuz yaşayamayacağını söylüyor. Bu nedenle de Önderliğine de partisine de sahipleniyor. Hiçbir halkı hiç bir partiye en güçlü örgütlenmelerle bile bu kadar bağlı hale getiremezsiniz. Bu bağlılık siyasal ilişkilerden öte, örgütsel ilişkilerden öte bir duygu bağlılığıdır. Kürt irade kazanmıştır. Kendine özgüven kazanmıştır. Kendi varlığının farkına varmıştır. Bütün bunları PKK'ye borçlu olduğunu düşündüğünden PKK'ye karşı derin bir sevgi duymaktadır. Kendisini PKK ailesinin, PKK'nin bir parçası olarak görmektedir. Dünyada böyle bir parti böyle bir siyasal hareket de yoktur. Bu tür özellikler, bağlılıklar daha çok dinlerde görülen bağlılıktır. Tamamen bir derin kültürel bağlılıktır. Yaşam tarzı, yaşam felsefesi bağlılığıdır. Bu yönüyle de insanların dinlerden bağını koparmak ne kadar zorsa Kürt halkının da PKK ile ilişkisini koparmak o kadar zordur. PKK Kürt halkının yaşamının kendisi haline gelmiştir. Yaşamının özellikleri haline gelmiştir. Bu açıdan da 31. yılında devlet PKK'yi halktan ayırmak ve tasfiye etmek istediği için Kürt halkı da buna cevap olarak PKK'yi güçlü bir biçimde sahiplenmiştir. PKK'nin yıldönümünün gerçekleştiği günlerde Önderliğine yapılan saldırıya da büyük bir tepki duymuş, böylelikle hem Önderliğe sahiplenmenin gücünü, kapsamını hem de partiye sahiplenmenin gücünü ve kapsamını göstermiştir.

Yıllar geçtikçe Kürt halkının PKK'ye ve Önderliğine bağlılığı artıyor

Bu tabii sadece Kürt halkına değil, Kürt halkının dostlarına da moral vermektedir. PKK şahsında insanlık özgürlük ve demokrasinin Ortadoğu topraklarında yeniden yeşereceğine, Ortadoğu'nun özgürlük ve demokrasiye öncülük edecek bir coğrafya haline geleceğine inanmaya başlamıştır. PKK'nin 31.yıl dönümünde Kürt halkı böyle büyük ve güçlü bir partiye, böyle anlamlı bir yaşam ve mücadele felsefesine, özgür ve demokratik yaşamın bu kadar anlamlı olduğu bir partiye sahip olmanın gururunu yaşamaktadır. Halkın PKK'yi sahiplenmesinde kendisine kazandırılan bu onur ve gururun da etkisi olmuştur. Şunu söyleyebiliriz: Yıllar geçtikçe Kürt halkının PKK'ye de Önderliğine de bağlılığı ve sevgisi daha da gelişecektir. En son 31. yıldönümündeki gösteriler, bağlılıklar gelecekte de bu bağlılığın nasıl bir biçimde süreceğinin kanıtı olmuştur.

Şu rahatlıkla söylenebilir: Devletin, hükümetin tasfiyeyi amaçlayan yeni bir Kürt politikası inşa etme çabalarına ve Kürt sorununu çözümsüz bırakmak için bin dereden su getirmesine rağmen hem Kürdistan'da hem Türkiye'de Kürt sorununun demokratik çözümü için güçlü bir eğilimin ortaya çıktığını söyleyebiliriz. Artık asker aileleri vatan sağ olsun demiyorlar, çocuğum şehit düştü diğer çocuğumu göndereceğim demiyorlar. Artık bu kan dursun diyorlar. Bu sorun çözülsün diyorlar. Ölen asker de ölen gerilla da bizim çocuklarımız diyerek aslında özlemi çekilen Türkiye'ye işaret ediyorlar. Bu yönüyle Türkiye halkının siyasilerden daha sağlıklı düşündüğünü

söylemek mümkündür. Kürt halkı zaten on yıllardır barış istemektedir. 29 Mart yerel seçimlerinden sonra Kürt Özgürlük Hareketi'nin yaptığı siyasal hamle sonrası yaşanan tartışmalar da aslında Türkiye'de geniş bir toplumsal kesimin Kürt sorununun demokratik çözümünü istediğini açıkça ortaya koymuştur. Aslında devlet de hükümet de bunu görmüştür. Bu açıdan da Kürt toplumunu ve Türkiye toplumunu aldatmak için biz de bir şeyler yapacağız demek zorunda kalmışlardır. İşte açılım denen politikayı, Türkiye toplumunda ve Kürt toplumunda var olan bu çözüm eğilimini saptırmak, bu çözüm eğilimini yozlaştırmak ve böylelikle çözümsüzlüğü bir süre daha uzatmak için ortaya çıkarılmış yeni bir proje, yeni bir politika olarak değerlendirmek gerekmektedir. Ama devlet ve hükümet her ne kadar bunu demagojiyle, psikolojik savaşla, yalanla-dolanla saptırmaya çalışsa da eninde sonunda tüm Türkiye halkı, demokratları ve aydınları AKP'nin bir çözüm politikası olmadığını göreceklerdir. AKP'nin Anayasa Mahkemesinde kapatılmamasında görüldüğü gibi Kürt Özgürlük Hareketi'ni ezerek çözümsüzlüğü sürdürmek isteyen, eski politikaların yeni bir biçimde inşa edilmesini sağlayan bir parti olduğu kısa sürede görülecektir.

Türkiye toplumunda demokratik çözüm arayışları bulunmaktadır

Aslında Türkiye'de toplumsal muhalefet geniştir. Toplumdan her çevre rahatsızdır. En son KESK grevine çok güçlü bir katılımın olması, memurların güçlü bir grev yapması, bütün tehditlere rağmen grevin başarıya ulaşması, aslında Türkiye'de gerçek demokrasi isteyen kesimlerin ne kadar geniş olduğunu ortaya koymuştur. Bu yönüyle işçiler de memurlar da köylüler de küçük esnaf da işsiz insanlar da herkes aslında Türkiye'deki sorunların kaynağının Kürt sorununun çözümsüzlüğü olduğunu görmektedir. Artık sendikaların ve çeşitli demokratik güçlerin Kürt sorununun çözümsüzlüğünün sorunları yarattığının bilincine vardığını görüyoruz. Belki işçi ve memur sendikaları içinde çok gerici kesimler de bulunmaktadır, ama tabanı gerçekten Kürt sorunu çözüldüğü zaman demokrasi sorununun da işsizlik ve açlık sorununun da giderileceğini görmektedir. Bu yönüyle biz toplumun direnişe yatkın olmasını, KESK örneğinde görüldüğü gibi örgütlü bir mücadele etmeye yatkın hale gelmesini aslında Türkiye'de demokrasinin gelişmesi açısından önemli bir dinamik olarak değerlendiriyoruz. Önemli olan toplumun kendi hakları için mücadele etme bilincinin ortaya çıkmasıdır. Bir toplumda kendi hakları için mücadele etme bilinci ortaya çıktığında o toplum ekonomik sorunlarını da siyasal sorunlarını da sosyal sorunlarını da çözme gücüne ulaşmış demektir. Bu yönüyle KESK'in eylemini anlamlı buluyoruz. Toplumun örgütlü toplum haline gelmesi ve mücadeleye sevk edilmesi açısından koşulların giderek elverişli hale geldiğini düşünüyoruz.

> **"Kürt sorununun çözümüne gerillanın direnişi engel değildir, aksine Kürt sorununu açığa çıkaran, bugünlere getiren Kürt halkının serhıldanları ve gerillanın direnişidir. Doğru bir Kürt politikası ve çözümü izlenmek isteniyorsa çözümsüzlükten devletin zihniyeti ve hükümetin politikaları sorumlu tutulmalıdır"**

Aslında bu çerçevede Türkiye toplumunda çeşitli arayışlar bulunmaktadır. AKP'nin de bir çözüm üretmediğini çeşitli kesimler görmektedir. Bu yönüyle örgütlenmekte, ittifaklar kurmaktadırlar. Yeni partiler kurma girişimi vardır. En son yeni sol bir parti kurulacağı söylenmektedir. Ufuk Uras'ın da Alevi Bektaşi Federasyonu başkanı Ali Balkız'ın da içinde bulunduğu, liberal demokrat olarak kendini tanımlayan kesimlerin ve çeşitli yazarların içinde bulunduğu bir sol parti kurulacağı anlaşılmaktadır.

Bir partinin gerçekten sol demokrat olması için Kürt soruna yaklaşımda devletin ufkunu aşması gerekiyor

Ancak bu sol parti gerçekten ne kadar Türk devletinin ufkunun dışına çıkabilir, Türk devletinin kırmızı çizgilerinin dışına çıkabilir, Türk devletinin tabu koyduğu konuların üzerine gidebilir bu kuşkuludur. En başta da bir partinin gerçekten sol olması için, demokrat olması için Kürt sorununun çözümüne çok radikal yaklaşması gerekiyor; devletin ve hükümetin ufkunu aşması gerekiyor. Ama ne var ki bu parti kurucularının bir kısmının AKP'nin açılım politikasını bir çözüm gibi görmeleri, daha baştan bu sol partinin Kürt sorununun çözümü konusunda ne kadar doğru bir tutum takınacağı konusunda kuşkular uyandırmaktadır. Çünkü Kürt sorununda devletin zihniyetinden ve hükümetin politikalarından kopmadan gerçekten radikal bir yaklaşım ortaya koymadan o partinin demokratik sol bir parti olması mümkün değil ya da alternatif bir güç haline gelmesi mümkün değildir. Kürtlerin siyasi iradesini tanımadan, demokratik kurumlarını tanımadan, öz yönetimlerini tanımadan, meclisler ve benzeri demokratik kurumlaşmalarını demokrasinin gereği olarak görmeden, Kürtlerin kendi kimliğiyle örgütlenmesi için bir tutum ortaya koymadan, Kürt sorununun çözümünün ancak Kürtlerin siyasal temsilcileriyle ve Kürt Halk Önderi Önder Apo ile olabileceğini görmeden, bu konularda doğru bir yaklaşım içinde olmadan o partiye sol ve demokrat sıfatı yakıştırmak mümkün değildir. Çünkü bu kesimlerden bazılarının "PKK silah bıraksın, gerillanın silahını bırakmaması çözümün önünde engel" gibi yaklaşımlara sahip olduğunu biliyoruz. Hâlbuki Kürt sorununun çözümünde gerillanın direnişi engel değildir, aksine Kürt

sorununu açığa çıkaran, bugünlere getiren Kürt halkının serhıldanları ve gerillanın direnişidir. Bir sol parti gerçekten doğru bir Kürt politikası ve çözümü izlemek istiyorsa sorunun çözümsüzlüğünden birinci dereceden devletin zihniyetini ve hükümetin politikalarını sorumlu tutmalıdır.

Kürtlerin bütün ulusal siyasal sosyal ve kültürel hakları tanınmalıdır

Tamam, eski politikalar iflas etmiştir, ama eski politikaların iflas etmesi doğrudan yeni bir politika benimsenmesi anlamına gelmiyor. Devlet eski politikanın iflas ettiğini kabul etmiştir. AKP de kabul ediyor, hatta eski uygulamaları eleştiriyor, ama bu yeni bir Kürt politikası kabul edildiği anlamına gelmiyor. Demokratik çözüm doğrultusunda bir politika anlamına gelmiyor. Aksine AKP'nin politikalarında olduğu gibi eskiyi restore eden bazı siyasal argümanlarla yeni siyasi meşruiyet sağlayıp Kürtler üzerinde yeniden egemenlik kurmak isteyen yeni bir yaklaşım, yeni bir tercih ortaya konulmuştur. İşte kurulacak siyasal parti bunlara karşı tutum takınacak mıdır? Çözümsüzlüğün önünde DTP'yi değil, PKK'yi değil, gerillayı değil; Türk devletinin politikalarını engel görecek midir? Bu önemlidir. Yoksa bırakalım sol parti olmayı, Kürt sorununun çözümünün önünde engel olarak DTP'yi, PKK'yi, gerillayı ve başka güçleri görürlerse Kürt sorununun çözümsüzlüğünde ısrar eden devletin ve hükümetin yedeği haline düşerler. Bu açıdan kurulacak yeni parti eğer gerçekten demokratik ve sol olmak istiyorsa en başta da Kürt sorunu konusundaki tutumunu net olarak ortaya koymalıdır. Sorununun kaynağının devlet ve hükümet olduğunu ortaya koymalıdır. Kürtlerin diğer halklar gibi her türlü siyasal, sosyal, kültürel hakka, demokratik kurumlaşmaya hakkı olduğunu ortaya koymaları gerekmektedir. Yoksa bireysel haklarla, özel televizyonlarla, Kürdoloji bölümüyle olacak şeyler değildir.

Kürtler her şeyden önce bir halk, bir toplum olarak tanınmalı ve bunun gereği olacak bütün ulusal, siyasal, sosyal ve kültürel hakları tanınmalıdır. Kaldı ki Kürtler öyle aşırı isteklerde bulunmuyorlar, en makul çözüm önerilerini ortaya koymuşlardır. Bu açıdan biz kurulmak istenen yeni sol partiyi takip edeceğiz, gerçekten de bu partinin ne kadar devletçi zihniyetten kopup kopmadığını Kürt sorununa yaklaşımında göreceğiz. Ne kadar dış güçlerin ya da AKP gibi çözümü değil de kendine Müslüman kendine demokrat olan, çözümsüzlüğü başka bir biçimde sürdürmek isteyen güçlerin bir parçası haline gelecek, onlara yedeklenecek, bunları takip edip anlamaya çalışacağız. Eğer doğru bir politika ve yaklaşım ortaya koyarlarsa böyle bir partiyi destekleriz. Doğru yaklaşım gösterirlerse Kürt Özgürlük Hareketi ve demokratik güçlerle ittifak yapacak bir güç haline gelebilirler. Yok, Kürt sorununda bugünkü çeşitli liberal demokrat kesimlerin yaptığı gibi esas olarak da Türklerin hassasiyetlerini dikkate alın diyen, AKP'nin MHP'yi ve CHP'yi tehdit olarak kullanması ve Kürtlere razı etmesi gibi Kürtleri aza razı eden bir yaklaşım içinde olurlarsa bunun da Kürt halkı tarafından kabul edilmeyeceği açıktır.

Eskiyi mahkûm etmenin artık demokratlığı ve solculuğu kalmadı

Hem nalına hem de mıhına vurularak solcu ve demokrat olunamaz; açık ve net olunmalıdır. Taraf gazetesinde bazen devletin eski politikaları eleştiriliyor, eski mahkûm ediliyor, ama yeniye geldi mi bir çözüm ortaya konulmuyor. Eskiyi artık mahkûm etmenin demokratlığı ve solculuğu kalmamıştır. Eski iflas ettiği için, Türk devleti yeni bir politika benimseme noktasına gelmiştir. Yeni siyasal argümanlarla yüzünü yenileyip politik meşruiyet kazanmaya yönelmiştir. Bu bakımdan devletin eski politikalarını eleştirmek ve onun uzantısı bazı kesimlerin şu andaki politikalarını eleştirmek demokrat olmaya ve Kürt sorununun demokratik çözümü için gereken tutum içinde olmaya yetmemektedir. Bu açıdan esas olarak da bugün ne yapılması gerekmektedir? Kürt sorununun çözümü nasıl bu projeyle çözülecektir, Kürt sorunu nasıl kalıcı bir çözüme kavuşacaktır? Yeni bir sol partinin, demokrat partinin esas olarak netleştirmesi gereken konumu budur. Bu konuda net olmadığı müddetçe istediği kadar sol demokrat söylemde bulunsun, istediği kadar devlet şu kadar kötü desin, askere şu kadar militarist desin, işkence olmasın desin, refah olsun desin bunların çok fazla bir kıymeti harbiyesi yoktur. Çünkü tüm bunların somutlaşması için, gerçekleşmesi için Kürt sorununun demokratik çözümünün gerçekleşmesi gerekmektedir.

Türk devleti Kürtler yararlanır diye demokrasiden kaçınıyor

Kürt sorununun demokratik çözümü gerçekleşmediği müddetçe bu devlet despot olmaya devam edecektir. Bu devlet antidemokratik olmaya devam edecektir. Bu devlet evrensel hukuk ilkelerini çiğnemeye devam edecektir; bir tolumun haklarını reddetmeye devam edecektir. Çünkü bu devlet zaten Kürtler kullanır diye demokrasiden kaçınıyor. Kürtler yararlanır diye demokrasiden kaçınıyor. Bu bakımdan da Kürt sorunu çözülmediği müddetçe demokratik her türlü adıma karşı çıkıyor. Demokrasinin gelişmemesiyle Kürt sorununun çözümsüzlüğü arasında böyle bir denklem vardır, böyle bir bağ vardır. Bunu anlamadan demokrat olmak, bunu anlamadan solcu olmak mümkün değildir. Bu yönüyle de biz yeni kurulacak partinin daha baştan Kürt sorununa doğru bir yaklaşım getirmesi gerektiğini düşünüyoruz. Yoksa AKP hükümetinin farklı bir versiyonu gibi olacaksa, bir süre sonra gerilla silah bıraksın, PKK şöyle anlayışlı olsun, Türk devletinin hassasiyetlerini şöyle dinlesin gibi bir yaklaşım içinde olursa, bunun bırakalım sol ve demokrat olması ya da Kürtlerin sempatisini kazanması, aksine devletin solu olmaktan öteye geçmeyecektir. Devlet şu anda esas olarak gerillaya bir çözüm bul-

madan silah bıraktırarak Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesini amaçlıyor. Bu nedenle PKK'ye silah bıraktırma dayatması yapacak bir sol hareket ortaya çıkarmak istiyor. Dün nasıl ki benzer bir amaçla Ergenekon'a yakın sollar ortaya çıkarılmışsa, bu sefer de başka bir iktidar gücünün yakını bir sol ortaya çıkar. Şu anda Türkiye'nin ihtiyacının da böyle bir partiye değil, kesinlikle iktidardan, devletten, hükümetten uzak duran, sorunlara köklü çözüm yaklaşımı içinde olan bir yeni sol ve demokratik partiye ihtiyaç vardır.

Erdoğan ABD'den PKK konusunda tam istediğini alamamıştır

Türkiye'deki siyasal gelişmelerin çok hızlandığı bir süreçte Kürt Özgürlük Hareketi'nin inkâr ve imha siyasetine karşı yeni bir mücadele dönemi başlattığı süreçte Erdoğan da Amerika'ya gitmiştir. Erdoğan'ın Amerika'ya gitmesinin amacı, esas olarak da Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesi konusunda ABD'nin desteğini almaktadır. ABD'nin desteği temelinde Güney Kürdistanlı güçleri de PKK'nin üzerine sürerek, kendisinin de sürdüreceği çok yönlü saldırılarla PKK'yi tasfiye etmeyi planlamaktadır. Erdoğan ABD'ye böyle bir planlamayı gerçekleştirmek, böyle bir tasfiye planının bütün ayaklarını oluşturmak için gitmiştir. Obama'ya PKK'nin tam tasfiyesi karşısında kendilerine yardımcı olacağı söylenmiştir. Daha doğrusu NATO üyesi olarak, ABD'nin bir müttefiki olarak ABD'ye bir şantaj ve baskı yapmıştır. Ancak anlaşılıyor ki ABD Türkiye'ye PKK'nin tasfiyesi konusunda belirli destekler sunsa da tümüyle Türkiye'nin tasfiye politikalarının her bakımdan destekçisi olmayacaktır. ABD kendisinin bizzat PKK ile savaşın içine sürüklenmek istenmesini kabul etmemiştir. Siyasi destek, istihbarat desteği, yine askeri alanda bazı yardımlar sunacağını söylese de, Türkiye'nin yanında PKK'ye karşı topyekûn bir savaş içinde olamayacağı anlaşılmıştır. Çünkü Erdoğan ABD'den istediğini alamamıştır. Bunun anlamı, PKK konusunda tam anlaşamamışlardır. Obama'nın bu sorun sadece askeri yöntemlerle çözülmez demesini bu çerçevede anlamak gerekmektedir. Yani size her türlü askeri destek veririm, her türlü siyasi istihbarat desteği veririm, ama direkt savaşın içine giremem, demiştir. Bunu söyledikten sonra da şimdiye kadar bu destekleri vermemize rağmen PKK tümden askeri saldırılarla çözülmedi, bu nedenle siyasi yolları da deneyin mesajı vermiştir.

Anlaşılıyor ki ABD Türkiye'nin politikalarına tümüyle destek vermemiştir. PKK'nin tasfiyesi karşısında Kürt sorununda bazı adımlar atmasını ve bu temelde de kendine bağlı olacak Kürtlerin önünün açılmasını belirli biçimde ortaya koyduğu anlaşılmaktadır. PKK'nin tasfiyesi konusunda farklı düşüncelere sahip oldukları söylenebilir.

Türkiye sadece PKK'ye değil, tüm Kürtlere, tüm Kürtlerin demokrasi ve özgürlük taleplerine karşı olduğundan, Türkiye için sorun örgütler ve kişiler olmadığından ABD'nin PKK'yi tasfiye etme yaklaşımıyla Türkiye'nin PKK'yi tasfiye etme ve sorunları çözme yaklaşımının tümden bir örtüşme içinde olmadığı görülmektedir. PKK'nin tasfiye edilmesi için Washington'a giden Erdoğan'ın Bush zamanında aldığı destekten daha fazlasını alamadan döndüğü anlaşılmaktadır.

Kürt sorununun şiddetle çözülmeyeceğini ABD de anlamıştır

Tabii ABD'nin bu politikası da ilginçtir. Ne Kürt sorununun tam çözümü için Türkiye'ye baskı yapıyor, ne de Türkiye'nin Kürt Özgürlük Hareketi'nin ezilmesi için tam destek veriyor. Sadece temennilerini dile getiriyor. Kürt sorununun şiddetle ezilemeyeceğini, çözülmeyeceğini herkes gibi ABD de anlamıştır. Bundan çıkan sonuç, bölgenin ve Türkiye'nin istikrarı açısından, Kürt sorununun demokratik çözümü açısından Türkiye üzerinde daha fazla baskı yapması, Türkiye'ye belirli dayatmalarda bulunması gerekirdi. Ancak görüldüğü gibi ABD bunu da yapmamaktadır. Bu da Kürt Halk Önderinin belirttiği gibi Kürtlerle Türkiye'yi sürekli bir çatışma içinde tutarak, bu temelde hem Türkiye'yi kullanmak hem de çeşitli Kürt çevrelerine umut vererek onları kullanmak gibi iki yönlü bir politika olarak değerlendirilmektedir. ABD bunu açıkça söylemese bile, ABD'nin ortaya koyduğu politikalar pratik olarak böyle sonuçlar ortaya çıkarmaktadır.

Gelinen aşamada görüldüğü gibi Kürt sorunu Türkiye'nin yaptığı gibi dış güçlere dayanarak, İran'ın, Irak'ın ve Suriye'nin desteğini alarak çözülmesi mümkün değildir. Yine Türkiye'nin Güney Kürdistanlı güçleri baskı altına alarak onları yedeğine alıp Kürt sorununu çözme hesapları da tutmayacaktır. Çünkü ne Kürt halkının mücadelesi bu tür bastırmaları başarıya götürecek düzeyde zayıftır ne buna yol verecek bir karaktere sahiptir.

Güney Kürdistanlı güçlerin Türkiye'ye istediği desteği vermesi de kolay değildir. Artık Kürt gerçeğinde, Kürt siyasetinde sadece bir partinin, bir parti liderinin isteğiyle Kürtler arası savaş çıkarmak, Kürtlerin ulusal çıkarlarına aykırı kararlar almak mümkün değildir. KDP ve YNK'nin Güney Kürdistan'da istediği gibi siyaset yaptığı, istediği gibi her şeyi yaptırdığı dönem geride kalmıştır. Sadece Kuzey'de, Avrupa'da bir Kürt kamuoyu yoktur, Güney Kürdistan'da da bir Kürt kamuoyu oluşmuştur. Bu kamuoyu da Kürtler arası çatışmayı değil, Kürtler arası birliği istemektedir. Kürtler arasında bir ulusal konferans toplanarak bütün parçalarda Kürt sorununa yaklaşımı belirleyecek kararlar alınmasını istemektedir. Kürt kamuoyunun, Kürt halkının böyle bir talebi olduğu bir süreçte Kürtlerin bütün parçalarda ortak bir siyasal tutum göstermelerini dayattığı bir süreçte bir partinin tek başına bir iradeyle herhangi bir parçadaki özgürlük hareketi aleyhine bir karar alması kolay değildir. Bu yönüyle Türk devletinin Kürt siyasetinde eski parametrelerin değiştiğini, eski dengelerin değiştiğini, Kürtlerin öyle kolayca birbirine karşı kullanacak bir konumda olmadığını görerek daha gerçekçi bir politikaya yönelmesi gerekmektedir.

Çözümün tek yolu Kürt halkıyla demokratik müzakere yapmaktır

Türkiye'nin çıkarı ne dış güçlere dayanarak ne de Kürtleri birbirine çatıştırarak bu sorunu çözmededir. Çünkü bunlarla bu sorunu bastırma ve çözümünü erteleme şansı pek fazla kalmamıştır. Bu açıdan Türk devletinin yapması gereken, bölge güçlerine, dış güçlere dayanarak değil de Kürt halkıyla demokratik müzakere yaparak, Kürt halkının demokratik siyasal haklarını, ulusal haklarını tanıyarak Türkiye'nin birliği içinde demokratik bir birliğe ulaşmaktır. Aslında böyle bir çözüm şansı da vardır. Çünkü PKK gerçeği, Önderlik gerçeği vardır. PKK ve Önderlik gerçeği Türkiye için bir şanstır. Türkiye'nin Kürt sorununu demokratik temelde çözerek 21. yüzyıla daha güçlü bir biçimde girmesi için PKK'nin ve Kürt Halk Önderinin bırakalım bir engel olmasını, aksine kalıcı çözüm için şanstır. Türkiye siyasetçilerine, Türkiye demokrasi güçlerine düşen görev, bu gerçeği görüp buna göre bir demokratik çözüm politikası izlemeleridir.

Bu konuda özellikle de demokrasi güçlerinin inisiyatif alması gerekmektedir. Demokrasi güçleri ve bir kısım liberal kesimler, demokrat aydınlar artık AKP'nin kuyruğuna takılmayı bırakmalı, gerçek demokratik çözüm için tutum takınmalıdırlar. AKP'nin politikaları bırakalım çözüm getirmeyi, aksine oyalama yaparak, yozlaştırarak çözümsüzlüğün yeni aktörü olmaktadır. AKP bir nevi çözümsüzlüğü sürdürmenin görevlisi gibi hükümette tutulmaktadır. Bu yönüyle demokrasi güçlerinin, tüm demokratların devletin ve AKP'nin bu çözümsüz politikalarını görerek inisiyatif alması gerekir. Kürt sorununda gerçek bir demokratik çözüm talebini ve iradesini ortaya koyarak Kürt demokratik siyasi güçleriyle, Kürt Özgürlük Hareketi'yle dayanışma içine girerek Kürt sorununun demokratik çözümünün siyasal temelde gerçekleşmesini sağlamaları gerekmektedir. Bugün bunun koşulları fazlasıyla vardır. Türkiye'de toplum öyle söylenildiği gibi Kürt düşmanı, PKK düşmanı değildir. Eğer demokratik çözüm seçeneği ortaya çıkarsa Türkiye halkının büyük bir çoğunluğu böyle bir projeye destek vermeye hazırdır. Bugün Türkiye toplumu Kürt sorununun çözümü konusunda tereddütlüyse, ikircikliyse, kafası bulanıksa bunun nedeni aydınların ve siyasilerin Kürt sorununun gerçek ve kalıcı çözümünü Türkiye halkına iyi anlatamamalarıdır. Bu konuda kem-küm etmeleridir, cesaretli olamamalarıdır. Eğer aydınlar, siyasetçiler, demokratlar, yazarlar Kürt sorununun demokratik çözümünde cesaretli olur ve bunu Türkiye toplumuna anlatırlarsa kesinlikle Türkiye toplumu demokratik çözümden yana tavır koyanları destekleyecek ve bu çözümün gerçekleşmesi için üzerine düşeni yapacaktır.

Türkiye toplumunda demokratik çözüm özlemi güçlüdür

Tüm Türkiye'deki demokrasi güçleri Türkiye toplumunun buna hazır olduğunu görmelidir. Öyle şovenist gösteriler siyasilerin demeçleri hiç kimseyi aldatmamalıdır, hiç kimseyi karamsarlığa itmemelidir. Kesinlikle Türkiye'de demokratik çözüm imkânları eskisine göre çok daha fazladır. 29 Mart seçimlerinden sonra Türkiye'de yapılan tartışmalar bu gerçeği göstermiştir. Türkiye toplumu ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel olarak çok acı çekmektedir, çok kayıp vermektedir. Bir an önce bu kayıplardan kurtulmayı arzulamaktadır. Bir an önce çocuklarının ölmeyeceği bir Türkiye istemektedir. Eğer Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve barış analarının sloganlarını kullanan AKP'nin "analar ağlamasın" demesinin sempatiyle karşılanmasının nedeni toplumdaki bu demokratik çözüm özlemidir. Bugün demokratik açılım denildiği zaman AKP'ye sempati duyulmasının nedeni budur. AKP bırakalım açılımı, tasfiye politikası izlediği halde, sadece demokrasi ve açılım sözünü ettiği için çeşitli çevrelerin beklentisi oluşmuştur. Tüm bu gerçekler gerçek demokrasi güçlerinin, gerçek özgürlük güçlerinin sahneye çıkarak bu çözümsüzlüğü uzatıcı, Kürt sorununun demokratik çözümünü yozlaştıran, tutucu tutumların önüne geçerek gerçek demokratik çözümün aktörleri olması sorumluluğunu yüklemesi gerekmektedir.

Bütün gelişmeler şunu göstermektedir ki Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi mücadeleyle gerçekleşir. Öyle mücadelesiz kalarak, sessiz kalarak, AKP hükümetinin çocuk kandırır gibi, ölme eşeğim ölme yaz gelince sana yonca vereceğiz, demesi gibi beklentiler yaratma politikasıyla bir yere varılamaz. Eğer Kürt halkı mücadele etmezse, demokrasi güçleri mücadele etmezse devlet eski Kürt politikasını

farklı bir biçimde sürdürme kararındadır. Yeni inşa etmeye çalıştıkları Kürt politikası böyle bir içeriktedir. Gerçek bir çözümü değil de böyle bir aldatıcı yeni bir politika içine girmeleri devlette ve hükümette Kürt sorununun demokratik çözümü iradesinin olmadığını ortaya koymaktadır. Dolayısıyla bu durum karşısında ancak mücadele edilerek çözümün önü açılabilir. Yoksa Önder Apo'nun belirttiği gibi tasfiye politikası işler.

Kürt sorununun barışçıl yoldan çözümünde en büyük çabayı Kürt Halk Önderi sarf etmiştir

Önder Apo, hükümetin ve devletin şu anda bir tasfiye politikasını izlediğini ortaya koymuştur. Kurbağanın içinde yüzdüğü suyun yavaş yavaş ısıtılmasıyla kurbağanın suyun dışına çıkamaz hale gelmesi ve ölüme mahkûm olma durumunu örnek olarak vermiştir. Türk devleti ve hükümeti Kürtleri oyalayarak zaman kazanmayı, daha sonra da Kürtleri mücadele edemez duruma getirip sıcak sudan çıkamayan kurbağa misali boğmayı ve Kürt Özgürlük Hareketi'ni ezmeyi hesaplamaktadır. Bu yönüyle kesinlikle Türk devletinin ve hükümetinin bu politikası ancak mücadele edilerek geriletilebilir. Mücadele edilmeden bu sorunun çözüleceğini, sadece lafla çözüleceğini düşünmek bir gaflettir.

Kürt sorununun barışçıl ve demokratik yoldan çözümünü en fazla isteyen Kürt Özgürlük Hareketi olmuştur. Bu konuda en büyük çabayı Kürt Halk Önderi sarf etmiştir. Hatta Kürt Halk Önderi ve Kürt Özgürlük Hareketi çok barış dediği için, çok demokratik çözüm dediği için çeşitli çevreler tarafından eleştirilmiştir. Bu yönüyle Kürt tarafı, Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürt Halk Önderi üzerine düşen bütün görevleri yerine getirmiştir. En makul yaklaşımları ortaya koymuştur. En sorumlu yaklaşımları ortaya koymuştur. Teslim olma dışında siyasetin esnekliği içinde her türlü politik yaklaşımı göstermiştir. Ne var ki devlet ve hükümet Kürt sorunun çözümünde değil, çözümsüzlüğünde ısrar ettiği için, yeni bir tasfiye konsepti izlediği için Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Kürt Halk Önderinin bu çabaları boşa çıkmıştır. Bu açıdan artık gelinen aşamada bu çözümsüzlükte ısrar edenlerin, bu yeni politikayla Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etmek isteyenlerin oyunlarının boşa çıkarılması gerekmektedir. Bu konuda son süreçte görüldüğü gibi halkımızın serhıldanalarını yükselterek mücadeleyi demokratik çözüme doğru ilerletmesi gerekmektedir.

Kürt halkı için artık her alanda mücadelenin yükseltilmesi gereği vardır. Kürt Özgürlük Hareketi şimdiye kadar eylemsizlik kararı aldı. Birçok gerilla kaybına rağmen bu eylemsizlik kararında ısrarlı oldu, fedakârlık gösterdi. Ama Türk devleti, ordusu, hükümeti dağda gerilla olduğu müddetçe üzerine gideriz, operasyon yaparız, ezeriz bu nedenle teslim olsunlar dediği açıktır. Teslim olunmadığı müddetçe gerillanın üzerine gidileceği her fırsatta söylenmektedir.

Kürt halkı hem serhıldan alanında hem de meşru savunma alanında direnişini yükseltecektir

Bu durumda önümüzdeki süreçte askeri operasyonlar karşısında tabii ki gerilla kurbanlık koyun gibi boynunu uzatmayacaktır. Kürt sorununun çözümsüzlüğü ve tasfiye politikası karşısında direnişini yükseltecektir. Bu nedenle önümüzdeki dönem bir taraftan halkın demokratik serhıldanlarının gelişeceği, diğer taraftan da gerillanın direnişinin yükseleceği süreç olacaktır. Çünkü demokratik çözüm artık devletin ve AKP'nin kendine Müslüman kendine demokrat yaklaşımlarının insafına bırakılmaz. Artık söz bitmiştir. Söylenecek her şey söylenmiştir, çözüm için her türlü olumlu yaklaşım gösterilmiştir; ama bunlar Türk devletinin tasfiye politikalarından vazgeçirememişlerdir. Bu nedenle Kürt halkının serhıldanlarını yükseltmesi de meşrudur, gerillaların meşru savunma mücadelesini yükseltmesi de meşrudur. Kürt sorunu demokratik temelde çözülmediği, çözümsüzlük politikası bırakılmadığı müddetçe Kürt halkı hem serhıldan alanında hem de meşru savunma alanında direnişini sürdürecek ve bu konuda hiçbir taviz vermeden, bütün teslimiyet dayatmalarını boşa çıkararak gerçekten Türkiye'nin birliği temelinde Kürt sorununun demokratik çözümünü mutlaka sağlatacaktır.

Bunun için de önümüzdeki süreçte gençlik ve kadın başta olmak üzere serhıldanlara hem katılımlar yükseltilecek hem de serhıldanların kararlılığı ve etkisi daha da artacaktır. Bunun yanında gençlerin gerilla sahalarına koşması, gerillayı büyütmesi gerçeği ortaya çıkacak, bu da hem siyasal alanda hem de meşru savunma alanında Türk devletini zorlayarak Kürt sorununun demokratik çözümü için her türlü gelişmenin önünü açacaktır.

KENTİN UYGAR TOPLUMU MASKELİ TANRILAR VE ÖRTÜK KRALLAR ÇAĞI

"Sümer uygar toplum modeli en az neolitik model kadar dünyada uygarlığın gelişimini belirlemiştir. Kavram olarak 'uygarlığın' 'kültür'den farkı sınıfsallıkla bağlantılıdır. Uygarlık sınıf kültürü ve devletiyle ilgilidir. Kentlilik, ticaret, ilahiyat ve bilimin kurumlaşması, politik ve askeri yapının gelişmesi, ahlak yerine hukukun öne çıkması, erkeğin toplumsal cinsiyetçiliği yeni uygar toplumun hâkim göstergeleridir. Bir anlamda bu özelliklerin toplamına uygar toplum kültürü de denilebilir. İki kavram bu haliyle özdeş kılınır"

Bu yazı Rêber Apo'nun ***UYGARLIK*** *kitabından alınmıştır*

Kapitalist modernitenin resmi ideolojisi olan pozitivizmin en büyük tahribatı toplumbilimi alanında olmuştur. Pozitivistlerin bilimsellik adına fizikte olduğu gibi toplumsal konuları da indirgemeci bir anlayışla nesnelleştirmeleri, altından çıkılması zor sorunları doğurmuştur. 'Bilimsel Sosyalizm' adına aynı yöntemle toplumsal alanı, özellikle de sözüm ona gerçek sosyalizmin ilgi alanı diye belledikleri ekonomiyi (toplumun maddi alanı) incelemeleri, anlam sorunlarını çözülmesi zor bir karmaşıklığa itmiştir. Biyolojinin bile gerisindeki fiziksel yaklaşım zihniyeti, kapitalizmin eline hiçbir silahın sağlayamayacağı bir güç vermiştir. Bu yöntemin kapitalizmin en temel paradigması olduğunu yöntem bölümünde serimlemeye çalışmıştım. Sıkça dokunmadan ilerlemek olmuyor. Toplumu nesnelleştirerek incelemekle, öyle ele alınmasına zihnen açık olmakla, iddia edildiğinin tam tersine, özellikle 'bilimsel sosyalistler', adına hareket ettikleri proletaryayı ve diğer yoksulları başından beri silahsızlandırdıklarını fark bile edemiyorlar. Toplumu fiziki doğa, hatta biyolojik doğa gibi bir olgu olarak tasarlamanın kendisinin bile kapitalist moderniteye teslimiyet olduğunu göstereceğiz.

Çok büyük bir acı ve öfkeyle belirtmeliyim ki, yüz elli yılı aşan çok soylu bir mücadelenin 'bilimsel sosyalizm' adına başından beri yitirmeye mahkûm kaba maddeci bir pozitivizmle yürütülmesi büyük bir talihsizlik olmuştur. Şüphesiz bu tutumun altında, çokça adı altında mücadele ettikleri 'sınıfsallık adına'lık yatmaktadır. Ama bu sınıf, sandıkları gibi kölece proleterleşmeye direnen işçiler ve diğer emekçiler değil, modernite içinde çoktan erimiş ve teslim olmuş 'küçük-burjuva' sınıfıdır. Pozitivizm tam da bu sınıfın kapitalizme körce bakışının ve içi boş tepkisinin ideolojisidir. Toplumsal yaşamın gerçekte nasıl oluştuğundan habersiz, her zaman kısır tarikatçılığın zemini olmuş bu kent soylu esnaf sınıfı, ideolojik olarak hâkim resmi düzen tarafından en kolay elde edilen toplumsal kesimdir.

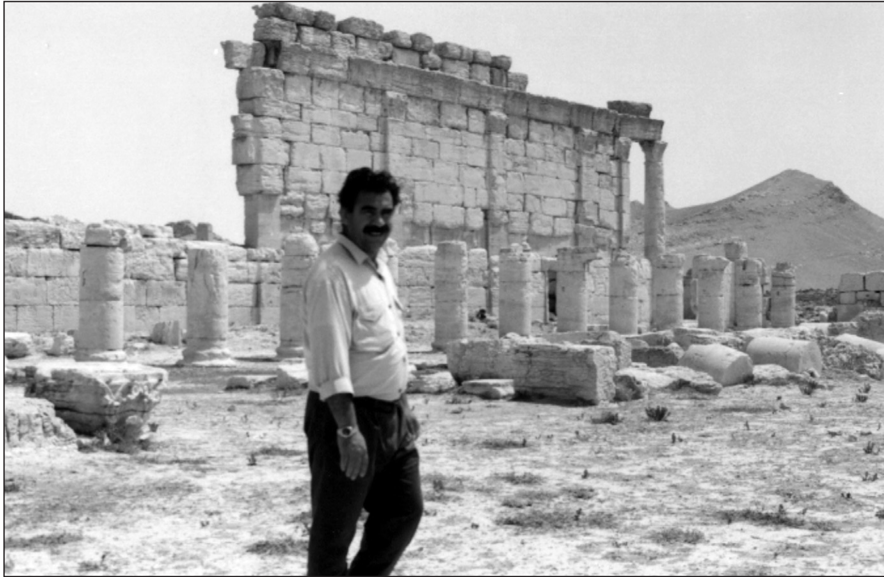
Pozitivizm bir nevi çağdaş putçuluktur

Olguculuk (pozitivizm), toplumsal yaklaşım söz konusu olduğunda, bir nevi çağdaş putçuluktur. Putçuluk, anlamsallığını yitirmiş tanrısallığın boş çerçevesidir. Bir dönemler toplum için büyüleyici, kutsal bir işlevi olan bir kavramsallık olarak tanrısallık bu işlevini yitirince, geriye putlaşmış hali kalır. Putlara ise anlambilimden yoksun kesimlerin tapınması anlaşılır bir husustur. Onlar putun işlevsellikten kaynaklandığını bilmedikleri gibi, tersine putçuluğun anlam üreteceğini, eski yüceliğe, kutsallığa erişeceğini sanmakta ya da gafletinde bulunmaktadır. Anti-put dinleri bu bağlamda çözmek hayli aydınlatıcı olacaktır. Olguculuğa mahkûm pozitivistlerin çağdaş putçuluklarından şüphe etmiyorum. Çağdaş putçuluk da diyebileceğimiz bu modern putçuların en iyi 'tüketim nesnelerine bir put gibi sarıldıklarını' bizzat modernizm sahasındaki filozoflar söylemektedir.

Marks ve ekolü ekonomik çözümlemeyle toplum, tarih, sanat, hukuk ve hatta dini açıklayabileceğini sanıyorlardı. Şüphesiz tüm toplumsal kurumlar bir vücudun dokuları misali birbirini etkilerler. Ama sahamız toplumsallık olunca her şey değişir. İnsan zihninin icat ettiği kuruluşlar olan toplumsal kurumlar biyolojik doku değiller. Hatta insan vücudundaki doku da değiller. İnsan zihni toplumsal ortamda sürekli patlama halinde anlam ve irade üreten bir yanardağ misalidir. Bunun başka canlı türlerinde bir eşi yoktur. Fizik olaylarıyla bazı ortaklıkları ise belki de kuantum dünyasında düşünülebilir. Unutmayalım, insan zihninin kendisi kuantum düzeninde çalışır. Maddi dünya (toplumsal ekonomik yapı dahil) ise kuantum işleyişinin donmasını, kabuklaşmasını ifade eder. Toplumu yönetenin zihin olduğu tartışmayı gerektirmeyecek kadar açıktır. Toplumsal ekonomiye bile zihniyet çalışmasıyla gidildiği kanıtlanmayı gereksiz kılan bir husustur.

Tekraren de olsa vurgulamalıyım ki, sosyolojiyi tarihleştirmek, tarihi ise sosyolojikleştirmek anlambiliminde ilerlemenin baş koşullarındandır. Bu yöntemin diğer bir avan-

tajı, tarihi oluşageldiği gibi yorumlamaya daha yakın durmasıdır. Spekülatif düşüncenin önemini inkâr etmiyorum. Bilakis bu düşünce tarzının yararlı olabilmesi için, tarihsel gelişmeler nasıl akmışsa onu yakalamayı bilmesi gerekir. Bu da kalkıp "Tarihi altyapı belirliyor" veya tersine "Tarih devletin eyleminden ibarettir" demekle, ne kadar olay sıralansa ve çözümlenme yapılsa da, tarihin gerçek anlambilimi açısından saptırılması ve çarpıtılmasından öte bir sonuç vermez. Bu yöntemle tarihin, dolayısıyla toplumun da anlatılamayacağı ortadadır. Burada yapılan tarih değil, toplumsal fizyolojidir. Toplumsal kurumların (fizyolojide dokuların) birbirini nasıl etkilediklerini veya belirlediklerini anlatmak kesinlikle tarih anlatımı değildir; çok kaba bir olguculuktur.

Tarih her zaman çalışan bir silahtır

Anlamlı bir tarihten bahsedebilmek için kilit sorun, onun akış gücünün o akış anında nasıl gerçekleştirildiğidir. Hangi zihin ve irade çalışması o anda etkili olmuşsa, o anlamı ve iradeyi yakalamak, gerçek tarih yapmak veya yorumlamaktır. Bu bir ekonomik hamle olabileceği gibi, bir dini eylem de olabilir. Mühim olan silah değil, tetiğin çekildiği an ve eldir. İstediğin kadar silahın ekonomik, sanatsal, siyasi ve askeri değerini çözümlemeye çalış; bunlar anlatımın süsleri olarak belki değer taşıyabilir; ama habire tekrarlamalıyım ki, tarihsel akış denince anlaşılması gereken, tetiğin sahibi olan el tarafından sürekli çalıştırılmasıdır. Belki silah ve onu imal etmek için büyük bir ustalığa ve ekonomik çalışmaya ihtiyaç vardır denilecektir. Olabilir. Fakat bu yaklaşım da tarihi ifade etmeyi hiç anlamıyor. Unutmamak gerekir ki, tarih her zaman çalışan bir silahtır. ***Sürekli mermi dolu tetikte el, çalışan bir silahtır***. Bunu en iyi tarihte stratejik yönetim sorumluluğu olan bilir. Roma imparatorlarından, -sanıyorum Valentillanos olması gerekir- kendisine ortak imparator olarak kardeşini onaylatır. Kendisini seçenler kısa bir aradan sonra vazgeçtiklerini söylerler. O ise "Bir defa seçmekle itiraz hakkını kaybettiniz" demekle, tarihin ne demek olduğunu iyi anlatmış olur.

Yönteme ilişkin bu anlatımın kapitalist modern tarihin anlamı için önemini ilgili bölümde anlatacağım.

Uygarlık tarihine giriş için bu yöntem sorununu göz ardı etmeyelim ki, anlambilime bir katkımız olsun. Bir yorumun değeri tarihi açıklama gücü olduğu kadar, tarihin her zaman hükmünde yürüyenlerin, ama yine de her zaman inisiyatif kullanabilme durumunda olanların hizmetinde kullanılabilme değeridir. Tarihin kurbanları rolünde olanlar için gerçek tarihi yorum, onları kurban rolünden özgürlüklerini yaşamsallaştırma gücüne kavuşturma bilinci ve iradeyi verme gücüdür. Bir tarihi-toplumsal yorum ki, daha çok kurbanlarını (her tür ezilenler-sömürülenler) kurban edenlere mahkûm ediyorsa, yakında kurtuluş olur diye kendilerini oyalama durumunda bırakıyorsa, ne kadar bilimsel olduğunu iddia etse de, yine ne kadar kurbanlar adına yorum yapıldığından bahsetse de, bunlar eğer kötü niyetli bilinçli saptırıcılar değilse fena gafiller durumundadır; tarihin put anlatımcılarıdır.

Sümer toplumunu nasıl yorumlamalıyız

Konumuz Yapısal Sosyolojiye giriş olduğundan, bu amaçla bağlantılı olarak Sümerlere yer vereceğiz. Uygarlık tarihini yapmıyoruz. Fakat yorumlarım buna katkı niteliğinde anlaşılmalıdır. Şu soruya yanıt arıyorum: Sümer örneğini tarihi yorumlamada nasıl değerlendirmeliyiz? Cevaplar hem yöntemsel açıklık, hem de tarihe giriş için katkı sağlamalıdır. Örneği çok çeşitli açılardan işlemekte yarar vardır.

a- Aşağı Mezopotamya'da Dicle ve Fırat'ın birleştiği ve yakınlaştığı yerlerde, zengin alüvyonlu ve sazlık topraklarda inşa edilen bu uygarlığın, daha kuzeyinde muhteşem bir aşama geçiren ve adına Tel Halaf dönemi (M.Ö. 6000-4000) de denilen neolitik kurumlaşma aşamasında, besin bolluğu ve çeşitliliğinin sağlandığı bilinmektedir. Buna yol açan, üretim teknikleri kadar, bu teknikleri keşfeden zihniyete yol açan köy toplumudur. Yerleşiklik, tarla demektir; beraberinde birbirini besleyerek gelişen toplumsal kurumlaşmadır. Kurumlaşma bir anlamda toplumsal zihniyetin örgütlenmesidir, kolektifleşmedir. Mevsimlerin elverişli, yağmurların yeterli olması sulamayı öncelikli kılmaz. Fakat sulamanın önemi kavranır. M.Ö. 3000'lere doğru Yukarı Mezopotamya'da birçok köy yerleşiminin kent sınırına yakınlaştığı kanıtlanmaktadır; bu konuda arkeoloji bu sahalarda kazılmış onlarca örnek saymaktadır.

Kent için belirleyici göstergelerden olan surlarla çevrilme birçok höyükte ortaya çıkarılmıştır. Fakat sulamanın sınırlılığı ve yağmurla hasat, daha fazla büyüme ve sayıca çoğalmayı zorlamaktadır. Aşağı Dicle ve Fırat sulama için çok elverişli ve toprak bol ve verimlidir. M.Ö. 5000'lerde ilk köysel yerleşmelerin kuzeyden, Tel Halaf kültüründen indikleri kanıtlanmıştır. Zaten dönem artan nüfustan ötürü sürekli hareketliliğe de zorlamaktadır. Büyüyen ve artan köyler dört tarafa yayılma istidadındadır. Bu süreci ana hatlarıyla belirtmeye çalışmıştık. Daha güneye inildikçe yağmurların azalması kesin sulamayı, bu da beraberinde kapsamlı bir örgütlenmeyi gerektirmektedir. İdeal örgütlenmenin ziggurat denilen tapınaklar çerçevesinde gerçekleştiğini gözlemlemekteyiz.

Ziggurat daha sonraki uygarlık toplumlarının adeta maketi gibidir

Zigguratların iç içe geçen üç işlevi, tüm Sümer toplumunu çözmek açısından kilit öneme sahiptir. *Birinci işlev,* en alt katta zigguratların mülkiyetinde olan toprak çalışanlarıdır. Araç gereç yapımcıları da burada barınmaktadır. *İkinci işlev,* ikinci katta oturan rahipler tarafından yerine getirilen yönetim görevidir. Rahip büyüyen üretim işleri için hesaplamayı, çalışanları kolektif çalıştırmak için meşruiyeti (ikna gücünü) sağlamak durumundadır. Yani hem din hem dünya işlerini birlikte yönetmelidir. *Üçüncü işlev*, üçüncü kattaki tanrı varlıklarca (bir nevi ilk panteon örneği) yerine getirilmektedir. Manevi etkilemede, Özgür İnsan Savunması'nda da idea ettiğim gibi, ziggurat daha sonraki uygarlık toplumlarının adeta maketi gibidir. Bu o denli ideal bir kuruluştur ki, bugün sayıları yüz binleri, nüfusları milyonları aşan kent toplumunu doğuran ana modeldir. Hatta belirtmiştim: Kent toplumunda kurumlaşan devlet tipi örgütlenmenin ana rahmidir. Ziggurat kendi zamanında da sadece kentin merkezi değil, kentin kendisidir. Kentler de üç ana bölmeye ayrılır. Meşruiyeti doğurma ve sağlama bölümü olan Mabet (tanrı yeri, evi), şehir yöneticilerinin biraz daha geniş olan oturma bölümü ve en geniş kesim olan çalışanlar için oturma mahalleleri. İşte zigguratlar bu üç işlevi birlikte yerine getiriyorlar. Hem de dünyada ilk kuruluş örneği olarak.

"Ziggurat sadece kenti, bol üretimi ve yeni toplumu değil, tanrıyla birlikte tüm kavramlar dünyasını, hesabı, büyüyü, bilimi, sanatı, aileyi, hatta ilk değiş tokuşu da yeniden planlamak, projeye bağlamak, inşa etmek durumundadır. Rahip ilk toplum mühendisidir, ilk mimardır, ilk peygamber taslağıdır, ilk ekonomisttir, ilk işletmecidir, ilk işçibaşıdır, ilk kraldır"

Biraz daha yakından baktığımızda, rahibin kesinlikle ilk girişimci olduğunu görürüz. Dönemine göre kapitalist (Daha iyi anlaşılması için belirtiyorum, yoksa modernite kapitalisti farklılaşmamıştır) veya patron, ağadır. Yapması gereken tarihi işleri vardır. Bir defa yeni bir topluma damgasını vuracak kent kurucusudur. Etrafında basit bir köy değil, kent biçimlenecektir. Günümüzde bile bunun ne kadar zor bir iş olduğunu göz önüne getirirsek, rahibin önündeki görevin muazzam büyüklüğü daha iyi anlaşılır. İnşa edilecek kent için çok sayıda çalışana ihtiyaç vardır. Bunları nereden sağlayacaktır? Klan ve etnisiteden insan kopartmak çok zordur. Bugünkü gibi işsizlik kurumlaşmamıştır. Tek tük kopanlar yeterli değildir. Henüz zorla insanları köleleştirme dönemine geçilmemiştir. Muhtemelen rahibin tüm avantajı tanrı silahını kullanmaktır. İşte burada rahibin muhteşem işlevinden biri devreye giriyor: ***Tanrı inşa etme*** görevi. Konu çok önemlidir. Bu görevde başarılı olunmazsa, yeni kent ve toplumu, dolayısıyla bol üretim gerçekleştirilemeyecektir. Neden ilk devlet yöneticilerinin rahipler olduğunu da bu örnek gayet iyi açıklamaktadır. Ziggurat sadece kenti, bol üretimi ve yeni toplumu değil, tanrıyla birlikte tüm kavramlar dünyasını, hesabı, büyüyü, bilimi, sanatı, aileyi, hatta ilk değiş tokuşu da yeniden planlamak, projeye bağlamak ve inşa etmek durumundadır. Rahip ilk toplum mühendisidir, ilk mimardır, ilk peygamber taslağıdır, ilk ekonomisttir, ilk işletmecidir, ilk işçibaşıdır, ilk kraldır.

Rahibin en önemli işlerinin başında yeni bir din ve tanrı inşası gelir

Rahibin temel işlerini daha ayrıntılı görelim:

b- Rahibin en önemli işlerinin başında yeni bir din ve tanrı inşası gelir. Benim yorumuma göre, Sümer rahiplerinin din icat etmelerinin özü, eski 'totem' tapınmasıyla putçuluğu aşan İbrahimî dinler arasında kopuk gibi gözüken geçiş halkasını oluşturmasıdır. Gökleri düzenleyen kuvvet kavramı olarak tanrıyla toplumun kimliğini belirleyen totemik dinin bir karmaşasını oluşturmaktadır. Totemin klanı ve onun genişlemiş hali olan kabileyi belirleyen kimlik ifadesini temsil ettiği genel kabul görmüş bir yorumdur. Klanın yaşamında önem taşıyan herhangi bir nesne totem olabilir. Çoğunlukla güç ifadesi taşıyan varlıkları esas alırlar. Halen aşiret adlarında rastladığımız aslan, şahin, yılan, kurt, güneş, rüzgâr, yağmur, önemli bitki ve ağaç adları bu dönemden kalmadır. Neolitiğin devindirici gücü olan ana-kadın etrafındaki kutsallık inşası erkek rahibinkini andırır. Totemik ve göksel tanrı temsilleri, bereket-verimlilik sembolü ana-tanrıça biçiminde önem kazanır.

Ana-tanrıçalık daha sonra Sümer rahip tanrılarıyla büyük savaş verecektir. Özellikle kurnaz erkek tanrı 'Enki'yle kadın tanrıçanın baş figürü 'İnanna' arasındaki çekişme Sümerik destanların baş konusudur. Bu kavganın temelinde, ana-kadın önderli-

ğinde Yukarı Dicle-Fırat havzasındaki köyler etrafında yoğunlaşan, sömürüye yer vermeyen neolitik köy toplumuyla, yeni türemeye başlayan, rahibin inşa ettiği, ilk defa sömürüye açık kent toplumu arasındaki her düzeyde çekişme ve kavgaya olanak veren çıkar farklılığı yatmaktadır. Tarihte ilk defa ciddi 'toplumsal sorun'lar doğmaktadır. İki toplumun yönlendirici güçleri arasındaki kavga şüphesiz toplumsal sorun kaynaklıdır. Fakat tarihte gördüğümüz gibi, bu kavganın dili ve kavramları o dönemin zihniyet biçimleri tarafından belirlenir. Çünkü bugünkü zihniyet biçimleri yoktur. Toplumun kendisi yarı-tanrı bir kimlikle ancak ifade edilmektedir. İnsan zihni soyutlanmış bir kimlik anlayışından çok uzaktır.

Dini toplumsal kavgaya karıştırmayan hiçbir askeri siyasi ve ekonomik mücadele yoktur

İnsan zihni o dönemde doğayı canlı zannetmektedir. Doğa tanrı ve ruhlarla doludur (Bu, bugüne göre geri değil, bana göre ileri, doğruya yakın bir yorumdur). Onlara dokunmak tehlikeli sonuçlar verebilir. Hepsinin kutsallıkları vardır. Büyük özen ve saygıyla yaklaşmak gerekir. Kendilerine gösterilecek en ufak bir saygısızlık felaket getirebilir. Dolayısıyla onları kızdırmamak için adaklar, kurbanlar sunmak gerekir. Kurbanlarla kutsalları, tanrıyı hoşnut etmek o denli önem kazanır ki, çocuk ve genç oğul ve kızlarını kurban etmek uzun süre bir gelenek halini alır. Bu dehşet verici bir gelenektir, ama bununla toplumun ayakta tutulduğuna inanılmaktadır. Uzun süre rahip ve rahibeler tarafından bu gelenek saptırılacaktır. Ama özünün kutsallık ve korunmayla ilgili olduğu kesindir. İnsan toplulukları arasındaki her tür ilişki, bu kutsallar ve tanrılar arasındaki ilişki ve çelişki olarak ifade edilmektedir. Zihin ve dil böyle inşa edilmiştir. Bugünün 'pozitif bilim dili' yoktur. İnsanlık bu yeni pozitif bilim dilini -daha doğrusu dinini- son iki yüz yıldır tanımaktadır. Tarihi yorumlamaya çalışırken, bu gerçeği asla göz ardı etmemeliyiz.

Dolayısıyla İnanna ve Enki arasındaki kavga çetin bir toplumsal kavgadır. Şüphesiz bu kavganın maddi temeli vardır. Nitekim günümüzde Türkiye'de yaşanan kavgada da bu yorumun doğrulanmasını görmekteyiz. Pozitivist ve bilimci geçinen CHP güçleriyle İslam inancına, dinine bağlı olduğunu iddia eden metafizik AKP arasındaki mücadelede tarihin diyalektiğinin nasıl cereyan ettiğini bir kez daha yakından görmüş oluyoruz. Dini toplumsal kavgaya karıştırmayan hiçbir askeri, siyasi ve ekonomik mücadelenin olmadığını iyi bellemeliyiz. Aksi halde 'reel sosyalizmin' durumuna düşeriz.

Sümer rahip icadı olan göksel tanrı 'En' ile yerdeki tanrı 'Enki' erkeksi karakterdedir. Bu gerçeklik Sümer kent toplumunda öne çıkan erkek gücünü yansıtmakta, yani erkeği kutsallaştırıp tanrılaştırmaktadır. Öyle bir kutsama ki, yeni yüce önder erkek, 'yerden göğe kadar kutsallık ve tanrısallık' kazanmış toplumun kendisidir. Yapılan işlemin altını biraz daha kazırsak, yüceltilenin 'rahip sınıfı' olduğunu daha iyi anlayacağız. Tıpkı 'İnanna' inancının altını kazıdığımızda neolitiğin yaratıcı, yönlendirici gücü ana-kadınların toplumsal gücünü göreceğimiz gibi.

M.Ö. 2000'lere kadar bu mücadele, Sümer toplumunda denge giderek kadın aleyhine bozulsa da, denk geçmektedir. Günümüze kadar kadın-erkek ayrımındaki mücadeleyi tarihi renkleri içinde araştırmak daha öğretici olacaktır. Bunu yapmaya çalışacağız.

Rahip zigguratın en üst katını tanrılara (sayıları giderek azalır) verirken, bu katı son derece gizli tutar. Kendisi (başrahip) dışında kimsenin bu kata çıkmamasını kayıt altına alır. Bu taktik yeni dinsel gelişme için önemlidir. Böylece hem insanların saygısını ve merakını, hem de bağımlılığını geliştirir. Başrahip burada tanrıyla buluştuğunu, konuştuğunu sürekli topluma yayar. Tanrının sözünü duymak isteyen, başrahibin 'sözüne' bakmalıdır. Çünkü o, tanrının tek yetkili sözcüsüdür. Bu gelenek olduğu gibi İbrahimî dinlere de geçmiştir. Hz. Musa Sina-Tur Dağında tanrıyla konuşup '***On Emri***' almıştır. Hz. İsa'nın diğer adı '***Tanrı Sözcüsü***'dür. Birçok defa o da tanrıyla konuşma denemesine girmiş, ancak şeytan bu girişimi boşa çıkarmıştır. Fakat sonunda başaracaktır. Hz. Muhammed'in Miraca çıkışı, aynı geleneğin İslam'la devam ettiğini gösterir. Üst kat, Grek-Roma dininde Panteon olarak daha görkemli biçimde düzenlenecektir. İbrahimî dinlerde ise Havra, Kilise ve Cami olarak daha da görkemlileşerek yeniden düzenlenecektir. Toplumdaki din sınıfının artan rolü çok açıktır.

Tarihteki en büyük çarpıtmalar ilahiyat-teoloji alanında yapılıyor

Başrahip tanrı katında-evinde düşünce yoğunluğunu başaran kişidir. Yeni toplumun düzenlenmesinin etkili olması için, bu düzenlemenin tanrıyla diyalogunda geçen sözlere göre olması son derece önemlidir. Tanrı temsilleri için ilk defa bazı heykeller de bu kata yerleştirilmektedir. Bu buluş insan merakını daha da arttırır. Kavramsal tanrının simgesel putları, figürleri gerekli görülür. Zaten dönemin insan belleği bu tip soyut kavramlarla düşünmekten çok, figürlerle zihni tasarıya hepten yatkındır. Figürsel olmayan düşüncenin, yani sözel, soyut düşüncenin anlaşılması çok güçtür. İnsan toplulukları işaret dilinin (bir nevi figür ve beden dili) etkilerini yoğunca yaşamaktadırlar. Dolayısıyla figürlü, putlu tanrı kavramlaşmaları son derece anlaşılırdır. Ana-tanrıça döneminden kalma çok sayıda şişman kadın figürü daha mütevazı olup, üreten-bereketli ana-kadını temsil etmektedir.

Demek ki zigguratın üst katının ilk tanrı evi, panteon, kilise, havra, cami, cemaâ (üniversite) örneği olması son derece öğreticidir. Zincirlemesine birbirine bağlı bu tarihsel oluşumlar toplumun kutsal hafızası, kimliği anlamına da gelmektedir. İlahiyat, diğer adıyla teoloji bu hafızayı felsefeleştirerek öğretmektedir: İlk

örneğinden kopuk ve soyut olarak. Tarihteki en büyük çarpıtmalar ilahiyat-teoloji alanında yapılmaktadır. Şüphesiz bilim ve felsefenin gelişmesinde ilahiyatın rolü yadsınamaz. Ama tanrısallığın toplumsal kaynağını belirlemeyerek, soyutun soyutuna, putun putuna sığınarak bunu yürüttükleri için, inşa ettikleri toplumsallıkla genelde uygarlığın, özelde bugünkü uygarlığın oluşumundaki baş sorumlu sınıf konumundadırlar.

Şüphesiz doğru, asıl kaynaklarına inen ilahiyat yorumları anlambilime büyük katkı sağlar. Fakat ağır basan tarafları olan tüm resmi devlet ve hiyerarşi düzenlerinde yer aldıkları konumlarıyla, ilahiyatçıların en derin anlam çarpıtmalarını bilinçli veya kendiliğinden yürüttüklerini anlamak önemlidir. Bugünkü Ortadoğu'yu anlamak için bu hususları ve her önemli aşamada aldıkları yeni biçimlerini çözümleyerek anlaşılır kılmaya çalışacağız.

Rahipler her kentin yönetici azınlığı olarak ilk hiyerarşik kastı oluşturacaklardır

c- Rahibin ikinci önemli işi toplum mühendisliğidir. Hem yeni toplumu planlamakta, inşa etmekte, hem de bizzat yönetmektedir. Bu görev bizzat rahiplerin katı olan zigguratın ikinci katında yürütülmektedir. Rahipler tanrı vekilleri olarak, başrahip sorumluluğunda kutsal bir sınıfa kadar çoğalacaklardır. Her kentin yönetici azınlığı olarak ilk hiyerarşik (kutsal yönetim) kastı oluşturacaklardır. Rahiplerin de profesör'ün de ilk taslakları olduğunu boşuna söylemedik. Rahipler maddi değerlerin üretimini birinci kattaki adamlarına (kullaşmanın başlangıcı) yaptırırken, kendileri esas olarak tanrıyla birlikte bilimle ve onun düzenlenmesiyle uğraşmaktadır. Yazı, matematik, astronomi, tıp, edebiyat ve tabii ki ilahiyat biliminin temelleri orta kattaki rahip odalarında atıldı. Orta kat aynı zamana okul-üniversitenin ilk taslağıdır. Tanrı katı mabetlerin, rahip katı okulların prototipidir. Bu faaliyette şüphesiz büyüyen kent toplumunun işlerini yönetmek başlıca etkendir. Maddi faaliyetlerin kendi başına, yani Marks'ın yorumuyla 'özgür emekçi'lerle hiçbir zaman yürütülmediğini iyi anlamak gerekir. Kapitalist dönem de dahil, hiçbir sınıflı toplumda özel veya kolektif mülk sahiplerinin özgür emekçileri olamaz. Baskı ve meşruiyetle kullaştırılmayan hiçbir insan, başkalarının mülkünde özgürce çalışmaz! Yeri geldiğinde bu konuları da yorumlayacağız.

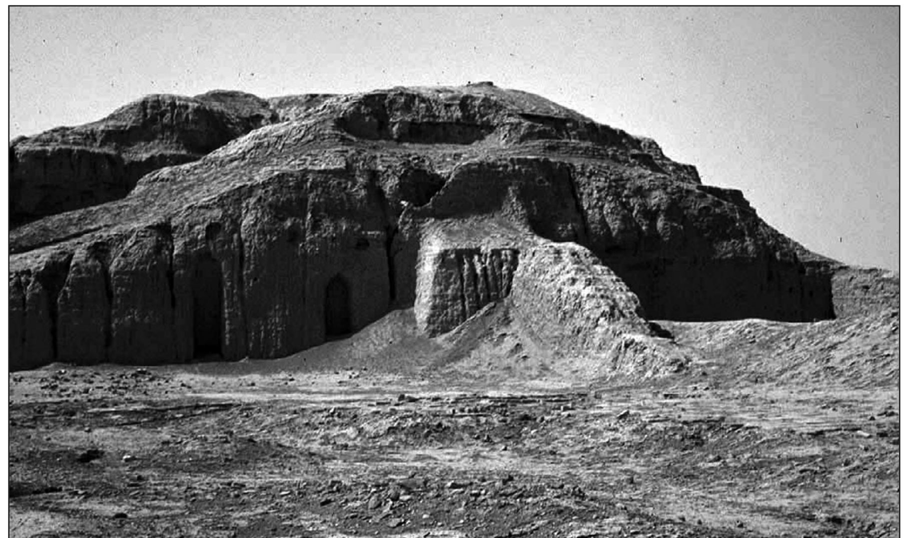
Rahipler yönetim işlerini önemli oranda meşruiyetle sağlamaktadır. Bundaki en büyük hünerleri, tanrı sözcülüğü ve bilim tekelciliğidir. Tanrı sözcülüğü ve bilimsel buluşları kendilerine muazzam bir yönetim gücü vermektedir. Unutmayalım, kapitalizmde bile ***bilim güçtür***. Bu bilimin temellerinin neolitik toplumda, özellikle Tel Halaf döneminde (M.Ö. 6000-4000) sağlandığını hatırlatalım. Ana-kadın tanrıçaların katkıları bu dönemde belirleyicidir. Tüm bitki, evcil hayvan, çömlek, dokuma, öğütme, ev, kutsallık evi konularında ana-kadınların ilk öğretmen konumu iyi anlaşılmalıdır. Ana Tanrıça İnanna'nın erkek Tanrı Enki'yle mücadelesinde en büyük ideası, yüz dört (104) büyük icadın (me) sahibinin kendisi olduğunu, bunları kendisinden çaldığını Enki'ye ısrarla söylemesinin altında yatan gerçeği gayet iyi anlatmaktadır. Yani çoğu buluşu ana-kadınlar yaptılar. Erkek yöneticiler bunları kendilerinden çaldılar. Uygarlık aşamasının biraz da bu temelde inşa edildiğini göreceğiz.

Rahiplerin buluşlardaki katkıları küçümsenemez. Uygarlığın bilimsel temellerinde onların icat ettikleri yazı, astronomi, matematik, tıp ve ilahiyatın rolü kesindir. Bilimi başlatan süreçte Sümer rahiplerinin yerinin başat olduğunu söylemek yerindedir.

Tarihte bilindiği üzere ilk Sümer krallarına rahip-krallar denmesi gerçekliğini bu anlatımda bulmaktadır. Rahip-krallar kent toplumunun ilk krallarıdır. Her kentin ilkin bir rahip kralı vardır. Bilim ve ilahiyat temelinde sağladıkları meşruiyet krallık yönetimlerinin esas nedenidir. Bu durum aynı zamanda zayıf yanlarını teşkil edecektir. Belli bir dönem sonra hanedanlıklar dönemine geçilecektir. Bunda ise hanedan başının ittifak ettiği 'güçlü adamın' etrafındaki askeri maiyet temel rol oynayacaktır. Zor, 'rahip oyununu' yenecektir. Bu konuyu sonra işleyeceğiz.

İlk çalışma gruplarının oluşumunda rahibin ikna gücü başta gelmektedir

d- En altta çalışanlar katı bulunmaktadır. Belki de ilk köleler, serfler ve işçileşmenin temellerini attıkları için, bu 'birinci kat çalışanlarını' iyi kavramalıyız. Bunlar nereden ve nasıl sağlandılar? Zorun ve iknanın rolü nedir? Bunlar hangi topluluktan ve neyin karşılığında sağlanmaktadır, içlerinde kadınlar var mıdır? Kadınlar ve aile'nin

rolü nedir? Bu soruları yanıtlamak önemli bir aydınlanma sağlayacaktır.

İlk çalışma gruplarının oluşumunda muhtemelen rahibin ikna gücü başta gelmektedir. Yaptıkları ilk üretim düzenlemesinde sulamayla birlikte artan besinlerin çalışanları geldikleri yere göre daha iyi besledikleri düşünülebilir. Artan nüfus ve göçlerle birlikte kabile çatışmaları sonucunda kabilesiyle anlaşmazlığa düşenler tapınağı kurtuluş çaresi olarak görmüş olabilirler. Diğer bir etken, tapınak inşasında ve üretiminde çalışmanın kutsallığı çok daha önemli bir rol oynamış olabilir. Her aile ve kabilenin belli sınırlar dahilinde çocuklarını tapınağın hizmetine vermeleri Ortadoğu geleneğinde çokça görülmektedir. Tapınak angaryası genel bir kategoridir. Hatta bir onur payesi bile vermektedir. Tapınakta çalışanlar toplumda daha onurlu karşılanmaktadır. Bir nevi Hıristiyan manastırcılığına benzetilebilir. Tarikatçılıkla da benzer yönleri vardır. Şeyhin mülkünde çalışmak onur ve sevap verir.

Zigguratların ilk komünist uygulama örneği oldukları açıktır

Zigurratlar kolektif çalışmanın ilk ve saf örneğini teşkil etmeleri açısından dikkat çekicidir. Örneğin bazı sosyologlar bu çalışmayı 'Firavun sosyalizmi' olarak değerlendirmektedir (Max Weber). Zigguratların ilk komünist uygulama örneği oldukları açıktır. Zanaatkâr toplulukları da çalışan grubuna dahildir. Hep birlikte bir fabrika üretimini andırmaktadır. Ürün fazlası depolanmaktadır. Bunun kıtlığa karşı iyi bir sistem olduğu açıktır. Bu işletme şekli rahiplerin gücünü olağanüstü arttırmaktadır. Hiçbir aile veya kabile bu etkinliğe ulaşamaz. Tüm aile ve kabileleri aşan bir topluluk ve güç sözkonusudur. Yeni toplumun ve devletin rüşeym hali olduğunu zigguratlar kadar hiçbir örnek açık sunmaz.

e- Ziggurat sisteminde kadın ve ailenin konumuna ne oldu sorusu da önemlidir. Ana-tanrıça dininin ziggurat rahip dinine muhalefeti Sümer metinlerinde bolca izlenmektedir. Muhalefet çeşitli biçimler sergilemektedir. Kadın rahibeler kendi ağırlıkları altında tapınaklar inşa etmektedirler. Neredeyse her kentin bir kadın koruyucu tanrıçası vardır. Çarpıcı örnek Uruk Tanrıçası İnanna'nın serüvenleridir. İlk Sümer şehir devleti olarak tarihte anlam bulan Uruk (Bugünkü Irak'ın adı Uruk'tan gelse gerek) kenti incelenmeye değer bir örnektir. İlk erkek kral Gılgameş'in kenti olması açısından da ünlüdür. Muhtemelen Uruk ilk şehir-devlet örneğidir. M.Ö. 3800-3000 yılları tarihte Uruk dönemi olarak geçer. Kurucu Tanrıça'nın İnanna olması, eskiliğini ve ana-kadının rolünün halen başat olduğunu yansıtmaktadır. Uruk'un Eridu'ya (Tanrı Enki'nin kenti; belki de ilk rahip devleti) karşı mücadelesi destansıdır. İnanna ve Enki şahsında kadın-erkek mücadelesinin güçlü somut örneği kadar destansı yanını da göstermektedir. Kadın tanrıça figürü zamanla azalır. Babil döneminde kadın kesin bir yenilgiye uğramış gibidir. Kadın köle olduğu kadar resmi, genel ve özel fahişe'dir artık.

Zigguratların bir kısmında kadınların aşk nesnesi olarak rol oynadıkları bilinmektedir. Hem de en iyi ailelerin kızları için aşk nesnesi rolü, onur payesi taşımaktadır. Seçkin ve ayrıcalıklı kızlar oraya alınır. Rahip düzeninde kadın sunumu muhteşemdir. Zigguratlarda bir saray düzeninde her tür güzellik eğitimlerinden geçmektedirler. Bazı etkinliklerde (sanat, müzik) ustalaşmaktadırlar. Civar bölgelerin seçkin erkeklerinin beğenisine sunulmaktadırlar. Bazılarıyla anlaştıklarında evlendirilmektedirler. Bu tarzda tapınağın hem geliri, hem etkinliği çok artmaktadır. Tapınaktan kadın almak ancak soylu aile erkeklerine nasip olmaktadır. Ayrıca tapınak eğitiminden geçtikleri için, bu kadınlar tapınak etkinliğini yeni kabileler içinde temsil ederek kendilerini yeni toplum-devlete bağlamaktadırlar. Kadınlar bir nevi yeni rahip toplum-devletinin en verimli ajanları durumundadır. Bu başta İsrail olmak üzere, halen devletlerin etkin olarak kullandıkları bir yöntemdir. Kadının bu biçimde kolektifleştirilmesi, 'genelev' sanatının prototipidir. Kadın düştükçe, tapınakların soylu tanrıça ve aşk kadınlığından 'genelev'in çaresiz, kendini pazarlayan en kötü 'işçi'sine dönüşecektir. Sümer toplumu bu açıdan da ilk olma onuruna veya onursuzluğuna sahiptir.

Kızlar bu tapınaklarda yeni topluma devlete öncülük için yetiştiriliyor

Ama şunu da söylemeden geçemeyeceğim. Eğer bu yöntem istismar edilmeyip daha da onurlu bir seviyeye taşınsaydı ideal olurdu. Gerek ana-kadının örneklik ettiği, gerek baba-erkek'in önderlik ettiği düzenlerde kızların sağlıklı yetişmeleri güçtür. Ne bilgi, ne maddi olanaklar buna elverir. Kadın bakımı ustalık ve maddiyat gerektirir. İdeal alan olarak kadın tapınakları düşünülebilirdi. Fakat erkek egemen toplum baskı ve istismar yoluyla bu kurumu düşürür. Sümer örneği bu konuda hayli öğreticidir. Toplumun gıptayla baktığı ve kızlarını vermek için yarıştığı bir kurum söz konusudur. Bana göre bu haliyle halen erişilmemiş bir ilk örneği

"Gerek ana-kadının, gerek baba-erkeğin önderlik ettiği düzenlerde kızların sağlıklı yetişmeleri güçtür. Bilgi ve maddi olanaklar buna elvermez. Kadın bakımı ustalık ve maddiyat gerektirir. İdeal alan olarak kadın tapınakları düşünülebilirdi. Fakat erkek egemen toplum baskı ve istismar yoluyla bu kurumu düşürür. Sümer örneği bu konuda hayli öğreticidir"

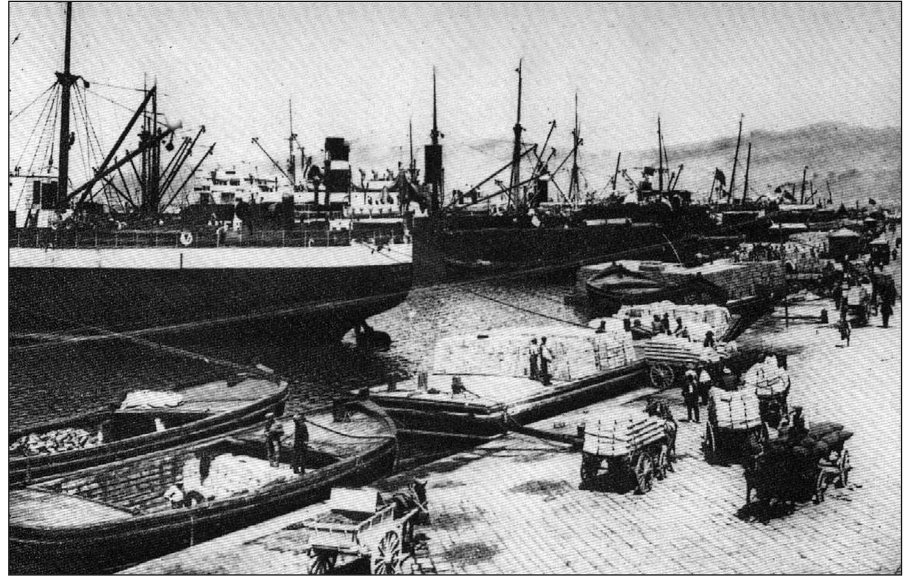
sunmaktadır. Kızlar bu tapınaklarda (günümüzde kız enstitülerine benzetilebilir) büyük gelişme fırsatı bulmaktadırlar. Temel amaçları da koca seçimi değildir; yeni topluma-devlete öncülük etmektir. Daha soylu, aşklı bir toplumsal yaşama vazgeçilmez katkı sunmaktadırlar. İdeal bir toplumda kız çocuklarını kutsal ve yücelik arz eden bir yuvada, okul düzeninde eğitmek zorunludur. Özellikle her çekirdek ailenin veya geniş ailelerin kadın eğitmeleri çok geridir ve genel toplumun (erkek toplumu) köleliğini aşılamaktan başka bir amaç taşımaz. 'Özgür Kadın Enstitüleri' çağdaş tapınaklar olarak rol oynayabilir. Özgürlük Sosyolojisinde buna değinmeye çalışacağım. Bir bütün olarak aile konusuna da.

Zigguratların kadın düzenlemelerinin de yeni toplum-devletin hizmetinde geliştirilmiş oldukları açıktır. Rahiplerin gerçekten hem büyüleyici düşündükleri, hem de yeni toplum-devletlerini ideale yakın düzenledikleri anlaşılmaktadır.

Rahip düzeninde ticaretin etkin bir rol oynadığı muhakkaktır

Zigguratların yeni gelişen bir toplumsal etkinlik olarak 'ticaret'teki rolü çok açıktır ve bilebildiğim kadarıyla metinlerde geçmese de, tahminimce aynı zamanda bir ticarethane rolünü de oynadıklarıdır. Artık-ürün ve zanaatkâr araç üretimi ticarete konu olabilir. Tarih M.Ö. 4000-3000 dönemini ilk defa ticaretin geliştiği çağ olarak yorumlamaktadır. Sümer toplumu armağan sisteminden (topluluk ve aileler arasında hediye sistemi) değişim sistemine geçildiği, yaygın bir metalaşmanın (değişim değeri için üretim) başladığı çağa denk gelmektedir. Dolayısıyla 'baş tüccar toplumu' olması beklenir. Öyle olduğu da tarihteki (kazılarda örneğine rastlanmaktadır) örneklerinden anlaşılmaktadır.

M.Ö. 3500-3000 döneminde başlamış gözüken bir Uruk kolonileşme sistemine tanık olmaktayız. Toros-

Zagros sisteminde Uruk kolonileri doğallıkla belki de devlet adına tarihte ilk kolonileşme hamlesidir. Hanedan kolonileri daha eskidir. Ayrıca farklı kabile kolonileri gerçek kolonileşme sayılmaz. Koloni için 'metropol' bir kente ihtiyaç vardır. Uruk, çok ünlü bir 'metropol' olarak, kolonilere sahip olsa gerekir. Daha sonraları Ur (M.Ö. 3000-2000), Asur (M.Ö. 2000-1750) kolonileri ünlüdür. Şahsi görüşüm, Pençap'taki Harappa ve Mohanjadaro eskiçağ kentleri (M.Ö. 2500'ler) ile Mısır uygarlığının kendisi (M.Ö. 4000-0.000) de geniş anlamda Sümer uygarlığından kaynaklı bir koloni düzenidir. Bağımsız gelişse de, direkt Sümer kentleriyle ilişkileri olmasa da, başat uygarlık olarak Dicle-Fırat çıkışlıdır.

Rahip düzeninde ticaretin etkin bir rol oynadığı muhakkaktır. Çünkü kendi ürün fazlalıklarıyla eksik ürün ihtiyaçlarının (Mezopotamya'nın aşağı vadisinde kent için birçok madde eksiktir. Dolayısıyla ticaret ya da el koyma zorunludur. İkisi de yapılmış olabilir) önemli bir kısmını ticaretle karşılamaları gerekir. Ağ gibi saran koloni düzeni bunun içindir. Fırat ve Dicle kıyılarında birçok koloni bu amaçla kurulmuştur. Bunların bolca izlerine rastlamaktayız. Özellikle kereste, maden, dokuma ticareti yaygındır.

Ziggurat etrafında kalın çizgilerle sergilemeye çalıştığımız gibi, yeni bir toplum-devlet prototipinin oluştuğu kesindir. Devlet-toplumunun somut, müşahhas gelişmesinin ilk ve tüm uygarlık sistemimizi etkilemiş örneğinin Sümer ziggurat kaynaklı olduğu kesin gibidir. Kaldı ki, Mısır'dan Çin'e kadar diğer örnekler de aynı yolu izlemektedir. Devlet-uygar toplumun doğuşu gerçekten 'rahip tapınaklarının döl yatağı'ndan geçmektedir. Başka biçimlerde mayalandıklarına dair somut bir örneğe rastlamamaktayız.

O halde ziggurat örneğini yorumlamamıza dayanarak diyebiliriz ki, Sümer toplumuyla ilk maskeli tanrı ve örtük krallar çağına girdik. İlk maskeli tanrılar Sümer rahipleri oldukları gibi, peşi sıra örtük (politik giysili) krallar da gelmektedir. Ne tantana, ne azametli yürüyüşle!

Rahip devletin arkasından hanedan devletin geldiğini görmekteyiz

f- Rahip devlet-toplumunun arkasından hanedan devletin geldiğini görmekteyiz. Devletli toplum gibi bir toplumsal gelişmenin anlam yüklü olması rahip tipini öncelikli kılmaktadır. Başlangıçta meşruiyet ve düzenleme için akıl dolusu kişilere ihtiyaç vardır. Kendini kanıtlaması gereken bir toplumsal inşa söz konusudur. Bunun politik-askeri güçle kurulamayacağını yorumlamak zor değildir. Zorun uygulanabilmesi için öncelikle artık üretime ve ticarete açık, ona erişmiş bir topluma ve yönetim sis-

temine ihtiyaç vardır. Yeni toplum bu anlamda kurumlaşmış olmalıdır. Politik-askeri güç ancak bu tür kurumlaşmış bir toplumu ele geçirirse anlamlı olabilir. Aksi halde kaosu geliştirmekten öteye rol oynayamaz.

Şüphesiz hanedanlıklar tarihi de Mezopotamya'da eski ve güçlüdür. Etnisitenin farklı kimliklere kavuşmasıyla her aşiret-kabile düzeni içinde aşireti korumada, verimli alanlarda üslendirmede, iç sorunlarını çözmede tecrübe kazanan kişilerin etrafında hanedansal gelişme kaçınılmazdır. Muhtemelen bir aile ve kabile sivrilecektir. Aşiret yönetimini ya oluşturacak ya ele geçirecektir. Aşiret üyelerinin rızası şüphesiz belirleyicidir. Aralarında akrabalık bağları geçerlidir. Yabancıya (Eğer aşirete uygun biçimde katılır ve içinde erirse üye olabilir) yer yoktur. Özellikle ilk şekilleniş döneminde toplumsal gelişmenin klan kimlik zayıflığından sonra en güçlü kimliksel çıkışıdır. Tarihte bu gelişmenin ağırlıklı olarak M.Ö. 5000 yıllarında geliştiği yorumlanmaktadır. Kaynağı Sümer toplumu değildir. İlk Aryen dil-kültür grupları olarak aşiretsel gelişme kuvvetle muhtemeldir. Semitiklerde de benzer bir gelişmenin belki de daha eskiden, M.Ö. 9000-6000 arasında ortaya çıktığı söylenebilir.

Ailenin erkek çocuğa sahip olması hanedan ideolojisinin köşe taşıdır

Hanedanlığın Aşağı Mezopotamya'da güç kazanmasını M.Ö. 5000'lere kadar gözlemlemekteyiz. Uruk döneminden önce düşünülen El Ubeyd dönemi (M.Ö. 5000-4000 Eridu merkezli) hanedanlar bakımından güçlüdür. Fakat devlet teşkilatlanmasına geçtiklerini gözlemleyememekteyiz. Bir nevi kolonileşmeye yöneldiklerini kanıtlayan gelişmeler vardır. M.Ö. 5000-4000 yılları arasında Aryen kültür tabakalarında Semitik seçkin aile yerleşmelerine rastlamaktayız. İlk Semitik koloniciliği bugün Güneydoğu dediğimiz Yukarı Dicle-Fırat havzasında gözlenmektedir.

"Yaşlı erkeğin tecrübesi yaşam deneyimlerini ifade eder. Bir yaşlılar meclisi düşünülebilir. Literatürde jerontokrasi denilen yaşlılar yönetimi aşiretler bünyesinde erkenden görülen bir gelişmedir. Yaşlı erkek danışılan, akıl alınan bilge kişidir. Topluluğun ona ihtiyacı vardır. O da bu tecrübesini kullanarak yaşlılığın zorluklarını aşmaya çalışır"

Hanedancılığın bir özelliğini çok iyi kavramak gerekir. Günümüzü de yakından ilgilendiren bir özelliktir bu: Ailecilik ve ailenin çok erkek çocuğa sahip olması, esas olarak hanedan ideolojisinin köşe taşıdır. Gerek çok kadınla evlilik, gerek sürekli erkek çocuk sahibi olmak hanedan ideolojisinin baş istemidir. Bunun anlaşılır nedeni politik güçtür. Rahip 'anlam' gücüne dayanarak öncülüğe geçtiği gibi, hanedanın güçlü kişisi 'politik' güce dayanarak öncülüğe oynayacaktır. Politik güç kavramı uyulmadığında zoru çağrıştırır. Rahip gücünde ise, uyulmadığında, 'tanrının gazabı' gibi manevi bir güç uyarıcı etki yapar. Politik gücün esas kaynağı ise 'güçlü adamın askeri maiyeti'dir. Daha önceki avcılık döneminde, özellikle ana-kadının etkili olduğu dönemde erkek kıstırılmış gibidir.

Kısaca bu olguyu (algıyı) anlamak için, ana-kadın düzenini, aile gerçeğini kavramak gerekir: Ana-kadında ya koca belli değildir, ya da çok siliktir. Ana-kadın çocuk doğururken, öyle 'sevdiği erkekle aşk yapacak durumdaki kadın' değildir. Aşk ve cinsiyetçi toplum henüz gündemde değildir. Kadın herhangi bir erkeğe karılık bağıyla bağlı değildir. Erkek de kadın üzerinde ne egemenlik kuracak ne de 'benim karım' diyebilecek durumdadır. Avcılık oyalanılan, fazla verimli olmadı mı değeri bilinmeyen bir iştir. Çocuklarının olması gibi bir durumu da toplumda gelişmiş olmaktan uzaktır. Çocuklar ana-kadınındır. Doğası gereği ana-kadının öyle şehvet peşinde koşması, zevk için cinsel birleşme araması söz konusu değildir. Her canlı kadar bir cinselliği söz konusudur. Üreme amaçlı bir cinsellik durumu vardır. Çocukları için emek harcaması, ana-kadına aidiyetlerinin temel nedenidir. Hem doğurması hem beslemesi kendisine bu hakkı vermektedir. Dolayısıyla babasının belli olup olmamasının hiçbir toplumsal anlam taşımadığı dönemde babalık hakkından bahsetmek saçmalıktır. Yalnız ana-kadının kardeşleri de önemlidir. Çünkü onlarla birlikte büyümüştür. Dayılık ve teyzelik gücünü bu en eski ana-kadın hukukundan alır. Ana-kadın ailesi o halde dayı, teyze (varsa onların çocukları) ve kendi öz çocuklarından oluşmaktadır. Anaerkil aile denilen anlatım da bu hususu ifade etmektedir. Neolitiğin baş köşesine oturan ana-kadın ve ondan esinli ana tanrıça kültü'nün toplumsal ifadesi böyle yorumlanabilir. Dayılar dışında erkek siliktir. Kocalık ve babalık inşa edilmemiştir.

Avcı erkek tarihte kadın karşısında bariz bir üstünlüğe geçmiştir

Hanedanlık, ideoloji ve uygulama olarak bu düzeni tersyüz etmenin sonucunda gelişecektir. Ataerkillik olarak da adlandırılan bu düzende, 'yaşlı erkeğin' tecrübesiyle 'güçlü adam'ın askeri maiyeti ve bir nevi rahip öncesi kutsallık lideri şamanın ittifakıyla ataerkil yönetim kök salacaktır.

Yaşlı erkeğin tecrübesi yaşam deneyimlerini ifade eder. Bir yaşlılar meclisi düşünülebilir. Literatürde jerontokrasi denilen yaşlılar yönetimi aşiretler bünyesinde erkenden görülen bir gelişmedir. Yaşlı erkek danışılan, akıl alınan bilge kişidir. Topluluğun ona ihtiyacı vardır. O da bu tecrübesini kullanarak yaşlılığın zorluklarını aşmaya çalışır. Toplulukla böylesi bir denge kurulur.

Güçlü adam, ana-kadın kıskacından kurtulmak isteyen erkeğin etkili avcılık konumuyla sağladığı güçtür. Fiziki gücü ve avcılık tekniği başarılı av şansını arttırır. Bu özelliğinden yararlanmak isteyen gençlerle kurduğu birlik daha da başarılı olmalarını getirir. Belki de tarihte ilk askeri maiyet bu temelde ortaya çıkmıştır. Avcı erkek tarihte kadın karşısında bariz bir üstünlüğe geçmiştir. Kabilenin yaşlılarıyla kurduğu ittifak, ataerkilliği anaerkillik karşısında güçlendirecektir.

Hanedanlık ataerkillik ve babalık sınıflı topluma yaklaşıldığının kanıtı göstergesidir

Son ittifak halkası toplumun şifa dağıtıcıları, mucize sahipleri olan Şamanlardır. Rahip ve büyücünün ortak fonksiyonlarını taşır. Eğitimcidir; belki de toplumdaki ilk uzmandır. Biraz şarlatanlıkla karışık da olsa, şaman uzmanlığı toplulukta giderek kurumlaşır. Şaman da daha çok erkektir. Hanedanlık inşasında bu güçlerin ittifakıyla anaerkil düzen büyük bir darbe yer. Aralarında yoğun mücadele verildiğine dair izlere Sümer metinlerinde rastlamaktayız. Erkek bu düzen altında hem çocukların sahibidir, babasıdır; hem çok çocuk (güç için özellikle erkek çocuk) sahibi olmak ister, hem de buna dayanarak ana-kadının elindeki birikimleri ele geçirir. Mülkiyet düzeni gelişmektedir. Rahip devletin kolektif mülkiyeti yanında, hanedanın özel mülkiyeti de gelişmiştir. Çocukların babalığı bu yönüyle de gereklidir. Yani mirasın çocuklarına (daha çok erkeğe) geçmesi için babalık hakkı şarttır.

Hanedanlık, ataerkillik ve babalık sınıflı topluma yaklaşıldığının da kanıtı, göstergesidir. Hanedanlar rahip devletiyle olan çekişmelerinde askeri güçlerinden de yararlanarak 'politik devrim' yaparlar. Sümer metinlerinde bu yönlü birçok kavgaya ve politik altüst oluşa rastlanmaktadır. Nitekim Uruk kent devletinden sonra inşa edilen 'Ur devletler' sistemi hanedan karakterlidir. I., II. ve III. Ur Hanedanlığı bu gelişmeyi vurgular. Hanedanlık yönetimi rahiplerin teolojik yönetimlerine nazaran daha laik politik bir sistemi çağrıştırır. Yeni tanrılıklar inşa edilir. Rahipler artık politik önderliğin yardımcısı konumuna indirgenmiştir. Yine büyük rolleri vardır. Fakat giderek güçlerini daha da yitirecekler ve basit birer meşruiyet sağlayıcılar olarak düzeni kutsayan propagandacılar haline geleceklerdir. Devletin doğurucuları, maskeli tanrılar artık ikinci, üçüncü derecede örtük kralın maiyetinde sayılmaktadır. Devleti oluşturan rahipler sınıfının meşruiyet zırhını kullanmak için, hanedandan gelme krallar artık kendilerini 'tanrı-krallar' ilan etmekten çekinmeyeceklerdir. Her geçen gün sınıflaşma derinleşerek ve kent sayıları çoğalarak, 'Sümer uygarlığı' dediğimiz toplum tipi kalıcılığını kanıtlayıp kurumlaşacaktır. Ortadoğu toplumunda hanedanlığın çok eski gelenekselliği günümüze kadar kendini taşımıştır. Ortadoğu'da cumhuriyet, demokrasi gibi sistemlerin gelişmemesi, rahip ve hanedan kaynaklı devletleşmeyle yakından bağlantılıdır.

Erkeğin toplumsal cinsiyetçiliği yeni uygar toplumun hâkim göstergesidir

Sümer uygar toplum modeli en az neolitik model kadar dünyada uygarlığın gelişimini belirlemiştir. Kavram olarak 'uygarlığın' 'kültür'den farkı sınıfsallıkla bağlantılıdır. Uygarlık sınıf kültürü ve devletiyle ilgilidir. Kentlilik, ticaret, ilahiyat ve bilimin kurumlaşması, politik ve askeri yapının gelişmesi, ahlak yerine hukukun öne çıkması, erkeğin toplumsal cinsiyetçiliği yeni uygar toplumun hâkim göstergeleridir. Bir anlamda bu özelliklerin toplamına uygar toplum kültürü de denilebilir. İki kavram bu haliyle özdeş kılınır. Aynı anlamda kullanılır. Verimli Hilal kaynaklı neolitik toplum kültürünün dünyaya yayılmasına benzer bir süreci ikinci büyük yayılma izleyecektir. Bu sefer 'uygarlık beşiği' olarak rol oynayan Verimli Hilal topraklarında doğurup beşiğinde büyüttükten sonra, yeni evladını (artık kız değil, erkektir) dünyanın yetişmiş kızlarıyla evlendirerek kendini çoğaltacaktır. Benzetme yerindedir. Neolitik kültürün yayılmasının daha çok ana-tanrıça kızlarının dünyanın ulaşıldığı her alanında yetişkin hale gelmesiyle kurumlaştığını varsayabiliriz. Erkek egemen kültürü ifade eden uygar toplum ise, yayıldığı alanlarda erkek evladın kurumlaşması anlamına gelecektir. Kız evladı kendisine karılaştırarak bağlayacak olan uygar erkeğin nesli hepten (kadın ağırlıklı toplum erkek egemenlikli toplum içinde eriyerek) erkekler doğuracak ve günümüze kadar uygarlığımızın erkekliği çoğalarak ve güçlenerek devam edecektir.

Maraş Katliamı unutulmadı

Aleviler direniş kültürlerine sahip çıkacaklardır

"Nasıl bundan 31 yıl önce Maraş'ta gerçekleştirilen Alevi Kürt Katliamı ile birlikte kanlı bir oyun sahnelendiyse şimdi de Kürtler ve Aleviler üzerinde yine kanlı bir oyun sahneye konulmak istenmektedir. Süreç değişmiştir ancak değişen süreç içerisinde de Türk egemenleri yeni kanlı ve hain planlarını uygulamaya koyarlarken Alevileri ve Kürtleri hedef haline getirmişlerdir. Bunu da gerçek yüzlerini maskeleyerek, sahte söylemler kullanarak, alıştırarak ve tepkisiz hale getirerek yapmak istemektedirler"

Maraş Katliamı'nın yeni bir yıl dönümüne giriyoruz. Bundan 31 yıl önce Kürdistan ve Türkiye arasında tampon bir bölge olma özeliğini taşıyan Maraş'ta Türkiye'de yeni bir siyasal süreci başlatacak olan bir katliam gerçekleştirilmiştir. O nedenledir ki, 32. yılına girdiğimiz Maraş katliamı aradan geçen bu yıllar içerisinde hep hafızalarda canlı kalmış ve her yıl dönümünde nefretle kınanmıştır.

İçersinden geçmekte olduğumuz siyasal süreç 31. yıl dönümünde Maraş Katliamı'nı öne çıkan yönleriyle bir kez daha ele almayı ve üzerinde tartışmalar yürütmeyi gerekli kılmaktadır. Çünkü Maraş Katliamı'nın gerçekleştiği yıllarda hedeflenen güçlere ve toplumsal kesimlere karşı değişen koşulara rağmen yeni oyunlar tezgâhlandığına tanık olunmaktadır. Kuşkusuz 1978'lerle 2009'lar arasında derin farklılıklar vardır. Siyasal süreçler değişmiştir. Ancak Maraş Katliamı'nda hedeflenen Kürtlere ve Alevililere karşı yine biçimde ve gerçekleşme tarzında farklılıklar olsa da özgün politikalar devreye sokulmak istenmektedir. Maraş Katliamı'nın üzerinden 31 yıl geçmesine rağmen, Kürtlere ve Alevilere yaklaşımlarda öne çıkan da bu ortak yön olmaktadır. Burada Maraş Katliamı'nın yeni bir yıl dönümünde, gerçekleştirildiği koşullarla, günümüzde yaşananlar arasında bir benzerlik kurulduğundan bahsedilirken de kast edilen bu gerçeklik olmaktadır.

Maraş Katliamı'nın nedenleri

Maraş Katliamı üzerine daha önce birçok defa değerlendirmelerde bulunulmuştur. Yapılan o değerlendirmelerde katliamın sosyal, siyasal, tarihsel boyutlarına çokça değinilmiştir. Elbette yaşanan bu katliama ilişkin yapılan değerlendirmelerde dile getirilmiş olan bu hususlar önemlidir ve her zamanda göz önünde tutulmalıdırlar. Ancak burada üzerinde durmak istediğimiz husus, bu katliamın öne çıkan en belirgin özelikleri olan; Kürt ve Alevi olgularıdır. Çünkü her Maraş Katliamı'nın yıl dönümünde kamuoyu içerisinde en fazla tartışma konusu olanda bu yönlerdir.

Tabii ki Maraş Katliamı'nı sadece Kürt ve Alevi olgularıyla ele almak eksik kalacaktır. Bu katliamın konjonktürel, siyasal ve tarihsel boyutları her zaman göz önünde bulundurulmalıdır. Ancak böyle bir yaklaşım içersinde olunursa, Maraş Katliamı'nın gerçek anlamı da kavranmış olacaktır.

Daha önce yapılan belirlemelerde Maraş Katliamı'yla birlikte başlayan süreçte, Ortadoğu ve Türkiye'nin siyasal, ekonomik ve toplumsal yapısının nasıl yeniden şekillendirilmek istendiğine dikkat çekilmiştir. Orada Türkiye'nin uluslararası sermaye güçleri tarafından Ortadoğu'da bir koçbaşı olarak kullanılmaya hazırlanıldığının, siyasal ve ekonomik olarak da dört başı mamur bir faşist diktatörlüğe geçiş sürecine çekildiğinin altı kalın çizgilerle belirtilmiştir.

Türkiye toplumunun da buna hazır hale getirilmesinin hedeflendiğine dikkat çekilmiştir. Aradan geçen 31 yıllık süreçte Maraş Katliamı'nın altında yatan gerçekliklerin de bunlar olduğu açığa çıkmıştır.

Ancak hedefleri bu şekilde belirlenen Maraş Katliamı gerçekleştirilirken öne çıkartılan, kullanılan, kışkırtılan yönler de söz konusu olmuştur. Aslında Maraş Katliamı'na verilmek istenen renk de bu çerçevede belirlenmiştir. Onun içindir ki Maraş Katliamı'nın değerlendirilmesi söz konusu olduğunda bu renkler öne çıkartılarak Kürt ve Alevi katliamı şeklinde belirlemelerde bulunulmaktadır.

Katliam için Maraş'ın seçilmesi bilinçli bir politikanın sonucudur

Maraş'ta Kürt Alevilerinin katledildiği yadsınamayacak bir gerçekliktir. Gerçekleştirilen katliamda daha çok hedefte tutulan Kürt Alevileri olmuştur. Alevi Kürtlerinin hedef olarak belirlenmesinin de nedenleri vardır. Çünkü katliam yerinin Maraş olarak belirlenmesi ve burada Alevi Kürtlerin hedef olarak seçilmesi o günün koşullarında son derece bilinçli bir politikanın sonucu olarak yapılan bir tercihtir. Bu anlamda Maraş ve burada bulunan Kürt Alevileri, o günün koşullarında devletin siyasal amaçlarına ulaşması için planlanan kanlı bir oyunun uygulamaya konulacağı en elverişli bir zemin olma özeliğini taşımıştır. Daha önce yapılan değerlendirmeler de, Maraş katliamının bir tesadüf olmadığı yönündeki belirlemeler bunun bir sonucu olarak geliştirilmiştir.

Maraş coğrafik olarak Kürdistan ve Türkiye'nin sınırlarının kesiştiği yerleşim alanlarından birini oluşturmaktadır. Bu yerleşim alanlarında Alevilerin çoğunluğu oluşturduğu Kürtler ile Sünni Türkler birlikte yaşamaktadırlar. Bu birlikte yaşayış gönüllü ve doğal bir araya gelişten daha çok, Osmanlı döneminden itibaren Türk egemenlerinin geliştirdiği bir politikanın sonucu olarak gerçekleşmiştir. Onun içindir ki bu coğrafyada Alevi Kürtler hep ezilen sömürülen bastırılan bir pozisyonda olurken, Sünni Tükler de devletin buradaki temel ayaklarından, karakollarından biri olma özeliğine sahip olmuşlardır.

Kürt Alevilerinin ve Sünni Türklerin Maraş'ta yerleşim alanları olarak kendilerine seçmiş oldukları alanlar da buna göre belirlenmiştir. Bu çerçevede Türkler havadar, hayvan yetiştirmeye müsait hâkim bölgelere konumlandırılırlarken, Aleviler de yaşam olanaklarının sınırlı olduğu bataklık ve hayvanların yetiştirilemeyeceği, üretimin yapılamayacağı alanlarda yaşamak zorunda bırakılmışlardır. Devletin Sünni Türkler ve Alevi Kürtlerle ilişkileri de bu karşıtlaştırma temelinde belirlenmiştir. Devlet buralarda kendisine bağımlı işbirlikçi Türklerden oluşan maket sınıflar yaratmayı hedeflerken Alevi Kürtleri ise sürekli olarak siyasal alandan tecrit etmişlerdir. Bu durum en hissedilir biçimde Türkiye Cumhuriyeti devletinin oluşumundan sonra da sürmüş, ağırlıklı olarak da 1960'lara kadar devam etmiştir.

> **"Maraş'ta Alevi Kürtlere saldırtılanların çoğu yoksul Türk köylüleridir. Bu kesimler galeyana getirilirken, onlara Alevilerin elinde bulundurduğu toprakları ve zenginlikleri vadeden, her bir Alevi'yi katledenin de cennete gideceğini vaaz eden propagandalar yapılmıştır"**

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Türkiye'nin içerisine girdiği siyasal ve ekonomik şekilleniş yeni üretim alanlarının açılmasını dayatınca, onun iradesi dışında, geçmişte yaşanması çok zor olan birçok yerleşim alanı verimli, zengin tarım alanlarına dönüşmüştür. İç Anadolu'da bulunan Kürtlerde de olduğu gibi, Maraş'ta bulunulan Alevi Kürtlerin yaşadığı coğrafya da değer kazanan verimli topraklar arasında yerini almıştır. O süreçten sonra Maraş'ta Alevi Kürtlerin üzerinde yaşadığı bataklık topraklar son derece verimli araziler durumuna gelmiştir. Bu, ekonomik anlamda o güne kadar Maraş'ta Alevi Kürtler ve Sünni Türkler arasında kurulan dengenin tersine çevrilmesine neden olmuştur. 1960'lardan sonra Avrupa'ya yoğun iş gücü gidişlerinin yaşandığı alanların başında Maraş'ın ve burada da yaşayan Alevi Kürtlerin yoğunlukta olması da kurulan bu yeni dengenin daha da derinleşmesini sağlamıştır. Bu Maraş'ta sosyal ve ekonomik açıdan yeni bir sürecin başlaması anlamına gelmiştir.

Katliam'da Sünni Türk-Alevi Kürt çelişkisi kullanılmıştır

Katliamının gerçekleştiği bir coğrafya olarak Maraş'ın seçilmesinde, oluşan bu ekonomik ve sosyal yapılanmanın önemli bir etkisi olmuştur. Oluşan bu yapılanma içerisinde Sünni Türkler devletçi ve onun gerici şoven, faşist yönlerine dayanarak kendilerini var etmeye çalışırlarken, Alevi Kürtler de onun dışında siyasal bir tercih belirlemeye giderek; sol, demokratik düşünceler ve eğilimler içerisinde saflarını belirlemeye başlamışlardır. Maraş katliamının dayandırıldığı Sünni Türk ve Alevi Kürt çatışması da kaynağını bu gerçeklikten almıştır.

Dikkat edilirse Maraş'ta Alevi Kürtlere saldırtılanların çoğu yoksul Türk köylüleridir. Bu kesimler galeyana getirilirken, onlara Alevilerin elinde bulundurduğu toprakları ve zenginlikleri vadeden, her bir Alevi'yi katledenin de cennete gideceğini vaaz eden propagandalar yapılmıştır. Bu gerçeklik Maraş Katliamı üzerine açılan davaların mahkeme belgelerine kadar yansımıştır. Bu şekilde Maraş Katliamı'nın gerçekleştirilmesinde Sünni Türk-Alevi Kürt

çelişkisi dayanak olarak kullanılırken, Maraş'ın bir katliam yeri olarak seçilmesinin başka nedenleri de vardır. Bu nedenlerin başında da Maraş'ın Kürdistan'ın sınır noktalarından birini oluşturması ve burada Kürt Özgürlük Mücadelesinin gelişmeye başlaması ve kendine güçlü bir taban yaratması gelmiştir.

1970'li yıllarda devrimci demokratik düşüncelerin örgütlenmesine açık bir konumda bulunan Maraş'ta siyasal dengeler de değişmeye ve Kürt Alevi kesimi kendi içerisinde örgütlü hale gelmeye başlamışlardır. 1970'lerin ortalarından itibaren de Kürt Özgürlük Hareketi bu alanda örgütlü güç halini alır bir konuma gelmiştir. Bu süreçle birlikte Kürt Alevileri kısa sürede Kürt Özgürlük Hareketi'yle bütünleşmişler ve bu da devlet ve Maraş'taki gerici faşist çevreler tarafından izlenilen son derece tehlikeli bir gelişme olarak ele alınmıştır. O nedenle de bu gelişmenin bir an önce önüne geçilmesi için harekete geçme gereğini duymuşlardır.

Devlet çıkarlarını korumanın yolunu katliamda görmüştür

İsmet İnönü'nün hazırlattığı Kürt raporunda Kürdistan'ın Türkiye ile sınır olan illerine stratejik bir rol biçilmiştir. İsmet İnönü'nün hazırlattığı bu raporda bu iller için "eğer buralar Türkleştirilirse Kürt sorunu diye bir şey kalmayacaktır" biçiminde bir saptamada bulunulmuştur. 1970'lerin ikinci yarısından sonra Kürt Özgürlük Hareketi'nin buralarda örgütlü bir güç haline gelmesi, İsmet İnönü'nün Kürtleri mezara gömme planını boşa çıkarırken, o planın uygulamaya konulduğu süreçte yaşadıkları korkuyla yeniden yüzleşmelerine neden olmuştur. Bu korku nedeniyledir ki, devlet ve gericilik en kısa sürede harekete geçerek kendi çıkarlarını korumanın yol ve yöntemlerini armış, çözümü katliamda görmüşlerdir.

Bunun bir sonucu olarak da Maraş'ta 23-25 Aralık tarihleri arasında bir katliama başvurmuşlardır. Bu katliamda binin üzerinde insan yaşamını kaybetmiş yüzlerce insan yaralanmış evler, işyerleri, arabalar tahrip edilerek kullanılmaz hale getirilmiş, ardından da yoğun bir göç dalgası yaşanmıştır. Maraş'ta gerçekleştirilen bu katliamın ardından da ilan edilen sıkıyönetimle birlikte Türkiye'de yeni bir siyasal sürece geçişin de ilk adımları atılmıştır. Bu, askeri faşist diktatörlüğe giden yolun başlangıcını oluşturmuştur.

12 Eylül 1980'de gerçekleşen askeri faşist darbeyle de başlatılan bu süreç tamamlanmıştır. Tüm bu gerçeklikler de 23-25 Aralık 1978'de Maraş'ta gerçekleşen katliamın yeri, zamanı ve kullanılan çelişkiler itibarıyla bir tesadüf olmadığını göstermektedir.

Aleviler ve Kürtler üzerinden oyun oynanmaya devam ediliyor

Maraş Katliamı'nın yaşanmasının ardından geçen 31 yıl aradan sonra yine Kürtler ve Aleviler üzerinde yeni oyunların oynanmak istendiği görülmektedir. Bu oyunların Maraş katliamının yeni bir yıl dönümünde daha da yoğunlaştırılarak uygulanmak istenmesi de dikkat çekmektedir.

12 Eylül askeri faşist cuntacısının fideliğinde yetişen kadroların oluşturduğu AKP'nin demagojik söylemler kullanarak gizlemeye çalıştığı tasfiye ve imha planının bir ayağını Kürtler oluştururken diğer ayağını da Aleviler oluşturmaktadır. AKP hükümeti uygulamaya koyduğu bu planıyla Alevileri ve Kürtleri nasıl tasfiye ve imha edebileceği yönünde belirli yönleriyle de adımlar atmıştır. Kürtlere her türlü imhayı; ulusal, kültürel, siyasal, ekonomik vb katliamları dayatırken Aleviliğin de devrimci demokratik özeliklerini yozlaştırmaya çalışmaktadır. "Alevi açılımı" adını verdiği bu imha planıyla hedefine ulaşmak istemektedir. Bunu yaparken de Alevilerin son derece haklı ve yerinde olan tespitlerinde dile getirdikleri işbirlikçi hain "kınalı keklikleri" de kullanmaktadır.

Alevilik her ne kadar Müslümanlığın bir mezhebi olarak şekillenip ve daha önceki var olmuş dinsel inançların bazı geleneklerini içerisinde taşısa da devlet dışı toplumun kendini ifade etmesi biçiminde tarihsel olarak bir anlam taşımıştır. Müslümanlık içerisinde egemen sınıf ideolojisi olarak rol oynayan Sünnilik bir devlet organizasyonu halinde kendisini örgütleyerek hem egemenlik kurma hem de üzerinde egemenlik kurulan halkın bunu benimseme aracı haline getirilirken, Alevilik de egemenlik karşısında devlet dışı toplumun kendini var etme ideolojisi halini almıştır. O nedenledir ki, Hz. Muhammet'in ölümünden sonra Müslümanlık içerisinde ayrışan Alevi ve Sünni

inançlarına sahip olan kesimler arasında süren mücadele egemenlikli toplum ilişkileri ile komünal demokratik toplum özelikleri arasındaki bir mücadeleyi ifade etmiştir.

Alevi direnişlerini dinsel-toplumsal direnişler olarak değerlendirmek gerekir

Tarihte yaşanan Alevi direnişleri ve Aleviler üzerinde gerçekleştirilen katliamlar hep bu gerçekliğin bir sonucu olarak yaşanmıştır. Kerbela'da İmam Hüseyin'in katledilmesinde yine bu gerçeklik söz konusudur. İmam Hüseyin Kerbela'da yoksullardan oluşan ve umudunu bu inanca bağlayan ordusunun kuşatılması ve uygulanmaya konan hain planların sonucunda katledilmiştir. Ebu Müslüm'ün direnişinde de bu gerçeklik kendisini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Hallac-ı Mansur'un direnişi de bunun bir sonucudur. Anadolu halk ayaklanmaları diye tarihe geçen Alevi direnişlerinde de bu gerçekliği görmek mümkündür. Baba İlyaslarla başlayan, Baba İshaklarla devam eden, Şeh Bedrettinlerle zirveleşen Anadolu halk hareketleri hep bu gerçekliği ifade etmişlerdir.

Tarihe geçen bu Alevi direnişleri sadece dinsel boyutlar taşımamışlardır. Dinsellik gerçeğini toplumsallıktan ayrı olarak ele alamayacağımızdan hareketle, tarihte gerçekleşen bu Alevi direnişlerini dinsel-toplumsal direnişler olarak değerlendirmemek gerekmektedir. Dinin ideolojik bir yönünün olması da böyle bir yaklaşımı son derece haklı kılmaktadır. Bu gerçeklik Alevi direnişlerinde çok bariz bir şekilde görülmektedir. Aynı şekilde Sünni İslamlık da sahip olduğu ideolojik boyutuyla egemen sınıflara mal olmuştur. Tarihte yaşanan Alevi direnişleri ve bu direnişlerin kanla bastırılmasında da bu gerçekliklerle çok somut olarak karşı karşıya gelinmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti yakın tarihi içerisinde yaşananlar da bu gerçeklik dışında ele alınamazlar. Türk devleti dinsel olarak Sünni Müslümanlığı resmi bir din olarak kabul etmiştir. Türk devletinin bu kabul edilişi onu Sünni Müslümanlığın temsilcisi olduğu anlamına gelmemelidir. Bir nevi Osmanlı "Osmanlı devletine son verdik hilafeti kaldırdık" deseler de onun bir mirasçısı olarak Sünni Müslümanlığı resmi din olarak kabul etmişlerdir. Fakat söz konusu Kürtler olunca Sunnilik de devletin hedefi haline gelmekten kurtulamamıştır. Şeyh Sait İsyanı'nda görüldüğü gibi Sünni Müslümanlık da çok rahat bir şekilde Türk devletinin hedefi haline gelebilmektedir. Şeyh Sait kendisi de adı üzerinde bir şeyh ve Sünni İslam içerisinde saygınlığı olan bir kişiliktir.

"Dersim Alevileri sadece ezilen Alevilik kimlikleri nedeniyle değil, Kürdistan'ın son direniş kalesi olması nedeniyle katliamlardan geçirilmişlerdir. 11 Kasım 2009 tarihinde TBMM'de konuşan CHP Milletvekili Onur Öymen'in yaptığı itiraflar da bu gerçeği doğrulamaktadır"

Türkiye Cumhuriyeti devleti Sünni Müslümanlığı kendisine resmi bir din olarak kabul ederken, dinsel inancı Sünni olan Kürtleri de katletmekten de geri kalmamıştır. Burada açığa çıkan gerçeklik ise, Müslümanlık içersinde Sünnilikle birlikte egemenliği de kabul eden topluluklara karşı Türk egemenlerin elinde dinin bir egemenlik ve baskı aracı olarak kullanılması olmaktadır. Türk egemenleri, egemenliğine kim karşı çıkıyor, kim bunu tehdit ediyorsa ona yönelmeyi kendi çıkarına görmüştür. Diğer Kürt isyanlarının bastırılmasında da Türk devleti dinsel inançlarına bakmadan onların Kürt olma kimliklerini esas alarak katliamcı ve soykırımcı bir politikanın sahibi olmuştur.

Dersim katliamı da bu politikanın bir sonucu olarak yaşanmıştır. Dersim Alevileri sadece ezilen Alevilik kimlikleri nedeniyle değil, Kürdistan'ın son direniş kalesi olması nedeniyle katliamlardan geçirilmişlerdir. 11 Kasım 2009 tarihinde TBMM de konuşan CHP Milletvekili Onur Öymen'in "Şeyh Sait isyanında da analar ağlamadı mı, Dersim isyanında da analar ağlamadı mı?" sözlerini kullanarak yaptığı itiraflar da bu gerçeği doğrulamaktadır.

AKP Aleviliğin devlet dışı toplum olma özeliğine son vermek istemektedir

12 Eylül askeri faşist cuntasının adım adım örgütlendiği bir süreçte gerçekleşen Alevi katliamlarında ve yaratılan provokasyonlarda da bu gerçeklik çok açık bir şekilde görülmüştür. Devrimci demokratik düşüncelere sahip olan Aleviler hep hedef haline getirilmiş ve katliamlardan geçirilmişlerdir. Malatya'da, Elazığ'da, Sivas'ta, Çorum'da ve en şiddetli haliyle Maraş'ta yaşanan katliamlar bunu göstermektedir. Daha sonra da Sivas Madımak'ta ve İstanbul Gazi Mahallesi'nde olduğu gibi Aleviler katledilmeye devam edilmiştir. Buralarda Aleviler dinsel kimlikleri ile birlikte toplumsal gerçekliğinden ayrıt edilmeden hedef haline getirilerek katledilmişlerdir.

Bu gerçekliğe rağmen AKP hükümeti "Alevi açılımından" bahsedebilmektedir. Kendisi Sünni Müslümanlığa dayanan ve bu mezhebe dayalı tarikatların koalisyonu haline gelen ve uluslararası sermayenin Yeşil Kuşak projesinin bir parçası olan AKP'nin bunda hiçbir şekilde inandırıcı olması mümkün değildir. Maraş'ta düzenlenen katliamın eli kanlı katillerinden olan Ökkeş Kenger'i (Ökkeş Şendiler) düzenlediği Alevi Çalıştay'ına davet etmesi de "Alevi açılımı" dediğinde neyi kast etiğini anlatmaya yetmektedir"

AKP bu politikasıyla Aleviliğin devlet dışı topluma ait olma özeliğine son vermek istemektedir. Böylece

Aleviliği Sünni Müslümanlığın yedek lastiği haline getirmeye çalışmaktadır. Aslında bu Kerbela'da işlenen o cinayetin üstünü örtme ve onu aklama çabasıdır. AKP'nin bu politikasının bir benzeri de MHP tarafından uygulanmaya konulmuştur. Binlerce Alevi'nin kanına giren böyle faşist bir partinin ne kadar Alevi açılımı yapacağını tahmin etmek zor değildir. Bu anlamda AKP ve MHP'nin Alevilik karşısındaki tutumlarında hiçbir farklılık söz konusu değildir. Bu gerçeğe rağmen kendi soyuna ihanet eden ve Aleviler içerisinde kabul görmeyen kınalı kekliklere de rastlanabilinmektedir. Bunlar da Alevileri devlete bağlama ve onun kapısında hizmet etme durumuna getirebilmek için elerinden gelen bütün çabayı sarf etmektedirler. Cem Vakfı ve onun başında bulunan İzzettin Doğan gibi kişilikler bunlar arasında yer almaktadırlar. Bu çerçevede Aleviler üzerine de komple bir yönelim uygulanmaya konulmuş olmaktadır.

Devlet Alevileri Sünnileştirmek Kürtleri de Türkleştirmek istiyor

Nasıl bundan 31 yıl önce Maraş'ta gerçekleştirilen Alevi Kürt katliamı ile birlikte kanlı bir oyun sahneye konulmuşsa şimdi de Kürtler ve Aleviler üzerinde oynanan oyunlarla yine kanlı bir oyun sahneye konulmak istenmektedir. Süreç değişmiştir ancak değişen süreç içerisinde Türk egemenleri yeni kanlı ve hain planlarını uygulamaya koyarlarken Alevileri ve Kürtleri kendilerine hedef haline getirmişlerdir. Bunu da gerçek yüzlerini maskeleyerek, sahte söylemler kullanarak, alıştırarak ve tepkisiz hale getirerek yapmak istemektedirler.

Türk Devletinin Alevilere ve Kürtlere yönelik politikasının özünü bu gerçeklik oluşturmaktadır. Bunu da Alevileri devlete entegre ederek, Kürtleri de beyaz katliam diye ifadeye kavuşan kültürel, sosyal soykırımla yapmak istemektedir. Bundan daha büyük ve vahşi katliamlardan bahsetmekte mümkün değildir.

Aleviler ve Kürtler bu gerçeği görmüşlerdir. Kendi içlerinden devletin inkâr, imha ve yozlaştırma politikasına onay verenleri dıştalamaları ve kendi kimliklerine sahip çıkmaları da bunu göstermektedir. Devlet Alevilerden ve Kürtlerden yüz bulamamaktadır. Bu gerçeklik içerisinde Aleviler kendilerini daha da örgütlü bir hale getirme arayışlarında bir çaba sahibi olurlarken, Kürtler de kimliklerine, mücadelelerine sahip çıkarak tutumlarını ortaya koymuşlardır. Aleviler ve Kürtler üzerinde oynanmak istenen kirli oyunları da bu şekilde boşa çıkarmak istemektedirler. Bu gerçeklik Alevileri ve Kürtleri çok daha fazla birbirlerine yakınlaştırarak ortak hareket etmekle yükümlü hale getirmektedir.

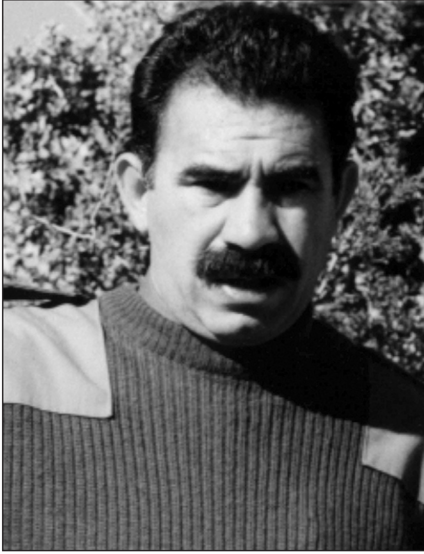
Alevilik toplumsal örgütlülüğünü güçlendirerek kendisini geleceğe taşıma imkânına kavuşacaktır

Elbette Aleviliği bir dinsel inanç olarak ele alırken, Kürt Alevilerinin Kürt kimliklerini görmeme gibi bir durum söz konusu olamaz. Dersim'de, Koçgiri'de Varto'da, Bingöl'de, Malatya'da ve Kürdistan'ın birçok yerinde bulunan Aleviler Kürt'tür. Ancak Alevilik dinsel kimlik olarak da bir ezilmişliği ifade ederken temsil etiği devlet dışı toplum olma özeliklerine de sahiptir. Bu özellik sadece Kürt Alevileri içersinde değil, Şeyh Bedrettin'lerin, Pir Sultanların direniş geleneğinin sürdürücüsü olan Anadolu Aleviliği içinde söz konusudur. Alevilerin Kürt Özgürlük Mücadelesi içerisinde çok daha aktif bir şekilde yer alması derken kast edilen daha çok bu gerçeklik olmaktadır.

Aleviliğin temel karakteri olan devlet dışı toplum olarak toplumsal ahlak ve kültürüyle kendini günümüze taşıması katliamcı devlet kültürü karşısında temel direnme gücünün kaynağı olmuştur. O nedenledir ki Alevilik bundan sonrada özgürlükten yana olan özüyle bütünleştireceği doğru toplumsal örgütlülüğünü güçlendirmesiyle kendisini geleceğe taşıma imkânına her zamankinden daha yakındır. Bunun için Önder Apo'nun geliştirdiği Dersim Alevi Konfederasyonu ile kendi sistemini oluşturarak, devletin inkâr ve imha politikaları boşa çıkarılacaktır.

Maraş Katliamı'nın yeni bir yıl dönümünde 32. yılına girerken, Alevilerin karşı karşıya kaldıkları bu tarihsel görevi yerine getirmesi aynı zamanda Maraş Katliamı'nı gerçekleştirenlere verilecek en anlamlı yanıt olacaktır. Sadece bununla da kalmayacak Maraş Katliamı'yla birlikte amacına ulaşan devletin, aynı şekilde bir daha amacına ulaşmasını engelleyecektir.

Abdullah Öcalan

17 KASIM DARBESİ ADIM ADIM ÖLDÜRME DARBESİDİR

"Yaratılmak istenen siyasi boşluğu da, kaçanlarla, kendilerine bağlı Kürtlerle doldurmaya çalışacaklar. Talabani ve Barzani de kullanılarak PKK köşeye sıkıştırılacak ve tasfiye edilmeye çalışılacak. Beni de burada bitirip benden sonrasında bunları örgütlemeye çalışacaklar. İşte özgürlüğüne, onuruna düşkün Kürtler bu tasfiye sürecini iyice anlayıp, farkına varmalıdırlar. Tasfiye süreci başlamıştır"

Yeni cezaevini CPT, AİHM önerdi. Bu, aynı zamanda onların projesidir. Benim burada bu koşullarda, bu şekilde tutulmamda onların da sorumluluğu var. Burası onların bir projesidir. Zaten ben CPT'ye, AİHM'e buradaki koşullarım hakkında hazırladığım raporu gönderdim. Bu raporda buradaki koşullarımın düzeltilmesi gerektiğini belirttim. Buna karşı onlara bu sorumlulukları hatırlatılmalıdır. CPT ve AİHM'e, "bu durumdan siz sorumlusunuz, sorumluluğunuzu yerine getirin" denilmelidir. Güvence altına aldığınız hakları koruyun dedim. Ayrıca bunca ihlal karşısında insan hakları savunucuları, duyarlı tüm çevreler; "Öcalan'ın durumunu açıklayın" çağrısında bulunmalıdırlar; "Ne oluyor orada" diyebilmelidirler, kamuoyuna net bir açıklama istemelidirler. CPT'nin yapmış olduğu hatadan dönmesi istenmeli ve koşulların düzeltilmesi talep edilebilmelidir. Gelip burayı görüp incelemek zorundadırlar, bu onların görevidir. CPT kendisi daha önce geldi, incelemelerde bulundu. F-Tipine nakledilmem gerektiğini ve F-Tipi cezaevi inşaatının yapılması ve F-Tipi koşullarının yaratılmasını CPT söyledi, raporlarında var. Bütün bunları CPT istedi. Bana da buradaki koşullarımın eskisine göre daha iyi olacağını belirttiler ama hiç biri olmadı. Koşullarım daha da kötüye gitti. Buraya gelip kendi yarattıkları eserlerini görmeliler. Bizi kandıramazlar, kandırmaya çalışmasınlar. Buraya 17 Kasım'da getirildim. Bu bir darbedir. Ben buraya getirilmemi darbe olarak değerlendiriyorum, 17 Kasım Darbesi olarak tanımlıyorum.

Sağlık sorunlarım devam ediyor. Daha ağırlaşan durumlar var. Burada düzenlenen havalandırma sisteminden dolayı nefes alamaz durumdayım. Odamın havasız olmasından dolayı boğazıma kadar tıkanmış durumdayım. Boğazımdaki akıntı devam ediyor. Sinüzit rahatsızlığım zaten vardı, genzimde ve boğazımda, bu bölgelerde kaşınma ve yanma var. Bu ağrılar gün geçtikçe daha da şiddetleniyor, her geçen gün ağırlaşıyor. Nefes alamıyorum. Nefes almakta oldukça zorluk çekmeye başladım. Durumum buradaki koşullardan dolayı daha da ağırlaşıyor. Sağlık sorunlarım buraya, buradaki duruma bağlı. Daha ne olur, nasıl olur, nasıl gelişir bilemiyorum. Havasızlık bütün vücut fonksiyonlarımı etkiliyor. Bilinen bir şeydir, havasız kalan bir insanın beyin hücreleri ölür. Ben de havasızlıktan dolayı sanki beynimdeki hücrelerin öldüğünü hissediyorum. Baş ağrısı yapıyor. Bu durum konsantremi dağıtıyor. Oldukça rahatsız edici ve beyinsel işlevlerimi etkileyen bir durum bu. Ben burada yarı baygın, yarı ölü bir şekilde yaşamaktayım. Buna ne kadar dayanırım, ne kadar bu koşullarda yaşanır bilemiyorum.

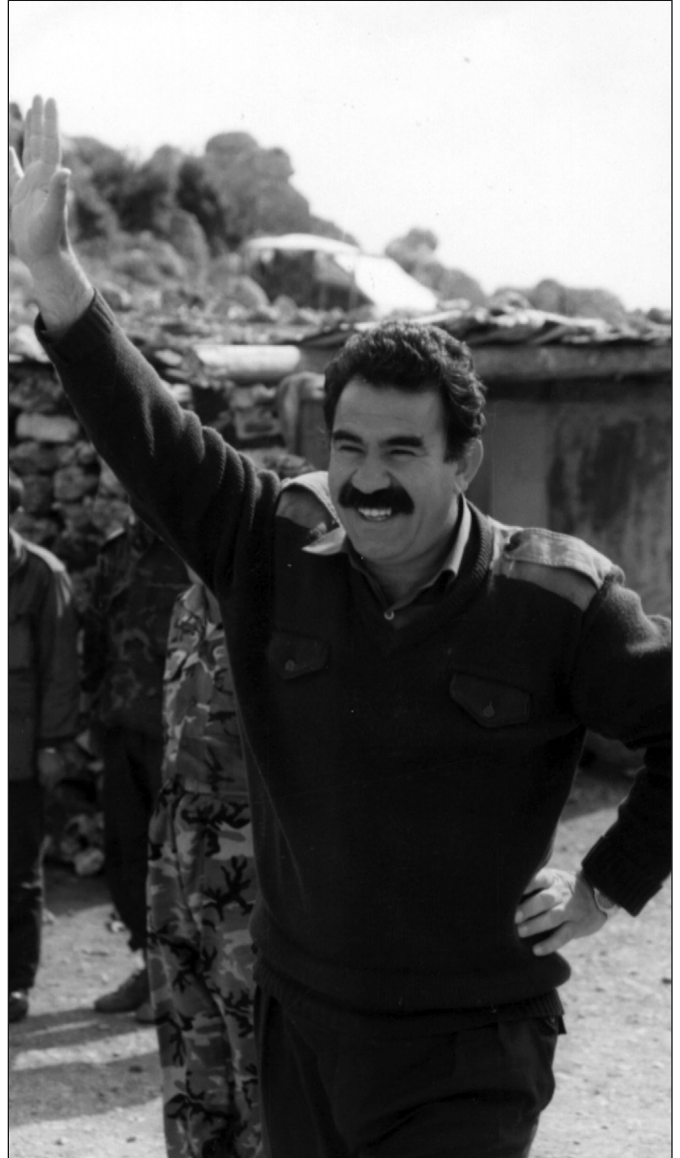
Tek katlı, yaklaşık 6-6 buçuk metrekare genişliğinde bir yerdeyim, içeriye kapalı banyo tuvalet yapmışlar, yani iç içedir. Hemen duvar dibinde yatağım var. Duvara bitişik. Öbür duvarla yatağım arasında çok dar bir mesafe var. Neredeyse sadece bir kişinin geçebileceği kadar bir mesafe kalıyor duvarla yatağım arasında. Bir kaç adımlık da yürüme mesafesi var. Bu daracık mesafede gidip geliyorum. Oldukça daraltılmış bir yer. Kaldığım odanın havalandırma sistemi çok kötü. Nefes alamaz duruma geliyorum. Odanın havalandırma penceresi çok yukarıda, tavana yakın, gökyüzüne bakıyor, içi tel örgülerle örülü, sadece gökyüzünü görüyorum. Tabi bu pencereden hava akımı içeri doğru ama yüksekten geliyor. Bu da odanın altına doğru bir basınç uyguluyor, altı havasız kalıyor. Ben de yere yakın durduğum için özellikle uyuduğumda bu basınçtan olumsuz etkileniyorum. Basınç nefes almamı oldukça zorlaştırıyor, adeta boğuyor beni, üzerime bir ağırlık gibi çöküyor. Bu da çok boğucu oluyor, nefes alamıyorum. Gelen hava çok basıktır, uyurken nefes alıp vermekte oldukça zorlanıyor, nefes alamıyorum. Sık sık bu nedenle uykudan uyanıyorum. Yatakta nefes alabilmek için başımı yatağın dışına çıkarıp yere doğru eğiyorum. Böyle yaptığım zaman ancak yatakta biraz nefes alabiliyorum. Yine bu şekilde yatakta yarı baygın bir şekilde uyumak zorunda kalıyorum. Ya bu şekilde yatakta yere doğru eğilip nefes alabiliyorum ya da ayağa kalkarak, havalandırma boşluğuna yaklaşarak nefes alıp vermeye çalışıyorum. Bu da benim uyku düzenimi alt üst ediyor. Önceki yerde cama dayanarak nefes

alıyordum, hava alabiliyordum. Şimdiki yerde öyle bir imkân da yok. Havalandırma boşluğu, penceresi küçük ve yüksekte. Bu durum benim buradaki yaşamsal tüm fonksiyonlarımı etkiliyor. Uyurken havasız ve nefessiz kalıyorum. Yani ya uyuyacağım ya da nefes alabilmek için uyanık kalacağım. Nefessizliğimden dolayı sık sık uykumdan uyanıp yürümek zorunda kalıyorum. Ben eski yerimdeyken CPT'den bir doktor gelmişti, tabi o biliyordu bu durumu. Rahatsızlığımın, nefes alışım ve havayla ilgili olduğunu söylemişti. Bunun için bana cama daha yakın durmam ve yatarken başımı cama doğru uzatmam gerektiğini söylüyordu. Ben de eski kaldığım yerde zaten bu düzenle yatıyordum. Eski kaldığım yerde yatağım zaten cama yakın yerdeydi. Bana söyleneni yaptım, kısmen de olsa nefes alış verişim biraz daha düzenli hale gelmişti. O doktor bu durumu biliyordu, tespitleri doğruydu.

Benim ölümümün etkisi çok büyük olur kaos olur kanlı süreçler yaşanır

Nasıl bir idam mahkûmu asılma sırasında can havliyle kasılır, son nefesini vermeden önce çırpınır, benim durumum da buna benzerdir. Biliyorsunuzdur, insan asılırken ilk verdiği tepki kasılmadır, vücut kasılmasıdır. Bu, o ölüm sürecinin yüzde yirmi beşidir, sonra da diğer ölüm safhası tamamlanır. Ama idam edilen bir insanın ilk tepkisi bu yüzde yirmi beşlik kasılma safhasıdır. Benim buradaki durumum da şu anda idam edilen bir kişinin yüzde yirmi beşlik safhasıdır. Ellerim kasılıyor, vücudumun her yerinde kasıntı var. Bu kasılmalar ağrı yapıyor. İstem dışı fiziki bir ürperme oluyor. Bu vücudun fiziksel tepkisi, refleksidir. Sık sık bu kasılmalar oluyor ve bu kasılmalar gün geçtikçe artıyor. Bazen uyurken bazen de ayaktayken vücudumda bu kasılmalar oluyor. İşte bu kasılmalar idama giden birinin yüzde yirmi beşlik yaşamını ifade ediyor. Biliniyor, Saddam idam edilirken üç dakika içinde öldü. Benim buradaki durumum her gün onlarca kez bu şekilde idam etti-rilme durumudur, koşuludur. Ben idamdan da korkmuyorum. Ben Saddam'ın yaşadığı üç dakikalık kasılmayı her gün yirmi dört saat yaşıyorum.

Benim odama bitişik bir şekilde havalandırma yeri var, küçük bir yerdir. Ancak üç-dört adım gidip gelebiliyorum ve sadece gökyüzünü görebiliyorum, onun da üstü sık tellerle kapatılmış. Bir de burada jeneratör sesi-gürültüsü geliyor. Oldukça rahatsız edici bir ses. Yirmi dört saat boyunca çalışıyor. Biliyorsunuz Menderes de bu gürültüden rahatsız olduğunu dile getirmişti. Avni Özgürel, bu konuyu, o dönemi anlatan bir yazısında işlemişti. İmralı tarihi bir adadır. Buranın kendisine özgü koşulları var, tarihe tanıklık etmiş bir adadır. Burada kalanların ne kadar zorlandığı bilinir. Kendine has iklim koşulları vardır. Yine biliniyor Menderes, burada yirmi dört saat kalmasına rağmen dayanamamıştı. Ben on bir yıldır burada dayanıyorum, dayanmaya çalışıyorum. Çok güçlü inancım olmasa ben burada intiharvari tarzı eylemlere girerdim. İşte Kemal Pir, Hayri Durmuş gibi arkadaşlar ölüm oruçları gibi intiharvari eylemlere girdiler. Bu arkadaşların bu değerli direnişlerine karşı saygım ve sorumluluğum, halka karşı sorumluluğum var. Zaten bu değerlere karşı çok güçlü, büyük inancım olmasaydı ben de bu kadar dayanamaz, intiharvari eylemlere girebilirdim. Tabi ben burada her an ölebilirim. Benim ölümümün etkisi çok büyük olur, kaos olur. Ölümüm sonrası çok kanlı süreçler yaşanır ve büyük karışıklıklar olur. Ben burada her gün sorumluluklarım için yaşadım, halk için mücadele ederek yaşadım. Onurluca mücadele ve yaşamım bu anlamda halk için hep olacaktır.

Ama bu da bir gerçektir, şimdiki yerim adeta bir ölüm çukurudur. Ben burayı böyle adlandırıyorum. Bir insanın burada nefes alması bile çok zordur. Havasızlık beynimdeki hücreleri öldürüyor. Bu beyin hücrelerinin ölümünü hissediyorum. Burada konsantre olamıyorum. Yine söylüyorum benim buradaki durumumdan CPT, AİHM, yani Avrupa sorumludur; onlar istedi bu cezaevinin yapılmasını. Burası onların bir projesidir, onların bilgileri dahilinde yaşatıldı her şey. Bu durum böyle bilinmelidir. CPT'nin buraya

gelmesi gerekiyor. Burayı inceleyecek. Başka türlü olmaz. Herkes bu durumu böyle bilsin. Ben durumumun açıklığa kavuşturulmasını talep ediyorum. Tekrar söylüyorum; bu bir öldürmedir. Ben buraya getirildiğimde CPT'den biri, bir kadın beni burada karşıladı. Bana benim burada kalacağımı, buradaki yaşantımın takipçisi olacaklarını, buradaki sistemi takip edeceklerini ve kendilerinin güvencesi altında olduğumu söylemişti. Bütün bunların güvencesini verdiklerini belirtti, bu sorumluluğu kabul etti.

Türkiye'ye verilen görev benim gardiyanlığımı yapmak

Benim buraya getirilmem ve bu koşullar altında tutulmamın esas sorumlusu Türkiye değildir. Herkesin bu durumu böyle anlaması gerekiyor. Bu işin arkasında İngiltere, Amerika, İsrail ve AB vardır. Bir de Yunanistan devletinin haince dostluğumuzu kullanarak bizi satması var. Zaten beni buraya getiren ABD'dir. ABD'nin bir görevlisi, beni buraya kadar getirip Türkiye'ye teslim etti. Burada Türkiye'ye verilen görev ise benim gardiyanlığımı yapmak, bana bekçilik etmek olarak belirlenmiştir.

Burada ne kadar yaşarım bilmiyorum. Buradaki durumum biraz da benim genetik yapımla alakalı olabilir. Babam nefessizlikten öldü. Ben de burada nefessiz bırakılıyorum. Bu durum oldukça zorlayıcı. Bu yüzden diyorum ki kimse bana yaslanarak, benden bir şeyler bekleyerek yaşamasın. Hala benden bir şeyler bekleniyor, bunu tahmin edebiliyorum. Hala her şey benim sırtıma yüklenmeye çalışılıyor. Daha önce de herkesin kendi kararlarını kendileri vermesi gerektiğini, kendi çözüm yollarını kendileri geliştirmeleri gerektiğini, kendi sorumluluklarını yerine getirmeleri gerektiğini belirtmiştim.

Bu belirttiklerime ilişkin olarak hakkımda soruşturma açıldı. İşte 20 günlük hücre cezası aldım. "Parlamento demokratik çözümü geliştiremezse bu konuda karar almazsa savaş gelişebilir" dediğim, bunların olabileceğini belirttiğim için hakkımda hücre cezası veriliyor. Bunu daha önce de söylemiştim. Bunda bir şey yok, bu diyalektik olarak böyledir. Çözümün gelişmediği yerde savaş gelişir. Bu bir tespittir, ben bir tespit yaptım. Burada her türlü yaşam alanım tıkanmış, adeta ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar.

Koşullarım ortada. Benim üzerimde bin bir türlü oyun oynanıyor. Herkes bunu görebilmelidir. Bu oyunları farkedebilmelidir. İsa çarmıha gerilirken, eti paramparça edilirken bile üzerinde bu kadar oyun, bu kadar dalavere dönmüyordu. Ama benim üzerimde ise bin bir türlü oyun oynanıyor. Bir sürü hesap, dalavere dönüyor. Burada olmamdan bile faydalananlar var. Benim burada tutulmamın başlıca aktörleri İngiltere, ABD, Avrupa Birliği, İsrail ve Yunanistan komploculuğudur. Bütün bu güçlerin beni Türkiye'ye teslim etmesi boşuna değildir. Burada tutulmam karşılığında Türkiye'den koparttıkları var. İngiltere ve özellikle ABD, Birinci Dünya Savaşı'nda elde edemediklerini beni burada tutarak elde etmeye çalışıyorlar. Hatta İngiltere başaramadı, ABD bunu başardı, İşte 1920'lerdeki amaçlarını beni buraya hapsederek gerçekleştirdiler. Şimdi ise benim burada tutulmam karşılığında Türkiye hepsine tavizler vermiştir. Benim Türkiye'ye verilmemle birlikte İngiltere ve ABD Irak'ı tuttu. ABD'nin, bu güçlerin amacı, Güney'de bir Kuzey Irak Kürt Devleti kurup bütün sorunları oraya yıkma ve orayı sorunun kaynağı haline getirerek boğmadır. Yine biliniyor, Yunanistan'da Pontuslar var. Pontuslar kendi yerlerinden koparılıp Yunanistan'a sıkıştırılarak orada bir sorun haline getirildiler ve bu halde bırakılarak bitirilmeyle yüz yüze bırakıldılar. Kürtlerin getirilmek istendiği noktada aynıdır. Yunanistan'daki Pontuslara yaklaşımın aynısını şimdi Güney'de Kürtlere yapacaklar. Kürtlerin bütün özgürlük dinamiklerini tasfiye edip kendilerine bağlı bir küçük devletçik kurup bütün sorunları buraya hapsetme, buranın şahsında Kürtlerin özgürlük mücadelesini boğuntuya getirme çabası vardır. Avrupa Birliği ise Ermenistan, Kıbrıs ve Yunanistan'ı tuttu. Bütün bunlar karşılığında ben komployla buraya getirildim. Burada Türkiye'nin etkisi yoktur. Türkiye'ye açıkça "sen gardiyanlık edeceksin" denilmiştir. Bu durum çok zavallıcadır.

Yirmi yıldır sürdürülen bir komplo var ve bu devam ediyor

Bu cezaevinde hiç kimse kendi başına ve direkt bir davranış sergileyemiyor. Daha önce de söylemiştim burası özel ve dıştan müdahaleyle yönetiliyor. Nasıl istenirse öyle oluyor. Bütün bu güçler amaçladıklarını benim üzerimde gerçekleştirdiler. Komployu bu şekilde sürdürüyorlar. Yirmi yıldır bu komplo var ve devam ediyor. Yirmi yıldan beridir süren bu komplonun anlaşılması gerekiyor. Asırlardır Türkiye'den alamadıklarını benim durumumu kullanarak, benim durumumdan faydalanarak tavizler şeklinde elde ettiler. Bunlar görülmüyor mu? Hatta Avrupa Birliği Türkiye'yi kendi istediği şekle getirmek için AKP'yi her türlü yollarla kullanıyor. Benim durumum üzerinden tavizler alıyor. Yine belirtiyorum benim hakkımda kararlarını vermişler zaten. Beni burada devre dışı bırakıp, Barzani-Talabani ve o Güney'e yerleşen, PKK'den kaçanları da kullanarak PKK'yi köşeye sıkıştırıp, tasfiye etmeye çalışacaklar. Görülüyor işte DTP'nin de üzerine gidip, köşeye sıkıştırıp, yanlarına çekip buradaki boşluğu da bu HAK-PAR, Elçi gibi farklı çevrelerle doldurmaya çalışacaklar. İşte bu durum iyi okunmalıdır. Bu bir tasfiye sürecidir. İşte bütün bunlar gerçekleştirildikten sonra ben de burada tasfiye edilip yerime yeni bir Öcalan koymaya çalışacaklar! Öcalan ismini böyle kullanacaklar. İşte DTP'nin başına getirilmeye çalışılanlar görülüyor. DTP'nin üzerine giderek, köşeye sıkıştırarak, örgütsüzleştirerek, eğitimsiz bırakarak da kendi yanlarına çekmeye çalışıyorlar. Bu tasfiyeci yaklaşım iyi görülmelidir. Bu durumun doğru değerlendirilmesi gerektiğini, bu durumun tehlikeli olduğunu ve beraberinde bitişi getireceğini iyi tahlil

etmeleri gerektiğini daha öncede değerlendirdim. Tasfiyeci eğilim böyle çalışmaktadır. Hemen her yöntemi kullanarak yaratılmak istenen siyasi boşluğu da, işte kaçanlarla, kendilerine bağlı Kürtlerle doldurmaya çalışacaklar. Talabani ve Barzani de kullanılarak PKK köşeye sıkıştırılacak ve tasfiye edilmeye çalışılacak. Türkiye'de de DTP'yi bu şekilde köşeye sıkıştırarak, etkisizleştirerek bitirmeyi, beni de burada bitirip benden sonrasında bunları örgütlemeye çalışacaklar. İşte özgürlüğüne, onuruna düşkün Kürtler bu tasfiye sürecini iyice anlayıp, farkına varmalı, kavramalıdırlar. Tasfiye süreci başlamıştır. Bunun farkına varmalıdırlar. Tasfiye ediliyorlar ama hiç biri bunun farkında değil sanki.

Maxmur'un bizdeki yeri özeldir

Bizi devre dışı bırakıp bir nevi işte o feodal hukuktaki gibi öldürüp, yarattığımız değerlere sahip çıkmaya çalıştılar, hala çalışıyorlar! DTP, başına getirilmeye çalışılanları iyi görmek zorundadır. İsrail Devleti'yle Türkiye Devletinin kendi askerlerine yaklaşımındaki bir karşılaştırmayı yapmak bile başlı başına öğreticidir. İsrail'in bir askeri esir alınmıştı. İsrail bir askeri için elindeki bin tane Filistinli tutukluyu serbest bıraktı. Bunların içerisinde Barguti de vardı; Barguti örgüt lideridir, siyasi bir liderdir, önemli bir kişidir. Türkiye'nin ise Dağlıca'da esir alınan sekiz askeri için yaklaşımı ortada. DTP, Dağlıca'da esir alınan sekiz askerin alınıp Türkiye'ye getirilmesi için çalıştı, girişimlerde bulundu. Biliniyor üç DTP milletvekili gitmişti. Ama DTP, tek başına aldığı bir kararla gitmemişti oraya. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de bu yönlü talebi olmuştu DTP'lilerden. DTP de şartsız koşulsuz hiç bir talepte bulunmadan sekiz askeri gidip getirdi. Bunu yapmalarına rağmen aynı Türkiye haklarında dava açtı. İsrail bir askeri için bin kişiyi serbest bırakırken. İsrail bir askeri için bu kadar Barguti gibi önemli bir kişi de dahil bin tane tutukluyu serbest bırakırken Türkiye sekiz askerini gidip getiren DTP'liler hakkında dava açıyor! İşte DTP, bu oyunun farkında olmalıdır. Ama hiç bir şeyin farkında değiller.

Yine şunlar değerlendirilebilmelidir. Benim koşullarım ortadadır. Burada ölüme terk edildim. Tüm duyarlı demokrat dost çevreler, Kürtler bu gerçekliği iyi görüp kendi iradelerini ortaya koyabilirler. Bu süreç bir tasfiye sürecidir. Herkes buna göre konumlanmalıdır. Bu tasfiye süreci fiilen başlatılmıştır. Bu anlaşılmıyor, görülmüyorsa tehlike büyüktür.

AKP, sorunun çözümünün önünde engeldir, aslında çözüm gücü olarak gözüküp tasfiyeyi amaçlıyor. Üzerine geliyor, seni tasfiye edeceğim diyor, tabi ki buna karşı direnmekten başka yapılacak bir şey kalmıyor. Sorun varlık, özgürlük ve öz savunma sorunudur. Biz varlığımızı ve özgürlüğümüzü koruma yönünde çaba sarf ediyoruz, edeceğiz diyebilmeliler. FBI Başkanı Türkiye'ye geldi. Dikkat edilmelidir, o gittikten sonra ardından İsrail Ticaret ve Çalışma Bakanı geldi. Şimdi de Erdoğan ABD'ye Obama'yla görüşmeye gitti. Bunların, bu gidiş gelişlerin hepsi birbirleriyle bağlantılıdır. Bir planın devreye sokulması niteliğindedir.

Yine Aralık ayında üçlü mekanizma toplanacak, İçişleri Bakanı Atalay gidip katılacakmış. Maxmur Kampı da burada tartışılabilir. Ama Maxmur kendi çizgilerini koruyabilir. Maxmur'un üç kırmızı çizgisinin olduğunu düşünüyorum, onları iyi tanıyorum, bunlardan vazgeçmezler. Bu üç kırmızı çizginin kabulüyle gelebileceklerini düşünüyorum. Ancak Maxmur kendi kararını yine de kendisi verecektir. Benim buna saygım vardır. Maxmur'un bizdeki yeri özeldir. Geçmişleri vardır, geçmişlerini unutmazlar. Maxmur'un kendi çözümü olmalıdır. Kandil'in de kendi çözümü olmalıdır. Kendi çözümünü devreye sokabilmelidir. Hatta 2006'da bu konuları tartışmıştım, belki de bana alınanlar, gücenenler de olmuştur. Ama ben şimdi yine söylüyorum. Kendi çözümünü ortaya koymak, geliştirmek gerekir. Hala benden pratik çözüm bekleniyorsa, benim de eleştiri hakkım var. Hem de sert eleştireceğim. Burada söz konusu olan binlerce gencin hayatıdır. Yaşanan kayıpların değeri ve anlamı iyi bilinmelidir. Devlet benim hakkımda kararını vermiş, ne kadar yaşayacağım belli değil. İşte söylüyorum, uyurken bir baktınız uyanamamış, uykudayken ölmüşüm. Bunların hepsi bilinmelidir. Burada havasız bırakıldığımı söylüyorum. Havasız bırakılan bir insanın yaşayabileceği kadar yaşarım. Tekrar söylüyorum, bu bir öldürmedir.

AKP ABD ve İsrail'e tavizler vererek ömrünü uzatmaya çalışıyor

Herkes kendilerini bekleyen tehlikenin farkında olmalıdır. Ben yaşatılan basit zihniyete, onur kazandırmayan zihniyete yöneliyorum. Bu zihniyetleri sıfatlandırıyorum. Kimsenin kişiliğine, şahsına hakaret etmek gibi bir niyetim yok, hakaret etmem de. Ancak yaşatılan bu zihniyete karşı müthiş bir öfkem var. Herkes bu hususu böyle bilmelidir. Tehlikenin, tasfiyenin boyutunun görülebilmesi için bunları belirtiyorum. Mesela DTP'liler iyi insanlardır, niyetleri de çok iyidir, bundan hiç şüphem yok. Ama DTP kendi üzerinde oynanan oyunları göremiyor. Göremediklerinin en basit örneği İzmir'deki olaylardır. Öcalan posterleri diyorlar, bunu bahane ediyorlar. Erdoğan kör müdür? Ya kördür ya da bunları kasıtlı yapıyor. Benimle ne alakası var?

DTP'yi köşeye sıkıştırarak bir yere, hizaya çekmeye çalışıyorlar. DTP de eğitimsiz, örgütsüz bir şekilde varlığını sürdürerek bu tehlikelere davetiye çıkarıyor. Burada amaçlanan DTP'yi siyaseten köşeye sıkıştırıp bitirmektir. İşte görüyorsunuz Cemil Çiçek açıklamalar yapıyor bu konularda. Cemil Çiçek'i okurlarsa, takip ederlerse süreci, geleceği daha iyi değerlendirebilirler.

Bazı şeyleri kullanıyorlar. Asıl amaçları DTP'yi tasfiye etmektir. DTP'yi bunlarla tehdit edip, kendi yanlarına çekmeye çalışıyorlar. AKP'nin DTP'yi getirmek istediği nokta burasıdır. Tabi AKP bu politikaları tek başına hayata geçirmiyor, arkasındaki güçlerle yapıyor bunu. Arkasında ABD'si, İngiltere'si var. Bu böyledir. AKP'nin arkasındaki güçlerle birlikte yapmak istediği işte bu liberal politikalarla Türkiye'yi be-

lirsizliğe sürüklemek, çözümsüzlüğe sürüklemek, Kürtleri de kendi içlerindeki Abdulkadir Aksu, Hüseyin Çelik gibilerle kendine bağlama gayretidir. Daha önce de değerlendirmiştim. Çok büyük paralar harcayarak, holdingler kurarak Kürtleri kendilerine bağlamaya çalışıyorlar. AKP bu politikalarla içerdeki Kürtleri etkisizleştirmeye çalışırken ABD ve İsrail'e tavizler vererek kendi ömrünü uzatmaya çalışıyor.

AKP çözümü değil çözümsüzlüğü derinleştirdi

Aslında bütün bu sorunları, çözümsüzlüğü geliştiren AKP'dir. Devlet adına birileri bu sorunu çözmek istiyor olabilir. Aslında bu sorunun çözümsüzlüğünü dayatanlar siyasilerdir; Erdoğan, Baykal, Bahçeli gibileridir.

Ecevit döneminde de çözümü geliştirmeye çalışanlar oldu. Ben o dönem Ecevit'in barışçıl kimliğine güvenmiştim. Ecevit'le bir şeyleri çözeceğimize inanmıştım. Ancak attığımız adımlara rağmen beklediklerimiz gerçekleşmedi. Olumlu bir karşılık alamadık. Daha önce de benzer girişimlerimiz ve görüşmelerimiz olmuştu, engellendiler. İşte Tansu Çiller, Doğan Güreş onlar dönemlerinde çözümü engellediler, engellemek için çok çaba sarfettiler, başardılar da. Kıvrıkoğlu dönemi de biliniyor, o dönem çözümü engelleyenlerden de bahsettim. Hatta bir suikast girişimi oldu. Yine Özkök döneminde yaşananlar biliniyor. Yine biliniyor ben buraya getirildiğimde Bahçeli hükümet ortağıydı. Bahçeli o zaman da sürecin önünde büyük bir engeldi, şimdi de sürecin önündeki en büyük engellerden biridir. Aynı zamanda o dönem Ecevit'in olumlu adımlar atması önünde büyük bir engel oluşturmuştu. Süreci sürekli tıkamaya çalışıyordu. Hatta bunu başardı da. Attığı adımlarla hükümeti işlevsiz bıraktı ve hükümetten de çekilmeyip, erken seçime götürerek devrilmesinin önünü açtı. Böylece o dönem Ecevit'in olumlu adım atması belki de engellendi. Ondan sonra AKP geldi. Her şeyi tek taraflı bir şekilde ters yüz etti. Tek taraflı bir şekilde

> "AKP zik-zak çiziyor. Bugün CHP'yi de, AKP'yi de aslında bir nevi Bahçeli yönlendiriyor. Bahçeli'nin bu konumunu iyi görmek gerekiyor. Aslında AKP de, CHP de, MHP de hepsi kendilerine biçilen görevi yerine getiriyor. CHP ile Aleviler elde tutulmaya çalışılıyor, MHP ile de milliyetçi damar elde tutulmaya çalışıyor"

süreci ilerletip sorunu kendisince çözmeye çalıştı; aslında çözüm değil çözümsüzlüğü derinleştirdi. Bu sorunun büyümesinde, bu hale gelmesinde 2002'den bu yana AKP'nin politikaları sorumludur. AKP, şimdi de bazı şeyleri iyileştirme olarak gösterip kamuoyuna sunmaya çalışıyor.

Esasen AKP bir adım ileri iki adım geri atıyor. Zik-zak çiziyor. Bahçeli geçmişte olduğu gibi bugün de birçok şeyin önünde engel olarak duruyor. Bugün CHP'yi de, AKP'yi de aslında bir nevi Bahçeli yönlendiriyor. Bahçeli'nin bu konumunu iyi görmek gerekiyor. Aslında AKP ile CHP de, MHP de hepsi kendilerine biçilen görevi yerine getiriyor. CHP ile Aleviler elde tutulmaya çalışılıyor, MHP ile de milliyetçi damar elde tutulmaya çalışıyor. AKP ile de Kürtler elde tutulmaya çalışılıyor. CHP'nin halini görüyorsunuz. İşte Dersim hakkında daha önce birçok şeyi dile getirmiştim, şimdi Onur Öymen'in açıklamaları da ortaya çıkardı. Şimdi söylediklerim daha iyi anlaşılıyor herhalde. Mustafa Kemal hakkında değerlendirmelerim de daha iyi anlaşılıyor herhalde. Aslında herkesi Mustafa Kemal'in öldürdüğünü söylüyorlar ancak öyle değildir. Bunlar iyi araştırılmalıdır, iyi bilince çıkarılmalıdır. Aslında Onur Öymen CHP'nin en dürüst, namuslu adamıdır; CHP'nin gerçek politikalarını, gerçek çizgisini açıkça dile getirmiştir. Yine Onur Öymen, Kemal Kılıçdaroğlu'ndan, diğer Alevi CHP'lilerden daha dürüsttür, asıl CHP'li Onur Öymen'dir. Dürüst olmayan, namuslu olmayanlar Kılıçdaroğlu gibileridir. Kendi tarihlerine ihanet edenler kendileridir. İşte Almanya'da biliyorsunuz Hitler faşizmini. Yahudileri nasıl katlettiler? Yahudilerin sonu da böyledir. Biliniyor Hitler faşizmi önce komünistleri-sosyalistleri, sonra Kilise rahiplerini ortadan kaldırdı. Dersimlilerin tarihi de buna benzerdir. Bunlar bu zihniyeti, bu katliam zihniyetini savunuyorlar. Bunların hepsi azgın milliyetçidirler, azılı faşisttirler. Dersim, bütün bu kendi üzerinde oynanan oyunları iyi görmelidir, kendilerini bekleyen tehlikelerin farkında olmalıdır. Kendi tarihlerini iyi anlamalıdırlar. Bunu Dersim için diyorum, yine tüm Kürtler için de aynı şeyi söylüyorum. Kendi tarihlerini iyi bilmeliler. Hakeza Muş için, Van için, Urfa için de aynı tehlikelere işaret ediyorum.

Oluşturulacak ortak bir savunma hattında bütün Kürtler yer alabilir

Tüm Kürtlere kendilerine dikkat etmeleri gerektiğini hatırlatıyorum. Birbirleriyle ilişkilerini, bağlarını, örgütlülüklerini geliştirebilirler. Barzani geliştirilmiş ordudan bahsediyor. Ben daha önce Kürtlerin ortak savunma hattından bahsetmiştim. Kürtlerin bir Ulusal Konferans düzenlemeleri gerektiğini ısrarla belirtmiştim. Bu temelde bir araya gelinebilir, bu hususlar tartışılır. Ayrıca ortak savunma hattından bahsetmiştim. Bu ortak savunma hattında bütün Kürtler, Kürt örgütleri yer alabilir. Ancak hepsinin bu hat içindeki özgünlükleri, farklılıkları devam eder. Varlıklarını bu hat içinde devam ettirirler.

Suriye'de açlık grevindeki arkadaşlara selamlarımı iletiyorum. Bir de şunu net olarak vurgulamak istiyorum. Başta cezaevindeki arkadaşlar olmak üzere kimse benim için intiharvari eylemlere girmemelidir. Bu tür eylemlerden ziyade meşru demokratik mücadeleyi yükseltmek esas alınabilir. Ben sonuna kadar aldığım bu sorumluluğun gereklerini yerine getireceğim. Son nefesime kadar mü-

cadele edeceğim, onurlu mücadelemi sürdüreceğim. Halkım için yaşayacağım. Onlara da bu temelde bir duruş, mücadele öneriyorum.

Bu tasfiye yaklaşımlarını Kürtler kabul etmeyecek ve direneceklerdir

Aslında yol haritasını tıkanıklığı aşmak için hazırlamıştım. Yol haritasında Meclis toplanıp Kürtler hakkında bir karar almazsa, parlamento bu konuya dahil olmazsa bu sorunun çözülemeyeceğini belirttim. Parlamento dahil olmazsa ne yapacaklar, nasıl çözecekler? Bunu yine söylüyorum, bunun arkasındayım. Barış grubu, bizim çözüm ve birlikten yana samimiyetimizi göstermek için geldiler. Biz bunu yapabildiğimizi, bu konuda samimi ve ciddi olduğumuzu gösterdik. Şimdi Atalay yeni barış gruplarından söz ediyor. Hayır, artık bu saatten sonra buna gerek yok. Barış grupları geçmişte de Kürtlerin iradesini ve samimiyetini göstermek için gelmişlerdi. Bunun yeterince görüldüğünü düşünüyorum. Çözüm konusunda Türkiye'nin geleceği için birlikteliğe, kardeşliğe varız ama bu, Kürtlerin varlıklarının kabulü ve onurlarının korunmasıyla mümkün olur diyorum. Bunları hem devlete, hem PKK'ye hem DTP'ye hem de bütün Kürtlere söylüyorum. Bu nedenle yol haritasını hazırladım ve yol haritamın herkes tarafından bilinmesi ve herkesin kendisini buna göre hazırlaması gerektiğini söylüyorum. Siyaset tıkanmıştı, tıkanıklığı aşmak için bunları belirttim. Bu aşamadan sonra Kürtler varlıklarını ve onurlarını kimseye teslim etmezler. Ben desem bile teslim etmezler. Bundan sonra kendi onurları ve varlıkları için yaşayacaklardır. Yol haritamda belirttim, bu yapılanlar soykırımdır; kültürel soykırımdır, siyasal soykırımdır, sosyal soykırımdır, ekonomik soykırımdır. Kürtlerin varlığını tanımadan, Kürtlerin özgürlüğüne saygı duymadan Kürtlerle nasıl barışılacak?

Hükümet diyor ki; benim verdiklerimle yetinin, attığım adımlarla sizin iradeniz olmadan ben bu sorunu tek taraflı çözerim. Bu aslında Hükümetin de değil İngilizlerin politikasıdır. Hükümetin bunu tek başına uygulayacak gücü yok. Benim buradaki durumuma bakın. Bu cezaevini CPT, Avrupa, dolayısıyla İngiltere ve ABD istedi, Türkiye sadece uyguluyor. Şimdi Türkiye sanıyor ki kendisi çok güçlüdür, herkes onu destekliyor! İran, Irak ve Kuzeyi, Suriye de destekliyor. Ben de onlara diyorum ki; Suriye'ye de, İran'a, Irak'a, Kuzey'deki yönetime bu kadar güvenmeyin. ABD ve İngiltere'nin kendi çıkarları, politikaları var. Aslında Hükümetin şu anki durumu Saddam'ın durumuna benziyor. Saddam'a da İran savaşı sırasında ABD, İngilizler, bütün Avrupa destek verdi, silah verdiler. Sen güçlüsün, yaparsın, arkandayız dediler. Zaten İngilizlerin onayı olmadan Irak'ın İran'a saldırması mümkün değildi. Sonuçları ortada. İşte Körfez Savaşı. Bir nevi Saddam'ı onayladılar, yapabilirsin dediler, Kuveyt'i alabilirsin dediler, önünü açtılar. Hatta İngiliz elçisinin Kuveyt'e girmeden kısa bir süre önce Saddam'a üstü kapalı "istiyorsanız yapabilirsiniz, buna gücünüz var" dediğini söylüyorlar. Irak'ın hali ortada. Saddam'a da o dönem "sen güçlüsün, yapabilirsin" diyorlardı. Her türlü silahı, desteği verdiler. Şimdi de Erdoğan'a benzer şeyler söylüyorlar. O da sanıyor ki gerçekten arkasında büyük bir destek var, ben güçlüyüm sanıyor. Öyle değil. İran, Irak, Suriye, İngiltere, ABD bunların hiçbiri samimi değil. ABD ve İngiltere onların kendi politikaları var bunu yürütürler.

Her türlü milliyetçiliğin Siyonizm olduğu iyi anlaşılmalı

Bunlar kesinlikle dış güçlerin bağlantılarının sonucudur. Ama kimin kiminle nasıl bir bağlantısı var tam olarak bilemiyorum. Ben bunları daha önce tartıştım, savunmalarımda var. MHP için yaptığı milliyetçilik için bir kavram kullanacağım; milliyetçiliğin her türünün Siyonizm olduğunun iyi anlaşılması gerekiyor. Aslında şu anda İsrail'de yapılanlar daha önce Türkiye'de yapıldı. Mesela bir Kadima Partisi var. İşçi Partisi ve Likud'tan ayrılanların kurduğu bir parti. Aslında AKP, İsrail'in Kadima'sına benziyor. Onlardan önce de Özal, dört eğilimi bir araya getirmekten bahsediyordu, dört eğilimin olduğu bir parti kurmuştu, sonrasında İsrail'de Kadima kuruldu. Siyonizmin Anadolu'yla bağları eskidir. İttihat Terakki 1896'da ilk toplantısını yaptı. Bundan sonra yani 1897'de de ilk Siyonist Kongre toplandı. İttihat Teraki, Siyonist Kongre'den önce kuruldu. İttihat Terakki'nin geliştirdiği politika aslında Siyonistlerin milliyetçiliğidir. Ben söylüyorum Türk milliyetçiliğini Türkler geliştirmedi, Türklükle bir alakası yok. Üst kimlik Türk kimliği vurgusu İttihat Terakki'nindir. Bu üst kimliği geliştirenler de Türk olmayanlar, Araplardır, Kürtlerdir, Arnavutlardır, Yahudilerdir. Bununla bir bölgeye hâkim olmaya çalıştılar. MHP için Anadolu Siyonist Türk Partisi diyorum. CHP, İttihat Terakki'nin bir

devamıdır. Ancak MHP de İttihat Terakki'nin kurduğu bir partidir. Fevzi Çakmak, Osmanlı'da genelkurmay başkanıydı. Kurtuluş Savaşından sonra da İngilizlerin adamıydı, İnönü öyle. Fevzi Çakmak 1948'de Millet Partisi'ni kurdu. MHP bu partinin ideolojilerini devraldı. Bu açıdan CHP de MHP de bu politikaların devamıdır. Bunların Türklükle, Türk demokratlığıyla, Türk yurtseverliğiyle, Türk milliyetçiliğiyle bir alakası yok. Bununla hükümeti, devleti kendi istedikleri biçimde teslim almaya çalışıyorlar. Bunların istediği Kürtlerle Türklerin karşı karşıya gelmesidir. Bunlar Kürtlere asimilasyon ve soykırımdan başka bir şeyi reva görmüyorlar.

Kürtleri bir tasfiyeye alıştırmaya çalışıyorlar

Mustafa Kemal aslında biraz demokrasiye açık durmaya çalışıyordu, ama 1925'ten sonra etrafını kuşattılar. Fevzi Çakmak ve İnönü İngilizlerin adamıdır. İttihat Terakki aracılığıyla bağımsız duruşu engellediler. Ondan sonra korkunç şeyler gelişti. Kürtlere yapılanlar biliniyor. Kürtleri işte Şeyh Sait İsyanı sonrası provoke edip tasfiye ettiler. Sosyalistleri, Mustafa Suphi'yi boğdurdular, Mahir Çayanları tasfiye ettiler. Aslında biraz İslam demokratı, gerçek İslami düşünenleri de, M. Akif Ersoy'u, bir bakıma Said-i Nursi'yi bu yüzden tasfiye ettiler. İnsanlar sırf şapka takmadıkları için bile öldürüldüler. Biraz bunların dışına çıkmaya çalıştığı için Özal'ı, ondan önce kısmen Menderes'i tasfiye ettiler. Erbakan'ın duruşu var; demokrat, hatta zaman zaman İslamcı damarı kabaran, kısmen Türk yurtseveridir, daha iyi niyetliydi, bazı şeyleri çözmek istiyordu, tasfiye ettiler. Bunlar anlaşılabilir insanlardır. Bunlarla oturup konuştuğun zaman sorunu çözebilirsiniz. Şimdi diyelim ki Namık Kemal Zeybek, onun bir makalesini okudum. Orada görüşlerini ortaya koyuyor. Aslında oturup konuşulursa Namık Kemal Zeybek'le çözüm konusunda anlaşabilirsiniz. Yine Mümtazer Türköne var. Yazılarında "bizim milliyetçiliğimiz budur" diyor, farkını koyuyor. Onunla oturup konuşursan çözüm konusunda anlaşabilirsin. Bunlar milliyetçiyiz diyorlar. Hatta Fethullah Gülen'le bile oturup konuşulsa bir çözüm geliştirilebilir ama CHP ve MHP ile bir çözüm geliştirilemez, geliştirilemiyor. MHP'yi İsrail'deki Likud'a, CHP'yi İsrail'deki İşçi Partisi'ne AKP'yi de Kadima'ya benzetiyorum. AKP, Kadima'dan önce kuruldu. Daha öncesinde de söylediğim gibi böyle şeyleri önce Türkiye'de uyguluyorlar. CHP Londra merkezlidir, daha çok onların politikasını yürütüyor. MHP'nin milliyetçiliği İsrail'in Siyonizm yaklaşımıyla aynıdır, ikisinin de milliyetçiliği Siyonist'tir. Bahçeli de Baykal da kişi olarak o kadar önemli değiller. Önemli olan bunların temsil ettikleri politikadır, aldıkları rollerdir. MHP ve CHP Türk milliyetçisi de değiller, aslında Siyonistler, Türk Siyonizmi, saldırgan ve faşisttir. AKP de bu son tavrıyla gösterdi ki çözüm konusunda samimi değil, gerçek anlamda demokrat değil. Ben tümü için söylemiyorum, dört eğilim falan diyorlar, içlerinde inanmış demokrat insanlar olabilir. Şu aralar Bülent Arınç, kesin öyledir demiyorum ama özden demokrat ve İslamcı gibi görünüyor. Onu da tasfiye etmeye çalıştılar. Manisa, Menemen taraflarını kaybedince geri adım atmak zorunda kaldılar. AKP'nin içindekiler de dahil bütün demokrat, aydın ve yurtseverlerin bu süreçte kıyameti koparması gerekir.

Erdoğan, Baykal'a diyor ki; "hazmettire hazmettire bu süreci götüreceğiz". Baykal da Erdoğan'a verdiği cevapta; bizi buna alıştırmaya çalışıyorsunuz diyerek bir kurbağa örneği verdi. Ben de aslında Kürtlere nasıl yaklaştıklarını o kurbağa örneği üzerinden anlatmak istiyorum. Kurbağayı alıp bir kazana atarsanız orada yüzmeye devam eder. Suyu yavaş yavaş ısıtmaya başladığınızda yüzmeye devam eder, alışır buna. Siz suyu git gide ısıtmaya başladığınızda artık dışarıya fırlayamaz, fırlayacak gücü kendinde bulamaz. Sonunda ne olur, suyu kaynattıklarında kavrulur. Kürtlerin de durumu buna benziyor. Kürtleri bir tasfiyeye alıştırmaya çalışıyorlar. Tabi ki Kürtler bunu kabul etmez, insanoğlu kurbağa değildir. Ben bunun yalnızca Türkiye'nin politikası olduğunu da düşünmüyorum. Bu İngilizlerin, ABD'nin, Avrupa'nın bir oyunudur.

Seni soykırıma uğratan gücü göremezsen hiçbir şey yapamazsın

Daha önce de aslında başka halklara buna benzer tasfiyeler uyguladılar. Yunanlılar vardı, şimdi hepsi Avrupa'dadır. İngilizler Ermenilere de benzer bir politika uyguladı. Taşnakları küçük bir toprak parçasına sıkıştırdı, bütün Ermenileri buraya bağladı. Evet, doğru küçük bir devletçik var ama koskoca Ermeni kültürünü yok ettiler. Süryanilere de benzer bir politika uyguladılar. Şimdi Ermenilerin dört milyondan fazlası dışarıda yaşıyor. ABD'de muhalefet yapıyorlar. Kendilerini bu duruma düşüren güçlere sığınmış durumdalar. Fakat bunu görebiliyorlar mı? Hayır. Seni yok eden soykırıma uğratan gücü göremezsen hiçbir şey yapamazsın. Niye öldürüldüğünüzü anlayamazsanız kurbağa örneği gibi olursunuz, kavrulursunuz. Kürtler, Ermeniler ya da Süryaniler gibi değildir. AKP'yi kim bu politikaların yürüyeceğine ikna etti bilemiyorum ama ben bunun mümkün olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Anlamak istemiyorlar. Kürtler, Ermeniler gibi, Rumlar gibi olmaz. Onları bu topraklardan çıkaramazsınız, Kürtler topraklarında kalırlar, onurlarından ve özgürlüklerinden vazgeçmezler.

Elbette Parlamento Kürtler konusunda karar almak zorunda. Anayasal hiçbir güvenceniz olmadan kazanımlarınız olamaz. Şimdi Hükümet adım attım diyor, yarın Bahçeli gelse bunların hepsini bir kararla iki günde ortadan kaldırır, haklarınız kalmaz. Buna karşı Kürtlerin özgürlük ve onur taleplerini görmezden gelerek bir yere varamazlar. Kürtler de bu saatten sonra onurlarından ve özgürlüklerinden vazgeçmezler. Şu andaki tasfiye yaklaşımları aynen koruculuk sistemine benzer bir şekildedir. TRT-6 gibi daha önce bu korucalar için bir radyo kurdurdular. Dicle Radyosu. Hatta mevcut durum TRT-

Dicle,TRT-6'tir. İşte Dicle'den yola çıktılar bugünün altyapısının hazırlığı gibidir TRT-6'e gelebildi. Bu tasfiye yaklaşımlarını Kürtler kabul etmeyeceklerdir. Bu konuda ciddi olmalıdırlar.

Türkiye yanına YNK ve KDP'yi alarak askeri operasyon yapsa da bu işi çözemez

Kürtleri Kuzey Irak'a sıkıştırmaya çalışıyorlar. Ama bunu başaramazlar, güçleri yetmez. Kürtler böyle bir şeye razı olmaz, dağa çıkarlar, zaten şu anda da dağa çıkmış durumdalar. AKP tasfiyeyle Kürtlerin üzerine gitmeye devam ederse işler iyice çığırından çıkar. Öyle ABD'ye dayanarak da bunu başarmak çok kolay değil. Kaldı ki ABD'nin Ortadoğu'da bir dizi çıkarı var. Tüm gücünü Türkiye'yi desteklemeye vermeyecektir. Türkiye yanına YNK ve KDP'yi alarak askeri operasyon yapsa da bu işi çözemez.

İçişleri Bakanı diyor ki; Habur'un orada bir köy inşa edeceğiz, gelenler orada kalacak, oradan evine gidecek. Oraya bir kişi bile gelmez. Biz barış gruplarını barışa ve birlikte yaşamaya, demokratik çözüme ve özgürlüğe olan inancımızı, çözüme olan samimiyetimizi göstermek için çağırdık. Biz bunu gösterdik. Bundan sonra barış grubu olarak geleceklerini sanmıyorum. Ben halktan Maxmur'dan da bu biçimde gelenler olacağını düşünmüyorum. Onların da hassasiyetleri vardır. Aslında bu köy olayı da benim fikrimdi. Ben, eğer gerekli adımları atacaksanız o zaman orada Maxmurlular için öyle bir köy de kurulabilir demiştim.

Buradan fiili anlamda liderlik yapmayı doğru bulmuyorum, ahlaki bulmuyorum. Daha öncesinde çözüm için elimden geleni yapacağımı söylemiştim. Barış grupları geldi. Bu konudaki samimiyetimizi gösterdik. Ben bu koşullarda daha fazla ne yapabilirim? Daha fazla yapabilmem için önümün açılması gerektiğini söyledim. Benim şu andaki durumum; bir kuyunun dibinde gibiyim. Yüzde 25 temiz hava alabiliyorum. Uyku muyku yok burada. Uyuyamıyorum. Gözlerimi açıp kapatıyorum. En ufak bir seste, kapının açılmasında uyanıyorum. Bu koşullara sağlığım da psikolojik durumum da daha fazla elvermeyecektir.

Odada halen eskisi gibi üç kitap, bir dergi, bir gazete uygulaması sürüyor. Bana yeniden yirmi günlük hücre cezası verdiler. Bir konuşmama dayanıyorlar. Konuşmanın tamamını almamışlar. Ben bir tespit yapıyorum, onlar içinden tek bir cümleyi seçiyorlar, "sen talimat vermişsin" diyorlar. "Parlamento çözüm geliştirmezse Baharda büyük bir çatışma yaşanır. Kürtler kendilerini savunurlar" demişim. İşte görüyorsunuz yaşananlar ortada. Bu işin kışı baharı da olmaz. Benim söylediklerimi doğru da değerlendirmiyorlar. Bu cümle eksiktir. Ben ne dediğimi biliyorum. Ben bunu cezaevi idaresine de yazdım. İnfaz Hâkimliğine itiraz dilekçesinde de yazdım. Herhalde dikkate alırlar. Ben talimat vermediğimi, tespit yaptığımı belirtiyorum. Benim buradan kimseye talimat verecek durumum yok. Kaldı ki Kürtler kendileri için savaşıyorlar. Kürtler 2000'lerde olsaydı benim için savaşıyorlar diyebilirdim ama şimdi 2010 yılında Kürtler kendileri için savaşıyorlar. PKK de savaşırsa kendisi için savaşacaktır. Kürtler varlıkları ve özgürlükleri için savaşıyorlar. O yüzden ben onlara yapın veya yapmayın diyemem. Ne yapıp ne yapmayacaklarına kendileri karar verirler. Benim burada pratik olarak önderlik etmem beklenmemelidir. Burada yüzde 25 hava alabiliyorum, nefes bile alamadığım bir ortamda kimse benden bundan fazlasını bekleyemez. Hükümet de benden bundan fazlasını bekleyemez. Burada nefes bile alamadığım koşullardayım. Erdoğan'a sesleniyorum Gül'e de. Yedi yıldır onları bekliyoruz. Ancak bundan sonra onları da bekleyemeyiz, bu tasfiye planlarıyla bu süreci götüremezler. Böyle yaparlarsa sonları Erbakan ve Özal gibi olur, tasfiye edilirler. Özal'ın tasfiyesini bu çerçevede değerlendiriyorum, biraz çözüme ve bağımsızlığa yakın durdu, tasfiye ettiler. Erbakan da biraz ılımlı İslam demokratıydı, o da bir şeyler yapmaya çalıştı. Onu da devirdiler.

Çiller'i getirdiler. Biliniyor Çiller CIA ajanıdır. Sonrasında korkunç şeyler oldu. 17 bin faili meçhul oldu deniliyor. Ecevit de bir şeyler yapmak istiyordu, onu da Bahçeli engelledi, çekildi, hükümeti düşürdü. Sonra Ecevit'in sağlık sorunları da öyle söylendiği gibi değil. Sağlık sorunları yaratıldı. AKP bu süreci tasfiyeyle götürmeye çalışırsa, bahar bile olmadan iki-üç ay içinde tasfiye olur gider. Kürtlere de söylüyorum bu tasfiye sürecini iyi anlayıp ciddi yaklaşmalıdırlar.

Ayrıca bu Alevilik için de şunu belirtmek istiyorum. Bu Bektaşi derneklerinin kökeni Yeniçeri ocaklarıdır, Yeniçeri Aleviliğinin devamıdır, biliyorsunuz. Oysa Kürt Alevileri biraz daha farklıdır. Ben onlar için Kürt Alevileri için Dersim merkezli Kürt-Alevi Konfederasyonu önermiştim. Kendi özgünlüklerini ve kimliklerini ortaya koymaları gerekiyor. Sadece Dersimliler için söylemiyorum; Dersim bir bölgedir, sadece Dersim değil yanıbaşında Malatya'da, Elazığ'da, Sivas'ta, Erzincan'da da. Evet, tümünün içinde yer aldığı geniş bir biçimde değerlendirildiği bir oluşumda örgütlenmelerini öneriyorum. Diğerleri hepsi oyundur, bunun iyi bilinmesi gerekiyor.

Asla ilkelerimden taviz vermem en önemli özelliğim ilkeli olmamdır

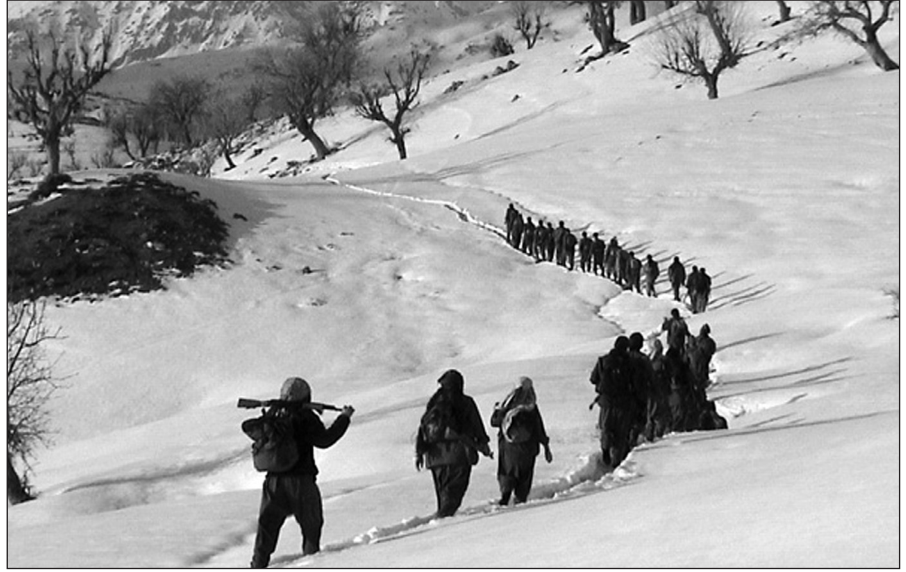
Buraya getirilen arkadaşlarla bir kez görüştüm. Buradaki görevliler, ileride TV vereceklerini belirttiler. Adalet Bakanlığı'ndan gelen heyetle görüştüm. Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkif İşleri Müdürü de vardı. Bu görüşmeden sonra kapının üstünde aşağıya ve yukarıya yeni bir pencere açtılar. Kaldığım odada yatak, dolap, masa var. Onun dışında bana iki-üç adım mesafesinde yer kalıyor. Yatak, masa ve dolap yeri dışında enine iki adım boyuna üç adımlık mesafe var. Bütün yer bundan ibarettir.

Diyarbakır'da 23 yaşında üniversite öğrencisi genç, gösterilerde yaşamını yitirmiş. Çok üzüldüm. Özellikle anne-babasına ve ailesine taziyelerimi iletiyorum, başsağlığı diliyorum.

DTP kapatılması davasının kararı muhtemelen Cuma günü çıkacakmış. Dünyanın sonu değil, kapatırlarsa da mücadelelerini sürdürürler, yollarına devam ederler. Yine Türkiye'de her kesimden demokratları içine alan demokratik bir yapılanmaya gidilebilir.

Açılım şart fakat yöntem doğru değildir. Bunlar İngiliz siyasetidir, Amerika yürütüyor. Bu İngilizler müthiş. Dört yüz yıldır dünyayı yönetiyorlar. Türkiye'de de İngilizler bir yandan Kürtleri kışkırtıyorlar diğer yandan da devlete de bastırın diyorlar, ikili oynuyorlar. Bu politika "tavşana kaç tazıya tut" politikasıdır. Bu durumu üç örnekle açıklayacağım. ***Birincisi;*** 1925 Şeyh Sait döneminde Binbaşı Noel vasıtasıyla Kürdistan'da Şeyh Saitlerle görüşüp alttan destekliyormuş gibi yaptılar ve Seyit Abdulkadirle de İstanbul'da görüşerek bir yandan Kürtleri kışkırttılar öbür taraftan kendi adamları olan İnönü ve Recep Peker, Fevzi Çakmak, bunlarla Mustafa Kemal'in etrafını sararak etkisizleştirdiler ve hükümeti ellerine aldılar. Bu süreçte bir yandan Kürtleri kışkırttılar öte yandan da Kerkük ve Musul'u almak karşılığında hükümeti de bastırma konusunda desteklediler. Çok acılar yaşandı.

İkinci olarak; 1990'lı yılların başında ABD'nin Irak'a ilk müdahalesiyle beraber bunlar bize savaşma konusunda bizi destekleyeceklerini söylüyorlardı. Aynı şekilde Avrupa'daki temsilcilerimiz üzerinden savaşın, sizi destekleyeceğiz diyorlardı. Öbür taraftan da Doğan Güreş'e İngiltere'de bastırma konusunda yeşil ışık yaktılar. O dönem basında yazılmıştı, Doğan Güreş'in kendi beyanatıdır. İngiltere'den geldiği zaman aynen şunu söylüyordu; "İngiltere bize yeşil ışık yaktı." İşte yine bilinen o büyük acılar yaşandı. Üç bine yakın köy boşaltıldı, binlerce faili meçhul cinayet oldu. Tansu Çiller-Doğan Güreş dönemi. Ergenekon tutanaklarından da geçiyor; birbirlerine "kahpe" diyorlar. Bizi de savaş konusunda kışkırttılar öbür taraftan da devlete kırdırttılar. Tam bir kör döğüşü. Özal bu senaryoyu çözemediği için hayatına mal oldu, biz de o zaman tam çözememiştik, bu nedenle biz de

1997 sonuna kadar savaşı sürdürdük, sonra anladık. Bu sorunun savaşla çözülemeyeceği, siyasi bir sorun olduğu yönünde Karadayı'nın da görüşleri vardı. Kıvrıkoğlu'nun da böyle düşündüğünü zannediyorum. '98'e kadar Karadayı, '98-2002 arası da Kıvrıkoğlu Genelkurmay başkanıydı. O dönem Ecevit, bir şeyler yapmak istiyordu ama sanırım Bahçeli takoz koydu. Daha sonra bu Ergenekoncular -ki iddianamede de var– kendi aralarında; biz 2000'deki geri çekilmeyi, gerillanın sınır dışına çekilmesi sürecini iyi değerlendiremedik diyorlar.

PKK'yi CHP'lileştiremezler

Türkiye'deki İttihat ve Terakki zihniyetinin 1925'lerden itibaren Mustafa Kemal'i nasıl etkisizleştirdiklerini izah etmiştim. CHP'nin nasıl ele geçirildiğini biliyorum. İsmet İnönü ve Recep Peker, Fevzi Çakmak vardı. Ondan sonra İkinci Dünya Savaşı döneminde bir boşluk oldu. 1960'lardan itibaren Gladio yapılanması Alparslan Türkeş onlarla birlikte 27 Mayıs darbesini yaptılar. Ben 27 Mayısçıların hepsi böyledir demiyorum, Madanoğlu gibi dürüst olanlar da vardı. Talat Turhan kitabında bunlardan bahsediyor. Türk solu üzerinde de etkili oldular; THKO, Dev-Yol, Dev-Sol zamanında nasıl ele geçirildiği biliniyor, farkedemediler bile. Ben Türk solu için şunu söylüyorum. İlk dönemlerde devlet doğrudan sol grupları içeriden ele geçirmeye çalışırken artık buna da gerek duymuyor, üçüncü elden yönetiliyorlar. Perinçek'in durumu ortada. Aynı şekilde PKK'yi de ele geçirmeye çalıştılar. Türk soluyla birlikte onlarca Kürt sol grup da vardı ama hepsi tasfiye edildi, bir tek PKK'yi tasfiye etmeyi başaramadılar. 1984'te ilk birlikleri dağa gönderdiğimde henüz JİTEM öncesi oluşumlar aralarına sızdı, yüzlerce değerli kadromuzu kaybettik. Biz de Halil Ataç vardı. Kendisi "hiç kimse Hogir'e laf geçirtemiyor" diyordu. Bu Hogir okur yazarlığı bile olmayan birisiydi. Sızma olma ihtimali de var. Dörtlü Çete, Çürükayalarla geliştirilen tasfiyecilik süreçleri oldu. Ben bunu PKK'nin CHP'lileştirilme çabası olarak adlandırıyorum. Bunu başaramayacaklar, PKK'yi CHP'lileştiremezler.

Üçüncü olarak; son yedi yıldır 2002'de AKP iktidarıyla başlayan süreçtir. Bu süreç 60 yıl öncesinden hazırlanan bir süreçtir. Bu sürecin iki amacı vardır. *Birincisi* radikal İslamı tasfiye etmek, *ikincisi* ise demokratik özgür Kürt hareketinin özünü tasfiye etmektir. Zaten AKP'nin yedi yıldır da yapmaya çalıştığı budur ve bu işi iyi de yapıyor. 2002'den sonra işte Osman ve Botanlar meselesi biliniyor. Hatta bunlar kendilerini liberal demokrat olarak tanımlamışlardı. Beni tasfiye ederek benim soyadımı da kullanarak tasfiyede başarılı olmak istediler. Benim yerime Osman'ı geçireceklerdi sözde. Şimdi de

bunları kullanmaya çalışıyorlar. Ama hiçbir şey yapamazlar. Şimdi hiç birinin beş metelik değeri yoktur. Halk içine çıkacak yüzleri yoktur.

Ben bizim kadınlara defalarca söyledim. Hegel de söylüyor; klasik aşk anlayışıyla erkek-kadın ilişkisiyle ancak aile kurulabilir onun ötesine geçemezsin. Hegel büyük bir tarihçi ve felsefecidir. Marks, Hegel'in öğrencisidir. Hegel köle-efendi ilişkisinden yola çıkarak çözümlemeler geliştiriyor. Ben ise kadın köle-kurnaz ve zorba erkek ilişkisinden yola çıkarak çözümlemeler geliştirdim.

Demokratik çözümün önü açılmazsa KCK kendi yolunu belirler

Ceza ve Tevkif işleri Müdürü geldi. Uzun uzun görüştük. Ben ona da anlattım. Siyasi çözüm olmazsa bu sorunun çözülemeyeceğini söyledim. Bana diyor ki; "sen iyi halli olursan biz senin koşullarını düzeltiriz." Yani bana uslu ol diyorlar, çocuk muamelesi yapıyorlar. Ama beni kandıramazlar. Ben asla ilkelerimden taviz vermem. Benim en önemli özelliğim ilkeli olmamdır. Bunu Müdüre de söyledim, Benim duruşumun özü şudur. Ben ilkeliyim ama pratikte esneğim. Benim kişiliğimin en önemli özelliği budur. Yani ilkede katılık, pratikte esneklik. Son derece ilkeliyim ve pratikte esneğim. Geçenlerde Hürriyet'te de yazmıştı; 1996'ya kadar bana karşı on tane komplo denenmiş, bugüne kadar yirmi olmuştur. Burada da birçok deneme yapıldı. Fakat ben bütün bunlara rağmen ilkeli duruşumu sürdürüyorum, bu duruşumdan vazgeçmem. Herkes bunu böyle bilmelidir. Burada benim üzerimden de Kürt Özgürlük Hareketi'ni kendilerince tasfiye etmeye çalıştılar. Ama benim ne kadar ilkeli biri olduğumu hesaba katmadılar. Bunu bana yaptıramazlar.

Ben de söylüyorum; açılıma karşı değilim ama yöntem yanlış. Doğru yöntem belirlenmeli. Siz arabayı atın önüne koyarsanız olmaz. Zaten araba iple ata bağlıdır. Doğrusu atı arabanın önüne bağlamaktır. Ama bu açılımda temel yanlış şudur; arabayı atın önüne koyuyorlar. Peki, böyle olur mu? Bu şekilde araba hareket eder mi, etmez. Bu ata da arabaya da zarar verir. Temel sorun yöntem sorunudur. Yasa ve yönetmelikten önce bu gereklidir. Özellikle bu çocuklarla ilgili yasa, 221 etkinlik pişmanlık yasası vb değişikliklerle sorunu çözeceklerini sanıyorlar böyle olmaz. Özellikle pişmanlık yasası bir tuzaktır, provokasyondur. Bu kabul edilemez. Bu yöntemle Maxmurdan bir kişi bile gelmez. Bu işin, sorunun siyasi olduğu ve siyasi şekilde çözüleceğinin kabul edilmesi lazım. Bakın 50 bin ölüm var, buna terör diyorlar. Yunan savaşında bile beş bin kişinin öldüğü söyleniyor. Burada elli bin kişinin öldüğü yerde terörden bahsedilmez, orada savaş vardır. Savaşın da tarafları vardır ve sorun taraflar arasında çözülür. Bu müzakere ile olur, diyalogla olur. İlla muhatap ben olayım demiyorum, PKK'yi de muhatap alabilirler, olmazsa DTP'yi de alabilirler, o da olmazsa o zaman içinde PKK'lilerin yer alabileceği halktan sorunla ilgili insanlardan oluşturulmuş bir heyetle de görüşmeler yapabilirler.

Doğru yöntem belirlenirse ben de çözüm konusunda üzerime düşeni yaparım. Eğer doğru yöntem belirlenirse, ortam oluşursa ben silahlı güçlerin geri çekilmesini ve uygun yere konumlanmasını sağlarım. Buna hala gücüm var, bana itimat ederler. Bu son yaşananlar da halkın da bana bağlı olduğunu gösteriyor. PKK'nin içinde onlarca grup var, dağlardaki grupların hepsi otonomdurlar zaten. Bunları ancak ben kontrol edebilirim, ben silahsızlandırabilirim. Bu sorunun kesin çözümü için, nasıl olacak bilmiyorum ama Meclisin bir karar alması lazım. Bunun için benim de önümün açılması lazım. Tüm bunlara yol haritasında belirtmiştim.

İnfaz Hâkimi, hücre cezası kararında, "sen buradan savaş kararı, talimat veriyorsun" diyor. Ben burada savaş kararı, talimat verecek durumda değilim, sadece tespitlerde bulunuyorum. Ben burada benimle görüşmeye gelen heyete de söyledim, DTP'ye de söylüyorum, PKK'ye de söylüyorum. Demokratik çözüm ve siyasetin önü açılmalıdır. Buradan Erdoğan'a da sesleniyorum. Eğer doğru yöntem belirlenmezse, demokratik siyaset ve çözümün önü açılmazsa nasıl ki Enver Paşa ittihatçılığı Osmanlıyı parçaladıysa AKP'nin mevcut olan zihniyeti de Türkiye Cumhuriyeti'ni parçalanmaya götürür, AKP de biter. CHP ve MHP'nin iktidarında ise kan akar. Ben Sayın Erdoğan'ın iyi niyetli olduğunu düşünüyorum, hala inanmak istiyorum. AKP içinde dürüst olanlar var, gerçek anlamda demokratik çözümden yana olanlar var. Ama bunların ne kadar etkili olduklarını bilmiyorum. AKP içinde tasfiyeci olanlar da çoktur. Ben hala demokratik çözüm için elimden geleni yapabilirim. Ama demokratik çözümün önü açılmazsa KCK kendi yolunu belirler, savaşa da barışa da kendisi karar verir. Ben buradan hiçbir şeye karışamam. Bu doğru da olmaz.

Sorun çözülmek isteniyorsa demokratik çizgi harekete geçirilmelidir

Odamda pencere açtılar. Havalandırmaya çıkarmayı da iki saate çıkardılar. Bir saat sabah bir saat öğleden sonra olmak üzere iki saat havalandırmaya çıkardılar. Dört arkadaşla tekrar görüştük. Onlarla da sohbet ettik.

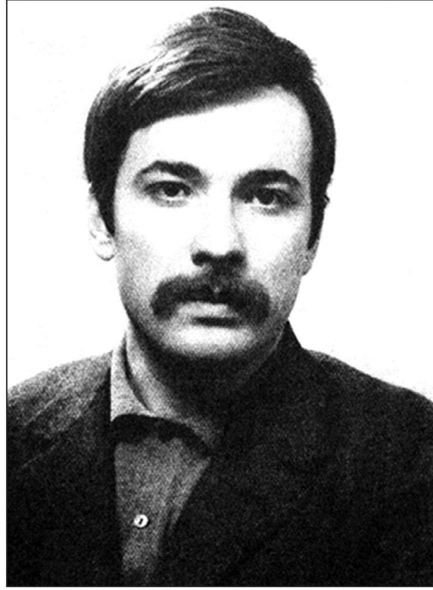
Milletvekillerinin istifası konusunda ben farklı düşünüyorum. Ben "siyaset bir tıkanma noktasına gelmiş" demiştim. Ben bugünkü durumu 1975-76 yıllarımdaki duruma benzetiyorum. Bir yıl ADYÖD Başkanlığını yaptım. O zamanlar ADYÖD iki eğilimden oluşuyordu. DDKO ve Dev-Genç'in birleşmesinden oluşuyordu. Ben hem Dev-Genç'e hem DDKO'ya üyeydim. Gönlüm her ikisinden yanaydı. Biz ikisini birleştirmiştik. İki tarafı birleştirme, kardeşliği ve özgürlüğü esas aldığımı, böyle bir eğilimde olduğumu biliyorlardı. Birisi daha sonra küçük burjuva milliyetçiliğine kaydı. Diğeri de milliyetçiliğe kaydı. Diğer taraf da "biz Kürtlerle birarada yapamayız" diyordu. Sonunda ben ortada kaldım.

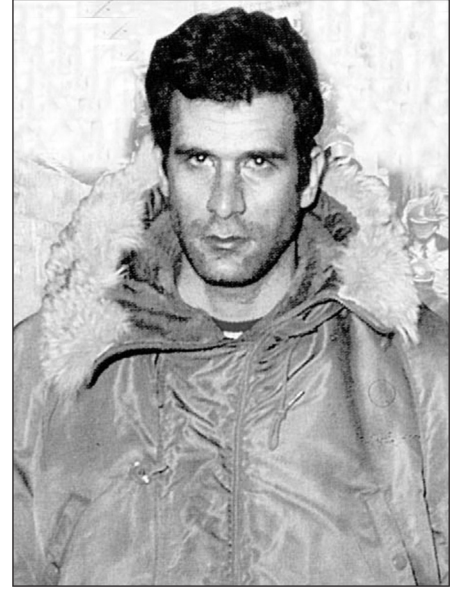
Ama gönlüm her ikisinin birleşmesinden yanaydı. Daha sonra Kemal Pir ve Haki Karer'le birlikte Kürdistan'a geçtik. Kemal Pir ve Haki Karer benim iki halkı birarada tutmak istediğimi gördükleri, bildikleri için benimle beraber hareket ettiler. Biz bilinen tarihi Mart çıkışını yaptık. Mart 1976. Benim 1975-76 arası çalışmalarım tarihi önemdeydi. Her yıl dünya kadar çalıştım, çaba sarfettim. Her yıl bir kitap kadar dökümanlar hazırlıyorduk. Kürdistan'da mücadeleyi başlattık. İlk olarak Ağrı'ya gittim, Kars'a da gittik. Hatta oraya gidişim meşhurdur, Karslılar bilir halen buna çok değer verdiklerini biliyorum. Doğubeyazıtlılar da değer veriyorlar. Doğubeyazıt'ta gençlerle toplantılar yaptım, heyecanlı toplantılar oldu.

1970'ten bu yana çok büyük emeklerim oldu. Birçok kurum ve derneğe üye oldum. Bir yıl İstanbul'da kaldım. O yıl Hukuk Fakültesi'ne kaydımı yaptırmıştım 1970-71 yılıydı. O tarihten itibaren çok düşündüm çaba sarfettim. Bugüne kadar kırk yıl oldu. Halkın bana bu kadar bağlı olmasının temelinde bu var. Halk beni bilir, halk tanır. Diyarbakır'dan çıkışım bu amaçlaydı. Kırk yıldır bunun mücadelesini veriyorum. Böylece Kürdistan'da çok geliştik ancak Türkiye boyutu gelişmedi. Türkiye boyutunu daha sonra Ergenekon ele geçirdi.

Deniz de Mahir de Kürtlerin varlıklarını ve haklarını kabul ediyorlardı

Mahirlere, Denizlere saygım vardır. Ben onlara saygı duyuyorum. Deniz de Mahir de Kürtlerin varlıklarını ve haklarını kabul ediyorlardı. Deniz idam edilirken bile -bu çok zor bir şeydir idam edilmek– bundan hemen önce "benim mücadelem Kürt ve Türk halklarının kardeşliği mücadelesidir" demiştir. Aynı şekilde de Mahir de "Kürtler vardır, Kürt sorunu inkâr edilemez. Kürtlerin bütün hakları kabul edilip verilmelidir" diyordu. Ben bunu Mahir'in kendi ağzından duydum. Bunu söylemek büyük cesaret istiyordu. Biliniyor Mahir de vuruldu. Vurulduğunda

da bunları söylemişti. Herkesin bunlara saygı duyması gerekir.

Çözüm demokratik mücadeledir. Bunu halka danışabilir ve karar alabilirler ama öyle yüzeysel değil, gerçekten halka sorarak, bunu kararlaştırabilirler. Diyarbakır'da binlerce kişiyle halk toplantıları yapabilirler, daha sonra il il halk toplantıları yapabilirler. Onlar da halka gidebilirler. Meclis'e dönüş de yapabilirler. Biz böyle gerekli gördük de diyebilirler. Bence henüz istifa edilecek aşamaya gelinmedi. Bizler henüz o aşamada değiliz. Meclise dönüp demokratik siyaset geliştirilebilinir. Ufuk Uras'ın teklifi değerlendirilebilir. Milletvekilleri Meclisi iyi kullanmalıdırlar. Demokratik kanalları açamadılar. Bu şekilde Kürtlerin demokratik kazanımları da boşa harcanmamalıdır. Meclis'te her şeyi tartışabilmeliler. Demokratik mücadele için demokratik siyaset gerekiyor. Bunun yapılabilmesi önemli.

Şimdi yeni parti var deniliyor. Ben buna bir şey demiyorum. Devlet birisini kapatır, birisi açılır ancak hukuk tekniği açısından bir parti olabilir. Ama bu siyasi-demokratik mücadeleye tek başına çare değil. Yeni bazı şeylerin olabilmesi gerekiyor. Demokratik siyaset yürütülmesi gerekir. Demokratik siyasetle ancak barış gelir. Türkiye'de hukuk zaten yok. Ben söylediklerimi legal ya da illegal olarak değerlendirmiyorum. Benim söylemek istediğim demokratik siyaset kanalıdır, mücadelesidir.

Türkiye'de ortak bir çalışma yürütülebilir. Demokratik kesimlerle geniş bir şekilde biraraya gelinebilir. THKO, Dev-Genç gibi bunların devamı olan kesimlerle ilişkiler kurulabilir, bunlar da içinde yer alabilirler. Aleviler de dahil olabilir. Diğer demokratik kesimler de dahil olabilir. Böyle demokratik bir oluşum olursa kırk elli milletvekili çıkarabilirler. Bunlar önemli şeyler yapabilir, demokratik siyasetin önü açılabilir. Bunu yaparlarsa demokratik siyasetin önü açılabilir. Demokratik mücadelenin Türkiye tarafı da bu şekilde oluşturulabilir.

Mecliste kalıp bu anlayışa karşı mücadele etmeliler

MHP herkesi teslim almak istiyor. CHP, MHP faşist, katı tutum ve çizgilerini aşabilmek için Meclis'ten çıkıp gitmekle olmaz. Mecliste kalıp bu anlayışa karşı mücadele etmeliler. Bahçeli'nin Baykal'ın arkasında çok güçlü örgütleri vardır. Bahçeli muazzam örgütlüdür, bunlar örgütlü olma konusunu çok iyi biliyorlar. Baykal da aynı şekilde örgütlüdür.

Sayın Başbakan'a çağrıda bulunuyorum. Benim yol haritamda mevcut şiddetin önlenmesi için gerekli ilkeleri belirtmiştim. Biraz aceleye gelmişti. Ama yine de yeterli şeyleri söylemiştim. Sorumluluklar hep omuzlarıma yüklenmiş. Bu şekilde Hükümet de bütün yükü bana bırakıyor. Bu

da benim sağlığımı bozuyor. Biz savaşın değil, barışın gerçekleşmesini istiyoruz. Barış projenizi ortaya koyarsınız. Benim rolümü oynayabilmem için barış projesinin ortaya konulması gerekiyor. Her şeyi benim omuzlarıma yıkmasınlar. Dürüstlükle bir demokratikleşme projesi hazırlanmalıdır. Ve hemen harekete geçilmelidir. CHP ve MHP zaten çözümsüzlükten yanalar. Yedi yıldır da demokratik bir çözüm gelişmedi. Ben demokratik olan hiçbir şeye de karşı değilim. AKP'nin içinde biraz samimi İslami demokratik bir çizgi de var. Ben buna da karşı değilim. MHP ve CHP dışında AKP'den de çözüm istemeyen kişiler var, isteyenler de var. Eğer bu sorun çözülmek isteniyorsa bu demokratik çizgi harekete geçirilmelidir. Ve Başbakan demokratik bir projeyi hayata geçirmelidir.

Türkiye'de aslında şu anda iki güç var. Bunlardan biri İttihat Terakki çizgisinde olan sert-katı, faşist güçtür. Diğeri de kısmen AKP. AKP içinde kısmen demokratlar var, kısmen de askerlerin de içerisinde yer aldığı yumuşak güçtür. Aslında şu anda çatışan bu iki güçtür. Her gün subaylar, generaller tutuklanıyor. Tutuklanmalarının nedeni bu iki gücün çarpışmasıdır.

AKP içinde İslami demokratik bir çizgi var. Bu, Erbakan onların çizgisidir. Yedi yıldır AKP'deki bu demokratik çizginin içi boşaltılıyor. Demokratik İslam anlayışının içini ılımlı İslam'la boşaltıyorlar. AKP'nin hem Kürtler için hem Aleviler için hem de demokratikleşme için yaptıklarının içi boştur. Alevi çalıştayına Şendiller'i çağırmışlar. Bu da yapmış oldukları Alevi çalıştayının içinin boş olduğunu gösteriyor. Kürtleri Kürtlerle pasifize etmeye çalışıyorlar. Bu da benim söylediklerimi doğruluyor. Biz demokratik İslam çizgisine karşı değiliz. Anadolu kapitalizmi dünyanın en vahşi kapitalizmidir. Bu kapitalizm, kumar kapitalizmidir. Dünyanın hiç bir yerinde uygulanmayan kapitalizm Anadolu'da uygulanıyor. Bunlar bir aile kurdular mı, biraz da para kazandılar mı, bir kadın, bir araba bir ev edindiler mi toplumsal mücadeleden vazgeçiyorlar. Toplumsal gerçekleri görmezlikten geliyorlar. Hatta toplumsal mücadelelere müdahale ediyorlar ve onların önünde engel haline geliyorlar. Demokratik siyaset ve barışla bunun önüne geçebiliriz.

Dörtlü çete Hogir ve Şemdinler Ergenekon'la da işbirliği yaptılar

Ben 1986'da Kürdistan'a ilk birlikleri, gerillaları gönderdiğim zaman onlara çok şey söylemiştim, onları uyarmıştım. Ancak ben her şeyi de bilemiyorum. Mesela Hogir'in Ergenekon'la bağlantılı olduğunu yirmi yıl sonra öğrenebildim. Bunun gibi birçok kişinin Ergenekon'la bağlantısını çok sonraları fark edebildim. Her şeyden de beni sorumlu tutmasınlar. Bizim mücadele tarzımız bu şekilde değildi. Bunlar birçok çete oluşturdular, Dörtlü çete, Hogir ve Şemdinler. Ergenekon'la da işbirliği yaptılar. Bilge Köyü gibi birçok köy basıp çoluk çocuk katlettiler. Bunlar beni de öldürmek istediler. Hasan Bindal olayı biliniyor. Ben dikkatli olmasaydım beni de öldürürlerdi. Daha sonra bu anlayış Osman-Botanlarla devam etti. Bunlar bizim mücadelemizi de heba ettiler. Birçok insanın infazına göz yuman, öldürülmelerini sağlayan bu insanlar rahatlıkla gidip diğerleriyle işbirliği yapabildiler. Bunlar bizim mücadelemizi, demokratik mücadele anlayışımızı, değerlerimizi de boşa çıkarmaya çalıştılar.

Ben askerlerin de gerillaların da ölmesini istemiyorum. Ve gerçekten buna çok üzülüyorum. Anadolu insanları ölmesin. Anadolu kuzuları ölmesin.

Muş'taki olaylarda iki kişi yaşamını yitirdi. Bu öyle sıradan bir esnaf değil, devletin özel görevlisidir. Bunun gibi Bitlis, Siirt birçok yerde bunların hepsi bölgede örgütlüdür. Bunların etrafında daha birçok kişiler vardır. Ben gazetelerdeki bazı başlıklardan bunları anlayabiliyorum, bu sonuçları çıkarabiliyorum. Bunun gibi Diyarbakır'da bile akla hayale gelmeyecek köşe başlarında bekleyen binlercesi vardır. Bunlar katliam gününü bekliyorlar. Ne zaman katliam olacak diye bekliyorlar. Katliam olsa bunların hepsi Kürtlere saldırmak için, Kürtleri öldürmek için bekler vaziyetteler. Daha öncesinden de Ceylanpınar'da, Viranşehir'de, Urfa'da, Diyarbakır'da birçok kişi taranarak öldürüldü. Bunlar da her an beş kişi on kişi öldürebilirler. Buna karşı halkın kendini savunması gerekir. Buna karşılık savunma hazırlığın yoksa insanların bu şekilde ölmesini doğru ve sağlıklı bulmuyorum. Bulanık'ta yaşamını yitirenlerin ailelerine başsağlığı dileklerimi sunuyorum. Diyarbakır'da yaşamını yitiren gencin, Aydın Erdem'in ailesine de başsağlığı diliyorum.

Benim burada devleti tehdit ettiğimi söylüyorlar. Hayır ben kimseyi tehdit etmiyorum. Onlara "alçaklar ordusu" dediğim söyleniyor. İnfaz Hâkimliği hücre cezamı onaylamış. İnfaz Hâkimliği cezayı onamış itiraz hakkım var. Ağır Ceza Mahkemesi'ne itirazda bulunacağım. Bu bana verilen 12. hücre cezası oluyor. Tabi bunlar doğru şeyler değil. Ben kimseyi tehdit etmiyorum, sadece tespitte bulunuyorum. Ben Meclis'te bireylere karşı bir şey söylemedim, bireysel olarak kimseye bir şey demiyorum. Kişiliklerine bir şey söylemiyorum. Benim söylediğim şey demokratik siyaset ve barış çizgisi seviyesinin altında kalan zihniyet içindir. Benim şahıslara karşı olumsuz bir şeyim olmaz. Ben Meclis'te bulunup da sorunu çözmek istemeyen anlayışa karşı söyledim bunları. Bu anlamda kullandım o kelimeyi.

İnfaz Hâkimine yazdığım dilekçede de bunları belirttim. Benimle görüşme yapan heyete de söyledim. Hâkimler hukuka, yasalara bakıyorlar. Dar hukuk tekniği bağlamında olayı değerlendiriyorlar. Sonuçta önündeki hukuk neyse onu dar olarak yorumluyorlar, gereğini o şekilde yapıyorlar. Benim söylediğim şey hukuku aşan bir şeydir. Ben burada konuşurken, eleştiri yaparken de kimseye dayanarak söylemiyorum. Bana inanan halkım ve dostlarım vardır. Ben halka dayanıyorum. Ayrıca beni destekleyen dostlarım var. Zor zamanlarda bunlar yardım da eder. Ben kendi gücüme güveniyorum, kendi gücüme dayanıyorum.

ÖNDER APO'YA YÖNELTİLEN İMHA TEHDİDİ KÜRT HALKINA YAPILMIŞ BİR KATLİAM TEHDİDİDİR

"Kamuoyunu aldatmak için, 'iyileşme yapıyoruz, F Tipi cezaevi oluşturuyoruz', vb sözler söylense de, işin özünde imha tehdidinin hayata geçirilmeye çalışılması var. Önder Apo yerinin değiştirilmesini 17 Kasım Darbesi olarak tanımlıyor ve kendisi için öldürme sürecinin başlatıldığını ifade ediyor. Bu değişikliği yeni bir imha saldırısının uygulamaya konması olarak tanımlıyor. Bu bakımdan durum ciddidir. İfade ettiğimiz çatışma süreci derindir, kapsamlıdır. Öyle basit, yüzeysel yaklaşmamak gerekiyor"

32. PKK yılına girerken, genel durum, siyasi ve askeri sürecin işleyişi, karşı karşıya bulunduğumuz görev ve sorumluluklar nelerdir? 32. yıl mücadelesi nasıl bir siyasi-askeri ortamda gerçekleşecek? Bu mücadele bizden ne istiyor? Her birimize, özellikle de gerilla güçlerine ne tür görev ve sorumluluklar yüklüyor? Diğer bir deyişle Kürdistan üzerindeki mücadelenin geldiği nokta neyi gösteriyor? Mevcut durumda mücadele nasıl seyrediyor? Değişik güçlerin siyasi, askeri, ideolojik, psikolojik yaklaşımları nasıldır? Biz bunlar karşısında neler yapmalıyız? Nasıl bir yol-yöntem izlemeliyiz? Olası gelişmeler neler olabilir ve nasıl seyredebilir? İmkânlar ne kadar var, ne tür tehlike ve tehditlerle yüz yüzeyiz? Bu imkânları nasıl kullanabiliriz? Tehlikeleri ve tehditleri nasıl boşa çıkartabiliriz? Ne yaparsak, hangi düzeyde sonuçlar alabiliriz? Hangi görev ve sorumluluklar bizi bekliyor? Bu görevleri, sorumlulukları nasıl yerine getirebiliriz? Bu sorular çerçevesinde 32. Parti yılı mücadelesini değerlendirmek, karşı karşıya bulunduğumuz görev ve sorumlulukların çerçevesini ortaya çıkarmak, görev ve sorumluluklarımızı doğru ve yeterli bir biçimde belirlemek ve bunlara sahip çıkmak önem arz ediyor. Parti ve gerilla güçleri olarak bu sorulara yeterli, doğru, sonuç alıcı cevaplar vermemiz gerekiyor.

Önder Apo, var olan sürece ilişkin görüş belirtti: *"Yeni bir sürece girilmiştir"* dedi. Bu yeni sürecin temel karakteri nedir? Çok açık bir biçimde görülüyor ki, bu sürecin temel karakteri, yeni bir çatışma süreci olmasıdır. Çeşitli çevreler, siyaset gereği farklı şeyler söyleyebilirler, birçok güç değişik değerlendirmeler de yapabilir. Politik süreci etkileme bakımından yönetimimizin de zaman zaman demokratik siyasi mücadeleye ilişkin açıklamaları olabilir. Bunlar çeşitli zamanlar gerçekleşiyor da. Elbette bunların da belli bir gerçeklik payı var ve belli bir amaca da dönüktür. Bir durumu ifade ediyorlar ve sonucu etkilemeye çalışıyorlar. Fakat bu tür değerlendirmelerin hepsi kısmîdir, parçalıdır. Bu değerlendirmeler gittikçe bir nokta da somutluk da kazanmıştır: Çatışma noktasında. Neden çatışma? Niye böyle bir çatışma sürecin içerisine girildi? Sürecin çatışma karakterini tanımlamak yanlış mı, yoksa bir karamsarlığı veya çözümsüzlüğü mü ifade ediyor? Hayır. Ne karamsarlık ve çözümsüzlüktür ne de yanlıştır. Böyle bir çatışma sürecine gelinmiş olması tamamen Kürdistan üzerinde süren mücadeleyle bağlantılıdır. Bu mücadeleyi yürüten inkâr ve imha güçlerinin zihniyetleriyle ve politikalarıyla bağlantılıdır. Onlar böyle bir çatışma sürecini gündeme getirdiler, getiriyorlar. Demokratik zihniyet ve politika üretemiyorlar. Demokratik siyasi çözüm sürecini geliştiremediler, geliştiremiyorlar, buna katılamıyorlar. İnkâr ve imha gerçeğini zihniyette ve politikada aşamıyorlar. Stratejik değişim, demokratik çözüm stratejisini esas almayı geliştiremiyorlar. Zihniyetleri inkârcı ve imhacıdır, faşisttir, şovendir, milliyetçidir, çıkarcıdır. Politik stratejileri bölmeye, parçalamaya, çelişki ve çatışma üretmeye, bunlara dayanarak kendilerini yaşatmaya dönüktür. Dolayısıyla rantçıdırlar, kandan besleniyor, savaşla yaşıyor, çelişkilere dayanarak var oluyorlar. Mevcut ulus-devlet zihniyeti de, bu zihniyetin yol açtığı politik stratejiler de böyledir. Küresel emperyalist sistemin politikaları da büyük ölçüde böyledir. Günümüz küresel emperyalizminin politik yaklaşımları ulus-devlet zihniyeti ve politikalarıyla bazı yerlerde kısmen çelişiyor, fakat birbiriyle tümden kopuk, çok çelişkili değildir. Nihayetinde emperyal yaklaşımdır; özünde hâkimiyet var, tahakküm, hegemonya, ele geçirme, baskı ve sömürü sistemini daha fazla geliştirme, başkaları üzerinde tahakküm kurma var. Bu yaklaşımda demokrasi, paylaşım, kardeşleşme yoktur. Peki, tahakkümü, egemenliği, hegemonyayı nasıl sağlayacak? Tabii ki çelişki üretecek, çatışma yaratacak, çeşitli güçleri birbirine vuruşturacak, onları zayıf düşürecek ki onlar üzerinde hâkimiyet sağlasın. Bütün hegemonik güçlerin stratejik ve taktik yaklaşımlarının özünde bu bulunuyor. Dolayısıyla günümüz küresel emperyalizminin yaklaşımının özünde de bu vardır. ABD-İngiltere-İsrail ittifakının yaratmaya çalıştığı dünya emperyalist he-

gemonyasının temel karakteri, izlediği yöntemler, strateji ve taktikleri de bu çerçevededir. Ortadoğu'da yürüttükleri III. Dünya Savaşı'nın da özü, stratejik ve taktik yaklaşımları kesinlikle böyledir. Bu bakımdan bütün bu güçler çelişki ve çatışma dayatıyorlar. Sorunların çözümüne karşıdırlar. Sorunları çözmek yerine, onları derinleştirmek, ağırlaştırmak, büyütmek, buradan çelişki ve çatışma yaratmak, bu çelişki ve çatışmaya dayanarak da kendilerini yaşatmak istiyorlar. Kendilerini daha fazla bir hegemonik güç haline getirmeye çalışıyorlar. ABD'nin yaklaşımları da, AB'nin yaklaşımları da böyledir. Bütün ulus-devletçi güçlerin politik yaklaşımlarının özü de budur. Bu da Kürdistan üzerindeki mücadeleyi ağırlaştırıyor, derinleştiriyor. Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü tıkatıyor. Çözüm yerine çözümsüzlüğü, çelişkiyi, çatışmayı gündeme getiriyor ve bunu derinleştiriyor. Kürt halkının özgür iradesini tanıma, demokratik haklarını esas alma, buna göre bir siyasi yaklaşım geliştirme yerine, Kürdistan üzerindeki inkâr ve imha sistemini değişik biçimlerde sürdürme yaklaşımları derinleştirilerek devam ettirilmeye çalışılıyor. Açık olan bu, gelinen noktada netleşen durum budur.

AKP hükümetinin politikası PKK'yi imha ve tasfiye etmektir

Bu konuda özellikle Türkiye yönetiminin yaklaşımları netlik kazanmıştır. AKP hükümeti, bir süreden beri sözde açılım kelimesi altında yürütmeye çalıştığı politikanın PKK'yi imha ve tasfiye amacını güttüğünü net bir biçimde ortaya koymuş durumdadır. Önder Apo'nun çağrısı üzerine Türkiye'ye giden barış gruplarımız bu gerçeği açığa çıkardı. AKP'nin maskesini düşürdü, ikiyüzlülüğünü açığa çıkardı ve herkese gösterdi. Gerçek niyetini, amacını netleştirdi. Sözde açılım ve çözüm adı altında, gerçekte daha derinleştirilmiş ve inceltilmiş bir özel savaş planını hayata geçirmeye çalıştığını açığa çıkardı. Bunun gizli-saklı bir yanı yoktur. Geçtiğimiz aylarda bu konuda son derece muğlaklık, karışıklık yaratılmaya çalışılıyordu. AKP yöneticileri tarafından Kürt toplumunun, Türkiye aydınlarının ve toplumunun, dış kamuoyunun kafası günlerce, aylarca sahte söylemlerle karıştırılmaya çalışıldı. Ama artık bu hile ve oyuna dayalı planları gizli-kapaklı yürütemiyorlar. Barış gruplarının gidişi ve Önder Apo'nun bu temelde siyasi sürece müdahalesi; Kürt sorununun siyasi çözümü konusunda ortaya koyduğu yol haritası, geliştirdiği çözüm dayatması bütün bu oyunları bozdu, hileleri açığa çıkardı, maskeleri düşürdü, muğlaklığı, netsizliği giderdi. Artık AKP yöneticileri de dillerinin altındaki baklayı çıkarmak zorunda kaldılar. Mecliste de, Meclis dışında da netçe amaçlarının PKK'ye karşı daha etkili mücadele olduğunu, yapmak istediklerinin PKK'yi imha ve tasfiye etmek olduğunu açıkça ifade ve ilan etmek durumunda kaldılar. Bu durum siyasi süreçte müthiş bir netleşme yarattı. Her türlü muğlaklığı, netsizliği, karışıklılığı giderdi. Herkesin yüzünü, niyetlerini, amaçlarını netçe görülür hale getirdi. Dolayısıyla Genelkurmay ve AKP ittifakından oluşan mevcut Türkiye yönetiminin izlediği siyasi-askeri planın ne olduğunu herkes daha iyi görür hale geldi. MHP'siyle, CHP'siyle muhalefet partilerinin kim olduklarını, ne yapmaya çalıştıklarını toplum ve dış kamuoyu daha iyi gördü. Kürt halkının, Önder Apo ve PKK'nin Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünden ve barıştan yana ne kadar tutarlı, samimi, kararlı, istekli olduklarını da herkes netçe gördü. Kim barıştan yana kim savaş istiyor, kim çözümden yana kim çözümsüzlüğü dayatıyor, kim demokratik yaklaşım içerisinde kim Kürt'ü inkâr ve imha etmek istiyor, Kürtlere soykırım dayatıyor konuları, bunlar görmek isteyen herkes tarafından net ve açık bir biçimde görülür hale geldi. Bunun sonucunda mevcut Türkiye yönetiminin PKK'yi imha ve tasfiye amaçlı yeni bir inceltilmiş ve derinleştirilmiş özel savaş planını hayata geçiriyor olması, bu gizli ve sinsi planın açığa çıkararak deşifre edilip başarısız kılınması yeni bir süreci, yeni bir saldırı ve çatışma planını gündeme getirdi. İlker Başbuğ-Tayyip Erdoğan yönetiminin gizli ve sinsi bir biçimde yürütmeye çalıştıkları özel savaş planının bu yönlerinin açığa çıkması, deşifre edilmesi, dolayısıyla hile ve oyunlarının boşa çıkarılması sonucunda, o güçlerin artık yeni bir çatışma sürecini gündeme getirdikleri, uyguladıkları özel savaş planının askeri yönünü, baskı ve şiddet, imha ve terör yönünü öne çıkartmaya çalıştıklarını görüyoruz. Gerçekleşen budur. Çatışma süreci bu temelde gelişiyor. Böyle bir netlik ortaya çıkmıştır.

Türkiye Başbakanı Tayyip Erdoğan bu gerçeği "sil baştan yaparız" diyerek ifade etti. Sil baştan yapmak ne demektir? Bu soru üzerinde ciddi ve derin bir biçimde düşünmek ve bunu anlamak durumundayız. Neyi sil baştan yapıyorlar? Bunu Başbakan söylüyor. Başbakan sil baştanla ne yapacak? Sadece üç-dört aydır söylediği yalancı açılım söyleminden mi vazgeçecek? Zaten bu sözlerin Tayyip Erdoğan için bir anlamı yok ki. Çok alışmış bu tür sözlere. Yüzü kızarmadan her türlü yalanı çok rahat söyleyebiliyor. Her yerde her türlü kılığa girebiliyor. Bukalemun gibi renkten renge dönüşebiliyor. Bunu herkes gördü, hepimiz görüyoruz. Bu bakımdan sil baştanın sadece bu sahte açılım söyleminden vazgeçilmesi olarak algılamak yetersiz kalır. O zaman nasıl algılamalıyız? Burada bir tehdit var. Hareketimize ve halkımıza dönük bir tehdit var. En çok da Önder Apo'ya dönük bir tehdit var. Bu tehdit Önder Apo'ya karşı yapıldı. DTP'lilere yönelik söylenmiş gibi gösterildi, ama DTP'liler işin görüntüsü, örgüsüydü. Esasta tehdit edilen gerçek gücün Önder Apo olduğunu anlamamız lazım. Böyle anlamazsak söylenenleri doğru anlamış, okumuş olamayız. Sil baştanla aslında uluslararası komplonun on yıldır geliştirdiği politikaların başına dönülme tehdidi yapılıyor. Açıkça imha tehdidi var. Saldırı tehdidi var. Bu çok barizdir.

17 Kasım Darbesi ile ölüm süreci başlatılmış oluyor

Önder Apo netleştirdi ki, İmralı işkence sisteminde yapılan değişikler bu sil baştan söyleminin gereklerine göre oluyor. Kamuoyunu aldatmak için, "iyileşme yapıyoruz, F Tipi cezaevi oluşturuyoruz" vb sözler söylense de, işin altında imha tehdidinin hayata geçirilmeye çalışılması var. Önder Apo yerinin değiştirilmesini 17 Kasım Darbesi olarak tanımlıyor ve kendisi için öldürme sürecinin başlatıldığını ifade ediyor. Bu değişikliği yeni bir imha saldırısının uygulamaya konması olarak tanımlıyor. Bu bakımdan durum ciddidir. İfade ettiğimiz çatışma süreci derindir, kapsamlıdır. Öyle basit, yüzeysel yaklaşmamak gerekiyor. Durum gerçekten son derece ağır ve ciddi. Uluslararası komplo 11. yılında yeniden başa dönmeyi, sil baştan yapmayı, yeni bir imha saldırısını gündeme getirmeyi deniyor. Bu sürecin başlamış olduğunun, bunun bir imha ve tasfiye süreci olduğunu Önder Apo tanımlıyor. Kendisine imhanın dayatıldığını, PKK'nin Güney'den, Kuzey'den kuşatılarak denetim altına alınmaya çalışılacağını, etkisiz kılınmak isteneceğini, DTP'nin teslimiyete zorlanarak, yerine işbirlikçi-hain güçlerden oluşan bir partinin geçirilmeye çalışılacağını belirtiyor. PKK hareketinin Önderlik, gerilla ve demokratik siyaset alanı itibariyle bu temelde tasfiye ve imhaya tabi tutulmak istendiğini ortaya koyuyor.

Açığa çıktı ki, gerçekten de İmralı işkence sisteminde yapılan değişiklik yeni bir imha saldırısının başlangıcı oluyor. Komplo başa dönüyor. Elbette 9 Ekim '98'de başlatıldığı gibi uluslararası arenada komplocu yöntemler uygulayarak Önderliği imha etmek gibi bir planlamayla icra edilmez. Çünkü ona gerek yoktur, Önder Apo İmralı işkence sisteminin içine alınmıştır. Yine 15 Şubat '99'dan sonra olduğu gibi soykırım yasalarıyla yargılanıp idam edilmek gibi bir durumda gerçekleşmeyebilir. 2002 yılında idam cezası ağırlaştırılmış müebbet hapse çevrildi. Aradan yedi-sekiz yıl geçti. Gerçi İmralı mahkemesinin verdiği idam cezası Başbakanlık tarafından dondurulmuştu, uygulanmaya konmamıştı. Şimdi Başbakan Erdoğan'ın sil baştan yapıyoruz demesi bu bakımdan da anlamlı oluyor ve aslında tehdidin, tehlikenin içeriğini, niteliğini gösteriyor. Başbakan her şeyin kendi elinde olduğunu, istediğini yapabileceğini bize hissettirmeye çalışıyor. Bunu iyi görelim, doğru anlayalım. Bunu yapabilir mi, yapamaz mı, hukuki durum buna elverir mi, vermez mi? Bunu bilemeyiz. Hukuka ne kadar bağlı oldukları da tartışma konusu zaten. Hukuki durum buna elvermeyebilir de. İmha illâki idam yöntemiyle gerçekleşecek değildir. İmha başka yöntemlerle de gerçekleşebilir. Bir ortamla, bir işkence sistemiyle bu gerçekleştirilebilir. Nitekim şimdi İmralı işkence sisteminde yapılan değişiklik, Önder Apo'ya dönük geliştirilen saldırının bu çerçevede olduğu, aslında yeni bir imha sürecinin gündeme getirilmeye çalışıldığı, uluslararası komplonun geliştirdiği saldırı sürecinde bir yeni adımın atılmaya çalışıldığı anlaşılıyor. Yani yeni süreç, uluslararası komplo saldırısı çerçevesinde gelişen bir süreçtir. Öyle dar, günlük politik olaylar üzerinde yaşanan bir değişiklik, gelişen yeni bir süreç kesinlikle değildir. Öyle görmeyelim, algılamayalım.

Uluslararası komploda Türkiye'nin görevi gardiyanlık yapmaktı

O zaman bu sürecin özellikleri nelerdir? Muhtemel saldırılar neler olabilir? Biz bu tür saldırıları nasıl karşılayabiliriz? Hangi yol ve yöntemlerle karşılarsak etkisiz kılabilir, boşa çıkartabilir, başarılı olabiliriz? Şimdi karşı karşıya bulunduğumuz gerçeklik işte budur. Bu temelde süreci değerlendirmemiz, ele alıp incelememiz, irdelememiz, çeşitli güçlerin politik yaklaşımlarını ve onlara karşı, onları yenilgiye götürecek karşı koyuş yol ve yöntemlerini ortaya çıkartmamız gerekiyor. Başka türlü yaklaşırsak sürecin temel karakterinden kopmuş oluruz. Böyle bir sürece nasıl gelindi? Bununla Türkiye yönetimi ve onunla ittifak halinde olan güçler ne yapmak istiyorlar? Bunlara bakmak ve doğru anlamak gerekir. Çünkü mevcut uygulamaları sadece Türkiye yönetiminin geliştirdiği uygulamalar olarak görmek doğru ve yeterli değildir. Kaldı ki Önder Apo, uluslararası komplo saldırısında Türkiye yönetimine düşen görevin gardiyanlık olduğunu hep söyledi. Uluslararası komployu yürüten, İmralı sistemini oluşturan ve yöneten güçlerin ABD-İngiltere ve İsrail üçlüsünde oluşan, Avrupa Birliği güçlerinin katılımıyla şekillenen yeni küresel sistem olduğunu hep ifade etti. Dolayısıyla bugünkü geliştirilen saldırılarda da elbette bu güçlerin parmağı var. Onların izlediği politikaların yeri var. Aynı zamanda Türkiye de, görevini gardiyanlık çerçevesinde yürütüyor olsa da, bununla bazı sonuçlar elde etmek istiyor. Do-

layısıyla Türkiye yönetimi bu rol çerçevesinde nereye ulaşmak, ne yapmak istiyor bilmemiz gerekli.

Önder Apo'nun fiziki imhasının yerini ideolojik ve siyasi imha aldı

Şimdi uluslararası komplonun hedeflediği, amaçladığı hususlar çerçevesinde çeşitli aşamalardan geçerek bugüne geldiğini biliyoruz. Uluslararası komplonun temel amacının Önder Apo'yu imha ve bu temelde PKK'yi tasfiye etmek olduğunu, Kürdistan'a dayatılan inkâr ve imha sistemini Önder Apo'nun ve PKK'nin tasfiyesi temelinde başarıya götürmeyi hedeflediğini de biliyoruz. Temel amacı bu olmakla birlikte, karşılıklı güçler mücadelesi içerisinde bu amacı gerçekleştirmeye çalışırken farklı aşamalardan geçildiği, uluslararası komplocu güçlerin farklı aşamalarda değişik yol ve yöntemlere başvurduğu bir gerçek. Bu çerçevede ***birinci aşamanın*** Önder Apo'ya fiziki imhayı öngördüğü, buna dayanarak PKK'yi tasfiye edip inkâr ve imha sistemini hayata geçirmeyi hedeflediği biliniyor. Bu imhayı daha 9 Ekim 1998 tarihinde, ilk anda, birinci günde gerçekleştirmeyi hesap ve umut ediyorlardı. Bunu böyle planlamışlardı ve PKK'yi öyle yıllara yayılmış bir mücadele süreci içerisinde değil, aylarla sınırlı bir mücadele süreci içerisinde tasfiye etmeyi umut ediyorlardı. Önder Apo'yu komplocu yöntemlerle bir anda imha edebilselerdi, PKK'nin de ona dayanarak birkaç ay içerisinde, en fazla altı ay içerisinde tasfiye olacağı umuluyordu. Bu hesap doğrultusunda yürütülen saldırı 9 Ekim 1998'den 15 Şubat 1999'a kadar, kimvurduya getirme yöntemleriyle Önder Apo'nun imhasını gerçekleştirme hedefi doğrultusunda sürdü. Bu başarılamayınca, Önder Apo'nun duyarlı, dikkatli, ölçülü yaklaşımlarıyla bu imha planı başarısız kılınınca, bu sefer 15 Şubat '99 komplosuna başvurdular. Yani hukuku kullanarak, sözde mahkeme kararına ulaşarak Önder Apo'nun idam yöntemiyle imhasını, bu temelde PKK'nin tasfiyesini öngördüler. 15 Şubat Komplosu'nun 9 Ekim Komplosu'ndan farkı budur. Dikkat edilirse amaçta bir farklılık yoktur; sadece yöntem farklılığı, tarz farklılığı vardır. Bu süreç 9 Ekim '98'den 11 Ocak 2000 tarihine kadar devam etmiştir. Bütün bu imha sürecine Önderlik oldukça politik, duyarlı, dikkatli bir yaklaşım göstererek cevap verdi. Saldırıları kıran, boşa çıkartan Önder Apo'nun bu yaklaşımı ve tarzı oldu. Aynı zamanda hareket ve halk olarak, Önder Apo'nun kómploya karşı bu direnişini "Güneşimizi Karartamazsınız" fedai direniş kampanyasıyla destekledik. Önder Apo'nun çabaları ve Güneşimizi Karartamazsınız Hamlesi komplonun bu birinci aşamasını, imhaya dayalı tasfiyeyi hedefleyen aşamasını boşa çıkardı.

Uluslararası komplo güçleri, Önder Apo'nun imhasına dayalı olarak PKK'nin tasfiyesini gerçekleştirmenin mümkün olmadığını, bunda başarılı olamadıklarını görünce, bu sefer yöntem değiştirdiler, yeni bir plan hazırladılar. 11 Ocak 2000 tarihinden itibaren-Önder Apo'nun "çürütme politikası" olarak tanımladığı-komplonun yeni bir saldırı süreci devreye girdi. Biz bu sürece İmralı mücadele süreci de diyoruz. Bu ***ikinci aşamanın*** temel çizgisi şuydu: Önder Apo'yu çalışamaz kılarak, PKK'yi provokatif-tasfiyeci yöntemlerle dağıtıp, parçalayıp, etkisizleştirerek ve böylece Önderliği örgütsüz bir duruma düşürerek tasfiye etmek. Yani birinci aşamada, Önder Apo'nun imhası temelinde PKK'nin tasfiye edilmesi ve ikinci aşamada ise PKK'nin provokatif-tasfiyeci yöntemlerle dağıtılması, tasfiye edilmesine dayalı olarak Önder Apo'nun ideolojik-siyasi bakımdan yenilgiye uğratılıp etkisizleştirilmesi hedeflenmiş oluyor. Aradaki değişiklik sadece budur. Dikkat edilirse PKK'nin ve Önderlik gerçeğinin imha ve tasfiye edilme hedefinde bir değişiklik yoktur. Sadece yöntemler, öncelikler değişiyor. Önder Apo'nun fiziki imhasının yerini ideolojik ve siyasi imha alıyor. Önder Apo'nun imhasına dayalı PKK'nin tasfiye edilmesinin yerini bu sefer, PKK'nin parçalanıp tasfiye edilmesine dayanarak Önder Apo'nun ideolojik-siyasi bakımdan imha edilmesi alıyor. Değişiklikler bu çerçevede olmuştur. Bu temelde Ocak 2000'den Kasım 2002'ye kadar çürütme politikasını, İmralı işkence sistemine dayalı olarak uluslararası komplo saldırısını yürütme durumunu Bülent Ecevit başkanlığındaki DSP-ANAP-MHP koalisyon hükümeti yürütmüştür. Sosyal demokrat Ecevit'in, Avrupa'ya giriş çerçevesinde Türkiye'yi demokratikleştirme düşüncesine dayanılarak PKK'nin demokratik çözüm arayışı boşa çıkartılmaya, başarısız kılınmaya çalışılmıştır. İmralı işkence sistemi geliştirilerek, tecrit, psikolojik baskı arttırılarak Önder Apo düşünemez, çalışamaz kılınıp, PKK'nin stratejik değişim ve yeniden yapılanmayı gerçekleştirmesi için ihtiyaç duyduğu yeni düşünce üretiminin ve düşünsel değişimin gerçekleşmesinin önü alınmaya çalışılmıştır. Böylece Önderlik çalışamaz, PKK değişim ve yeniden yapılanmanın teorisini, planını ortaya çıkartıp böyle bir pratik süreci geliştiremez kılınarak, Partimiz tasfiye edilmeye çalışılmıştır. Biraz da zamana yayılan, uzatılmış, zaman içerisinde gerçekleştirilmek istenen süreç geliştirilerek, değişim ve yeniden yapılanmayı düşüncede ve pratikte gerçekleştirmesi engellenerek PKK'nin erimesi, yozlaşması, parçalanıp dağılması öngörülmüştür.

Önder Apo ideolojik imha saldırısına AİHM savunmalarıyla karşılık verdi

Önder Apo'nun bu planlı saldırıya AİHM savunmasıyla cevap verdiğini biliyoruz. Bütün komplocu güçlerin beklenti ve hesaplarına karşın, en zor ve imkansız koşullarda da olsa, İmralı işkence sisteminin içerdiği koşullarda Önder Apo araştırma-inceleme yapma, yeni düşünceler üretme, dolayısıyla Kürt sorununu demokratik siyasi çözümünün program, strateji ve taktiğini ortaya çıkarma, uluslararası komploya karşı mücadele edecek bir örgüt yapısı yaratma düşüncesine ulaşmıştır.

AİHM savunması işte bu gerçeği ifade ediyor. Biliniyor, ilk defa Ortadoğu çapında Kürt sorununun bütün parçalarda demokratik siyasi çözüm programı, bunun stratejik ve taktik yönleri AİHM savunmasında ortaya kondu. Önder Apo, demokratik uygarlık yaklaşımı içerisinde Ortadoğu'nun demokratik dönüşümü çerçevesine dayalı olarak Kürt sorununun siyasi çözüm programını, strateji ve taktiklerini kapsamlı bir biçimde teorik olarak ortaya koydu. Bu ortaya koyuş, Avrupa Birliğine giriş çerçevesinde Ecevit hükümetinin geliştirmeye çalıştığı sözde Türkiye'nin demokratikleşmesi yaklaşımlarını yerle bir etti. Onların o yaklaşımının ne kadar gerçek dışı, içi boş, yüzeysel, aslında demokratikleşme değil de demokrasiyi tasfiye etmeye dönük, Türkiye'yi Avrupa'nın daha ağır bir sömürgesi haline getirmeye dönük yaklaşımlar olduğunu ortaya koydu. Ona karşı Önderlik, Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün nasıl olması gerektiğini, bunun Türkiye'nin demokratikleşmesiyle, Ortadoğu'da demokratik dönüşüm ve birlikle bağının nasıl olması gerektiğini net ortaya koydu. Böylece Ecevit hükümetinin icra etmeye çalıştığı çürütme politikası yenilgiye uğratıldı.

MHP süreci yönlendirmeye çalışıyor

Bunun üzerine 3 Kasım 2002 erken genel seçimine gidildi. Bu seçimi gündeme getiren, Ecevit hükümetini böyle bir erken seçime zorlayan güçler vardı. Kimdi bu güçler? Birinci olarak MHP'ydi. MHP'nin dayatması sonucunda hükümet erken genel seçim kararı almak zorunda kaldı. Bugün de MHP süreci yönlendirmeye çalışıyor. Şimdi de bu yeni çatışma sürecinin gelişimini MHP dayatıyor. Yönlendirmesini MHP yapmaya çalışıyor. Öyle iktidarda olmuş, muhalefette olmuş çok fazla ayrı görmemek gerekiyor. Sistemin bu tür parti ve kişiliklere verdiği görev, yüklediği misyon var. İster iktidarda ister muhalefette olsunlar, bu rolü oynamak durumundalar. Kendilerine yüklenen görevi yerine getirmek durumundalar. Nitekim Önder Apo, bu yeni süreç netleşirken şunu açık söyledi: *"Sanki her şeyi organize eden gizli bir güç var"* dedi. Bu güç herkese bir rol biçmiş ve o rolü oynatıyor, dolayısıyla hepsinin yaptığı birbirini tamamlıyor. Birbiriyle işbirliği içinde olmaları da böyledir, çelişki ve çatışma içinde olmaları da böyledir. Çok çelişki ve çatışma içinde görünmeleri kimseyi aldatmamalıdır. Aslında böyle görünerek ortak bir politik planı birlikte hayata geçirmiş oluyorlar. Bunları organize eden ve yönlendiren, daha üst, gizli, derin bir güç var ortada. Şimdi nitekim böyle oluyor. O zaman da böyle oldu. Bir yandan Devlet Bahçeli başkanlığındaki MHP, diğer yandan DSP içinde bazı güçler bu süreci dayattılar. DSP'yi bölüp parçaladılar. Ecevit'i yalnızlaştırarak azınlıkta bir parti durumuna düşürdüler. Kimdi bunlar? Çeşitli Yahudi çevreleri ve ABD'den gelmiş sermaye çevreleriydi. Kemal Derviş gibi, İsmail Cem, Hüsamettin Özkan gibi, küresel sermayeye göbekten bağlı, bu sermaye güçleriyle derin ilişkiler içinde olan çevrelerdi. Bu güçler Ecevit hükümetinin İmralı mücadelesinde başarısız kaldığını görünce, derhal seçime gidip, koalisyon hükümetini adeta sıfırlayarak Türkiye'de diri, taze güç konumunda kalmış olan siyasi İslam'ı iktidara getirip, böyle bir gücün hükümet olması temelinde PKK'ye dönük çürütme politikasını yürütmek istediler. AKP böyle iktidara geldi. O süreçte AKP diye bir parti yoktu ortada. Şu an Türkiye yönetiminin üzerine oturmuş, sağı-solu, önüne gelen herkesi suçlayan, herkese yüzü kızarmadan yalan söyleyen, yakıştırmada bulan, laf yetiştiren yeni bir demagog ortaya çıktı. İnönü-Demirel çizgisinin devam ettiricisi olan üçüncü bir kişi doğdu: Recep Tayyip Erdoğan.

"Ecevit hükümetinin İmralı mücadelesinde başarısız kaldığını görünce, derhal seçime gidip, koalisyon hükümetini adeta sıfırlayarak Türkiye'de diri, taze güç konumunda kalmış olan siyasi İslam'ı iktidara getirip, böyle bir gücün hükümet olması temelinde PKK'ye dönük çürütme politikasını yürütmek istediler. AKP böyle iktidara geldi"

ABD 3 Kasım 2002 seçimlerinde AKP'yi iktidara getirdi

Bu kişi nereden doğdu, nasıl gelişti, neyi ifade ediyor, nereden böyle bir noktaya geldi? Bunları da iyi görmemiz, anlamamız gerekli. Bu kişiliğin ve çevresindekilerin, Necmettin Erbakan önderliğindeki Milli Görüş Hareketi içerisinden çıktığını biliyoruz. Her ne kadar sahipleri çizgilerini Milli Görüş olarak tanımlasalar da, bu çizgi bir tür siyasi İslam'dır. Türkiye'deki İslami çizgiyi ifade ediyor. Özellikle Almanya'ya ve çeşitli Avrupa güçlerine dayalı bir biçimde Türkiye tarihini de temellerinde delen bir çizgi oluyor bu. 1925'ten sonra geliştirilen laik cumhuriyetin düşman kabul ettiği temel eğilimlerden birisini ifade ediyor. Bu şimdi tekçiliğiyle ünlü hale gelmiş olan Türkiye Cumhuriyeti hangi düşmanlara karşı savaşarak bu hale geldi? Ya da kendisini böyle bir sistem haline getirirken kimleri düşman olarak gördü, kimlerle savaştı? Bir, İslami hareketle; iki, sol hareketle; üç, Kürt Özgürlük Hareketi'yle, Kürtlerle. Bunları düşman bildi, bunlara karşı mücadele ederek, bu günümüzün tekçi, faşist, şoven, ulus-devletçi milliyetçiliğe dayalı zihniyeti ve devlet sistemi ortaya çıktı. Bunu iyi bilmemiz gerekiyor. Dolayısıyla siyasi İslam hareketi mevcut tekçi cumhuriyetle çelişki ve çatışma içerisinde olan üç hareketten bir tanesiydi. Ve bu cumhuriyeti en çok zorlayan, halktan en fazla destek bu-

lan harekettir. İşte bu Tayyip Erdoğan kliği böyle bir hareket içinde ortaya çıktı. AKP böyle bir hareketin içinden doğdu, gelişti, bu güne geldi. Peki, böylesi bir siyasi hareket içinde AKP ve Erdoğan gibileri nasıl ortaya çıktılar? Bunlar içinden çıktıkları hareketi sattılar, ona ihanet ettiler. Kendilerini eğiten, yetiştiren liderliğe ve siyasi akıma, harekete ihanet ederek, o hareketi tasfiye etmeyi esas alarak ortaya çıktılar ve bunun için iktidara getirildiler. Dolayısıyla bu AKP hükümeti, yönetimi, tıpkı reel sosyalizmi yıkan Boris Yeltsin yönetimine benziyor. Tayyip Erdoğan kişiliği ile Boris Yeltsin kişiliği arasında çok benzerlik var. Birisi reel sosyalizmin hainiydi, diğeri de siyasi İslam'ın hainidir. Önder Apo, *"kendi sistemine bu kadar ihanet etmiş olanlardan bize bir destek, fayda olmazdı, dolayısıyla Moskova'ya gitmekle, oradan destek aramakla hata yaptık"* dedi. Doğru. Reel sosyalizme, kendi sosyalist sistemine ihanet etmiş bir kişinin, bir rejimin PKK'ye destek vermesi mümkün değildi. Dolayısıyla kendi içinde çıktığı akıma ihanet etmiş, onu tasfiye etmeyi öngörmüş bir akımın, partinin demokrasi geliştireceği, yenilikçi olacağı, ilericiliği temsil edeceği, Türkiye'ye demokrasi getireceği elbette beklenmemeli, beklenemez de. Dolayısıyla bu akım, tekçi cumhuriyetin, despotik cumhuriyetin birinci plandaki düşmanı olan siyasi İslam hareketini tasfiye etmek üzere ortaya çıkmış bir ihanet akımdır. Siyasi İslam'ın hainidir. Yürüttüğü siyaset tarzının esası tasfiyeciliktir. İzlediği siyaset tasfiye siyasetidir. Bunu öngördüğü için, böyle bir siyasi çizgi olarak var olduğu için AKP'yi iktidara getirdiler. Uluslararası komplonun PKK karşısında başarıyla yürütülemediği bir ortamda, cumhuriyeti koruması, kollaması, tekçi cumhuriyete sahip çıkması, Önder Apo'ya ve PKK'ye karşı yürütülen çürütme politikasını başarıya götürmesi için AKP'yi 3 Kasım 2002 seçiminde iktidar yaptılar. Çünkü doğuş gerçekleri ihanete dayalıydı. İzledikleri siyaset tasfiye siyaseti oluyordu. Bunları iyice hazırladılar da. Allayıp pulladılar biraz. Cezaevlerine koyarak aslında eğittiler de. Kitle içerisinde biraz da mağdur edebiyatı yapmalarına izin vererek popüler kıldılar. Böylece daha parti kongresi bile yapmadan, seçimde tek başına iktidar olabilecek bir oy çoğunluğuna ulaştırdılar. 3 Kasım 2002 seçimlerinin sonuçları böyle oldu. ANAP-DSP-MHP sıfırlanırken, daha kongresini bile yapmamış olan AKP tek başına iktidar oldu. Nereden aldı bu gücü? Kime dayanarak böyle bir iktidara ulaştı? Bazı sağlam güçlere dayandığı tartışmasızdır. Eğer sağlam güçlerin, büyük güçlerin desteği olmasaydı AKP kesinlikle böyle bir oy oranına ulaşamazdı. Peki, AKP'ye kimler destek verdi? Çok net biliniyor ki, ABD ve Türk Genelkurmayı, yani TC devleti destek verdi. Devlet destekli olarak bu tarzda seçim kazanıp iktidar oldu.

AKP Washington'da yapılan değerlendirmelere bakarak politikalarını belirliyor

ABD destek verdi, çünkü Irak savaşına hazırlanıyordu. Saddam Hüseyin yönetimini devirmek için Bağdat'ı ele geçirme planı yapmıştı. ABD bu askeri planı başarıya götürebilmek için Türkiye'nin desteğini çok önemsiyordu. Türkiye'den destek alırsa bu savaşı kolay yürütecek, Bağdat'ı kolaylıkla ele geçirebilecekti. Türkiye'de Ecevit başkanlığındaki mevcut hükümet ise, her ne kadar uluslararası komplo planlanırken, 15 Şubat Komplosu düzenlenirken ABD'ye söz vermiş olsa da, Önder Apo'nun Türkiye'ye teslim edilmesi karşısında ABD'nin Irak savaşına destek vereceklerini ABD'ye taahhüt etmiş bulunsalar da, Ecevit Saddam Hüseyin'den yanaydı. Saddam Hüseyin'le iyi ilişkiler içerisindeydi. ABD'nin şiddet kullanarak Saddam Hüseyin yönetimini devirmesinden yana değildi. Dolayısıyla ABD Türkiye'den aradığı askeri desteği Bülent Ecevit başkanlığındaki hükümetten alma konusunda endişeye düştü. Bu yüzden ABD, Türkiye'de askeri desteğini alabilecek yeni bir iktidar yaratma gereği duydu. Bu desteği verecek güç olarak da AKP'yi gördü. Niye görmesin ki?! AKP, kendi içinden çıktığı hareketi tasfiye etme görevini üslenmişti. Kendini yaratan güce ihanet etmişti. Biz şunu çok iyi biliyoruz ki, küresel emperyalist sistemin dünya hegemonyasını yaratma mücadelesinde en çok dayandığı güçler, kendi sistemlerine ihanet etmiş bu hain güçler olmaktadır. Rusya'da, Doğu Avrupa'da, Kafkasya'da, Balkan-lar'da, Latin Amerika'da, Asya'da bu hep böyledir. Son yirmi yılda ABD öncülüğünde dünyanın dört bir yanında geliştirilen politikaları şöyle bir gözden geçirelim, hep içinde doğdukları rejimlere, sistemlere ihanet eden güçleri destekleyerek o sistemleri devirip kendi etkinliklerini kurmuş-

lardır. Bu da bir ABD taktiği, tarzı oluyor, ya da küresel emperyalizmin dünya hegemonyası oluşturmada izlediği bir yöntem oluyor. ABD, Türkiye'de de Bülent Ecevit hükümeti yerine, Irak savaşına destek verecek, kendi Ortadoğu politikasına uygun bir politika izleyecek güç arayışına çıktığında, hemen Tayyip Erdoğan yönetimini gördü. Tayyip Erdoğan ve kliği ABD'nin tam da istediği nitelikte, karakterde bir kliktir, kişiliktir. Dolayısıyla ABD, Türkiye'de aradığını bu partiyle gerçekleştirebileceğini düşünerek, Türkiye'yi AKP yönetimi altında Ortadoğu'da istediği gibi kullanabileceğini hesap ederek destek verdi ve AKP daha parti olmadan, bu ABD desteğine dayalı olarak 3 Kasım 2002 seçimlerinde tek başına iktidar oldu. Daha sonra her ne kadar çeşitli nedenlerle AKP hükümeti ABD'nin Irak savaşına tam destek vermemiş olsa da, aslında ABD politikalarıyla çok çelişmedi. Şimdiye kadar ABD'nin Ortadoğu politikalarıyla uyumlu olmaya, ABD politikalarının bölgedeki ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştı, halen de çalışıyor. Tayyip Erdoğan'ın yönü hep Washington'a dönüktür. Politikayı Washington'dan esen rüzgârlara, Washington'da yapılan değerlendirmelere bakarak belirliyor. Belki de talimat alıyor demek daha doğru olabilir. Washington'dan gelen uyarılar, telkinler, talimatlar AKP hükümetinin politikalarını belirliyor.

Erbakan Kürt sorununu siyasi diyalogla çözmek istiyordu

Diğer yandan, Türk Genelkurmayı bu partiyi ve kişileri destekledi. Niçin? Çünkü Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümeti İmralı mücadelesinde Önder Apo karşısında yenilgiye uğramıştı. Yenilgiye uğrayan eğilimler kimlerdi? Liberal, sosyal demokrat ve milliyetçi eğilimlerdi. Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümeti bu üç eğilimin koalisyonuydu. Dolayısıyla İmralı mücadelesinde Ecevit hükümetinin yenilgisi bu üç eğilimin yenilgisi anlamına geliyordu. Geriye kalan, diri ve dinç olan, mücadele etme gücüne sahip bulunan dördüncü eğilim ise siyasi İslam'dı. Türk devleti bu eğilimin Erbakan başkanlığındaki yönetimini 1996-97 yıllarında denedi ve iktidara getirdi. Bu eğilimle birlikte çalışmak istediler. Fakat gördüler ki, Erbakan liderliği kendi istediklerini yapmıyor, isteklerine göre değil. Hem kendi İslami çizgisini yürütmek istiyor, hem de Kürt sorununu uzlaşma yöntemiyle çözmeye çalışıyor. Nitekim Necmettin Erbakan'ın çeşitli seçim konuşmalarında Türk şovenizmini eleştiren, Kürt halkının haklarını dile getiren sözleri biliniyor. Diğer yandan Suriye yönetimi üzerinden PKK'yle ilişkiye geçmeye ve Turgut Özal'dan sonra, ikinci bir yönetim olarak Kürt sorununu siyasi diyalog yöntemiyle çözme arayışa girmeye yöneldiği de biliniyor. Bunun üzerine Genelkurmay 28 Şubat Darbesiyle -buna post modern darbe diyorlar- Erbakan hükümetini görevden düşürdü. Şimdi Tayyip Erdoğan yönetimi işte bu hareket içinden çıkıyordu. Kendi hareketine, liderliğine ihanet ediyordu. Bu kadar aşırı bir döneklik konumundaydı. Dolayısıyla bu kadar dönek olan, hain olan bir güç çok iyi kullanılabilirdi. Siyasi tabanı vardı. İslam'a dayalı propaganda yürütürse halkı etkileyebilirdi. Özellikle Kürt halkının İslam'a bağlılığı dikkate alınırsa, İslami söylemli bir hükümetin Kürt halkını aldatma, etkileme, kendi yanına çekme, dolayısıyla Önder Apo'ya ve PKK'ye olan halk desteğini azaltma daha kolay gerçekleşebilirdi. Böylece hem diri bir güç olması, hem bir ihanet, döneklik hareketi olduğu için daha kolay kullanılabilmesi, hem de İslami söyleme dayanıyor olması, Türk Genelkurmay'ının Önder Apo'ya ve PKK'ye karşı yürüttüğü mücadelede Genelkurmay'dan yana rol oynayabilmesi, etkili olabilmesi açısından önemli bir güçtü. Türk Genelkurmayı da bu rolleri oynatmak, Ecevit hükümetinin başaramadığı çürütme politikasını başarıya götürmek amacıyla AKP'yi iktidara getirdi.

Hareketimize karşı geliştirilen 2003-2004 provokatif-tasfiyeci saldırıların arkasında ABD ve AKP vardı

AKP, 2003-2005 dönemi içerisinde kısmen ABD ile Irak savaşında çelişkiye düşmüş olsa da, hem ABD'den, hem de Genelkurmay'dan aldığı destekle kendini iktidar gücü haline getirdi ve hükümete yerleşti. Yine ABD ve Genelkurmay'la oluşturduğu ittifak dahilinde, uluslararası komplo saldırısını Önderliğe ve PKK'ye karşı yürütmek üzere yeni yöntemler geliştirdi. Önder Apo üzerindeki baskıları arttırdı. Özellikle 2003-2004 sürecinde İmralı'da en ağır tecridin uygulandığını, Önder Apo'yla görüşmelerin en alt sınıra çekildiğini biliyoruz. Diğer yandan ise, ABD'nin Irak savaşının ve Saddam Hüseyin yönetimini düşürmesinin ortaya çıkardığı sonuçlara dayalı olarak, özellikle Güney Kürdistan'da ortaya çıkan yeni duruma, imkânlara dayalı olarak PKK'ye içten provokatif-tasfiyeci bir saldırının dayatıldığını da biliyoruz. Bu saldırının arkasında da ABD ve AKP vardı. Bu güçler Celal Talabani eliyle bu saldırıyı yürüttüler. KDP'den de kısmen destek gördüler. Ama bir yandan Celal Talabani yönetimi, diğer yandan ABD ve AKP yönetimleri elbirliği halinde bu provokatif-tasfiyeci kliği örgütleyip, PKK'yi bölüp parçalamak ve tasfiye etmek üzere saldırıya geçirdikleri tartışmasızdır. Bu artık bir yorum değil, birçok belgeyle kanıtlanmış gerçektir. Nitekim bu provokatif-tasfiyeci güçler tasfiye edildikten sonra, dönemin ABD dışişleri bakanı, PKK'ye dönük saldırıyı yarı yarıya ancak başarabildiklerini söyledi. Kamuoyuna resmen bu açıklamayı yaptı. Yani provokatif-tasfiyeci eğilimin arkasında kendilerinin olduğunu bu biçimde resmen kabul etmiş oldu. Dahası o günden bu yana bu güçler onları ortaya çıkaranlar tarafından besleniyorlar. Güney Kürdistan'da yaşatılıyor ve maaşa bağlanmışlardır. PKK'ye ve Önder Apo'ya karşı kullanılmak üzere canlı, diri tutulmaya çalışılıyorlar. Bu da bu provokatif-

tasfiyeci saldırının kimler tarafından örgütlendiğini, açığa çıkartıldığını, geliştirildiğini netçe gösteriyor.

Önder Apo PKK'nin yeniden inşasını geliştirerek tasfiyeciliği boşa çıkardı

İşte AKP yönetimi, Ecevit hükümetinden devraldığı İmralı mücadelesini, öngördükleri çürütme politikasını bu çerçevede başarıya götürmeye çalıştı. Bu doğrultuda çok yoğun bir saldırı yürüttü. Hem provokatif-tasfiyeci eğilimle PKK'yi bölüp parçalamaya çalıştı, hem 1 Haziran 2004 Atılımı ardından, tutuklu DEP milletvekillerini serbest bırakıp onları farklı bir liderlik gibi propaganda etmeye çalışarak PKK'nin kitle desteğini bölmeye çalıştı, hem de tecridi en ağır duruma getirerek Önder Apo'nun çalışma ve düşünce üretmesini engellemeye çalıştı. Bütün bunlara rağmen, bu tasfiyeci dayatmayı da Önder Apo Bir Halkı Savunmak kitabıyla boşa çıkardı. Tasfiyeciliği tasfiye etti. Nasıl? Hem bu tasfiyeci dayatmalara karşı doğrudan pratik müdahalede bulunarak, hem PKK'nin yeniden inşasını bir tedbir biçiminde gündeme getirerek, hem de siyasi İslam'ın Kürt halkına sunduğu sahte çözüm ve kardeşlik planına karşı, yeni paradigma temelinde geliştirdiği demokratik-ekolojik-cinsiyet özgürlükçü toplum sistemi temelinde yeni bir toplumsal örgütlenme ve yaşam sistemi yaratarak, demokratik konfederalizm sistemini demokratik toplum örgütlenmesi olarak oluşturup Kürt toplumunu önüne özgürlükçü ve demokratik bir örgütlenme ve yaşam modeli koyarak boşa çıkardı. Böylece AKP'nin kitleleri etkilemesini, dolayısıyla PKK'den ve Önderlikten koparmasını engelledi. DEP milletvekillerinin tahliye edilmesine dayalı olarak PKK'nin kitle tabanını bölme, parçalama çabalarına karşı da, bu kişileri uyararak, onlara doğru yol göstererek boşa çıkardı. En önemlisi de, PKK'nin yeniden inşasını gündemleştirerek, PKK'yi bölüp parçalamaya ve yok etmeye dayalı provokatif-tasfiyeci eğilimi tasfiye ederek boşa çıkardı. Böylece 2005 yazına gelindiğinde AKP eliyle yürütülen çürütme politikası da Önder Apo'nun yürüttüğü çalışmalar ve mücadele karşısında yenilgiye uğramış oldu.

Bunun sonucunda uluslararası komplonun ***üçüncü saldırı aşamasına*** geçtiğini biliyoruz. Ağustos 2005 yılı boyunca Genelkurmay ve hükümet yoğun bir tartışma yaşadı. Biz de buna eylemsizlik kararıyla katılmak istedik. Bu tartışmalar sonucunda 23 Ağustos 2005 tarihli Milli Güvenlik Kurulu toplantısı PKK'ye karşı mücadelede yeni bir konsept kararlaştırdı. Bunu topyekûn mücadele konsepti olarak tanımladılar. Yani 1992-95 döneminde uygulamaya koydukları topyekûn savaş konseptini bir kez daha kararlaştırıp PKK'ye karşı hayata geçirmeğe başladılar. Özellikle Genelkurmay'ın dayatması ve istemi temelinde AKP hükümeti, ABD ve diğer bütün güçler bu konsepti kabul ettiler ve 2005 güzünden sonra bu konsept temelinde Hareketimize karşı bir saldırının geliştirildiği biliniyor. Nedir topyekûn savaş konsepti? Hedeflerin topyekûn kılınmasıdır, araçların topyekûn kılınmasıdır, imkânların toptan seferber edilmesidir. Nitekim komplocu saldırının birinci aşamasında hedef Önderlikti; parti ikinci safhada geliyordu. İkinci aşamada hedef partiydi; Önderlik onunla birlikte ele alınıyordu. Üçüncü aşamada bütün güçler ortak hedef haline getirildi. Topyekûn savaş konsepti Önderliği, partiyi, gerillayı, halkı, herkesi birlikte hedef almayı, hepsine birden saldırmayı öngördü. Önderliğe karşı yeni bir imha konsepti dayatıldı. İşte kronik zehirleme diye ifade ettiğimiz, 1 Mart 2007'de açığa çıkararak deşifre ettiğimiz saldırı böyle bir planlama temelinde ve bu süreçte geliştirildi. Önder Apo'ya, kimvurduya getirerek ya da idam ederek değil, ama kronik zehirleme temelinde yeniden imha yaklaşımı dayatılmak istendi. Zamana yayılmış bir imha yöntemi uygulanmaya çalışıldı. Diğer yandan bu süreçte gerillaya dönük saldırılar en ileri düzeyde arttırıldı, geliştirildi. Türk devlet yönetimince çeşitli güçlerle ittifaka girildi. Nitekim 2007 planlaması temelinde ABD ve İran ile uzlaşılarak PKK ortak düşman kabul edilip Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da, Kürdistan'ın her tarafından PKK gerillasına karşı saldırı yürütülerek gerilla darbelenmek, marjinal konuma getirilmek, yani etkisiz düşürülmek istendi. Yine halka dönük baskı ve işkencelerin had safhada geliştirildiğini biliyoruz. Özellikle 2006 baharında hükümet başkanı olan Tayyip Erdoğan'ın, "kadın da olsa, çocuk da olsa, güvenlik güçlerimiz gereğini yapacaktır" diyerek, daha balkona yeni çıkabilen bebelerin üzerine bile polis kurşunu yağdırıldığı bir süreci başlattığını herkes biliyor. Bu dönemde 300'den fazla çocuğun Kürdistan'da katledildiğini İnsan Hakları Derneği raporunda açıkladı. Yine gösteriler yapan, serhıldana en fazla destek veren kadınlar üzerine nasıl saldırıldığı, çiğnendiği, linç edilmeye çalışıldığı, çocukların sokak ortasında kurşunlanma ve ezilmeden tutalım kol ve ayaklarının kırılmasına kadar baskı, işkence ve hakaretin her düzeyinin uygulandığı biliniyor. Yine tutuklamalar geliştirildi, işkenceler sürdürüldü. Yüzlerce, binlerce insan tutuklanıp cezaevlerine doldurulup işkencelerden geçirildi. Topyekûn savaş konsepti de 2005 güzünden bu yana uygulanıyor.

Önder Apo 2006 yılında 5. kez tek yanlı ateşkes sürecini geliştirdi

Biz bu uygulamanın 2006 planlı saldırısına ***Önder Apo siyasi irademdir*** kampanyası ile karşı koyduk. Büyük bir direniş örgütledik. Bu kampanya sürecinde üç buçuk milyondan fazla imza toplandı. Newroz'da Amed'de 1 milyonu aşkın insan Önder Apo'nun siyasi irade olduğunu haykırdı. Halk Şubat'tan başlamak üzere Mayıs sonuna kadar üç-dört aylık bir süre boyunca kesintisiz bir eylemlilik içinde oldu, serhıldanı en ileri düzeyde geliştirdi, bu baskıları boşa çıkartıp kırmaya çalıştı. Ardından gerillanın 2006 yazındaki direnişi gündeme geldi. Bunun sonucunda aslında topyekûn sa-

vaşın ilk uygulanması kırıldı, zayıf düşürüldü. Bunun üzerine başta ABD yönetimi olmak üzere bu plan içerisinde bulunan birçok güç Kürt sorununun siyasi çözümünün önünü açmak üzere Hareketimizden ateşkes ilan etmemizi resmen istediler. Önder Apo bu çağrıları değerlendirerek 1 Ekim 2006 yılında 5. tek yanlı ateşkes sürecini geliştirdi. Hem yürütülen mücadelenin siyasi sonuçlarını almak, hem de bu çağrılara cevap vermek istedi. Fakat daha sonra gördük ki, bu çağrıların hepsi oyun ve numaradır. Bazı güçlerin de siyasi çözüm geliştirmeye dönük gücü yetmemiştir. Bazıları da numara yapmışlardır. Politik çıkarları değişince yeni politikalara yönelmişler, dolayısıyla ateşkes çağrısını unutarak bu sefer savaş yanlısı hale gelmişlerdir.

Êdî Bese Hamlesi temelinde topyekûn bir direniş geliştirdik

Özellikle ABD yönetiminde bu süreçte yaşanan politika değişikliğini çok bariz gördük. Bunun ardından 2007 başından itibaren topyekûn savaş konsepti temelinde yeni bir imha ve tasfiye planı hazırlandı. 22 Temmuz 2007 erken genel seçimleri etrafında böyle bir savaşı yürütecek yeni bir hükümet çıkartıldı. Muhalefetle uzlaşıldı, DTP üzerinde baskı uygulanarak etkisiz kılınmaya çalışıldı. Kendi içinde ittifak oluşturan, birleşen Türkiye yönetimi 5 Kasım 2007'de Bush-Erdoğan görüşmesiyle Türkiye-ABD planlarını ortaklaştırdı. "PKK ortak düşman" sloganı etrafında ABD-Türkiye askeri ittifakını yarattılar. AKP hükümeti bununla da sınırlı kalmadı; gidip İran hükümetinden de destek aldı. Böylece dünyada birbirine karşıt olan ABD ve İran gibi iki güç, PKK'ye karşı savaşta ortak cephede yer alır, birlikte savaş yürütür hale geldiler. Ve bu saldırı 2007 Aralık'ından itibaren Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da, gerillanın bulunduğu her alanda yoğun bir askeri hareketlilik olarak devreye kondu. Güney'e dönük hava saldırıları geliştirildi. Türkiye Meclisi sınır ötesi operasyon tezkeresi çıkardı. Kuzey'de operasyonlar geliştirildiği gibi, Güney'e dönük top atışları, hava saldırıları, ardından Şubat 2008'de Zap'ta bulunan HPG Ana Karargâhı'na dönük kara operasyonu devreye kondu. Bunlarla gerillanın ezilip, darbelenip direncinin kırılması, buna dayalı olarak PKK'ye bir teslimiyet projesi dayatılıp etkisizleştirilmesi, ABD'nin Ortadoğu planları önünde engel olmaktan çıkartılması hedefleniyordu.

Biz bu büyük saldırıya karşı da Êdî Bese Hamlesi'yle cevap verdik. Bu örgütlü topyekûn imha ve tasfiye saldırısını, Êdî Bese Hamlesi temelinde topyekûn bir direnişle karşıladık. Halkın buna karşı direnişi oldu. Önderlik direnişi gelişti. Gerilla bu saldırılara karşı, daha bu saldırılar tam uygulamaya konmadan, Gabar ve Oremar direnişleriyle cevap verdi. Biraz da gerici plan uygulanmadan darbelenerek etkisizleştirici bir durum ortaya çıkartıldı. Sonuçta Zap operasyonunun kırılması, başarısız kılınması gerçektende bu planın askeri yönünün başarısız kalmasına yol açtı. Zap operasyonunun başarısız kalması ardından Türkiye yönetiminin nasıl bir siyasi kriz yaşadığını biliyoruz. Ordu-muhalefet-iktidar birbirine girdiler. PKK'ye karşı mücadeleyi nasıl doğru yürütmedikleri konusunda birbirlerini suçlar hale geldiler. Tüm bu tartışmalar ardından İlker Başbuğ-Tayyip Erdoğan görüşmesiyle yeniden bir uzlaşma yaratılarak bu saldırı sürdürülemeye çalışıldı. 2008 güzünde Önder Apo üzerinde baskı ve tehditler arttırılarak, zorla saç kazıtma uygulamasına girişilerek, imha tehdidinde bulunularak sonuç alınmak istendi. Önder Apo üzerinden PKK'nin etkisiz kılınması, teslim alınması sağlanmaya çalışıldı. Buna karşı Önderlik bu saldırıları teşhir etti. Sonuna kadar direneceğini ilan etti. Bir milim bile gerilemenin olmayacağını, Amed Zindanı'nda '82'de gelişen direniş ne rol oynadıysa, benzer rolü oynayan bir direnişin İmralı'da da sürdüğünü açıkladı. Halk ve hareket olarak bu direnişe destek verildi, Önderliğe sahip çıkıldı. Ve sonuçta Önderliğe dönük ideolojik saldırı da kırıldı. Önderlik üzerinden PKK'nin teslim alınma çabası da boşa çıkartıldı, başarısız kılındı.

29 Mart yerel seçimlerinde AKP Kürt halkından ezici bir siyasi darbe yedi

Askeri ve ideolojik bakımdan başarısız kalan topyekûn savaş konsepti, bu sefer umudunu 29 Mart yerel seçimine bağladı. Bu seçimde tüm inkâr ve imha güçleri AKP etrafında birleşerek ve siyasetlerini AKP'nin başarısına bağlayarak, AKP'nin özellikle Kürdistan'da yerel seçimleri kazanması için birlik oluşturup çaba harcadılar. Bu anlamda 29 Mart yerel seçiminin bir referandum olduğunu ilan ettiler. Aslında 29 Mart yerel yönetim seçimlerinde Kürdistan'da iki güç seçime girdi: Bunlardan birisi, inkâr ve imha güçleri; ikinci güç ise, Kürt sorununa demokratik siyasi çözüm isteyen güçler. Birinci güçler, yani içte ve dışta yer alan güçlerin hepsi AKP etrafında birleştiler, AKP'ye destek verdiler. Kürt sorununa demokratik özerklik temelinde siyasi çözüm isteyen güçler de DTP'ye destek verdiler. Gerçekten de 29 Mart yerel seçimi tam bir referandum olarak gerçekleşti. Sonuç: Halk, yüzde yetmişi aşan ezici bir çoğunlukla DTP'ye oy verdi. Kürt sorununa demokratik özerklik çözümünü destekledi. Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü istedi. İnkâr ve imha güçleri, onların temsilcisi olan AKP ezici bir seçim yenilgisi yaşadı, referandumu kaybetti. 29 Mart yerel seçim sonuçları gerçekten de önemliydi. Önemli bir politik düzeyi de açığa çıkardı. Bazı gizli belgelerden daha iyi anladık ki, DTP'nin oy oranı yüzde yetmişin üzerindedir. 152 belediye başkanlığı kazanmış. Fakat çeşitli yöntemlerle, hile yapa yapa bu belediye başkanlığı sayısını 100'ün altına düşürdüler. Dolayısıyla referandumda demokratik siyasetin ezici zaferini ortadan kaldırmaya çalıştılar. DTP'nin ezici bir seçim başarısı kazanmış olma gerçeğini gölgelediler. Böylece 29 Mart seçim sonuçlarının politik etkisini

"Hareket olarak, 29 Mart yerel seçim sonuçlarının yarattığı politik ortamı mümkünse Kürt sorununun demokratik siyasi çözümüne dönüştürmek için 13 Nisan tarihinde tek yanlı çatışmasızlık sürecini ilan ettik. Demokratik siyasi mücadele stratejisi izleyen bir güç olarak, stratejimiz gereği böyle davranmak durumundaydık"

azaltmaya çalıştılar. Bunlar birer gerçek. Gizli rapor ve belgelerde açıkça vardır. Zaten hile yapılacağı yönünde belirtiler baştan vardı. AKP, arkasına aldığı güçlere dayanarak seçim çalışmalarında da kanun, gelenek, hiçbir şey tanımadı. Doğrudan oy satın almaya çalıştı. Ardına kadar para musluklarını açtı. Aç bıraktığı insanlardan para karşılığından oy almaya çalıştı. Bütün bunlara rağmen AKP Kürt halkından ezici bir siyasi darbe yedi. 29 Mart seçim sonuçlarıyla inkâr ve imha sisteminin siyasi alanda da kaybetmesi, saldırılarının boşa çıkması ve başarısız kılınması gerçekleşti.

DTP Kürt sorununa demokratik siyasi çözümün zeminiydi

29 Mart seçim sonuçları yepyeni bir siyasi durum ortaya çıkardı. DTP'nin ezici bir başarı kazanmasını hile yaparak gölgelediler. Öyle olsaydı siyasi sonuçlar daha farklı olacaktı. İç ve dış çevreler elbette ki seçim sonuçlarına göre daha farklı politik yaklaşım göstereceklerdi. Ama hile yoluyla DTP'nin almış olduğu oy oranını yüzde altmışın altına düşürerek, DTP'nin bir başarı kazandığı, fakat ezici bir başarıyı elde edemediği bir duruma getirdiler, bunu yarattılar. Dolayısıyla ortaya çıkan bu yeni duruma göre yeni politikalar geliştirmek gerekli oldu. Biz Hareket olarak, 29 Mart yerel seçim sonuçlarının yarattığı politik ortamı mümkünse Kürt sorununun demokratik siyasi çözümüne dönüştürmek için 13 Nisan tarihinde tek yanlı çatışmasızlık sürecini ilan ettik. Böyle bir politikaya dayanarak, seçim sonuçlarını mümkünse Kürt sorununun siyasi çözümünün önünün açıldığı bir sürece dönüştürmek istedik. Bu doğaldı, anlaşılır bir durumdu. Demokratik siyasi mücadele stratejisi izleyen bir güç olarak, stratejimiz gereği böyle davranmak durumundaydık. 29 Mart seçim sonuçları önemli bir siyasi gelişme ortaya çıkarmıştı, bu nedenle ortaya çıkan siyasi gelişmeyi mümkünse Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünde kalıcı adımlara dönüştürme taktiği izlememizde zorunluydu. Böyle yapmasaydık siyasi kazanımı elimizle itmiş olurduk. Bu da demokratik siyasi mücadele stratejisine uygun düşmezdi. Bu nedenle izlediğimiz politika hatalı olmamıştır. Belki çok güçlü ve etkili yürütemedik, ama ortaya çıkan politik duruma uygun bir taktik izlediğimiz tartışmasızdır.

Diğer yandan, ABD bu sonuçları görünce derhal politika değiştirdi. Seçimden on beş gün öncesinde Ankara'ya gelip DTP'ye karşı Kürtlerin oylarını AKP'ye kazanmaya çalışan, DTP'ye karşı ayrı bir Kürt partisi kurma arayışında olan ABD, DTP'nin Kürdistan'da ezici bir çoğunluk oyunu aldığını görünce, bu sefer DTP'yi cepheden karşıya alma değil de, onunla ilişki kurma politikasına yöneldi. Bu da önemli bir değişiklikti. Çünkü DTP Kürt sorununa demokratik siyasi çözümün zeminiydi. ABD eğer DTP'yle ilişkiye yöneliyorsa, o zaman Kürt sorununun siyasi çözümüne dönük adımlar atabileceği izlenimini veriyor olmalıydı. Bu da önemli bir gelişmeydi. Bizim bunu da anlamamız, değerlendirmemiz gerekiyordu. Gerçi DTP'yle ilişkilenmesi, DTP'yi hemen kabul ettiği anlamına gelmiyordu. DTP'yi kendi içinde parçalamak da isteyebilirdi. DTP'yle ilişki kurarak, DTP ile PKK'yi karşı karşıya getirmek, böylece PKK'yi tecrit etmek de isteyebilirdi. Bütün bunlar da olasılık dahilindeydi. Bunları da değerlendirdik. Ama bütün bunlar gündemde olsa bile, yine de ABD'nin Obama-Ahmet Türk görüşmesiyle başlattığı siyasi süreç önemliydi. Biz buna da cevap olarak tek taraflı çatışmasızlık sürecini geliştirmeyi uygun gördük.

Kürt halkına karşı eski yöntemlerle artık savaş yürütülemiyor

Bu gelişmeler Türkiye yönetimini çok zorladı. Türkiye yönetimi bu gelişmelere karşı başta kaba ret, inkâr ve terör saldırılarıyla karşılık vermeye çalıştı. Hemen 30 Mart'tan itibaren gerillaya dönük her yerde askeri operasyonlarını başlattı. Diğer yandan Ağrı'dan başlamak üzere Amara'ya kadar, Hakkâri ve Cizre'ye kadar halka dönük polis terörünü, saldırılarını had safhada geliştirdi. Dahası, 14 Nisan tarihinden itibaren DTP'ye dönük kapsamlı bir tutuklama operasyonu başlattı. DTP'nin bir bölümünü tutuklayarak, diğer bölümünü de korkutup ürkütmeye ve etkisiz kılmaya çalıştı. Bu saldırılar Mazıdağı katliamında görüldüğü gibi provokasyonlara kadar vardırdı. Aslında bu provokasyonu başarıyla gerçekleştirseydi, bu katliamı PKK yaptı diyerek iç ve dış kamuoyunda PKK'ye karşı kapsamlı bir psikolojik savaş geliştirecekti. Fakat korucuların eliyle yürütülmeye çalışılan bu plan başarılı olmadı. Tersine, Mazıdağı katliamını korucuların yaptığı açığa çıktı. Katliamın devlet silahlarıyla, devlet kaynaklı gerçekleştirildiği ortaya çıkınca, bu durumun tartışılacağı ve devletin Kürdistan'da halka dönük özel savaşının bu tartışmalar sonucunda açığa çıkıp teşhir olacağı korkusuyla Cumhurbaşkanı ve Başbakan bilinen o ünlü 'açılım' söylemini ortaya attılar. Cumhurbaşkanı birdenbire, Kürt sorununun varlığından, çok önemli bir sorun olduğundan ve çözmek gerektiğinden söz etti. Başbakan hemen bu söyleme katıldı. Böylesi bir söylemin geliştirilmesinde büyük ihtimalle ABD telkinleri oldu. Daha çok da Mazıdağı katliamının

açığa çıkmasının üstü örtülmek, gündem saptırılmak için yaptırıldı. Bir de gördüler ki, 29 Mart yerel seçimleri ardından PKK ile Kürt halkına karşı eski yöntemlerle artık savaş yürütülemiyor. İşte bundan dolayı üslup ve yöntem değiştirmeye yöneldiler.

AKP'nin açılım politikası suya düşmüştür

Osmanlı sultanı Abdülhamit'in muhalefete karşı yürüttüğü bir politikası vardı. Buna "kurtlarla birlikte ulumak" diyordu. Bunun anlamı: Muhalif olanların sözlerini tekrarlamak, onlardanmış gibi görünerek ama hiçbir şey yapmayarak onları etkisizleştirip kendi iktidarını sürdürmek. İşte bu Sultan Abdülhamit'in ustaca yürüttüğü politikasıdır. Buna dayanarak 33 yıl iktidarda kaldı. Tayyip Erdoğan'a da İkinci Sultan Abdülhamit diyorlar. Çeşitli pankartlarda bu yazıldı, hatta AKP Kongrelerinde bile bu pankartları astılar. Şimdi AKP'nin açılım söylemi tam da Abdülhamit politikasına benziyor. İçeriği yok, özü yoktur; fakat çok demagog olduğu, yalanı çok kuvvetli söyledikleri için herkesi inandırdılar. Herkes beklenti içine girdi. Bir de süreç bunu gerektiriyordu. Yani artık devlet askeri olarak saldıracağı kadar saldırmış, ideolojik olarak saldıracağı kadar saldırmış, politik olarak saldıracağı kadar saldırmış ve sonuç alamamış, yani devlet başarısız kalmıştı. İnkâr ve imhayı uygulamak üzere izlediği özel savaş politikaları, terör politikaları başarısız kalmış. Dolayısıyla PKK'ye karşı mücadelede yeni bir politika gerekiyor. İşte böyle bir süreçte açılım sözünü gündemleştirdikleri için, bu söylem çok etkili oldu. Çünkü artık herkes bir politika değişikliği bekliyordu, dolayısıyla AKP hükümetinin bu söylemini bir politika değişikliği olabilir diye değerlendirip umut ve beklenti içine girildi. Toplum savaştan sıkışmıştı, ordu savaşı yürütemiyordu. Dış kamuoyu, bölgesel güçler, Güney Kürdistan yönetimi, ABD, Avrupa Türkiye'nin Kürtlere karşı yürüttüğü savaştan sıkışmışlardı. Dolayısıyla herkes, AKP'nin yeni söylemini bir umut kaynağı olarak gördü, algıladı. Dolayısıyla da bu söylem çok etkili oldu. Fakat bu söyleminde içerik diye bir şey yoktu. Sadece Kürt açılımı, demokratik açılım dendi ve sonrasında buna Milli Birlik ve Bütünlük Projesi dendi, her şeyin önüne bir açılım kelimesi yerleştirildi. Çünkü despotizmle sıkışmış Türkiye'nin demokratikleşebilmek için her alanda demokratik açılım yapması gerekiyor. Ama açılım yapılmadan, sahte söylemlerle, sözlerle sanki açılım yapılıyormuş gibi toplum aldatılmaya çalışıldı. Siyaset gündemi son derece muğlaklaştırıldı, belirsiz hale getirildi. Deyim yerindeyse at izi ile it izi birbirine karıştı. Sözle pratik birbirine karışıp gitti. Neyin ne olduğu, neyin doğru neyin gerçek olduğu anlaşılmaz oldu.

Önder Apo, Abdullah Gül daha bu söylemi ortaya atar atmaz, bu durumu fark ederek ve "yol haritası hazırlayacağım" diyerek sürece müdahalede bulundu. AKP hükümetinin muhtemel bir oyun yapma içinde olduğunu düşünerek, bu oyunu bozmak üzere yol haritasını gündemleştirdi. Şunu söylemek istedi: Kürt sorunundan ve çözümünden mi söz ediyorsunuz? Öyleyse bu mücadeleyi yürüten bir güç olarak biz çözüm projesini ortaya koyuyoruz. Buyurun çözün demeye getirdi. Böylece sürece müdahale ederek inisiyatifi ele geçirdi. AKP hükümetinin açılım söylemiyle inisiyatifi ele geçirme çabalarını boşa çıkardı. Tartışma sürecini de etkili bir biçimde geliştirdi. Herkesi süreç içerisine çekti, kattı. Yaygın bir şekilde Kürt sorunu üzerinde tartışma yürütüldü. Bu süreç oldukça önemli oldu. Bizim çatışmasızlık politikamız böyle bir sürece yol açarak önemli bir gelişmeyi ortaya çıkardı. Bunu küçümsememek lazım. İlk defa Kürt olgusu ve sorunu terörden ayrı olarak Türkiye toplumunun gündemine taşındı. Türkiye'nin yeni kuşağı, yeni toplumu Kürtleri gerçekten tanımıyor. 12 Eylül'den bu yana da Kürt olarak değil, terörist olarak tanıdı, herkeste öyle sanıyordu, öyle tartışılıyordu. Şimdi bu durum aşılarak, sorun ve Kürt olgusu toplumun gündemine getirildi. Toplumun çeşitli kesimleri bu sorunu tartıştılar ve çözüm arayışları ortaya çıktı. Bu çözümün yol-yöntemi üzerinde, yine çözümün muhatapları üzerinde tartışıldı. Önder Apo'nun, Kürt sorununun barışçıl-demokratik siyasi çözümünde ne kadar büyük bir role sahip olduğunu birçok çevre gördü, araştırdı, tartıştı. PKK'nin çözüm gücünü gördü, tartıştı. Bunların hepsi önemli gelişmelerdi. Yine dış kamuoyuna, dış çevreye de bu durum böyle yansıdır. Herkes de böyle tartıştı. Kürt sorununa barışçıl-siyasi çözüm aranır hale geldi. Türkiye'nin demokratikleşmesinin, Kürt sorununun barışçıl-siyasi çözümünün önünün açılacağı, yeni bir sürecin gelişeceği yönünde güçlü bir umut, irade, inanç belirmeye başladı.

Gönderilen barış grupları tıkanan siyasetin önünü açma girişimiydi

AKP hükümeti, açılım kavramıyla geliştirmeye çalıştığı oyunun boşa çıktığını görünce, bu sefer Önderliğin geliştirdiği süreci nasıl sabote edeceği arayışına girdi. Burada da çareyi yol haritasını vermeyerek, gizleyerek ve onunun içeriğini boşa çıkartacak projeler geliştirip uygulamaya koyarak yürütmekte buldu. Nitekim 20 Ağustos'ta yetkililere teslim edilen yol haritasını muhataplarına ve kamuoyuna vermedi, halen de vermiyor. Buna karşılık yol haritasını kendileri inceleyerek Önderliğin önerdiği çözüm yöntemlerini boşa çıkartacak projeler geliştirdiler, halen de geliştirmeye çalışıyorlar. Bu temelde de bir pratik içindeler. Sahte açılım söylemleriyle Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü kapatmaya, çözüm imkânlarını tasfiye etmeye çalıştılar. Önder Apo bu durumu görünce, var olan sürece pratik müdahale olarak barış gruplarının Türkiye'ye dönüşü çağrısında bulundu. Barış grupları politikası önemliydi. Tamamen siyasi gündeme bir müdahaleydi. Zaten Önder Apo bu girişimi, tıkanan siyasetin önünü açma girişimi olarak tanımladı.

Daha sonrasında, hükümetin açılım söylemlerini test etme girişimleri olarak değerlendirdi. Önderlik, örgüt ve halk bütünlüğünün herkese bir kere daha gösterilmesi olarak ifade etti. Barış gruplarının gidişi böyle bir anlam ifade etti. İkinci bir pratik müdahale oldu. Önder Apo'nun geliştirdiği bu pratik müdahale, yol haritasıyla tam netleştirilemeyen siyasi süreci aydınlatma, netleştirme müdahalesiydi. Barış grupları hızla hazırlanarak Türkiye'ye gönderildiler. Habur'dan girişleri görkemli oldu. Halk, Silopi'den Amed'e kadar, gerçekten de barış elçilerimizi coşkuyla karşıladı, sevgi seliyle bağrına bastı. Kürt toplumu duygu devrimi, düşünce devrimi, özgüç devrimi yaşadı. Dolayısıyla şoven-faşist çevrelerin barış gruplarının karşılanmasına yönelik gösterdikleri tepki ve saldırının esas nedeni bu gerçekliktir. Kürt insanının özgüç kazanmasına, duygu yüceliğine ulaşmasına tahammül edemiyorlar. Bu hale gelen insan ve toplumun yenilmez olacağını bildikleri için korkuyorlar, bunu engellemeye çalışıyorlar. Bunun için de ilk andan itibaren bu görkemli halk gösterisine tavır aldılar. CHP, MHP gibi şoven-faşist güçler, hükümeti zorlamak üzere çok ölçüsüz saldırılar yürüttüler.

Barış gruplarının görevi demokratik çözümün önünü açmak

Barış gruplarının dönüşünü tukaka etmeye çalıştılar. Ankara'yı fethetmeye gelen gruplar olarak değerlendirdiler. Gerçekleri saptırmak için her şeyi söylediler. Barış gruplarının öyle Ankara'yı, şurayı burayı fethetme gibi bir durumları yoktu, fakat şoven-milliyetçiliği geriletme ve demokrasiyi fethetme hedefleri vardı. Bu gruplar demokratik çözümün önünü açma, zeminini oluşturma hedef ve görevleriyle yüklüydüler. Gidiş anlamları da böyleydi. Dolayısıyla hem halkın görkemli karşılaması, hem de CHP ve MHP'nin saldırıları AKP'nin oyununu bozdu. Önder Apo da, barış gruplarının dönüşüyle birlikte, AKP'ye gerçek niyetini ortaya koymasını, projesini netleştirmesini dayattı. Nihayetinde AKP, artık oynadığı oyunu daha fazla sürdüremeyeceğini görerek gerçek yüzünü, gerçek niyetlerini açığa vurdu. Dilinin altındaki baklayı çıkardı. Barış gruplarının gidişine ve Kürt halkının bunları sevgi seliyle karşılamasına saldırarak amaçlarının PKK'yi tasfiye etmek olduğunu açıkça gösterdiler. Böylece barış gruplarının gidişi, var olan muğlâk ve belirsiz sürecini netleştirdi. Daha doğrusu, AKP politikalarını netleştirdi. Zaten CHP-MHP'nin tutumu netti. Onlar şoven, faşist, milliyetçi güçlerdir. 1925'ten bu yana uygulanan klasik inkâr ve imhayı uygulamak isteyen güçlerdir. Onların açık olmayan yönleri yoktur. Ama muğlâklık yaratan, net olmayan, siyasi gündemi karıştıran AKP'ydi. Söylediğiyle yaptığı birbirini tutmuyordu. Gerçek yüzünün, niyetinin ne olduğunun açığa çıkartılması gerekiyordu. Yoksa AKP'ye karşı politika izlenemezdi. Bunun için sabırla böyle bir politik mücadele yürütüldü. Bu mücadele de yanlış değildir. Belki de AKP'nin açılım söylemiyle geliştirdiği hileli ve oyuna dayalı tasfiye planı, orta ölçekli bir özel savaş askeri planından daha tehlikeli bir saldırı planıydı. Çünkü diğerlerinin tutumları açıktır. Mesela CHP ve MHP'nin tutumu açıktır. Reddediyor, düşman ilan ediyor ve yok edeceğim diyor. AKP'ninki gizlidir, hilelidir, içinde oyun var. Barış diyor, demokrasi diyor, Kürt sorunu diyor, çözüm diyor, ama o söylem altında inkâr ve imhayı yürütüyor. Söz ayrı pratik ayrı. Hangisi doğru insan inanamıyor. Bu konuda bir kararsızlık ve netsizlik yaratarak imha ve tasfiye planını buna dayalı olarak yürütmek istiyor. Bu Önderliği de, hareketi de, Kürt halkını da, Türkiye kamuoyunu ve demokratik çevreleri de aldatmaya dönük bir plandı, projeydi, girişimdi. Fakat izlenen politikalarla, yol haritası ve barış gruplarının Türkiye'ye dönüşüyle bu oyun bozuldu, hile açığa çıkartıldı, muğlâklık giderildi. AKP'nin gerçek planının ve hedefinin ne olduğu netleştirildi. Bu az bir gelişme değildir. Bu zor mücadeleyi geçtiğimiz süreçte yaşadık ve sonunda da kazandık. Çok daha uzun sürece yayılmadan, daha fazla kamuoyu üzerinde etkili olmadan AKP'nin maskesini düşürüp oyununu bozduk. Bunun önemli bir başarı olduğunu, gelişme ifade ettiğini görmemiz lazım.

AKP psikolojik savaş yürüterek birçok çevreyi aldatmaya çalışıyor

Türkiye toplumu bu konuda, AKP'nin bir oyun ve hile içinde olduğuna, sahte söylemlerle toplumu aldatmak istediğine henüz inanmış veya ikna olmuş değildir. Herkes AKP'den yana bir beklenti içinde. AKP'liler halen açılımdan, demokratikleşmeden, kendilerinin buna bağlılığından söz ediyorlar. Halen özel savaşı sürdürmeye, psikolojik savaş yapmaya, birçok çevreyi aldatmaya çalışıyorlar. Bunlar doğru. Fakat önemli olan, Önderliğin ve bizim **netleşmiş** olmamızdır. Önemli olan budur. Çünkü biz net değildik. Niye net değildik? Çünkü var olan yönetim demokratik açılım diyor, Kürt açılımı diyor, barışçıl çözümden bahsediyor. Dolayısıyla biz de stratejimiz gereği, 29 Mart seçimi ardından oluşmuş olan siyasi ortam gereği de, eğer AKP gerçekten tutarlıysa, böyle bir çözüm olacaksa, elbette onu değerlendirmek durumundayız. Bunun için Önderlik sık sık Özal dönemine atıf yaptı. Dedi ki: *"Özal'ın yaklaşımlarını başlangıçta tam anlayamadım. Onun için süreci değerlendirmedik ve bu da kayba yol açtı"*. Önderlik bir kere daha o duruma düşmek istemedi. İkinci bir kez aynı duruma düşmek elbette ki daha çok kaybettirirdi. O duruma düşmemek için de AKP'nin gerçek yüzünün, politikasının ne olduğunun açığa çıkartılması gerekiyordu. Evet, şüphe çoktu, çok fazla muğlâklık vardı, ama yine de demokrasiden, açılımdan söz ediyordu. Belki tutarlı olabilirdi. Eğer tutarlı olursa, elbette onu desteklemek, onunla birlikte çalışmak, Kürt sorununun bu temelde çözümünü geliştirmek gerekirdi. Zaten biz onunu için mücadele ediyoruz. Dolayısıyla bu süreci ilerletmemiz gerekiyordu. Fakat durum net değildi.

Gerçek durumu açığa çıkarmak gerçekten ciddi bir zorluk ifade etti. İşte şimdi Önderlik ve hareket düzeyinde netleştik. AKP'nin hile yaptığı, oyun oynadığı, açılım ve demokrasi laflarını kullanarak inkâr ve imha siyasetini hayata geçirmeye çalıştığı açığa çıktı.

Kürdistan'da üç çizgi mücadele ediyor

Önder Apo Kürdistan üzerinde üç çizginin mücadele ettiğini ifade etti. *Birincisi,* 1925'ten bu yana sürüp gelen, günümüzde Ergenekoncular olarak ortaya çıkan klasik inkâr ve imha siyaseti, yani kaba ret ve terör siyaseti. Bu 85 yıldır hükmünü icra ediyor ve PKK karşısında yenilmiş bulunuyor. Onun için şimdi birçoğu cezaevindedir. Devlet onlardan, "niye başarısız kaldınız diye" hesap soruyor, bu temelde de yargılıyor. *İkinci çizgi,* 1947'den bu yana, II. Dünya Savaşından sonra geliştirilen ve KDP'ye dayalı olarak Kürtleri kontrol etmeyi hedefleyen ulus-devletçi çizgi. Yani küçük bir Kürt ulus-devletçiğine dayanarak Kuzey, Doğu ve Batı'da Kürtleri, Kürdistan'ı tasfiye etmeyi öngören, Kürtleri denetlemeyi, kontrol etmeyi hedefleyen çizgi. Bunun da günümüzde ABD-AKP çizgisi olduğunu söyledi. KDP üzerinden bu çizgiyi yürütmeye çalıştıklarını, KDP'nin artık bunu kaldıramadığını belirtti. Ama günümüzde etkili olan, hâkim olan, yönetimde bulunan, tehlike arz eden çizginin bu olduğunu ortaya koydu. Son açılım söylemlerinin de bu çizginin bir oyunu olduğunu belirtti. *Üçüncü* çizgi olarak da demokratik çözüm çizgisini ortaya koydu. KCK sistemi temelinde öngörülen '*Kürt sorununa demokratik siyasi çözüm'* çizgisi. Yani Önder Apo'nun geliştirdiği ve Hareketimizin uygulamaya çalıştığı, yürüttüğü çizgi. Önder Apo, bu üç çizgi arasında mücadele olduğunu ve ABD-AKP'nin, son elli yılda geliştirilen bu çizgiyi, yani inkâr ve imha siyasetini günümüzde yeni yaklaşımlarla sürdürmeye çalıştığını belirtti. Bu çizgiyi, başarısız kalmış Ergenekoncu çizgi yerine, inkâr ve imhayı yürütecek yeni yol ve yöntemler geliştirmeyi, inkâr ve imhayı restore etmeyi öngören bir çizgi olarak tanımladı, değerlendirdi. Bu anlamda siyasi ortamı netleştirdi. Önderlik ve hareket netleşti.

Mecliste yürütülen Kürtsüz Kürt çözümü AKP'nin iç yüzünü netleştirdi

Gördük ki, artık bir oyunla karşı karşıyayız. Kürt sorununa siyasi çözüm arayışı söz konusu değil; tersine, imha arayışı, imha saldırısı var. AKP'ninki böyle bir saldırı planıdır; gizlidir, sinsidir, sahte söylemler adı altında inkâr ve imhayı yürütüyor. Bu anlamda da CHP ve MHP'yle amaç farklılığı yoktur. Hepsinin amacı da aslında Kürt inkârı ve imhasını geliştirmek, Kürtleri kölelik altında tutmaktır. Sadece yöntemleri ve dereceleri farklı. Aralarında başka da bir fark yoktur. Ortak amaç doğrultusunda farklı yöntemlerle mücadele ediyorlar, çalışıyorlar. Kendi aralarındaki mücadeleler ise bu farklılıktan kaynaklanıyor. Ama aslında bu da bir oyundur. Öyle aralarında ciddi bir mücadele yoktur. Halkı aldatmak, kandırmak, aralarında bir çatışma ve farklılık varmış gibi kendilerini göstererek Kürt ve Türk kamuoyunu aldatıp destek bulabilmek için böylesi bir oyun geliştirmektedirler. Bu oyun Hacivat ve Karagöz oyununa benziyor. Bir ağız dalaşı, danışıklı dövüş içindeler. Bunu meydanlardaki konuşmalarda ve en son 10 ve 13 Kasım tarihlerinde Mecliste yapılan tartışmalarda gördük. Meclis tartışmaları özellikle AKP'nin iç yüzünü tam netleştirdi. Kürtsüz Kürt çözümü, Kürtsüz demokrasi arayışında olduğunu Başbakan Tayyip Erdoğan netçe ortaya koydu. Artık derler ya takke düştü kel göründü. AKP'nin maskesi düştü, gerçek yüzü açığa çıktı. Böylece gizli ve sinsi bir temelde yürütülen bu tasfiye planı açığa çıkartılıp deşifre edilmiş oldu. Bu deşifre etme bir anlamda AKP'nin planını da başarısız kıldı. Dolayısıyla bu planın gizli ve sinsi yönü açığa çıkartılıp başarısız kalınınca, şimdi bu planın askeri yönünü öne çıkartıyorlar. Bu bir özel savaştır. İlker Başbuğ, Genelkurmay Başkanı olduktan iki hafta sonra Hakkâri'ye geldiğinde, PKK'ye karşı yürütülmesi gereken savaşın çerçevesini çizmişti. Bu mücadele sadece askeri boyutla olmaz diyordu. Ekonomik boyut, siyasi, sosyal, kültürel, ideolojik, psikolojik boyut olmalı diyordu. Toplu bir mücadele yürütülmeli ve herkes bu mücadelede yer almalı diyordu. Tayyip Erdoğan'da 13 Kasım tarihli Meclis konuşmasında aynı planı açıkladı. Bu anlamda İlker Başbuğ ile Tayyip Erdoğan'ın mücadele anlayışları ve planları arasında hiçbir fark yoktur. Bu da açığa çıkardı ki, AKP'nin sözde açılım projesi aslında Genelkurmay'ın bir projesidir, Milli Güvenlik Kurulunun bir projesidir, bir devlet projesidir; dolayısıyla AKP'yle bir alakası yoktur. AKP buradan yararlanıp

oy avcılığı yapmaya, Kürdistan'da kaybettiği oy oranını arttırmaya, iktidarını korumaya çalışıyor.

Önderliğe dayatılan imha halka ve Hareketimize dayatılan imhadır

Şimdi bütün bunların sonucunda şunları söyleyebiliriz: AKP hükümeti, sözde açılama dayalı gizli, sinsi imha ve tasfiye planı deşifre edilip açığa çıkartılınca, bu sefer askeri boyutun öne çıktığı yeni bir saldırı sürecini geliştiriyor. Son Milli Güvenlik Kurulu toplantısıyla Türkiye yönetiminin böyle bir karara vardığı anlaşılıyor. Nitekim bu durum netleştikten ve AKP teşhir edildikten sonra, bu duruma karşı AKP hükümeti ve ordu derhal tavır ve tutum aldı. Nitekim her alanda askeri operasyonlar geliştirildi. Türk ordusu, kontrol altında olan gerilla birimlerini imha ederek psikolojik üstünlük sağlamaya dönük bir askeri hareketliliği geliştirdi ve halende sürdürüyor. Anlaşılıyor ki, Türk ordusu kış boyunca da böyle bir saldırıyı sürdürmeye çalışacak. Diğer yandan, polisin halka dönük saldırıları gelişti. AKP bunları bizzat organize etti, ediyor. İşte İzmir'de ve diğer kentlerde Kürtlere dönük linç kampanyaları, halk üzerinde baskılar ve DTP'ye dönük saldırılar gelişiyor. Bunlar MHP saldırıları gibi görünse de, aslında devletin organize ettiği, ardında devletin gizli güçlerinin olduğu saldırılardır. Mevcut saldırı girişimlerinin örgütlü ve planlı olduğu tartışma götürmezdir. Dikkat edilirse, MHP genel başkanı bu saldırılar karşısında daha ihtiyatlı konuştu. Tayyip Erdoğan ise doğrudan DTP'yi suçladı ve DTP'nin gösterilerinin engelleneceğini, bu konuda İçişleri bakanlığına talimat verdiğini açıkça ilan etti. Saldırganları, katilleri suçlayacağına; aksine, DTP'yi suçladı. Tayyip Erdoğan'ın niyeti ve amacı çok açık. Bununla DTP'yi sıkıştırmak, korkutmak, sindirmek, mümkünse teslim almak, olmazsa etkisizleştirmek istiyor. Bu da tasfiye planının, tasfiye amaçlı saldırının bir parçası oluyor.

Gerillaya ve halka dönük bu saldırılarla birlikte, bir de İmralı işkence sistemindeki değişiklik gündeme geldi. O da bu saldırı planının Önder Apo'ya dönük yönüdür. Çok net anlaşılıyor ki, Önder Apo'ya yeni bir imha saldırısını yöneltmiş bulunuyorlar. Bununla Önderliği ürküterek, etkileyerek mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyorlar. Önder Apo bu süreci, yeni bir askeri darbe, yönetim darbesi olarak değerlendiriyor. Evet, komplocu yöntemlerle, idamla imhayı geliştiremiyorlar, ama sürece yayılmış ve hızlandırılmış bir imhayı İmralı sisteminde yaptıkları değişiklikle gerçekleştirmek istiyorlar. Bütün bu olup bitenlerden Önder Apo'yu sorumlu tutuyorlar ve üzerine giderek direnişi kırmaya, bozmaya, Önderliği direnemez konuma düşürmeye çalışıyorlar. Çeşitli psikolojik savaş yöntemleriyle, baskı ve işkence yöntemleriyle, sağlık durumunu bozarak direnemez konuma getirmek istiyorlar. Aslında Hareketimizi ve halkımızı, Önderlik üzerinde geliştirdikleri bu baskı ve işkenceyle tehdit ediyorlar, teslim almaya çalışıyorlar. Bu çok açıktır. Üzerimize gelir ve direnişe devam ederseniz, biz de sizi imha ederiz, katliam dayatırız, soykırım geliştiririz diyorlar. Açıktır ki, Önderliğe dayatılan imha girişimi halka ve Hareketimize dayatılan imhadır. Bu tüm topluma dayatılmış yeni bir katliam tehdididir. Tayyip Erdoğan Hakkâri'de "beğenmeyen çekip gitsin" dedi. Bu açık ki bir imha arayışı girişimiydi. Yeni bir katliam ve tehcir planının Kürtlere karşı oluşturulduğu anlamına geliyordu. Bunu o zaman da böyle tartıştık. Şimdi bu temelde yeni bir girişim geliştirmeye çalışıyorlar. Öyle anlaşılıyor ki AKP, iç yüzü açığa çıkınca, artık iktidarda kalmayı açık savaş yürütmeye bağlı görüyor. Bu temelde bir saldırı içerisinde. Bu konuda zaten muhalefetin baskısı var. Çeşitli biçimde kamuoyunu biraz aldatmaya, etkisizleştirmeye çalıştılar, en azından direnişi gevşettiklerine inanıyorlar. Diğer yandan, dış çevrelerden destek alıyorlar. ABD'yle ilişkileri yeniden geliştirme çabasındalar. Bahardan beri, ABD'nin Afganistan'a daha fazla asker gönderme istemini reddediyorlardı. Şimdi ise bunu kabul ettiler ve Afganistan'a gönderdikleri asker sayısını iki katına çıkardılar. FBI Başkanı Ankara'ya geldi ve görüşmeler yaptılar. Afganistan ve PKK'ye karşı savaş sorunlarını görüşüp tartışacaklarını ifade ettiler. Ardından İsrailli bakan Ankara'ya geldi, görüşmeler yaptılar. Ardından Tayyip Erdoğan Washington'a gitti ve ABD'yle görüşmeler yaptı. Tıpkı 2007 Kasım ve Aralık'ında yapılan görüşme sürecine benzer bir süreç yaşanıyor. Besbelli ki ABD ile yeniden anlaşmaya vardılar. ABD'nin Ortadoğu politikasına daha fazla destek verme karşılığında ABD'den PKK'ye karşı saldırıda destek aldılar. Buna karşılık ABD, PKK konusunda Türkiye'ye gereken desteği vereceğini ama karşılığında Türk ordusunun da Afganistan savaşında daha fazla destek vermesini ve İran politikalarını desteklemelerini istedi. Bu oldukça ciddi ve önemli bir süreç. Yeni bir çatışma süreci bu temelde devreye girmiş, gündemleşmiş durumda. Önder Apo bu sürecin başladığını, herkesin bu gerçekleri görerek, buna göre duyarlı, tedbirli olması gerektiğini belirtiyor.

HPG her zamankinden daha güçlü bir konuma ulaştı

Biz de bu gerçekleri görerek bu yeni saldırı sürecine karşı mücadeleyi örgütleyip geliştirmek durumundayız. 2009 baharında 29 Mart seçimleriyle önemli bir politik kazanım elde ettik. Ardından çatışmasızlık politikası sürecinde hem Kürt sorununun tartışılması düzeyiyle, hem de gizli imha ve tasfiye planlarının açığa çıkarılıp deşifre edilmesiyle önemli bir gelişme sağladık. Aynı zamanda birçok toplantı, kongre ve konferanslar yaptık. HPG 5. Konferansı oldu. Basın ve Kültür konferansları yaptık. Gençlik Kongresi, Kongra-Gel Genel Kurulu, KJB Kurultayları toplandı. Çeşitli yönetim toplantıları yaptık, örgütsel çalışmalarımızı yürüttük. Güçlü bir

ideolojik-örgütsel çalışma ve örgütsel bakımdan hazırlık içerisinde olduk. Aynı zamanda katılımları arttırarak HPG'nin nicel ve nitel büyütülmesi hamlesini önemli bir düzeye getirdik. Hiçbir zaman böyle bir sürecin olmayacağını düşünmedik, değerlendirmedik. Hep bu tür olasılıkları gündemde tuttuk ve buna göre de sürekli hazırlık çalışmalarımızı geliştirmeye çaba harcadık. Şimdi karşılaştığımız bu sürece her zamankinden daha çok hazırız. Böyle olmadığımızı sananlar yanılıyorlar. Zayıf konumda olunduğunu düşünenler kesinlikle kendilerini aldatıyorlar. Bu çerçevede Önderlik savunmalarına ve yürüttüğümüz örgütsel çalışmalara dayanarak ideolojik-örgütsel mücadeleyi daha güçlü geliştirebilecek bir düzeye sahibiz. Yine politik mücadeleye, halk serhıldanlarını güçlü bir biçimde geliştirecek duruma sahibiz. Her şeyden çok da, bu saldırıları kıracak bir meşru savunma savaşını geliştirecek hazırlıklara sahibiz. Özellikle gerillayı nitel ve nicel büyütme hamlesi temelinde yürütülen çalışmalar ve 5. Konferans çalışmaları HPG'yi her zamankinden daha güçlü bir direniş yürütebilecek bir hazırlık konumuna ulaştırdı. Şimdi biz de bunlara dayanarak etkin, aktif bir direniş geliştirebilecek durumdayız.

Yeni bir sürece girilmiştir

Bu çerçevede sonuç olarak şunlar belirlenebilir:

Bir, yeni bir sürece girilmiştir. Bu süreç çatışma sürecidir. *İki,* büyük olasılıkla 2010 yılı ortalarına kadar sürecek bu sürecin sonunda yeni bir siyasi durum ortaya çıkabilecek. *Üç*, bu sürecin çatışması karmaşıktır, siyasi ve askeri boyutları ilerdedir. Hangi düzeyde bir çatışma olacağı belli değildir. Öyle geçmişteki gibi düşük yoğunluklu bir düzeyde kalmayabilir. Özellikle İzmir'de, diğer kentlerde gündemleşen linç girişimleri dikkate alınırsa, sadece askeri çatışmadan da öteye, bir toplumsal çatışmaya bile dönüşebilir. *Dört,* bu anlamda giderek topyekûn imha amaçlı bir saldırıyla yüz yüze gelebiliriz. Katliam ve tehcir uygulaması Kürt halkına dayatılabilir. *Beş*, bu doğrultuda siyasi ve askeri düzeyde içinde bulunduğumuz kış ve bahar döneminde Türk devletinin saldırıları yoğunlaştıracağı açığa çıkmıştır ve bunu da giderek geliştirecekler. Bu gerçeği görüp hazır olmamız lazım. Tayyip Erdoğan'ın Washington gezisi ardından Kuzey'de, Güney'de askeri saldırılar daha çok artabilir. Güney'e dönük hava operasyonları, hatta kara operasyonları gündeme gelebilir. Kış döneminde kısmen, özellikle de bahar sürecinde askeri çatışmanın özellikle Medya Savunma Alanlarında yoğunlaşma ihtimali her zamankinden daha güçlüdür. Çünkü gerillanın askeri mevzilenme yeri olarak Medya Savunma Alanları görülüyor. Kuzey'de yürütülen bütün operasyonlara rağmen gerillanın yenilmezliğini Medya Savunma Alanlarındaki güce bağlıyorlar. Bu temelde de, 2007 Aralık'ından buyana olduğu gibi, şimdi daha da fazla çatışmanın merkezi alanı Medya Savunma Alanları haline geliyor.

"Tayyip Erdoğan'ın Washington gezisi ardından Kuzey'de, Güney'de askeri saldırılar daha çok artabilir. Güney'e dönük hava operasyonları, hatta kara operasyonları gündeme gelebilir. Kış döneminde kısmen, özellikle de bahar sürecinde askeri çatışmanın özellikle Medya Savunma Alanlarında yoğunlaşma ihtimali her zamankinden daha güçlüdür"

Linç girişimlerine karşı halkın öz savunmasını geliştirmeliyiz

Şimdi bizim bütün bu ihtimalleri dikkate alan, bunları gören bir yaklaşım, hazırlık, planlama ve çalışma içerisinde olmamız gerekir. İdeolojik ve siyasi mücadeleyi geliştirmeliyiz. Linç girişimlerine karşı halkın öz savunmasını geliştirmeliyiz. Katliam ve tehcir uygulamalarına karşı halkın demokratik örgütlülüğünü ve öz savunma durumunu güçlü kılmalıyız. En önemlisi de, gerillaya dönük saldırılar karşısında gerillanın kendi savunma tedbirlerini Kuzey'de, Medya Savunma Alanlarında, Doğu'da güçlü bir biçimde geliştirmesi lazım. Ancak böyle güçlü bir savunma yaklaşımı bu süreçte söz konusu saldırıları kırabilir. Bu savunma, kendi yerinde durarak, yani pasif savunma olamaz. Aktif savunma olmak durumunda. Halka, Önderliğe dönük saldırıları karşılayacak, o saldırıları kıracak bir boyutunun olması lazım. Bu anlamda da bizim için de yeni bir direnme süreci başlamıştır. Artık geçen dönemde izlediğimiz tek taraflı çatışmasızlık politikası aşılmıştır. Halka, gerillaya, Önder Apo'ya dönük saldırılar, bırakalım çatışmasızlığı yürütmeyi, bize güçlü bir aktif savunma savaşı yürütme görevi ve sorumluluğu yüklüyor. Biz hem Türk ordusunun olası saldırı planlarını dikkate alarak, o saldırıları kıracak bir savunma savaşını bu dönemde geliştirmek durumundayız, hem de Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü açacak, çözümsüzlüğü aştırtacak, siyasi çözümü gündemleştirecek bir aktif savunma direnişi geliştirmek durumundayız. Mademki süreç tıkanmıştır, siyaset ilerlemiyor, o zaman siyasetin önünü açma görevi de gerillaya, meşru savunma direnişine aittir. O zaman gerillanın böyle bir görev ve sorumluğu var. Biz şunu söylüyoruz: Barış grupları Türkiye'ye gelerek, Önderlik ve PKK'nin demokratik siyasi çözümde ne kadar istekli, tutarlı, ısrarlı ve samimi olduğunu herkese gösterdi. Şimdi de gerillanın, bütün saldırıları kıracak düzeyde aktif bir meşru savunma direnişini geliştirerek Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü önündeki engelleri aşma görevi ortaya çıkmış bulunuyor. İçinde bulunduğumuz sürecin ana özelliği, ekseni böyledir. Biz bu sürecin içindeyiz. Günlük ola-

rak artık karşı karşıya bulunduğumuz görev ve sorumluluk bu temeldedir. Yaşanan mücadele bu çerçevededir. Kimse eski politik duruşun devam ettiğini sanmamalı. Dolayısıyla yeni durum ve yeni süreç elbette ki yeni yaklaşımlar gerektiriyor. Ortaya yeni görev ve sorumluluklar çıkmıştır ve bizden bunların gereğini yerine getirmeyi istiyor.

Siyasi süreç tıkanmış ve yeni bir çatışma süreci gündeme gelmiştir

Bu yeni görev ve sorumluluklar nelerdir? Bunları bilmemiz, anlamamız gerekir. Bunlara göre de gerekli çalışma ve çaba içerisinde olmamız lazım. Yani eski durum devam etmiyor. Kimse öyle anlamamalı, bilmemeli. Ortada yeni bir durum var. Yeni bir çatışma süreci gündemde. Bunlar bizden günlük olarak iş istiyor, bize görev ve sorumluluk yüklüyor ve onların yerine getirilmesini gerektiriyor. İdeolojik, siyasi, örgütsel, diplomatik ve savunma savaşı alanında bunlar gündeme geliyor. Her alanda günün görevlerinin gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Bunun içerisinde de en önemli görev gerilla güçlerine düşüyor. Çünkü siyasi süreç tıkanmış ve yeni bir saldırı ve çatışma süreci gündeme gelmiştir. O halde gerilla güçleri üzerlerine düşen görev ve sorumluluğun gereğini ne kadar yerine getiriyorlar? Saldırılar karşısında ne kadar ezici, kırıcı bir direniş ortaya koyuyorlar? Görev ve sorumluluklarının gereklerini ne kadar anlıyorlar? Bunları ne kadar pratikleştiriyorlar? Bu konuda hatalar, yetersizlik nedir? Durumumuz neyi ifade ediyor? Gerçekten nasıl olmalıyız, süreci nasıl ele almalıyız? Elbette bu hususlar da çok önem arz ediyor. Özellikle böyle kritik bir süreçte öncü güç olarak gerillanın duruşu hayati önem taşıyor. Sürecin gelişimi üzerinde tayin edici rol oynuyor. Biz bunları bu 2009 yılı boyunca değerlendirdik, tartıştık. Ocak 2009'daki Askeri Konsey toplantısında tartışıp planladık, yine Ağustos'ta 5. Konferansta değerlendirdik, kararlaştırdık, planladık. HPG'nin değişim ve yeniden yapılanmayı derinleştirmesini bu anlamda gerekli gördük. Bu derinleştirme ve yeniden yapılandırma ne kadar geliştirildi? Ne kadar ilerleme oldu? Şimdi üzerimize düşen görev ve sorumluluklar nelerdir? Bunların gereğini ne kadar yerine getiriyoruz? Elbette bu hususları da tartışıyor, değerlendiriyoruz, değerlendirmemiz de gerekiyor. Bu konuda eleştirilmesi gereken yanlar çok, eksiklikler çok fazla. Yine yürütülmesi gereken görevler var. Önderlik, gaflet içerisinde olmamamız gerektiği konusunda bizi yeniden uyarıyor. Gelişmeleri anlamayan, onlara cevap olamayan konuma düşmememiz konusunda uyarıyor. *"Yeni bir imha ve tasfiye süreci başlamıştır, herkes bu gerçeği görerek buna göre hareket etmeli, görev ve sorumluluklarına sahip çıkmalı"* diyor. Tabi bu herkesten fazla da gerillayı ilgilendiriyor. İfade ettik, gerillayı etkisizleştirmeye dönük saldırılar çok fazladır. Bir kuşatma çabası var. AKP hükümeti, Suriye'den tutalım İran'a kadar yaptığı görüşmelerle, Irak-Güney Kürdistan yönetimleriyle yaptığı görüşmelerle ve ABD'yle yaptığı görüşmelerle, aslında gerillayı kuşatıp etkisizleştirecek bir düzey yaratmak istiyor. Diğer yandan DTP'nin üzerine gidiyor, korkutup ürkütemeye çalışıyor. Zaten aktif güçleri tutuklamış ve zayıflatmış durumda. DTP'yi zayıflatarak ve buna karşıt olarak da yeni güçleri geliştirerek DTP'nin yerine geçirmek istiyor. Bu doğrultuda Güney Kürdistan yönetimi üzerinden PKK'den kaçmış hainlerle geliştirilmeye çalışılan ortak politikalar, yine Maxmur kampı üzerinde geliştirilmeye çalışılan planlar var. Bayramdan sonra bu planların hayata geçirileceği, uygulanmaya konulacağı söyleniyordu. Maxmur'u tahliye etmek, boşaltmak istiyorlar. Maxmur'daki halk duruşunu etkisizleştirmeyi hedefliyorlar. Yine hainlere, bu kaçkınlara dayalı bir tasfiyeci hareket geliştirmeye çalışıyorlar. Gerillayı dağdan kaçıramasalar, Maxmur halkını Türkiye'ye taşıyamasalar da, Maxmur'dan ve PKK'den kaçmış olanları Türkiye'ye taşıyarak *bir,* iç ve dış kamuoyunu aldatma; *iki,* PKK içerisinde bir erime, disiplinsizlik, umutsuzluk yaratma; *üç,* ajan-işbirlikçi bir Kürt siyasi hareketi örgütleme çabası içerisinde bulunuyorlar. Büyük olasılıkla bu tür çalışmaları hızlandırmaya çalışacaklar. Önder Apo, *"PKK'yi PKK'yle tasfiye etmek istiyorlar"* diyordu. Şimdi ise, *"Öcalan'ı Öcalan'la tasfiye etmek istiyorlar"* diyor. Gerçek PKK'yi tasfiye ederek, gerçek Önderliği imha ederek, yerine bu hain ve işbirlikçi çevreleri koymak istiyorlar. Muhtemelen de bu tür çabalarını arttıracaklar. Yeminli PKK düşmanlarıyla, PKK'den kaçmış ajanlarla, Güney Kürdistan yönetiminden de destek alarak DTP'ye alternatif yeni bir siyasi hareket yaratarak, DTP'yi de o temelde tasfiye etmeye çalışacaklar. Yeni tasfiye planının hedefleri olarak bunlar gözüküyor. Yani sadece kaba bir imha yoktur. Önder Apo'ya karşı Ferhat alçağını çıkartmaya çalışıyorlar. PKK'ye karşı bu kaçmış olanları devreye koymak, yani alternatif bir PKK örgütlemek istiyorlar. DTP'ye karşı çeşitli işbirlikçi çevreleri örgütleyerek alternatif bir siyasi hareket yaratmak, böylece PKK'yi marjinalleştirmek, ya da minimalize etmek diye tanımladıkları hedefe ulaşmak istiyorlar. Zaten AKP hükümeti yeni tasfiye planının birinci hedefi olarak PKK'nin marjinalleştirilmesini koymuş. PKK'yi marjinalleştirmeyi de bu temelde yaratmak istiyorlar. İşte bizim bütün bu tasfiye yöntemlerini, çabalarına görerek, bunlara karşı bütün alanlarda çok aktif ve etkili bir direniş içerisine girmemiz, bunu da çok akıllı, planlı ve etkili bir biçimde yürütmemiz gerekiyor. Süreç böyle bir süreçtir. 32. PKK yılının bu temelde çok kapsamlı bir siyasi ve askeri mücadele yılı olacağı daha şimdiden netçe anlaşılıyor. Elbette bütün bu mücadele içerisinde tayin edici olan askeri çatışma yönü olacaktır. Birinci derecede görev ve sorumluluk HPG güçlerine düşüyor. HPG'nin bu gerçeği görerek, buna göre kendini hazırlaması, günlük görevlerini buna göre belirleyip, tespit edip yürütmesi gerekiyor.

PKK tasfiye stratejisini boşa çıkaracak güç ve iradeye her zamankinden daha fazla sahiptir

"Bugün geldiğimiz aşamada Hareketimize yönelik olarak düzenlenen uluslararası komplo devam ettirilmek ve sonuca götürülmek isteniyor. Komplonun birinci aşamasında olduğu gibi bugün de temel hedef Önder Apo, PKK ve bir bütünen Kürt halkıdır. Bu nedenle tüm saldırıların hedefinde Önder Apo ve PKK gelmektedir. Bu durum kaynağını şu gerçekten almaktadır: ABD'nin öngördüğü Ortadoğu sistemine alternatif tek güç Önder Apo ve PKK'dir"

İçinden geçtiğimiz süreç her yönü ile değerlendirmeye ve dikkatle izlenmeye değer. Özellikle Ortadoğu ve Kürdistan'da birçok politikanın merkezine ve odağına PKK ve Kürt halkı oturtulmuştur. Şüphesiz bu yeni ortaya çıkan bir durum değildir. Türkiye, özellikle ABD ve birçok uluslararası gücün içerisinde bulunduğu Kürt Özgürlük Hareketinin tasfiye planını sonuca götürmek için çeşitli faktörlerden yararlanmak ve birçok bilinen aktörü de aktif olarak kullanmak istemektedir. Son süreçte Türkiye'ye yapılan uluslararası diplomasi trafiği de bu yönlü çabaların yoğunlaştığını göstermektedir. Uluslararası komplo sürecinde ABD'nin Ankara büyükelçisi olan FBI Başkanı Türkiye'ye gelmiştir. Yine İsrail Sanayi Ticaret Bakanı Türkiye'ye bir ziyaret gerçekleşmiştir. O nedenle bu ziyaretler sıradan, öylesine yapılmayan dikkat çekici ziyaretler olma özelliğini taşımışlardır.

AKP hükümetinin bütün diploması faaliyetlerinin en önemli amacının bu olduğu ortaya çıkmış, bu konuda neredeyse dilenmediği kapı bırakmamıştır. AKP içerden "Kürt açılımı" adı altında ince bir tasfiye politikası yürütürken, dışarıda da; "Kürt sorununu çözeceğim, ancak öncellikle PKK ve Önderliğinin devreden çıkarılması için yardıma ihtiyacım var" mesajını vermektedir. Onun içindir ki AKP ülke içerisinde toplumu ve dünyayı kandırmayı hedefleyen ince ve sinsi bir politika izlerken, dışarıda da kendi çözüm modeli olan inkâr ve imhayı derinleştirme projesinin önünde engel teşkil eden Kürt Özgürlük Hareketini hedef haline getiriyor.

AKP Kürt çevrelerini tasfiye sürecine çekme çabasında

Bir özel savaş hükümeti rolünü üstlendiği net olan AKP hükümetinin bu politikaları yürütmesi Kürt halkı açısından şaşırtıcı bir durum değildir. Ancak PKK'ye yönelik tasfiye planının pratikte nasıl yürütüleceğine ilişkin kimi işbirlikçi Kürtler ile ilişki geliştirmesi ve planına bazı Kürt örgütlerini dâhil etme girişimleri giderek hız kazanmıştır. Bu girişimler her ne kadar gizli bir şekilde perde arkasından yürütülmek ve Kürt halkından gizlenmek istense de, yapılmak istenenlerin ve planlanan oyunların rengi giderek belirginleşmektedir. Özellikle AKP eli ile geliştirilen tasfiye planı diğer dönemlerde geliştirilen klasik ret ve inkâr yaklaşımından farklı olarak, kendi işbirlikçi Kürt'ünü yaratmayı hedeflemektedir. Bunun için, PKK'den kaçarak mücadelelerine ihanet eden çevreleri ve yine yurtdışında PKK karşıtlığı temelinde örgütlendirilen kimi şahsiyetleri bu sürece dahil etmek istiyorlar. AKP hükümeti Yaşar Kaya, Kemal Burkay ve buna benzer kişiliklerin yanı

sıra, PKK'den kaçanların bir bölümünü Türkiye'ye götürerek sözüm ona "açılım" politikasının ne kadar etkili olduğunu tüm dünyaya ve topluma ilan etmek istemektedir. Yine çeşitli nedenlerden dolayı Güney Kürdistan'a yerleşmiş ve Maxmur Kampı dışında yaşayan Kuzey Kürdistan kökenli kesimleri Türkiye'ye götürerek, Maxmurluların kendi politikasından ne kadar etkilendiklerini ve nasıl Türkiye'ye dönmek istediklerini ispatlamak için kimi girişimler sürdürülmektedir. Türk Devlet yetkililerinin sanki Maxmur kendilerine bağlıymış gibi "gelecekler" biçiminde kesin bir ifade kullanmalarının arkasında bu oynanan oyun yatmaktadır. Ayrıca PKK'den kaçan kişilikler ile temas kurularak Türkiye'ye götürülmek isteniyor. Bununla da "gerilla gelip teslim oluyor" propagandası geliştirilmek isteniyor. Kürdistan ve Türkiye halkını kandırmaya dönük böylesi kirli ve çok yönlü bir oyun devreye konulmuştur.

İşin en önemli tarafı bu politikaların Güney Kürdistanlı güçler eli ile yürütülmesidir. Güney hükümeti AKP ve ABD'nin PKK'yi tasfiye planına dahil olduğu ve sürecin aktörlerinden biri haline geldiği sır değildir. Tasfiye planının yaşamsallaştırılmasında aktif rol almaktan kaçınmadığı açıktır. Bu yönüyle tasfiye planının içerisinde yer almaktadır. 17 Aralık'ta Hewler'de gerçekleşmesi söz konusu olan ABD -TC- Irak hükümetlerince oluşturulan mekanizma içerisinde yer alacağı açıktır.

PKK'nin tasfiyesi tüm Kürtler için tarihi bir kayıp olur

Buna PKK'yi tasfiye etme mekanizması demek daha doğru olacaktır. Güney hükümeti ve Güneyli güçlerin bu planın içerisinde yer alması Kürt düşmanı güçlerle ortaklaşmaları anlamına gelmektedir. Bu mekanizma PKK'yi tasfiye etme amaçlıdır. Başka bir amaç ve gündemi yoktur. Güneyli güçlerin bu plana dahil olmaları Kürt düşmanı bir siyaset yürüten TC'ye ve ABD'ye ancak yarar. Hiçbir Kürt bu uğursuz plandan yarar göremez. PKK'nin tasfiyesi tüm Kürtler için tarihi bir kayıp olur. Sömürgeci ve küresel emperyalist güçler dışında tasfiyeden kimse medet ummamalıdır. Hewler'de söz konusu olan üçlü mekanizma Güney hükümetini de kendine yedekleyerek PKK'ye karşı askeri ve siyasi operasyon yapmayı planlamaktadır. Özellikle Maxmur'un boşaltılması, Medya Savunma Alanlarına değişik düzeyde askeri operasyonlar düzenleme bu mekanizmanın esas gündemidir.

Burada başarma ya da başarmamaları ayrı bir konudur. Ancak başarmayacakları da açıktır. Güney hükümetinin böylesi siyasi sonuçları ağır olan bir politik sürece dahil olması kendilerinin de çıkarına değildir. Politika ve diplomaside bu kadar işbirlikçileşme Güney hükümetini bu noktaya getirmiştir. Güney hükümeti 17 Aralık'ta yapılması söz konusu olan üçlü mekanizma sürecine katılırsa bunun kendisi için yarar getirmeyeceği bilinmelidir.

7 Aralık'ta gerçekleşen Obama ile Erdoğan arasındaki görüşme ekseninde yine PKK ve Kürtler vardır. Daha önceki dönemde gerçekleşen Bush-Erdoğan görüşmesinin bir benzeridir. Tarih ve kişiler farklı olsa da görüşmede ana gündem yine PKK'nin tasfiye planıdır. Bu görüşmelerde tasfiyenin stratejik olarak ele alındığı bilinmektedir. Yine AKP'nin sahte açılım siyasetinin sonuçlarının da görüşülüp paylaşıldığı Obama-Erdoğan görüşmesi bu yönüyle önemli bir dönemeci ifade etmektedir. Bu görüşmede Güneyli güçlerin süreçteki rolleri de masaya yatırılan ve üzerinde ortaklaşılan diğer bir gündemdir. Bu görüşmeyle birlikte AKP ve Güney hükümeti arasındaki ilişkilerin daha da yoğunluk kazanması göze çarpmaktadır. Bu görüşmede Güney hükümetinin üçlü mekanizmaya eklemlenmesi de tartışılan ve kararlaştırılan diğer bir husustur.

Güneyli güçlere tasfiye planında önemli roller verildi

AKP tarafından "açılım" adı altında pratikleştirilmeye çalışılan tasfiye planının önemli rollerinden birinin de Güney Kürdistan'lı güçlere verildiği görülüyor. Güneyli güçler daha baştan, içeriği ve ne olduğu açık bir şekilde kamuoyuna deklere edilmeyen bu projenin destekçisi olduklarını açıklamışlardır. Bununla da yetinmeyerek, Türk devletinin bu politikasının başarıya ulaşması için ellerinden gelen desteği sunacaklarını söylemişlerdir. Biliniyor ki, bir yönetim veya siyasal bir gücün içeriği ve rengi belli olmayan bir projeye peşinen destek verdiğini kamuoyuna ilan etmesi mümkün değildir. O zaman geliştirilen tasfiye planı bu güçlerin bilgisi dâhilinde ve desteği ile yürütülmek istenmektedir.

Yapılan açıklamalardan böylesi bir sonuç çıkmaktadır. Güneyli yetkililerin sürekli; 'Türk yetkilileri açılım konusunda ne zaman destek isterlerse vermeye hazırız' gibi mesajlar vermeleri alttan alta bir pazarlığın geliştirildiğinin somut göstergesidir.

tiyor. Bunun için de açılım adıyla bir politika izliyor" demektedirler. Hatta bununla da sınırlı kalmayarak Türk devleti ve AKP'nin Kürt sorununu çözme yaklaşımları karşısında PKK'nin engel oluşturduğunu dile getirecek kadar ileri gitmekte-

"KDP, YNK, Yegirtû İslam da, AKP hükümetinin uyguladığı Saddam Hüseyin benzeri politikalarını Güney halkına olduğundan farklı göstermektedirler. Güney halkı kandırılıp geliştirilmek istenen oyunun zemini hazırlanmaktadır. Güney Kürtleri Türk devletinin siyaset zeminine çekilmek ve Güney Kürdistan halkı Türk devletine entegre edilmek istenmektedir"

Türkiye ve KDP yetkilileri arasında bu temelde yoğun bir görüşme trafiğinin de yaşandığı görülüyor ve bu görüşmeler sınırlı da olsa basına yansımıştır. Özellikle İstanbul'da Neçirvan Barzani ve Türk Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan arasında gerçekleşen görüşme oldukça dikkat çekicidir. Bu görüşme ile ilgili Neçirvan Barzani basına yaptığı açıklamada temel gündemin "açılım ve Türkiye ile ilişkiler" olduğunu belirtmiş, Erdoğan'ın iyi niyetli bir şekilde sorunu çözmek istediğini ve kendilerinin de bu politikalarına destek vereceğinin sözünü verdiğini söylemiştir. Aslında burada karşılıklı bir fikir alışverişinden çok gizliden gizliye siyasi bir pazarlığın geliştiğini söylemek gerekir.

Dikkat edilirse AKP hükümeti kendi basın yayın organlarında sürekli olarak; "Biz sorunu çözmek istiyoruz, ancak PKK çözümün önünde engel oluyor" propagandasını yaparak pratikleştirmeye çalıştığı tasfiye planını gizleyerek sonuç almak istiyor. Aynı mantık üzerine oturtulmuş propaganda Güney'de YNK, KDP ve Yegirtû İslam eli ile sürdürülmektedir. Bu güçler Güney halkı içerisinde yoğun bir şekilde AKP hükümetinin ve Türk devletinin politikalarının propagandasını yapmaktadırlar. Bunlar halk içerisinde "Türk devleti, AKP hükümeti Kürt sorununu çözmek istiyor. Bunun için de açılım adıyla bir politika izliyor" demektedirler.

dirler. Aslında bu ismi geçen Güneyli güçler böyle bir propaganda da bulunurlarken Saddam Hüseyin'in Güney Kürdistan halkı üzerinde uyguladığı sömürgeci zulmün aynısını de onaylamış olmaktadırlar. Saddam Hüseyin de Kürtler üzerindeki imhacı politikasını gizlemeye çalışmıştır. O da, AKP hükümeti gibi TRT 6 benzeri TV kanalları açmış ve Kürtlerin adını anmaya başlamıştır. KDP, YNK, Yegirti İslam da, AKP hükümetinin Saddam Hüseyin benzeri politikalarını bu şekilde Güney Kürdistan halkına olduğundan farklı göstermektedirler. Bununla da asıl olarak Güney halkı kandırılmak istenmekte ve geliştirilmek istenen oyunun zemini hazırlanmaktadır. Bu politikanın temel hedeflerinden biri de Güney Kürtlerini AKP hükümeti ve Türk devletinin siyaset zeminine çekmek ve Güney Kürdistan halkını Türk devletine, Türkiye'ye entegre etmektir.

KDP ve YNK güçleri Güney Kürdistan'ı bütünüyle AKP politikalarına açmak ve Türk devletinin istediği gibi at koşturacağı bir alana dönüştürmek için özel bir çaba gösterdikleri görülüyor. Eğitim politikasından tutulalım, sanayi ve ticari ilişkilere kadar giderek Türkiye'ye gönüllü bağımlı bir siyaset izlenmektedir. Karşılıklı ilişki geliştirme adı altında siyasi çıkarlar temelinde pazarlıklar gelişmektedir. Özellikle KDP'nin hâkimiyetinde bulunan bölgelerde neredeyse Gülen Cemaati'nin okul açmadığı yer kalmamıştır. Bunun anlamı Kürt karşıtlığı temelinde din istismarına dayalı Türk milliyetçiliğinin Kürdistan'da gelişmesi ve kök salmasına zemin olmak ve bunu kabul etmektir. Bu güçler Kürdistan Özgürlük Hareketinin Güney Kürdistan'da kendini örgütlemesi ve halklaşmasını kendileri açısından bir tehlike olarak görüyorlar. Ancak aynı mantık Kürdistan'ın bir parçasında inkâr ve imha siyaseti yürüten ve sorunun çözümünü Kürtlerin örgütlülüğünü tasfiye etmede gören güçleri Güney'e adeta davet etmektedirler. Güney'i PKK'ye kapatmaya çalışan Güneyli güçler Kuzey'de de PKK'yi tasfiye etme, etkisizleştirme ve ortadan kaldırma politikasına destek vermektedir. Aynı zamanda DTP'nin sınırlandırılması, seçimde başarılı olmaması temelinde YNK ve KDP'nin Kuzey'de bulunan kimi aşiret ağalarını AKP'ye yönlendirdiği biliniyor. Bu ilişkiler bir bütün olarak değerlendirildiğinde Güneyli güçlerin AKP hükümeti açısından PKK'ye karşı bir baraj rolünü üstlendikleri açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Güney Kürdistan halkı ile PKK arasına set örülmek isteniyor

Aslında Kürt yönetimi yetkililerinin Güney Kürdistan'ı bu kadar Türkiye'ye açmaları ve yine Türkiye ile ekonomik, siyasi ve savunma konularında ortaklaşmak istediklerini bu kadar sık dile getirmelerinin altında farklı hesap ve pazarlıkların olduğunu göstermektedir. Güneyli güçler bir taraftan PKK'nin Güney halkı ile buluşmasının önüne geçiyor, diğer taraftan Irak yasalarına göre kurulmuş ve siyasi bir parti olan PÇDK'nin seçime girmesini engelliyor, bunun karşısında ise Türk devletine Güney Kürdistan'ı her yönü ile açmakta bir sakınca görmüyor.

Aslında Güney Kürdistan'da ortaya çıkan sosyal ve toplumsal gerçeklik

iktidarda bulunan güçleri kaygılandırmakta ve ürkütmektedir. Giderek büyüyen sosyal eşitsizliğin toplumda çelişkiyi derinleştireceğinin emareleri şimdiden ortaya çıkmıştır. Mevcut sistemin niteliği ve gerilikleri zorlayıcı bir aşamaya gelmiş, özellikle gençlerde ve kadınlarda ciddi bir arayış ortaya çıkarmaktadır. Yapılan araştırmalara göre önemli bir nüfus potansiyeli seçimlerde YNK ve KDP dışında bir seçeneği tercih etmek istemektedir. Ancak ön plana çıkan bu iki güçten farklı olarak toplumsal ihtiyaçlara cevap verebilecek nitelikte bir siyaset geliştirecek siyasal bir gücün gelişmesine izin verilmemektedir. Var olan parti veya eğilimler daha çok YNK ve KDP'nin iz düşümü olmaktan öteye geçememektedirler.

Son seçimlerde ortaya çıkan Goran (Deşiğim) listesinin beklenenden daha fazla parlamenter çıkarması ve oy almasının altında yatan gerçeklik Güney halkının yaşadığı bu alternatifsizliktir. Goran listesinin öncülüğünü yapan Noşirvan Mustafa siyasi kişilik itibarı ile halk arasında yakından tanınan bir kişidir ve siyasal anlayışı gerçek bir değişimi temsil etmediği de bilinmektedir. Noşirvan Mustafa'nın halk içerisindeki imajının daha farklı olması halinde daha fazla oy alması işten bile değildi. Böyle de olsa, iktidarda bulunan güçlere tek başına muhalefet etmenin bile Güney halkı açısından ne kadar anlamlı olduğu Goran Listesine verdiği destek ile ortaya çıkmıştır.

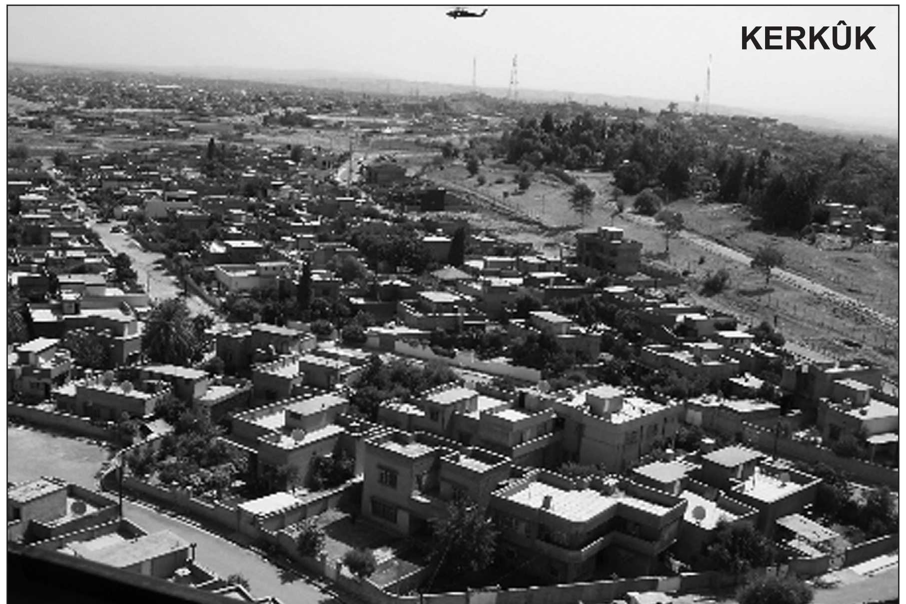
Halkın mevcut iktidar güçlerinden rahatsızlığının kaynağında sömürü, egemenlik ve baskıyı temsil eden yönetim gerçeği ve siyaset tarzı bulunmaktadır. Güney'de yürütülen rantçı politikalar bir yanda ülkenin zenginlik kaynaklarını yabancı güçlerin sömürüsüne açarken diğer taraftan da ekonomik olarak birbirinden çok uzak iki uç kutup yaratmıştır. Zenginliği ile dünya sıralamasına girebilecek küçük bir zümre oluşmuştur. Bu kesim daha çok iktidarda bulunan veya iktidara yakın çevrelerdir. Diğer taraftan neredeyse yiyecek ekmek bulmakta zorlanan, karın tokluğuna bile iş imkânı bulamayan ve toplumumun büyük bir bölümünü oluşturan bir kesim yaratılmıştır. Özellikle üretim alanları açmak yerine daha çok bağımlı bir halk gerçekliği yaratılmak isteniyor. Ekonomik ve sosyal olarak uçlaştırılan toplum, iktidarlar açısından toplumsal bir patlama riski taşımaktadır. Bunu çok iyi bilen YNK ve KDP, kimi paravan örgütlemeler ile gelişen toplumsal tepkileri pasifize etme siyaseti yürütmektedir. Güney'in PKK'ye kapatılmak istenmesinin altında yatan asıl gerçeklik de budur. AKP'nin Güney Kürdistan'a ilgisinin diğer bir nedeni ise ekonomik sıkıntı ve kriz yaşayan Türkiye'nin bu ham ve işlenmemiş alanda rahatlatıcı nefes almasıdır.

Güney'de statünün tanınmasına karşılık Kerkük'ten vazgeçildi

Kürt yönetiminin Türkiye ile ilişkileri gibi Irak merkezi hükümeti ile kurduğu ilişkilerde de tutarlı bir politikanın olmadığı Kerkük sorununa yönelik yaklaşımında ortaya çıkmıştır. Güney Kürdistan'ın siyasi statüsünün tanınması temelinde KDP ve YNK Kerkük'ten vazgeçmişlerdir. Dikkat edilirse bu konuya ilişkin verilen demeçlerde artık Kerkük'ün Kürdistan'ın bir parçası olduğuna ilişkin bir yaklaşım bulunmamaktadır. Aksine Irak merkezi hükümeti ile yürütülen görüşmelerden sonra bu konuda da taviz verildiğini gösteren açıklamalar yapılmıştır.

Güney hükümeti ile merkezi hükümet ile ilişkiler ve Kerkük üzerinden pazarlık yürütülürken, Türkiye ile yürütülen pazarlık ise yine Kerkük üzerine verilen tavizler ile PKK'nin tasfiyesine yönelik politikalara destek vermek temelinde geliştirilmektedir. Bu politika yürütülürken tüm parçalardaki Kürtlerin çıkarları ve başarısı, bir parçanın çıkarlarına bile değil, daha çok küçük bir iktidar zümresine kurban edilmiş olmaktadır.

PKK'nin defalarca çağrısını yaptığı Ulusal Konferans çalışmasına görünürde sıcak baktığını ifade eden Güney yönetiminin yürüttüğü bu politikalar, Kürt ulusal bütünlüğüne ve çıkarlarına da ters düşmektedir. Hareketimizin tüm çağrılarına rağmen Ulusal Konferans çalışmasına yönelik çağrıları duymazdan gelen ve reddeden Güneyli güçler ile bu yılın başında Abant Toplantıları adı altında Hewler'de AKP öncülüğünde bir konferans düzenlenmiştir. Türkiye'den gelen katılımcıların çoğunun Kürdistan'ın adını bile telaffuz etmekten kaçındıkları bu toplantı ile Türkiye Güney Kürdistan'da yaşanan sürece müdahale etmek istemiştir. Ancak yapılan bu toplantı da Kürt sorunun çözümüne dair herhangi bir tartışma yapılmadan, kimi göstermelik karaların alınmasından öteye

gidilmemiş ve bir sonuç alınamamıştır. Aslında Hewler'de yapılan Abant Toplantısına biçilen rol daha farklıydı. Amaç Türkiye'deki yerel seçim öncesi PKK ve DTP'ye karşı bir blok oluşturmak ve yapılması planlanan bir Kürt konferansı ile PKK'nin silahsızlanmasını sağlamak için kararlar almaktı. Böylece PKK bir tercihe zorlanmış olacaktı. Yani bununla PKK alınacak olan bu karara ya uyacaktı ya da reddederek oluşan bu konferansın dışına çıkmayı kabul edecekti. Böylece de her iki durumda kaybeden PKK olacaktı. Sonuçta oluşan bu tablo, PKK'ye karşı gerçekleşen saldırılara ve bu saldırılar da işbirlikçi Kürtlerin yer almasına meşruiyet kazandırma temelinde kullanılacaktı. Ancak DTP'nin 29 Mart seçimlerinde aldığı sonuç bu planı boşa çıkarmış ve düzenlenmek istenen bu konferans bilinmeyen bir tarihe ertelenmiştir.

> "Anlaşılması gereken şudur ki, PKK'nin tasfiyesi demek dört parçada yürütülen özgürlük mücadelesinin yenilgisi anlamına gelecektir. Yine bilinmesi gereken en önemli nokta şudur; Önder Apo ve PKK Kürdistan'ın tümünde halklaşmış ve yenilmezliğini bu temelde ispatlamıştır. Ancak oynanan oyun ve geliştirilen plan son derece tehlikelidir"

PKK'nin tasfiyesi dört parçada da yenilgi anlamına gelir

29 Mart sonrası DTP'ye yönelik gelişen saldırı ve baskıların altında yatan temel neden de sürdürülmek istenen bu tasfiye planı ve sonuca götürülmek istenen uluslararası komplonun boşa çıkarılmasıdır. Aslında 14 Nisan'da yasal zeminde bulunan demokratik siyasal güçlere yönelik başlatılan saldırılar ve DTP'nin Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılmasına kadar yaşanan süreçte bu planın bir parçası olarak gelişmiştir.

Anlaşılması gereken şudur ki, PKK'nin tasfiyesi demek dört parçada yürütülen özgürlük mücadelesinin yenilgisi anlamına gelecektir. Yine bilinmesi gereken en önemli nokta şudur; Önder Apo ve PKK Kürdistan'ın tümünde halklaşmış ve yenilmezliğini bu temelde ispatlamıştır. Ancak oynanan oyun ve geliştirilen plan son derece tehlikelidir. Özel savaş hükümeti olma rolünü üstlenmiş AKP hükümetinin Kürdistan Özgürlük Hareketinin tasfiye planının Kürt ayağını oluşturmaya öncülük eden Neçirvan Barzani, Türk devletinin Kuzey Kürdistan halkı üzerinde yürüttüğü katliam ve bastırma politikasını görmezden gelerek Türk Başbakanı R. Tayyip Erdoğan'ın geliştirdiği saldırı politikasına destek verdiğini açıklamaktan çekinmemektedir.

Demokratik çözüm elçilerinin Türkiye'ye gitmeleri karşısında YNK ve KDP'nin yaklaşımı Güney halkı içerisinde "PKK'liler teslim oluyor" şeklinde bir propaganda yaymaları biçiminde olmuştur. Dikkat edilirse Güney Kürdistani bu güçler, Önder Apo'nun çağrısı üzerine barış için atılan bu görkemli ve önemli adımı bile daha çok AKP ve Türk devlet yetkililerinin mantığı ve üslubu ile ele almışlardır, hala da bu yaklaşımlarını sürdürmektedirler. Tüm bu olumsuz ve gerçek dışı propagandalara ve fiili engellemelere rağmen Güney halkı Hareketimiz tarafından atılan bu adıma, barış elçilerinin konvoyunun geçtiği yol güzergâhında görkemli bir destek sunarak sahip çıkmıştır. Aslında KDP ve YNK'yi korkutan ve böylesi bir yaklaşım içerisine girmeye yöneltende bu gerçeklik olmuştur.

Teslim olmaya gidenleri halk tükürükle boğar

Kuzey'de gerçekleşen görkemli karşılamayı da 'duygusal' ve 'yanlış' bir adım olarak değerlendiren Güneyli yetkililer bu konuda da AKP ile fikir ortaklığı içerisindedir. Sefin Dizai gibi kişiler bu şekilde bir değerlendirmede bulunurken, "biz teslim olmaya gidiyorlar diye propaganda yaptık, ama bu görkemli karşılama bizi boşa çıkardı" düşüncesi ile böylesi bir tanımlama yapma gereği duymaktadırlar. Şüphesiz teslim olmaya gidenleri bu halk böyle görkemli bir şekilde karşılamaz, aksine tükürükte boğar. Bu gerçeği Güney halkı da açık bir şekilde görmüştür. Ve gerillaya yaklaşımı oldukça saygın ve değerli iken kaçanlara yönelik tutumu da bilinmektedir.

Güney Kürdistan'da tüm yanlış politikalara rağmen belli bir siyasi statü kazanmış olan Kürt hükümetinin kendisini bütünü ile Türk Devleti ve Irak Merkezi hükümetinin politikalarına yatırmış olması son derece tehlikeli ve riskli bir yaklaşımdır. Kürt varlığını, kimliğini ve iradesini Kuzey'de tanımayan bir Türkiye'nin Güney Kürdistan hükümetine karşı samimi ve dost bir politika yürütmesi mümkün değildir. Geliştirilen ikili görüşmelerde Güney Kürdistan hükümetinin Türkiye ile ortak bir güvenlik politikası yürütmek istediği ve bunun için işbirliğine hazır olduğu ifade edilmiştir.

Burada sorulması gereken soru şudur; Türk devleti ile Güney hükümetinin ortaklaştıracakları güvenlik politikası nedir? Kime karşı neyin güvenliğini almak istiyorlar? Türkiye'nin mevcut politikası Güney Kürdistan'ın statüsü açısından da ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Geçmişte Türkiye PKK'yi pazarlık konusu yaparak, YNK ve KDP'nin durumuna göz yummuştur. Fakat bu sürekli bir politika olmayacaktır. Bu çoğu kez de ortaya çıkmıştır. Barzani'nin basına yansıyan bazı açıklamaları karşısında Türk devlet yetkililerinin ve basın mensuplarının "postal yalayıcılar" diyerek yaptıkları onur kırıcı

ağır hakaretleri hala akıllardadır. Değişen dengeler ile beraber Türkiye'nin yaklaşımının bundan farklı olmayacağı bilinmelidir.

Bilindiği gibi 17 Eylül 1998'de gerçekleşen Washington Anlaşması ile uluslararası komplo, Güneyli güçlere dayandırılarak meşrulaştırılmaya çalışılmıştı. Amerika o dönemde bu mesajı açık bir şekilde vererek; "Kürtler de Öcalan ve PKK'ye karşıdır" mesajını vermiştir. Yine Önder Apo Suriye'den çıktıktan sonra Güneyli güçlerin PKK'ye karşı saldırıları artmıştır.

ABD konseptinin dışında gördüğü güçleri tasfiye etme amacında

Gelinen aşamada uluslararası komplo devam ettirilmek ve sonuca götürülmek isteniyor. Komplonun birinci aşamasında olduğu gibi bugün de temel hedef Önder Apo, PKK ve bir bütünen Kürt halkıdır. Bu nedenledir ki tüm saldırıların hedefinde başta Önder Apo ve PKK gelmektedir. ABD'nin Ortadoğu'da yaratmak istediği sisteme alternatif tek güç Önder Apo ve PKK'dir.

ABD Körfez Savaşı ile Ortadoğu'ya yönelik geliştirdiği müdahaleyi sonuçlandırmak ve bu süreci tamamlamak istiyor. Bu yüzden önünde engel olarak gördüğü Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etme planını sürdürmektedir. Bunun için Türkiye ve Güneyli güçlere çeşitli roller vermektedir. Nasıl ki uluslararası komplo devreye konulduğu zaman bu güçlere bir rol biçmişse aynı yaklaşımı bugün de korumaya devam etmektedir. O zamanda ABD Ortadoğu'ya vermeye çalıştığı biçimin gerçekleşmesi önünde engel olarak gördüğü güçleri tasfiye etmek için bu güçleri temel aktörler olarak kabul etmişse, şimdide aynı yaklaşımını korumaktadır. Bu çerçevede Türkiye'ye verdiği rol; İran'ın etkili hale gelmesini engellemek ve önünde Ortadoğu'da bir barajlama oluşturması, kendisinin Irak'ta ki askeri varlığını çekmesi durumunda oluşacak boşluğu doldurmaya yönelik bir hazırlık yapması ve Afganistan'a asker göndermesi biçiminde belirlenmiştir.

ABD'nin Türkiye'den istedikleri bunlar olurken, Arap Emirliklerine benzer bir yapılanma vaadinde bulunduğu Güneyli güçlere verdiği rol de bundan farklı değildir. ABD Güneyli güçlerden kendisi için bölgede iyi bir üs haline gelmesini ve bölgede bulunan egemen devletlerin sınırları içerisinde yer alan Kürtleri enterne etmesini ve istenildiği zaman da çıkarları doğrultusunda kullanılacak hale getirilmesini istemektedir. Bunu yaparken de temelde kendine bağlı dar bir zümreye dayanarak yerel bir yapılanmaya gitmektedir. Şüphesiz bu imkânların karşılığında onlardan beklentileri de Önder Apo ve PKK'yi tasfiye etme planının gerçekleşmesinde üzerlerine düşen görevi yerine getirmeleridir. ABD'nin Önder Apo ve PKK'yi tasfiye etme planını gerçekleştirmek için buna ihtiyacı vardır. Nasıl uluslararası komploya meşruluk kazandırmak için Güneyli Kürtleri bu kirli oyuna ortak etmişlerse, şimdide 1990'ların başından itibaren devreye koyduğu Ortadoğu'ya vermeye çalıştığı biçim önünde engel olarak gördüğü Önder Apo ve PKK'ye karşı tasfiye planına meşruluk kazandırmak için aynı yönteme başvurmaktadır. Yine işin içerisine Güneyli güçleri sokarak bunun Kürtlerin isteği ile gerçekleştiği demagojisine başvuracaktır. Bunun için yine işbirlikçi Kürt güçlerini kullanmak istemektedir. Hatta bununla da kalmayarak Kuzey'de de AKP'ye bağlı bir işbirlikçi Kürt potansiyelini yaratmayı hedeflemektedir.

Güneyli güçler çok tehlikeli bir hesap içinde

Bunu düşünemeyen ve bu gerçeği göremeyen Güney Kürdistan yerel yönetimi büyük bir yanılgı içerisindedir. Ancak gelinen aşamada bu bir yanılgıdan çok bilinçli bir tercihe dönüşmektedir. Bunun bir sonucu olarak da AKP hükümeti eli ile geliştirilen tehlikeli plana destek sundukları ortaya çıkmıştır. Tüm kritik süreçlerde olduğu gibi devreye giren işbirlikçi Kürt egemenleri, şimdi yine Kürt düşmanlarının ekmeğine yağ sürmekte ve geliştirilen hain planların sürmesine neden olmaktadır. Bu yüzden bu yanlış politikaların terk edilmesi Kürt demokratik ulusal birliği açısından son derece önemli ve gereklidir. Bu temelde başta Barzani ve Talabani olmak üzere tüm Güneyli yetkililerin oynanan oyunu görmeleri ve buna karşı geliştirilen tasfiye planlarına dahil olmamaları gerekmektedir. Özellikle Kuzey'de ve genel olarak tüm Kürdistan'da gelişen direniş ve mücadele dalgasının başarıyı getireceği unutulmamalıdır.

MİLLİYETÇİLİĞE DAYALI BİR ZİHNİYETLE DEMOKRATİK BİRLİK SİYASETİ YÜRÜTÜLEMEZ

"Türkiye diplomasisinin üç hedefi var: *Birincisi,* PKK'nin siyasi stratejisini boşa çıkarmak, etkisizleştirmek, onu çalıp uygulamaya koymak. Oradan elde ettiği başarıyla da PKK'yi siyaset üretemez hale getirmek ve kendini de alternatifsiz kılmak; *ikincisi,* ABD'nin Ortadoğu politikalarıyla uyumlu olmak, İran kuşatmasına katılmak; *üçüncüsü* ise, PKK'yi ve Kürtleri kuşatmaktır. Tamamen bu amaçla geliştirilmiş bir diplomatik faaliyet var. Bu, tamamen 29 Mart yerel seçimlerinin ortaya çıkardığı yenilgi ardından geliştirilmeye çalışılan bir diplomasi çabası oluyor"

İmralı'da Önder Apo'nun yaşam koşullarının giderek kötüleştirilmesi, güçleştirilmesi ve yaşanılamaz hale getirilmesi ile birlikte yeni bir çatışma süreci içerisine girilmiş bulunuyor. Bunun artık tartışması, tereddüdü kalmamıştır. Şimdi herkes, böyle bir çatışma sürecine nasıl girildi, niye 29 Mart yerel seçimleri sonrasında oluşan siyasi çözüm arayışları sonuca gitmedi diye tartışıyor, kendine göre değerlendirmeye, anlamaya çalışıyor. Özellikle son birkaç haftadır Kürdistan'da ve Türkiye'de yaşananlara baktığımızda oldukça gergin bir ortamın var olduğunu, ciddi bir çatışma durumunun yaşandığını görüyoruz. Sokaklar savaş meydanı gibi. Kürt gençliği Kürdistan'ın her tarafında; Gever'den Van'a, Cizre'den Nusaybin'e, Amed'den Serhat'a kadar, yine Türkiye'nin büyük kentlerinde halkımız ayakta ve bazı temel talepleri ileri sürüyor, demokratik eylemlilik geliştiriyor. Kürt kadınları, Kürt halkı ayakta ve AKP hükümetinin tutarlı olmasını, hile ve yalandan vazgeçmesini, İmralı'da geliştirdiği imha sürecini durdurmasını istiyorlar. Kürt halkının, kadınlarının ve gençlerinin talepleri çok nettir. İmralı'daki ölüm çukurunun derhâl değiştirilmesini, Önder Apo'nun sağlık koşullarının düzeltilmesini ve rahat çalışacağı bir ortam yaratılmasını, Kürt sorununa barışçıl ve siyasi çözümün tutarlı bir biçimde geliştirilmesini, Türkiye'de demokratikleşmenin yürütülmesini istiyorlar.

Bu talepler aslında 29 Mart yerel seçimi sonrasında geliştirilen tek taraflı çatışmasızlık sürecinde Hareketimizin ve halkımızın ortaya koyduğu taleplerdir. Şimdi gençlerin, kadınların, halkın bu taleplerine ve bunu ifade eden demokratik eylemlerine karşı devlet sert bir yönelim içinde bulunuyor. Polis saldırıları her düzeyde sürüyor. Demokratik eylemlerini geliştiren halka karşı, her türlü zehirli gaz atmaktan tutalım da kurşun sıkmaya kadar bir saldırı yürütüyorlar. Bu temelde neredeyse bütün kentlerde gece-gündüz süren bir çatışma durumu yaşanıyor. Bunun bilançosu da gittikçe ağırlaşıyor. İşte en son Amed'de üniversitede okuyan Aydın Erdem isimli bir yurtsever genç katledildi. Kendisini saygıyla anıyoruz. Üniversite gençliği başta olmak üzere Amed gençliği ve halkı, yine doğum yeri itibariyle Mardin alanının halkı şehidine sahip çıktı. Her tarafta katliamları kınayan bir eylemlilik içerisindeler. Bu eylemlerde yaralananların sayısı gittikçe artıyor. Hastanelerde yaralı dolu. Diğer yandan tutuklamalar da sürüyor. Sekiz yüzden fazla çocuk, genç sorgulanmaya alınmış, iki yüz civarında kişi tutuklanmış. Fakat bu sayı her saat artıyor. Gece-gündüz demeden polis tutuklama yapıyor. Adeta insan avı sürdürüyor. Bununla birlikte, ağır kış şartlarına rağmen, askeri operasyonlarda da artış var. Son bir hafta içerisinde Botan'ın hemen hemen her yerinde operasyonlar oldu. Diğer alanlarda kısmi operasyonlar var. Cudi'de ve Gabar'da toplam dört arkadaşımız pusuda şehit düştü. Cudi, Gabar, Bestler, Botan'ın hemen hemen ulaşılabilecek bütün kesimlerinde çok yaygın bir operasyon oldu. Buna karşılık Tokat'ta yedi askerin öldüğü, üç askerin de yaralandığı bir pusu olayının gerçekleşme durumu oldu. Şimdi bu da tartışılıyor. Dikkat edilirse, askeri çatışmalar Cudi'den Tokat'a kadar geniş bir alana yayılıyor. Operasyonlar ve onların yol açtığı çatışmalar söz konusu. Toplum ile polis arasındaki çatışma ise Şemzinan'dan İstanbul'a kadar bütün Kuzey Kürdistan'ı ve Türkiye'yi kapsamış durumda. Birçok çevre bu durumu endişeli buluyor. Nereden kaynaklandığını tartışan, araştırmaya çalışanlar var. Tabii ucuz bir biçimde Kürtleri suçlamaya, PKK'yi bütün bu olayların sorumlusu ve suçlusu görmeye çalışan çevreler de var. Faşist milliyetçi çevreler, özel savaşçı kesimler kendi başlattıkları, neden ve taraf oldukları bu çatışmalı durumun sorumlusu olarak PKK'yi ve Kürtleri göstermeye çalışıyorlar. Özellikle DTP üzerine bu olaylar nedeniyle yükleniyorlar. DTP'yi böyle bir gerginlik ve çatışma durumunun yaratıcısı biçiminde göstererek baskı altına alıp etkisizleştirmeye çalışıyorlar. Ya zayıf düşürmek, ya da teslim almak istiyorlar. Zaten yarıdan çoğunu aylardır tutuklamışlar, hapislerde tutuyorlar. Geri kalanları da etkisizleştirme ya da teslim alma

yönünde yoğun bir baskı altında tutuyorlar. Bir süreden beri bunu sürdürdüler. Şimdi muhtemelen bu baskıyla tam sonuç almamış olacaklar ki, bir-iki yıldır devam eden kapatma davasını yeniden gündeme getirmiş durumdalar. Kapatma olayını da DTP üzerinde uyguladıkları baskıya eklemeye çalışıyorlar. Herhalde bu onların son kozlarıdır. Bu tür tehditlerle mümkünse teslim almaya, etkisiz kılmaya çalışacaklar. Olmaz, DTP kendi siyasetinde ısrar ederlerse de kapatacaklar. Böylece 29 Mart yerel seçim sonuçlarının ortaya çıkardığı Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun barışçıl-siyasi çözümü için oluşmuş siyasi zemini tasfiye etmiş olacaklar. Aslında bütün bu baskıların, saldırıların, kapatma davalarının amacı budur. Bunu önce oyun ve hile içerecek şekilde "Açılım" adı altında milleti aldatmaya dönük propagandayla yapmaya, gerçekleştirmeye çalıştılar. Maskeleri düşürülüp gerçek yüzleri açığa çıkarılınca da, bu sefer baskıyla, tutuklamayla, tehditle, kapatmayla aynı sonuca ulaşmayı hedefliyorlar.

Devletin gizli kuvvetleri DTP'ye dönük teslim alma planını uygulamaya koydular

29 Mart yerel seçimi ardından Genelkurmay-AKP ittifakına dayanan Türkiye yönetiminin önüne koyduğu hedef, seçim sonuçlarının ifade ettiği siyasi zemini tasfiye etmek, ezmekti. Bunu Genelkurmay Başkanı, Harp Akademileri'nde yaptığı konuşmada açıkça söylemişti. Bunu önce baskı, şiddet ve tutuklama içeren saldırılarla, bazı komplolarla başarmak istediler. Mazıdağı'ndaki korucu katliamına kadar varan komplo yöntemleriyle sonuç almak istediler. Onun başarılı olmadığını görünce, bu sefer açılım sözcüğüne dayanan, yalan propaganda ifade eden hile ve oyunla Kürt toplumunu, Türkiye kamuoyunu, demokratik çevreleri aldatarak gerçekleştirmek istediler. Baktılar ki baskı, şiddet başarılı olmuyor, bir süreci de sözde açılım propagandasına dayalı psikolojik savaş yöntemleriyle yürütmeye çalıştılar. Bu da Önder Apo'nun hazırladığı yol haritası ve barış gruplarının Türkiye'ye gidişi temelinde açığa çıkartılıp deşifre edilince, hile ve oyun bozulup gerçek yüzleri açığa çıkınca, bu sefer PKK'yi imha ve tasfiye amaçlarını net ortaya koyarak, yeni bir saldırı sürecini başlattılar.

Nasıl başladı bu süreç? Barış gruplarının Türkiye'ye dönüşünden üç gün sonra Başbakan Tayyip Erdoğan'ın söylediği sözler hatırdadır. "Sil baştan yaparız" diye Önder Apo'yu, Hareketimizi, halkımızı, demokratikleşmeye umut bağlayan herkesi tehdit etmişti. Erdoğan, barış gruplarının Türkiye'ye girişi ve Silopi'den Amed'e kadar olan görkemli karşılamayı görünce, toplumda demokratikleşme talebinin, demokrasi hareketinin çok güçlü gelişeceğinden duyduğu korkuyla o tehdidi yapmıştı. Kendileri de demokratik açılım, demokratikleşme diyorlardı, ama bu laf olsun diyeydi, yalan olarak söyleniyordu, aldatma amaçlıydı. Kendilerinin aldatma amaçlı bu yalan sözlerinin toplum tarafından pratikleştirilmeye çalışıldığını görünce, işte o zaman gerçek yüzlerini açığa vurdular, sil baştan yaparız dediler ve açılımın artık dil ucunda lafı kaldı. Bu yeni saldırı süreci Tayyip Erdoğan'ın bu açıklamasıyla birlikte başlayıp gelişti. Zaten o açıklama Milli Güvenlik Kurulu toplantısından üç gün sonra yapılmıştı. Kişiye ait değildi, aksine Milli Güvenlik Kurulu'nun 20 Ekim'de yaptığı toplantıda alınan kararları, devlet yönetiminin oluşturduğu yeni politikayı yansıtıyordu. Daha sonra İzmir'de, diğer bazı alanlarda DTP mitinglerine dönük linç etmeyi hedefleyen faşist gerici saldırılar gündeme geldi. Bu saldırılar Başbakan'ın yaptığı açıklamaların pratiğe geçirilmesiydi. Nitekim bizzat Tayyip Erdoğan bu olayları değerlendirirken, saldırganı değil, mağduru suçlu tuttu. Olaylardan DTP'nin sorumlu olduğunu söyleyecek kadar saldırgan, tek yanlı bir tutum içine girdi. Bu tutum, aslında olayları planlayanın kendileri olduğu gerçeğini ele veriyordu. Görüntüde bazı MHP'li faşist çevreler bu tür saldırıları yapıyor görünüyordu, ama Başbakan'ın açıklamasıyla ve daha sonraki olaylarla netçe görüldü ki, aslında bu saldırıları istihbarat düzenliyor ve onun arkasındaki güç de kontrgerilladır. Bu saldırıları bizzat devlet planlıyor ve yürütüyor. Devletin gizli kuvvetleri bu olayların arkasındadır. Bununla aslında DTP'ye dönük etkisizleştirme ve teslim alma planının uygulanmaya konması sağlanıyordu.

Diğer yandan, o dönemde halk üzerinde operasyonlarını zaten yaygınca geliştirdiler. Lice'de Ceylan Önkol isimli bir kız çocuğunu katledecek kadar saldırgan oldular. Askeri operasyonlar her alanda sürdü. Serhat'tan Zagros'a, Botan'dan Dersim'e kadar birçok çatışma yaşandı. Bingöl'de gerilla kayıpları oldu. Ordu, kontrol altında olan, denetimde bulunan gerilla güçlerini imha etmeyi hedefleyen bir

saldırı sürecini yürüttü. Bütün bunlara ek olarak da 17 Kasım tarihinde, sözde iyileştirme adı altında, İmralı'da Önder Apo'nun yerini değiştirdiler. Bunu etrafa propaganda ettiler, beklenen değişiklik oldu, İmralı sisteminde iyileştirme oluyor dediler. Daha sonra açığa çıktı ki, iyileştirmeden öteye, sil baştan yapma aslında İmralı'da olmuş. Komplo başa dönmeye çalışıyor. Komplocu güçler bugün tekrardan uluslararası komplonun başlangıcına dönme çabasındalar. Önder Apo'ya yeniden yeni yöntemler içeren bir imha sürecini bu değişiklikle birlikte dayatmaya çalışıyorlar. Bunu da Önder Apo deşifre ve teşhir etti. Ölüm çukuruna atıldığını söyledi. Yeni bir imha sürecine alındığını belirtti. İyileştirme bir yana, ne kadar dayanılacağı belli olmayan bir imha ortamının oluşturulduğunu ve böyle bir ortama alındığını söyledi. 29 Mart seçiminden sonra Önder Apo: *"Bundan sonra ya özgür olurum ya imha olurum, orta yol bitmiştir"* diye ifade etmişti. Anlaşılıyor ki, şimdi yapılanlar imhayı amaçlayan girişimler oluyor.

Yapılan provokasyon saldırı ve kışkırtmalar AKP eliyle oluyor

Aslında biz tek taraflı çatışmasızlık politikasıyla sürecin demokratikleşme ve Kürt sorununun demokratik çözümünde ilerlemesini, dolayısıyla bunun Önder Apo'nun özgürlüğünün gerçekleştiği süreç olmasını sağlamaya çalıştık. Önderlik, Hareket ve halk olarak tüm gücümüzle, büyük bir içtenlikle, samimiyetle, bedeller ödeme karşılığında fedakârca davranışla sürecin bu temelde gelişmesini, herkes için yararlı olacak bir barış ve demokratik çözüm sürecinin işlemesini istedik. Fakat tek taraflı çabalarımız yeterli olmadı. Türkiye demokrasi hareketinin zayıflığı, sürecin bizim öngördüğümüz temelde derinleşip ilerlemesini engelledi. AKP'nin hilekâr, söylemiyle pratiğinin ayrı olması durumu da yönetim düzeyinde demokratikleşmenin önünü açacak, demokrasiye duyarlı davranacak bir siyasetin gelişmesini engelledi. Böylece en azından geçen yedi-sekiz aylık süre içerisinde önemli bazı tartışmalar yaşansa, gelişmeler olsa, Kürt sorunu ve onun çözüm yöntemleri Türkiye'de ve uluslararası alanda yaygınca tartışılmış olsa da, bunun stratejik bir çözüme ulaşması sağlanamadı. Şimdi demokratikleşme ve Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü yönünde gelişme olmayınca, elbette çatışma ve imha gündeme geliyor. Başlayan, yaygınlaşan çatışma süreci, Önder Apo üzerinde yeni bir imha süreci olarak somutlaşıyor. Böyle bir düzey 17 Kasım'da yer değişikliğiyle birlikte somut olarak ortaya çıktı. Önder Apo bunu demokratikleşmeye karşı, Kürt sorununun barışçıl-siyasi çözümüne karşı bir darbe olarak değerlendiriyor. Aslında bu, sorunların demokratik yöntemle çözülmesine karşı bir özel savaş darbesi, faşist-gerici darbe oluyor. Bu da hükümet ve Genelkurmay ortaklığıyla yürütülüyor. Bu saldırıları, baskıları Başbakan, Cumhurbaşkanı, sözde açılım sürecini yürüten koordinatör bakan bizzat desteklediler, sahip çıktılar. Meclis tartışmalarıyla gerçek yüzlerini net ortaya koydular. Amaçlarının somut ifade ettiler. PKK'yi imha ve tasfiye etmek istediklerini artık hiçbir gizli kapaklı yan bırakmaksızın açıkça söylediler. Ondan sonra da gelişen bu saldırıları sahiplendiler. Bu saldırılardan dolayı PKK'yi, Önder Apo'yu, DTP'yi, Kürtleri sorumlu tutmaya ve suçlamaya çalıştılar. Tayyip Erdoğan, İzmir'de DTP konvoyuna dönük linç girişimleri olduğunda, saldırganları cesaretlendirecek şekilde açıkça DTP'yi suçladı. En son Türkiye'den Amerika'ya giderken de Hareketimizi, halkımızı tehdit eden, saldırıların yaygınlaşarak süreceğini ifade eden sözler söyledi. İzmir olaylarından sonra, artık bu tür gösterilere, DTP'nin miting yapmasına izin verilmeyeceğini, o tür çabalara karşı her türlü saldırının sürdürüleceğini, polisin bu tür çabalara mukavemet edeceğini, bu yönlü içişleri bakanına talimat vermiş olduğunu basın önünde ifade etti. Bu olaylar bizzat Başbakan'ın planlayıp yönlendirmesi temelinde gelişiyor ve gerçekleşiyor. Bunlar provokasyonla, tesadüfen ve kışkırtmayla gerçekleşen olaylar değildir; tam tersine, Milli Güvenlik Kurulu kararları doğrultusunda planlanan ve Başbakan Tayyip Erdoğan'ın emriyle gerçekleşen saldırılar oluyor.

AKP Kürt soykırımını devam ettirmeye çalışıyor

Bu temelde Hareketimize ve halkımıza yeni bir imha ve tasfiye operasyonu dayatılmış bulunuyor. Önder Apo da bunu son görüşmelerde netçe söyledi. Zaten Tayyip Erdoğan, Beşir Atalay ve Abdullah Gül de bunu açıkça ifade ettiler. Ya gelip teslim olacaklar ya da imha olacaklar diyorlar. Açılım adı altında geliştirmek istedikleri sürecin PKK'nin imhası ve tasfiyesi amacını güttüğünü net ifade ediyorlar. PKK'nin imha ve tasfiyesi demek, uluslararası komplonun başarıya götürülmek istenmesi, Kürt halkı üzerindeki inkâr ve imha siyasetinin başarıya götürülmesi, soykırımın sürdürülmesi demektir. Demek ki ortada bir yenilik ve açılım yok, değişik bir politika yok. Her ne kadar açılımdan söz edilse, AKP yeni politikalar izliyor dense de, özünde bir yenilik ve değişiklik yok. Amaçta bir farklılık kesinlikle yok. AKP'nin, MHP'nin, CHP'nin politik amaçları bir ve aynıdır: PKK'yi tasfiye etmek, Kürt soykırımını tamamlamak. Bu da eşittir Türkiye'de mevcut ulus-devletçi statükoyu korumaktır. Tayyip Erdoğan'ın ortalığa çıkıp CHP ve MHP statükocu, biz değişimciyiz demesi yalandan başka hiçbir şey değildir. Değişim ve yenilik söylemi adı altında eskiyi, statükoyu, ulus-devletçi, milliyetçi yapıyı zihniyette ve politikada korumaya çalışıyorlar. Sadece söylemleri yenidir. Ağızlarında çıkan sözler farklı, yeni ve değişik, fakat o sözlerle gerçekleştirmek istedikleri amaçlar eski amaçlardır. CHP ve MHP'nin amaçlarıdır. Aralarında bir fark yoktur. Dolayısıyla Kürt soykırımını devam ettirmeye çalışıyorlar. Özel savaşı sürdürüyorlar. Bu tutum özel savaşta daha fazla bir derinleşmeyi ifade ediyor. Psikolojik savaşı daha da ileri çıkartmayı, de-

"Önder Apo'ya yeni bir imha süreci dayatılmıştır. PKK'yi imha ve tasfiye etmek üzere çok yönlü bir saldırı var. Hareketimizi daraltmak için ekonomik, siyasi, sosyal, psikolojik, diplomatik bütün alanlarda yoğun bir operasyon ve saldırı var. Halka dönük baskılar ortada. Çocuklar, kadınlar hem kurşunlanıyor, hem de tutuklanıp zindanlara dolduruluyor"

rinleştirmeyi öngörüyor. Daha hileli ve oyun içeren bir tarzın yürütüldüğü anlamına geliyor. Bu noktada gerçekten de AKP'nin hile ve oyun yapmakta üzerine yoktur. Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan bukalemun gibiler. Her türlü sözü yüzleri hiç kızarmadan söyleyebiliyorlar. Her türlü yalanı çok rahatlıkla ifade edebiliyorlar. Sabah başka, öğlen başka, akşam başka sözler söylüyorlar. Bunlarda ilke yok. Politika ahlakı yok. İktidarlarını korumak için, devlet iktidarını elde tutabilmek için her türlü söz söyleme, davranış göstermeye açık vaziyetteler. Genelkurmay bunların gerçeğini iyi anladığı için, bunları PKK ve Kürtlere karşı yürüttüğü özel savaşta kullanmaya çalışıyor. Türk Genelkurmayı besbelli ki bunlardan daha iyi bir özel savaşçı güç bulamaz. Böylece aslında Hareketimize karşı yürütülen özel savaş sisteminde çok daha incelmiş ve derinleşmiş bir süreçle yüz yüze bulunuyoruz. AKP'nin yürüttüğü bu özel savaş sürecini böyle anlamak, yapılanları böyle değerlendirmek gerekli. Bu bakımdan da AKP'nin yürüttüğü bu özel savaşı önemsemeliyiz, ciddiye almalıyız. Bunların yöntemleri başkalarından çok daha fazla tehlike arz ediyor. Neden? Çünkü söylenen sözlerin yalan, hile olduğunu, boş sözler olduğunu biz daha rahat görebiliyoruz, ama herkes bizim gibi değil. Bu sözlerle Kürdistan'da birçok çevreyi etkilemeye çalışıyorlar. Hiç etkilemiyorlar denemez. Türkiye toplumunu aldatıyor, Ortadoğu'daki siyasi çevreleri, uluslararası siyaseti etkiliyor, taraftar buluyorlar. Bunu gerçekleştirmeye dönük de yoğun bir diplomasi yürütüyorlar.

Önder Apo'ya yeni bir imha süreci dayatılmıştır

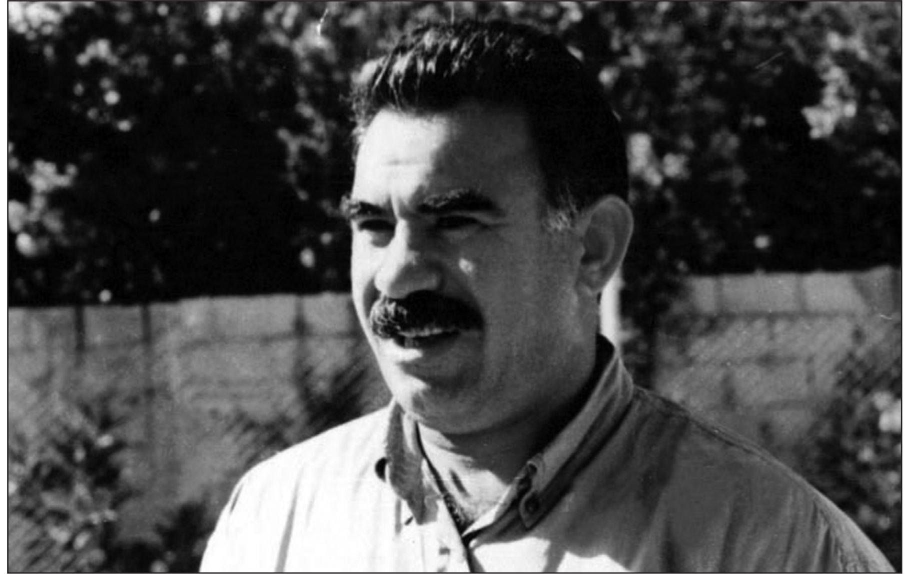
Peki, bu imha ve tasfiye planının hedefleri, yöntemleri nelerdir? Bir kere daha somut ifade edersek: Bu yeni, derinleştirilmiş ve özel savaşla sürdürülmeye çalışılan imha ve tasfiye operasyonunun, topyekûn savaş konseptinin daha derinleştirilmiş bir planlı aşaması olduğunu görmemiz, kabul etmemiz gerekiyor. Bütün hareketi ve halkı hedefliyor bu saldırılar. Önder Apo'ya yeni bir imha süreci dayatılmıştır. PKK'yi imha ve tasfiye etmek üzere çok yönlü bir saldırı var. Yönetimimiz üzerinde baskılar ve ajan faaliyetleri var. Her alanda geliştirilen operasyonlar, tutuklama girişimleri var. Hareketimizi daraltmak için ekonomik, siyasi, sosyal, psikolojik, diplomatik bütün alanlarda yoğun bir operasyon ve saldırı var. Halka dönük baskılar ortada. Çocuklar, kadınlar, gençler hem kurşunlanıyor, hem de tutuklanıp zindanlara dolduruluyor. Halk pasifize edilmek, baskıyla korkutulup sindirilmek isteniyor. DTP'ye dönük operasyonlar var. Zaten bir kısmını tutukladılar. Geri kalanlar üzerinde etkisizleştirme ve teslim alma amaçlı baskılar had safhaya çıkarılmış durumda. Kapatma davası bir demokles kılıcı gibi tepelerinde sallandırılıyor. Böylece DTP yok edilmek, tasfiye edilmek isteniliyor. Bütün bu saldırılarla hedeflenen, PKK'yi etkisiz, marjinal bir hareket durumuna düşürmek, buna karşı çeşitli hain-işbirlikçi çevreleri örgütleyerek AKP'nin yalancı açılım planının figüranı, piyonu olacak sözde siyasi akımlar yaratmaya çalışmaktır. Önder Apo bunu *"PKK'yi PKK'yle tasfiye etme", "Öcalan'ı Öcalan ismiyle tasfiye etme"* çabası olarak ifade etti. Böyle birçok işbirlikçi, yine hain çevreyle yoğun ilişkilerin olduğu, onlara dayalı bir ajan-işbirlikçi siyasetin örgütlenmeye çalışıldığı söyleniyor. Bu ne kadar gerçekleşir, ne kadar gerçekleşmez o ayrı bir mesele. Elbette onun başarı durumunu yaşanan mücadelenin sonuçları belirleyecek, ama AKP'nin planı budur ve bunları gerçekleştirmek için uyguladığı yöntemler de ortadadır.

Öte yandan, Önder Apo'ya yönelik imha amaçlı baskı ve saldırıları herkes görüyor. Önder Apo gerçekten de tarihte eşi benzeri bulunmayan bir işkence ve baskı sistemi altında on bir yıldır tutuluyor. Bu sistem dayanılması çok kolay olmayan bir sistemdir. Şimdi bu sistem daha da ağırlaştırılarak imha gerçekleştirilmek, yani uluslararası komplo bu biçimde başarıya götürülmek isteniliyor. Biliniyor, 9 Ekim '98'de uluslararası komplo planlı bir biçimde devreye konurken, Önder Apo'yu imha yöntemi olarak kimvurduya getirme yöntemi seçilmişti. 9 Ekim'de dayatılan imha süreci böyleydi. Bu biçimde kim vurduya getirilerek ya da imha edilerek gerçekleştirilmek istenen imha süreci boşa çıkartılınca, bu sefer ideolojik-siyasi imha öne çıkartıldı. Yani komplocu güçler 9 Ekim '98'den 15 Şubat '99'a kadar komplocu yöntemlerle Önder Apo'nun imhasını gerçekleştirmek istediler. Başarılı olamayınca, bu sefer 15 Şubat komplosu temelinde idam yöntemiyle imha etmek istediler. O da başarılı olmayınca, bu kez ideolojik-siyasi imhayla Önderlik gerçeğini yok etmeyi, yenilgiye uğratmayı, imha etmeyi öngördüler. Bunu bir dönem Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümeti yürüttü. Bu hükümet başarısız kalınca, işte o zaman bu AKP hükümeti gündeme geldi. Fakat AKP hükümeti de başarısız kalınca, komplocu güçler 2005 Ağustos'undan itibaren topyekûn savaş konseptini yeniden gündeme koydular. Önder Apo üzerindeki baskıyı, tecridi, işkenceyi arttırdılar. Kronik zehirlenme diye ifade edilen zamana yayılmış bir imha sürecini Önder Apo'ya dayatmak istediler. Bu saldırı boşa çıkartılınca, 2008 yılında bu kez psikolojik baskıyı, saç kazıtma ve fiziki saldırı gibi uygulamalarla imha tehdidini arttırdılar. Tüm bunlar da boşa çıkartılınca, şimdi Önder Apo'nun "ölüm çukuru" diye

tanımladığı ve son olarak oluşturulan hücrede Önder Apo'yu, havasızlıktan dolayı ölümü getirecek yeni bir imha süreci altına almaya çalışıyorlar. 2005 Ağustos'undan bu yana topyekûn savaş konsepti temelinde Önder Apo'ya dayatılmaya çalışılan 'sürece yayılmış fiziki imha' operasyonunu şimdi bu yöntemlerle yürütmek, sonuca götürmek istiyorlar. Önderliğe dayatılan imha ve tasfiye planı bu çerçevededir.

PKK'yi içten bölüp parçalamayı ve tasfiye etmeyi hedeflediler

Diğer yandan PKK'ye dönük olarak da, sahte bir siyasi hareket örgütleyerek PKK'yi daraltıp marjinal kılarak, özelliklede PKK'den kaçmış olan hain çevreleri örgütleyip PKK'nin karşısına çıkartarak, PKK'nin imha ve tasfiyesini gerçekleştirmek istiyorlar. Bu yönlü 1988'den bu yana yürüttükleri bir çaba vardı zaten. PKK'den kaçan birçok çevreyi böyle kullanmak istediler. 1980'lerde Avukat Hüseyin Yıldırım ile Fatma'nın geliştirmeye çalıştığı PKK-Devrimci Birlik akımı vardı. Bu, Avrupa emperyalizmine dayalı PKK'yi imha ve tasfiye operasyonunun bir parçası durumundaydı. O başarılı olmayınca, ardından Mehmet Şener'in PKK-Vejin çabaları gündeme geldi. Bu da Türk özel savaş sisteminin cezaevlerinden örgütleyip geliştirdiği bir tasfiye operasyonuydu. O da başarısız kılınınca, 1990'lı yılların ortalarında Şemdin Sakık'ın başını çektiği işbirlikçi çete eğilimi gerillaya dayatılmaya çalışıldı. Önder Apo bunu, doğrudan ya da dolaylı olarak Genelkurmay tarafından yönlendirilen bir eğilim olarak ifade etti. Bu bir kontrgerilla eğilimiydi ve gerillayı yozlaştırmayı, Önderliği etkisizleştirerek hareketi ele geçirmeyi hedefliyordu. İşte bu eğilimin başarısız kılınması uluslararası komployu devreye koydurdu. Bütün bu provokatif-tasfiyeci saldırılar başarısız kılınınca, bu kez doğrudan Önder Apo'yu imha etmeyi hedefleyen uluslararası komplo saldırısı gündeme getirildi. Uluslararası komplonun imha saldırıları başarısız kılınınca, bu kez ideolojik ve siyasi imha yeni bir provokatif-tasfiyeci eğilimle dayatılmak istendi. Önder Apo'nun fiziki imhayı boşa çıkardığı, Önderlik-halk bütünlüğünün buna izin vermediği görülünce, yine ideolojik-siyasi imhanın Ecevit hükümetinin eliyle yürütülmesine karşı İmralı direnişi temelinde yürütülen çabalar o saldırıları boşa çıkartınca, bu kez ABD ve AKP işbirliği temelinde, ABD'nin Irak saldırısının yarattığı zemine dayalı olarak, PKK'yi içten bölüp parçalamayı ve tasfiye etmeyi hedefleyen provokatif-tasfiyeci eğilimi geliştirip dayatmak istediler. Botan-Ferhat çetesinin dayattığı eğilim buydu. Tamamen bu güçler tarafından örgütlendiriliyordu, yürütülüyordu. Şimdi onlar da boşa çıkartılınca, AKP'nin bu temelde yürütmeye çalıştığı çürütme politikası başarısız kılınınca, yine 2005 güzünden itibaren devreye koydukları topyekûn savaş konseptinin 2006-2008 dönemindeki uygulamaları başarısız kılınınca, bu sefer yeniden bu işbirlikçi-hain çevrelerle bir provokatif-tasfiyeci saldırı dayatılmak isteniyor. Önderlik imha edilerek, onun yerine sahte önderlikler çıkartılmak isteniyor. Önder Apo bunu, Öcalan'ı Öcalan ismiyle tasfiye etme olarak tanımladı. Ferhat kişiliğini çok alçakça bir biçimde bu temelde Önderliğe karşı kullanmak istiyorlar. Diğer yandan, PKK kuşatılıp marjinal kılınarak, onun yerine hain çevrelerden oluşan sahte bir parti inşa etmek istiyorlar. İzledikleri yöntem bu, çabaları buna dönüktür. Bunun için ajan-işbirlikçi çevrelerle görüşüyorlar, onları hazırlıyorlar. Bu doğrultuda KDP ve YNK'nin kendilerine destek vermesini istiyorlar. Yine çeşitli hilelerle Hareketimizi yanlış politikalara sürüklemek, dolayısıyla etkisizleştirmek istiyorlar. Filistin Kurtuluş Örgütüne dayatılan sahte çözüm projesi gibi bir projeyle, aslında PKK'yi zayıflatıp marjinal duruma düşürmenin önünü açmaya çalışıyorlar. Dayatılan yöntemler bunlardır. PKK'ye dönük tasfiye saldırıları şimdi bu yöntemlerle sürdürülmeye çalışılıyor. Ajan, provokatif-tasfiyeci iç saldırılar yeniden bu temelde birleştirilerek içten ve dıştan PKK'ye dayatılmak isteniyor.

DTP'ye dönük saldırıların yöntemleri ortada. Bir kısmını tutukladılar. Geri kalanların üzerinde baskıyı arttırarak, korkutarak ya etkisiz duruma düşürmek, ya da teslim almak istiyorlar. Teslim alırlarsa kullanacaklar. Etkisiz duruma düşürürlerse, o zaman onlara karşı da bu işbirlikçi çevrelerden, reformist milliyetçi akımlardan oluşan hainlerle de bunları birleştiren yeni bir siyasi akım örgütleyip geliştirmeye çalışacaklar. DTP'nin etkisizleşmesiyle oluşan siyasi boşluğu da öyle dolduracaklar. DTP'ye dayatılmaya çalışılan tasfiye

planının yöntemleri de bunlar oluyor. DTP üzerinde 14 Nisan'dan bu yana başlatılan tutuklama operasyonuyla bu tasfiye süreci sürdürülüyor.

Halk pasifize edilmeye sindirilmeye çalışılıyor

Halka dönük saldırılar ortada. Baskılar, tutuklamalar, işkenceler, ağır cezalar verme had safhada. Halk gerçekten de pasifize edilmeye, sindirilmeye çalışılıyor. Kendine dönük gelişen güveni, başarıya dair umudu, inancı kırılmak, örgütlülüğü dağıtılmak, cesareti ve fedakârlığı yok edilmek isteniyor. Bu doğrultuda gençliğe, kadın hareketine, bir bütün olarak halka dönük çok bilinçli ve planlı bir sindirme hareketi sürdürülüyor. Yer yer katliamlar uygulanıyor. Tutuklamalar, göçertmeler, kaçırtmalar, sürgün yöntemleri uygulanıyor. TV kanalları, medya yaygınca kullanılarak psikolojik savaş çok ileri düzeyde geliştiriliyor. Öyle ki, toplumun demokrasiye, özgürlüğe, bu temelde oluşacak geleceğe dair umudu, inancı, kendine güveni tümden yok edilmek isteniyor. Bu yöntemlerle de toplum pasifize edilmeye çalışılıyor. Bu yeni imha ve tasfiye planının halk üzerindeki uygulanışı böyledir. Demek ki bu yeni imha ve tasfiye planının hem Önderlik gerçeğine, hem PKK'ye, hem DTP'ye, hem halka dönük planlanmış somut yöntemleri var. Bu saldırı oldukça kapsamlı, çok örgütlü ve planlı bir biçimde yürütülen bir saldırıdır.

Gerillaya dönük yüzü de biliniyor. İlker Başbuğ yönetimindeki Genelkurmay Başkanlığının gerillaya dönük stratejisi iki ayaktan oluşuyordu. Bir, dağa çıkışları engellemek; iki, dağa çıkmış olanları ise kaçırtmak. Dağa çıkışları engellemek için her türlü çabayı harcıyorlar. Bin bir türlü polis ve ajan faaliyetini sürdürüyorlar. Gençlerin dağa çıkışlarını engellemek için, onları aldatmaktan, kandırmaktan, yanıltmaktan tutalım da istihbarat faaliyetleriyle gerçek niyetlerini anlayıp tutuklamaya kadar her yönteme başvuruyorlar. Diğer yandan dağa çıkmış olanları kaçırtmak için de yine çok değişik yöntemlerle çok yönlü çaba içerisindedirler. Bu konuda aileleri, legal demokratik çevreleri, Güney Kürdistan yönetimini kullanmaya çalışıyorlar. Bir yandan yoğun propaganda ajitasyon faaliyeti yürütüyorlar, bir yandan da en gelişmiş teknik araçlara dayalı askeri operasyonlar sürdürüyorlar. Operasyonlarla, tekniğe dayalı saldırılarla gerillayı vurup ezmeyi, darbelemeyi hedefledikleri kadar, korkutup kaçırtmayı da hedefliyorlar. Buna ek olarak bir de, ifade ettiğimiz kaçırtıcı yöntemlerle içimize kadar el atmaya çalışarak, daralmış, ürküntü içine girmiş olanları çeşitli biçimlerle etkileyip, örgütleyip kaçırtmayı, böylece dağdaki gerillayı daraltıp küçültmeyi, marjinalleştirmeyi hedefleyen bir planı uygulamaya çalışıyorlar. Gerillaya dönük plan da budur. Bu planı İlker Başbuğ "terörü birlikte yaşanılabilir sınıra çekmek" olarak tanımladı. Tayyip Erdoğan 13 Kasım'da mecliste yaptığı konuşmada bunu "minimalize etme", yani marjinal sınıra çekme olarak tanımlıyordu. Dolayısıyla izlenen bu politika ortaktır; yürütülen imha ve tasfiye planı bir devlet planıdır. Sözde açılım projesi bu palanın hile ve oyuna dayalı parçasıydı. Dolayısıyla açılım adı altında yapılanların hepsi de bir devlet planıdır. AKP'yle bir ilişkisi yok. AKP sadece bu işin figüranıdır. AKP bu planda sadece kullanılıyor. Bunlar AKP eliyle yaptırılıyor, ama arkasında Türk Genelkurmayı ve ABD var.

İçte bu yöntemlerle Kürt Özgürlük Hareketi'ne imha ve tasfiye operasyonu geliştirilmeye çalışılırken, dışta da buna paralel olarak bir diplomatik çaba yürütülüyor. Türkiye'nin 2009 yılı içerisinde geliştirmeye çalıştığı, sözde açılım projesinin bir parçası olarak sunulmaya çalışılan diplomatik faaliyetlerin hepsi aslında bu imha ve tasfiye planına bağlı çabalardır. O dış politikanın, diplomasinin bağlı olduğu, dayandığı yer tamamen bu iç politika, PKK'yi imha ve tasfiye politikasıdır. İşte 7 Aralık günü Erdoğan ile ABD Başkanı Obama görüştüler. Şimdi herkes biraz da bu görüşmeyi tartışıyor. Aslında Tayyip Erdoğan ABD'ye çağrıldı. Peki, nasıl bir durumda ve nasıl bir zamanda çağrıldı? Barış gruplarının Türkiye'ye gitmesiyle, artık açılım söylemi adı altında sürdürülen imha ve tasfiye planının iç yüzü açığa çıkıp AKP'nin maskesi düşünce, oyun ve hile bozulunca ABD Başkanı Obama Erdoğan'ı ABD'ye çağırdı. Aslında Obama Türkiye yönetiminin zor ve zayıf bir duruma düştüğünü görünce, böyle bir görüşmeyle Türkiye yönetimine yeni bir anlaşma dayatmak, ondan yeni tavizler koparmak üzere Erdoğan'ı ABD'ye çağırdı. Obama Türkiye'yi zayıf durumda görüp ondan bir şeyler almak isterken, Türkiye yönetimi de aslında kolay kolay yürütülemeyecek bu hileli yöntemi dört-beş ay da olsa yürütmüş olmanın yarattığı güçle gitmek istiyordu. Buna göre bir ittifak yapmak çabasındaydılar. Fakat bu oyunu Kürt gençliğinin, halkının sokaklarda geliştirdiği direniş önemli ölçüde bozdu. Bu görüşme tümüyle böyle bir halk direnişinin etkisi altında gerçekleşti. Yine Tokat'ta Türk askerine karşı geliştirilen saldırı da bozdu. Tokat'ta yapılan eylem, demokratik güçleri, Kürt halkını tasfiye etmeyi umut eden özel savaş yönetimine ve küresel emperyalist çevrelerin suratına şiddetle indirilmiş bir tokat gibi oldu. Bu görüşme öyle bir gelişmenin etkisi altında gerçekleşti.

Yeni bir çatışma sürecine girilmiştir

Bazı çevreler bütün bunları bir provokasyon olarak değerlendirmeye çalışıyorlar. Türkiye'yi ABD'ye daha fazla muhtaç kılmanın çabalarının bir parçası olarak görüyorlar. Hatta ABD'nin Türkiye yönetimini, Türk askerini Ortadoğu'da, Afganistan'da kullanmak için daha fazla mecbur bırakmasının bir yöntemi olarak ifade ediyorlar. Herkes kendi penceresinden bakıyor, kendine göre anlam vermeye çalışıyor. Ama derler ya Perşembe'nin gelişi Çarşamba'dan belli olurmuş. ABD-Türkiye görüşmelerinin neler olacağı, aslında onun öngünündeki olaylardan belliydi. Öyle gizli-kapaklı bir durum söz konusu değildir. AKP

hükümeti, amacının PKK'yi imha ve tasfiye etmek olduğunu, bu temelde bütün devlet güçlerine saldırı emrini verdiğini açıkça söylüyordu. Zaten meclisten yeni bir sınır ötesi operasyon teskeresi de çıkarmışlardı. Böylece yeni bir saldırı ve çatışma süreci başlatmışlardı. İmralı'da Önder Apo'ya, dağda gerillaya, sokakta halka dönük geliştirilen bu saldırılara karşı da Kürt gençliğinin, Kürt halkının, özgürlük güçlerinin direnme mücadelesi gelişmişti. Dolayısıyla da yeni bir çatışma süreci gündeme gelmişti. Böyle bir durumda ABD görüşmelerinin merkezine PKK sorununun oturacağı açıktı; nitekim öyle de oldu. Görüşmeye dair bazı bilgiler basına yansıyor, fakat bu görüşmenin iç yüzünü tam bilemiyoruz. Ama ABD'nin hem İran, hem de Afganistan'a dönük politikalarında Türkiye'den önemli taleplerinin olacağı söyleniyordu. Görüşmenin de bu temelde geçtiği anlaşılıyor. Erdoğan-Obama görüşmesine dair basına yansıyan bilgiler, görüşmenin aslında PKK'yle İran-Afganistan pazarlığı temelinde geçtiğini gösteriyor. ABD yönetimi, Türkiye'nin Afganistan'a daha fazla asker göndermesini, buradaki savaşa katılmasını istiyor. Türkiye'nin savaşa katılmayı kabul etmediği yönünde bilgiler olsa da, Türkiye son bir ay içerisinde Afganistan'daki asker sayısını iki katına çıkardı ve şimdi de daha fazla asker göndermeye hazır olduklarını da belirtiyorlar. Türkiye hem daha çok asker göndererek ve hem de Afganlı çevrelerle iyi ilişkiler içinde olma durumunu kullanarak ABD'nin taleplerini, yani Türk askerinin savaşa katılması istemini geri çevirmeye çalışıyor. Eğer Türk askeri Afganistan'da savaşa girmezse, o zaman Afganistan'da Türk askerinin savaşması konusunda ABD ile Türkiye arasında bir birlik olmadığı anlaşılacaktır. Diğer yandan, basındaki tartışmalar ve ABD başkanının açıklamaları gösterdi ki, en az Afganistan kadar İran konusu da tartışma gündemine gelmiş bulunuyor. ABD, Afganistan kadar İran'a karşı mücadeleyi de Türkiye'nin gündemine getiriyor. Türkiye'nin bu konuda da ABD ile tam ittifak halinde olamadığı görülüyor. Çünkü Türkiye PKK'ye karşı mücadelede hem ABD'den, hem de İran'dan destek almaya muhtaç. ABD'yle pazarlığı PKK'ye karşı mücadele temelinde yürütüyor. Aynı politikayı İran'a karşı da yürütmek durumunda. ABD ise, İran karşısında kendi izlediği politikaya Türkiye'nin tamamen katılmasını, buna destek vermesini istiyor. Bu konuda da tam bir anlaşma olmadığı görülüyor. Obama-Erdoğan görüşmesinde, PKK'nin ortak düşman olduğu, sorunların şiddetle çözülemeyeceği ve her yerde teröre karşı ortak mücadeleden yana olma hususlarında bir ortaklaşmanın yaşandığı belirtiliyor. Türk Başbakan'ı, ABD teröre karşı yeni bazı destek ve imkânlar verecek açıklamasında bulunuyor. Ama ne tür destek verecekleri konusunda bir netlik yok.

ABD-Türkiye görüşmeleri önemli

Elbette biz bu durumu ciddiye almalıyız. ABD-Türkiye görüşmeleri önemli olmuştur. ABD, Türkiye'yi İran ve Afganistan'da kullanabilmek için, Türkiye'nin PKK'ye karşı yürüttüğü politikayı kabul eder hale geldi. Bu bakımdan ciddiye almalıyız. 29 Mart seçiminden sonra ABD ile Türkiye politikaları biraz ayrışmıştı. ABD bu açılım politikasının arkasındaki mimardı aslında. Obama Türkiye'ye geldiğinde, şiddetle PKK'nin yok edilemeyeceği, bazı siyasi açılımların geliştirilmesi gerektiği yönünde taleplerde bulunmuş, görüşler ifade etmişti. Geçen sürede de ABD ile Türkiye politikaları bu noktada biraz çelişki arz etti. AKP hükümeti açılım söylemiyle bu çelişkiyi giderip Türk-ABD politikalarını uyumlu hale getirmeye çalışsa da, bu çok derinlik kazanmamış ve uzun vadeli hale gelmemişti. ABD gördü ki, Türkiye PKK'ye karşı şiddet dışında politikalar geliştiremiyor; dolayısıyla da ABD taleplerini kabul etmiyor. Bu noktada ABD'nin, bir süre de olsa, 29 Mart seçimlerinden sonraki politikasında değişiklik yaptığı düşünülebilir. Obama yönetiminin, PKK'ye karşı Türk devletinin yürüteceği saldırıya kısmi destek verme karşılığında, Türkiye'nin gücünü İran ve Afganistan'da, Ortadoğu'nun diğer alanlarında kullanma istemi var. 2009 pratiği gösterdi ki, ABD'nin Türk ordusunu ve Türkiye'nin siyasetini İran'da, Afganistan'da başka bir yaklaşımla kullanması mümkün değil. Ancak PKK'ye karşı savaşı kabul ederek, ona destek vererek Türkiye'yi Afganistan ve İran'da kullanabilir. Aralarındaki uzlaşma bu temelde gelişiyor. Bu bakımdan bu görüşmeyi önemsemek lazım. Fakat öyle Başbakan Erdoğan'ın söylediği gibi, çok yeni şeylerin olacağını da sanmıyoruz. Yeni olacak şey ne olabilir ki? ABD zaten askeri olarak verebileceği desteğin hepsini 2007-2008 döneminde Türkiye'ye verdi. Hatta

PKK'ye karşı savaşı birlikte yürüttüler. Siyasi-ekonomik olarak da destek verdi. Ortak bir plan çerçevesinde üzerimize geldiler. İran da bu saldırı planına pürüzsüz katıldı. KDP ve YNK üzerinde baskıyı uygulayabilecekleri kadar uyguladılar.

Güney Kürdistan yönetimiyle Türkiye yönetimi arasında da ciddi çelişkiler var

Aslında Erdoğan tarafından kastedilen yeni desteğin, KDP-YNK üzerinde ABD'nin biraz daha baskı uygulaması olarak algılamak daha isabetli olabilir. Herhalde ABD, PKK'ye karşı mücadelede Türkiye'yle daha fazla ittifak yapmaları hususunda Güney Kürdistan yönetimi üzerinde biraz daha baskı yapacak. Bu konuda Güney Kürdistan yönetimi tutumunu açıkladı. PKK'ye karşı savaş yapamayacaklarını, sorunların siyasetle çözüleceğini, Kürt sorununun Türkiye'nin iç sorunu olduğunu söylüyorlar. Çünkü onların da kendi iç sorunları, Irak yönetimiyle çelişkileri var. Türkiye yönetimi hem ekonomik olarak, hem de Kerkük üzerinden Güney Kürdistan yönetimini ciddi biçimde sıkıştırıyor, daraltıyor. Bu anlamda Güney Kürdistan yönetimiyle Türkiye yönetiminin politikaları arasında da ciddi çelişkiler var. ABD Güney Kürdistan yönetimi üzerinde biraz daha baskı uygulayabilir, ama bunun karşısında Güney Kürdistan yönetiminin Türk hükümetine şimdiye kadar verdiğinden daha öte bir destek vermesi zordur. Çok fazla bir destek vereceğini sanmamak gerekir. Aslında Türkiye Başbakan'ı Türkiye kamuoyunu biraz rahatlatmak için, görüşmede ilerleme olmuş, PKK'ye karşı mücadelede yeni imkânlar elde etmiş görüntüsü vermeye çalışıyor. Bununla Türkiye toplumunu rahatlatmak ve toplum nezdinde desteğini arttırmak istiyor. Öyle de olsa biz yine de bu sözleri ciddiye almalı, dikkatle değerlendirmeliyiz. Fakat öyle geçmişi çok aşacak bir ittifakın olacağını da düşünmemek lazım. Zaten ellerindeki imkânları 2007-2008 sürecinde birlikte kullanabilecekleri kadar kullandılar. Biz onlara karşı direndik ve boşa çıkardık. 29 Mart yerel seçim sonuçları bunu netçe gösterdi. Şimdi de gelebilecek saldırılar karşısında Hareketimiz ve halkımız direnebilir, direniyor, direnme başarısını kesinlikle gösterecektir.

Türkiye Başbakan'ının mevcut durumda ABD'ye gidişinin bazı özellikleri var. Aslında AKP hükümeti PKK'ye karşı savaşı ABD'ye ihale etmeye, bir diğer deyişle ABD'ye teslim olmaya gitti. Yarım saat planlanan görüşme iki saatten fazla sürdü diyorlar. Şimdi iki devlet arasında böyle planlı görüşme uzamaz. Demek ki çözümsüzlüğe düştüler, çözüm bulamadılar, bundan dolayı da görüşmeyi belirlenen sürede bitiremediler. Peki, aralarındaki çözümsüzlük nereden kaynaklanıyor? Elbette ki AKP hükümetinin tutumundan kaynaklanıyor. AKP hükümeti, ben bu işi yapamıyorum, siz nasıl yapacaksanız yapın, bu sorun sizedir diyerek Kürt sorununu, PKK'ye karşı mücadeleyi ABD'nin üzerine atmaya çalışıyor. Türkiye'de kendisine aydınım, yazarım diyen, ağzı laf yapan herkes böyle açıkça söylüyor zaten. Dolayısıyla Türkiye yönetiminin Kürtlere karşı yürüttüğü mücadelede geldiği çıkmazın düzeyi budur. Herhangi başka bir durum kesinlikle yok. Diğer yandan, AKP hükümeti Kürtlere karşı herkesle birlik olmaya çalışıyor. Türkiye'de, Kürdistan'da, "Kürt sorununu çözeceğim, biz de Kürt siyaseti yürütüyoruz, Kürdistan'da birinci partiyiz" diyor, ama gerçekte yaptığı ise Kürtlere karşı herkesle ittifak yapmaktır. Peki, ahmak mı Kürt insanı, Kürt toplumu? Görmüyor mu bu gerçeği? Hani kardeşlik vardı? Hani çözüm olacaktı? Hani bu sorunu kendi gücümüzle çözecektik? Abdullah Gül, "kimsenin eli buna karışmasın, bunu biz bize çözelim" diyordu. Oysaki biz bize çözelim söylemi adı altında Kürtlere karşı dünyada herkesle ittifak yapıyorlar. Türkiye'nin bütün imkânlarını pazarlıyorlar. Bu 2009 yılı içerisinde, 29 Mart yerel seçiminden sonra, Ahmet Davutoğlu'nun dışişleri bakanı yapılması temelinde geliştirilen dış politikanın tamamı budur. Aslında o dış politikanın iki boyutu var: ***Bir,*** ABD'nin İran kuşatmasına hizmet etmek, böylece ABD karşısında siyasi pazarlık gücü kazanmak; ***iki,*** PKK'yi, yani Kürtleri diplomatik-siyasi kuşatma altına almak. Bu politika ABD tarafından geliştirilip Türkiye'ye dayatılan politikadır. Bu politika Türkiye'nin PKK'ye karşı yürüttüğü özel savaşla da uygun düştüğü için, AKP hükümeti bu geçtiğimiz yaz ayları boyunca bunu yaygınca geliştirmeye çalıştı. "Sıfır sorun" adı altında herkesle diplomatik ilişki kurulacağı ve iyi komşuluk siyaseti yürütüleceği söylendi ve buna göre de çaba harcanıyor. Türkiye, iki yüz yıllık milliyetçilik altında ortaya çıkan sorunlarını bu temelde çözmeye çalışıyor. Güya Ermenilerle, Yunanlılarla, Araplarla, Farslarla sorunlarını çözecekler. Bu temelde de bütün bunları içeren bir diplomasi hareketi geliştirmeye çalıştılar. Ermenistan'la şimdiye kadar kurmadıkları ilişki içerisine girdiler. Kıbrıs sorununda Rumlarla şimdiye kadar yürütmedikleri bir diplomatik siyaset içerisindeler. Dahası, seksen yıldır düşman konumunda oldukları Araplarla tarihi dostluk sürecine yeniden dönmeye çalışıyor. Türkiye-Suriye, Türkiye-Irak ilişkileri temelinde diğer Arap ülkeleriyle; Ürdün, Libya, Suudi Arabistan ve Mısır'la ilişkiler ileri düzeyde geliştirilmeye çalışılıyor. Aynı biçimde İran'la da böylesi bir ilişki geliştirilme çabası içindeler.

29 Mart seçimlerinden sonra AKP'nin politikaları başarısız

Bu diplomasi faaliyetleri nedir ve nasıl anlamak gerekir? Buna bakarak bazı çevreler, Türkiye'nin siyasetinde köklü değişikliğin olduğu, siyasi stratejisini değiştirmeye yöneldiği değerlendirmesini de yaptılar. Gerçekten de bir stratejik değişiklik midir? Bu dış siyaset neyi amaçlıyor? Aslında bu yönelimler, demokratik Türkiye'nin ulaşması gereken dış ilişki siyasetini ifade ediyor. Bu siyaset, PKK'nin öne sürdüğü, Önder Apo'nun kapsamlı değerlendirmelerle ortaya koyduğu siyasetin kendisidir. AKP, bu politi-

kanın Türkiye toplumunda ve demokratik çevrelerde bir beklenti oluşturduğunu görerek, işte bakın ben bunları yapıyorum diyerek, Türkiye toplumunda, demokratik çevrelerde oluşan bu siyasi beklentiyi karşılıyormuş gibi gösterip, aslında o politikayı boşa çıkartmaya çalışıyor. Bu nettir. Önder Apo da sıkça ifade etti, *"bizim geliştirdiğimiz projeleri bizden çalıp uygulamaya, onun başarısını kendileri almaya çalıyorlar, ama başaramazlar"* dedi. Çünkü aslı dururken taklidi başarılı olamaz. PKK'nin siyasetini, yani mevcut Türkiye stratejisine karşıt olan PKK stratejisini siyaset çerçevesinde boşa çıkartmaya, onu elinden almaya, çalmaya çalışıyor. Madem PKK bununla başarılı olacak, o zaman onu ben alırım, PKK'ye hiçbir şey bırakmam diyor. Bir yönüyle böyle bir siyaset izlemeleri bu nedenledir. Zaten bunun için Ahmet Davutoğlu'nu, milletvekili bile olmadan, getirip dışişleri bakanı yaptılar. Ahmet Davutoğlu, 29 Mart seçimleri ardından tıkanmış, siyaseten yenilgiye uğramış AKP hükümetine kurtarıcı bakan olarak geldi. Ve kurtuluş da bu diplomaside görülüyor.

Türk devletinin yürüttüğü diplomasinin üç ayağı var

Bu diplomasinin üç hedefi var. *Birincisi,* PKK'nin siyasi stratejisini boşa çıkarmak, etkisizleştirmek, onu çalıp uygulamaya koymak, oradan doğan başarıyı elde etmek, PKK'yi siyasetsiz hale düşürmek, kendini de alternatifsiz kılmak. *İkincisi*, ABD'nin Ortadoğu politikalarıyla uyumlu olmak, İran kuşatmasına katılmak. *Üçüncüsü* ise, PKK'yi ve Kürtleri kuşatmaktır. Tamamen bu amaçla geliştirilmiş bir diplomatik faaliyet var. Aslında bu bir stratejik değişim değildir. Bir yeni diplomasi falan da değil; bu tamamen 29 Mart yerel seçimlerinin ortaya çıkardığı yenilgi ardından, inkâr ve imha siyasetini yürütebilmek, Kürtler üzerindeki soykırımı sürdürebilmek için geliştirilmeye çalışılan bir diplomasi çabası oluyor. Başka herhangi bir yanı kesinlikle yoktur. Esas olarak Türkiye'nin Irak-Orta Asya ve Ermenistan politikalarının hepsi ABD'nin İran'ı kuşatma politikasının bir parçasıdır. Dikkat edilirse, Ermenistan-Azerbaycan birliğini kurarak İran'ı kuzeyden kuşatmaya çalışıyorlar. Zaten Türkmenistan'la, Kazakistan'la ilişki içindeler. Dolayısıyla ABD'nin İran kuşatmasının kuzey ayağına hizmet etmek istiyorlar. Türkiye-Irak ittifakını geliştirerek İran'ı Batı'dan kuşatmaya çalışıyorlar. Afganistan-Pakistan'da da savaşı yoğunlaştırarak güneyden ve doğudan İran kuşatılmaya çalışılıyor. Türkiye böyle bir politika doğrultusunda bu diplomasiyi geliştiriyor ve bunun karşılığını ABD'den almak istiyor.

Diğer yandan, Yunanistan'la, Suriye'yle, Güney Kürdistan yönetimiyle geliştirmeye çalıştığı politikaların da tamamen Kürt karşıtı politikalar olduğu ortadadır. Şimdiye kadar bütün komşularıyla düşmandılar. Türkiye'yi üç tarafı denizlerle, dört tarafı düşmanla çevrili bir ülke diye tanımlıyorlardı. Şimdi AKP hükümetinin iddiası, bu düşmanlık tanımını değiştirmeye dönüktür. Biz bunu değiştiriyoruz, dört tarafı düşmanla çevrili değil de, dostla çevrili bir Türkiye yaratmak istiyoruz diyorlar. Güya böylece Türkiye'yi düşmanlıktan dostluğa taşımak istediklerini söylüyorlar. Fakat gerçek öyle değildir. Bu söylemin arkasında Kürtleri dört tarafından kuşatma çabası vardır. Ermenistan'la, Azerbaycan'la, Gürcistan'la, Rusya'yla, Yunanistan'la, Kıbrıs'la, Suriye'yle, Güney Kürdistan yönetimiyle, Irak'la, en son İran'la görüşüp ilişkiler geliştirerek, Kürtleri bütün komşuları nezdinde kuşatmaya alma çabası yürütülüyor. Bu diplomasinin temel bağlı olduğu politik çizgi kesinlikle budur ve bu da bir özel savaş politikasıdır. İnkâr ve imha siyasetinin diplomasi alanında sürdürülmesidir. Yeni imha ve tasfiye planının dış politika ayağını oluşturuyor. PKK'yi, Kürtleri kuşatma, daraltma ve ezmeyi ifade ediyor. Sen çevresini böyle kuşatırsan, ardından Avrupa Birliğinin, ABD'nin de desteğini alırsan, işte o zaman Kürtlere karşı her türlü saldırıyı yapabilirsin. Nitekim önce bu diplomasiyi yürüttüler. Avrupa Birliği'yle ilişkilerini zaten sürekli devam ettiriyorlar. 7 Aralık'ta ABD'yle de görüşerek, onların da desteğini alma temelinde PKK'ye karşı yeni bir imha ve tasfiye saldırısını yürütmeye hazır hale gelmiş oluyorlar. AKP'nin içte ve dışta yürüttüğü siyaset buydu. Bu son görüşmeyle birlikte artık bu plân doğrultusunda ulaşabilecekleri en son noktaya ulaştılar. Bu çerçevede de imha ve tasfiye planı doğrultusunda saldırılarını yürütüyorlar, daha fazla da yürütecekler.

Basını psikolojik savaşın bir aracı gibi kullanmaya çalışıyorlar

Bu kış ve bahar süreci Türkiye yönetiminin Önderliğimize, Hareketimize, halkımıza karşı imha ve tasfiye amaçlı plânlı saldırılarını en ileri düzeye çıkarttığı süreç olacaktır. Bunu böyle bilmek lazım. Bu saldırıların her boyutu; ekonomik, sosyal, siyasi, diplomatik, askeri, psikolojik boyutu olacak. İşte şimdi televizyonlara, basına yeniden bir biçim vermeye çalışıyorlar. Erdoğan Amerika'dan, terör propagandasına alet olmayın diye basını uyarmış. Basını psikolojik savaşın bir aracı olarak istedikleri gibi kullanmaya çalışıyorlar, daha fazla da çalışacaklar. Yine askeri operasyonları daha çok arttırmaya çalışacaklar. Kuzey'de olduğu gibi, Güney'de de hava saldırıları, kara operasyonları biçiminde bu saldırıları sürdürebilirler. Türkiye İran'ı da böyle bir operasyonun, saldırının içine çekmeye çalışıyor. Dolayısıyla yeniden 2007-2008'deki özel savaş planına, kuşatma ve imha etme amaçlı saldırı operasyonu düzeyine ulaşmaya çalışıyor. Öte yandan DTP üzerinde baskılarını daha fazla arttıracaklar. Halk üzerindeki polis baskısı, tutuklama, kurşunlamalar artacak. Önderlik üzerindeki baskıyı sürdürüyorlar. Şimdi bu saldırı zirvededir. Biz hareket ve halk olarak, AKP eliyle planlanan imha ve tasfiye amaçlı yeni bir saldırı ile yüz yüzeyiz. Şu an bu saldırı tüm yönlerden sürüyor. İçinde bulunduğumuz sürecin

genel anlamı, tanımı budur. Bütün bu saldırılara karşı da her alanda direniş içerisinde olan bir halk ve mücadele gerçeğimiz var. Herkes bunu böyle bilmeli, içine girdiğimiz yeni dönemin bu karakterini görmelidir.

Bütün alanlarda Özgürlük Hareketimize karşı imha amaçlı yoğun bir saldırı söz konusudur. Özgürlük Hareketi olarak, Önderlik, hareket, gerilla ve halk düzeyinde buna karşı direnen bir gerçeği yaşıyoruz. Önder Apo'ya dönük saldırılar karşısında Önderlik, hareket ve halk direniyor. Biz de hareket ve halk olarak, Önder Apo'ya özgürlük hamlesini böyle bir direnişin ekseni, temel hedefi yaparak bu direniş mücadelesini bütün cephelerden sürdürüyoruz. Bunu İmralı direnişi olarak, gerilla ve halk direnişi olarak sürdürüyoruz. Gençlik, kadınlar, bütün emekçi ve yurtsever halk her türlü saldırılar karşısında direniyor. Önder Apo'ya dönük saldırı teşhir ve deşifre edildi. Halk bu çerçevede ayağa kalktı ve hızla kamuoyunun gündemine oturdu. Aslında AKP, açılım söylemiyle, sanki baskı dışında bir politika geliştiriyormuş gibi, birçok çevreyi aldatmıştı, ama şimdi bu oyunlar önemli ölçüde bozuluyor. Gerillaya karşı saldırılar karşısında bir direniş gelişiyor, gelişecektir. Buna gücümüz var, hazırlığımız var. Bu konuda başta demokratik çevreler olmak üzere Türkiye toplumunu da, yönetim çevrelerini de uyardık. Ortaya çıkacak sonuçlardan biz sorumlu değiliz. Hem izlediğimiz tek taraflı çatışmasızlık politikasıyla, hem de somut durumu açıkça ortaya koyan tutumumuzla, uyarılarımızla yapılabileceğin hepsini yaptık. Biz yol haritasının hazırlanması ve bunun ardından Barış gruplarının Türkiye'ye gönderilmesiyle birlikte, Önderlik, hareket ve halk olarak şunu bir kere daha kanıtladık: Kürt tarafı barışçıl ve siyasi çözümde istekli, samimi, tutarlıdır. Bizim bu kanıtlamamız AKP hükümetinin bir hile hükümeti olduğunu ortaya koydu. Dolayısıyla artık AKP'nin demokratikleşme, Kürt sorununun çözümü konusunda ciddi hiçbir yaklaşımının olmadığını, bütün yaptıklarının hile ve oyun olduğunu, imha ve tasfiyeyi gerçekleştirmek için yalan söylediğini açığa çıkardık.

Yürütülen diplomasi çalışmaları da Türkiye'yi kurtarmaya yetmeyecektir

Türkiye'nin diplomatik çabalarla belli bir şeyler yapmaya çalıştığını biliyoruz, fakat onların da Türkiye'yi kurtaramayacağı açıktır. Dikkat edelim, AKP'nin oyunlarını bozduk. Saldırılar karşısında Önderlik direniyor, halk direniyor, DTP direniyor, gerilla direniyor. Burada kesinlikle bir zayıflık yok. Bu konuda geçen süreçten daha fazla kendimizi hazırlamış, geçmişi kat kat aşacak bir demokratik direnişi her cepheden geliştirecek güce ulaşmış bulunuyoruz. Dolayısıyla Türkiye yönetiminin elinde kala kala diplomatik alan kalıyor. Diplomatik alanın da en önemli bir ayağı Güney Kürdistan ayağıdır. Umutlarını KDP ve YNK'ye bağlamışlar. Türk devleti kurtuluşunu KDP ve YNK'nin PKK'ye saldırmasında görüyor. Biz buna karşı baştan beri ulusal birlik politikası yürütüyoruz. 2005'ten bu yana Kürt ulusal konferansını toplamak için çalışma yürütüyoruz. Bu çabalarımız belli bir düzeye de geldi. Kürt kamuoyunda bir ulusal konferansın yapılması gerektiği bilinci yerleşti. Bütün ulusal siyasi güçlere bunu bir ihtiyaç olduğunu kabul ettirdik. Erken gerçekleştirilmesine dönük de talepler var. Bu doğrultuda başta Güney Kürdistan yönetimi olmak üzere Kürt siyasi çevrelerinin; biraz vicdanlı, birazcık gerçek yurtseverliği olan bütün çevrelerin duyarlı olacağını, AKP'nin geliştirmeye çalıştığı bu hileli soykırım siyasetine alet olmayacağını hesap ediyor, düşünüyor ve istiyoruz. Zaten bu çevreler şunu açıkça söylüyorlar: "Biz destek versek de PKK'yi yenilgiye uğratmak mümkün değil. Geçmişte bunu yaptık başaramadık" diyorlar. Doğrudur, başarmaları imkânsızdır. Fakat daha zor ve kapsamlı bir çatışmaya meydan vermemek için de, bu tür çevrelerin Türk soykırım siyasetine alet olmamaları, ulusal birlikten yana tavır takınmaları en doğrusudur. Biz de bu yönlü çabalarımızı sürdürüyoruz. Onların da bir ulusal siyasetleri, siyasi stratejileri var. KDP ve YNK de belli bir güç haline geldi ve görüyor ki, PKK yok olursa, ardından kendileri de yok olacaktır. Şu an gelinen noktada PKK'nin duruşu ve gerçeği, sadece kendisi için değil, kendisini destekleyen halk için değil, Kuzey'de, Doğu'da, Batı'da, Güney'de, yurtdışında bütün Kürtler için bir özgürlük ve savunma kuvveti olmasıdır. PKK'nin bu savunma gücü ortadan kalksa hiçbir siyasi güç ayakta kalamaz, en küçük bir değeri olmaz, ekonomik kazanç elde edemez, siyasi-askeri güç sahibi olamaz. Bütün bunlar PKK'nin savunma gücü sayesinde oluyor. PKK siyaseti ve mücadelesiyle gerçekleşiyor. Bunu en

az bizim kadar şimdi Güney Kürdistan yönetimi de biliyor, görüyor. O nedenle Türkiye'nin oyunlarına çok kolay alet olacağını düşünmemek lazım.

Çözümün eşiğindeyken yeni bir çatışmalı durum her şeyin yok olmasını gündeme getirebilir

Geriye bu diplomatik faaliyetler, yani Ermenilerle, Rumlarla, Araplarla, Farslarla yürütülen ilişkiler kalıyor. Unutmamalıyız ki, sıfır sorun ve dostluk politikası ancak demokratik siyasetin izleyeceği bir diplomasi gerçeği, dış ilişki siyaseti olabilir. Oysa AKP hükümeti gerçekten de bukalemundan da öteyedir. Öyle bir yavuz hırsız ki, ulus-devlet milliyetçiliğinin üzerine bu siyaseti cilalayarak yürütmek istiyor. Elbette bu mümkün değildir. Ermenilerle, Rumlarla, Araplarla, Farslarla dost olabilmesi, Ortadoğu'da barışa ve demokrasiye dayalı bir bölge birliğinin yaratılabilmesinin çekirdek gücü Türk-Kürt dostluğu ve kardeşliğidir, yani Kürt sorununun çözümüdür. Kürt sorunu çözülmeden, Kürtlerin desteği alınmadan ne Türkiye devleti komşularıyla dost olabilir, ne de birlik kurabilir. Sadece düşmanlık yapabilir ve Kürtlere karşı mücadelede çıkar ittifakı yapabilir. O çıkar ittifakının da bir demokratik birlik olmadığı kesindir. Bu bakımdan da bu siyasetin ilerleme şansı yoktur. Bir yama, bir örtü, cila gibidir. Demokratik birlik siyaseti ulus-devlet milliyetçiliğinin izleyeceği bir diplomasi siyaseti değildir; tam tersine, bir demokratik devletin, yönetimin izleyeceği siyasettir. Oysa Türkiye zihniyet ve strateji olarak böyle bir değişimi, demokratikleşmeyi gerçekleştirememiştir. O nedenle de bu çabalarının böyle kısmi taktik destek almaktan öteye Türkiye'ye vereceği fazla bir güç yoktur. Düşman olduğu süreçte bile kısmi taktik desteği şimdiye kadar bu devletlerden hep aldı. Kürtler karşısında Irak'tan da, Suriye'den de, İran'dan da, Yunanistan'dan da, Ermenistan'dan da destek alıyordu. Hiçte öyle destek alamayan bir konumda olmadı. Diğer yandan, PKK hareketi ve Kürt özgürlük direnişi dış güçlerin desteğiyle gelişen bir hareket değildir. Yine Türkiye'nin komşularıyla yaşadığı düşmanlığa dayanarak gelişen bir hareket de değildir. Tamamen kendi bilinciyle, özgücüyle, örgütlenmesiyle, bedel ödeyerek yürüttüğü mücadeleyle gelişen bir harekettir. O nedenle de bu çevrelerden alacağı destek belki Türkiye'nin gücünü biraz arttırabilir, çatışmayı daha şiddetli yürütmesine biraz imkân verebilir, ama PKK'yi ve Kürt Özgürlük Hareketi'ni önlemesi, darbelemesi, tasfiye etmesi mümkün değildir. Kaldı ki bu diplomatik girişim eğreti biçimde bir diplomatik girişimdir. Kürt halkı şimdiye kadarki direnişlerini yükselten, ilerleten belirli bir direniş mücadelesini geliştirmesi karşısında bu diplomatik girişimlerinin hepsinin sahte olduğu, aldatma olduğu, tamamen Kürtleri kuşatmaya dönük olduğu açığa çıkacaktır. Nitekim şimdiden önemli ölçüde açığa çıkmıştır. Kürt halkının geliştireceği kısmi bir direniş bu gerçeği daha çok açığa çıkartacak ve etkisiz kılacaktır. Dolayısıyla mevcut durumuyla Türkiye'nin diplomatik yönelimi bir güç ve imkân yaratamaya dönüktür. Bu da özel savaş kapsamında Kürtleri ve PKK'yi kuşatarak yeni imha ve tasfiye planını başarıya götürme amacına bağlıdır. Geçmişte özel savaş hükümetleri aynı biçimde diplomatik faaliyetler yürüttüler. Şimdi AKP'nin yürüttüğü de ondan farklı değildir. Dolayısıyla halkın demokratik direnişinin gelişmesi bu çabaları yerle bir edip boşa çıkartacaktır. Bizim bu yönlü gücümüz de daha fazladır.

Şimdi içine girilen yeni çatışma süreci ciddidir, riskleri de çoktur. Riskli olması şuradan ileri geliyor: 29 Mart yerel seçim sonuçlarıyla siyasi çözüm imkânı ortaya çıkmıştı. Bu çatışma süreci ise, bu imkânların heder olmasını ifade ediyor. Tam çözümün eşiğindeyken yeni bir çatışma durumu her şeyin yok olmasını gündeme getirebilir. Bu bakımdan riskli ve tehlikelidir. Fakat AKP'nin geliştirdiği bu yeni imha ve tasfiye planı Türk özel savaş saldırılarının en zayıflarından birisidir diyebiliriz. Biz hareket ve halk olarak, geçmişte bundan çok daha güçlü imha ve tasfiye planlarıyla yüz yüze geldik ve direnerek o planları başarısız kılmayı bildik. Şimdiki imha ve tasfiye planı daha zayıftır. Çünkü büyük ölçüde hileye dayanıyordu. Bu hile bozulup açığa çıkartıldığı için de bu plan zayıfladı, zayıf kaldı. Diğer yandan Türkiye toplumu artık eskisi gibi bu savaşı kaldıramıyor. Devlet birbirine girmiş. Ordu savaşma gücünden yoksun. Türkiye artık kendi gücüyle Kürtlere karşı savaş yürütecek durumda değildir. Bundan dolayı da savaşı dışarıya ihale etmeye çalışıyor. Dış güçler de bunu kabul etmiyorlar. Dolayısıyla Türkiye'nin tek dayanağı olarak KDP ve YNK kalmış. Onlar da bu ihaleyi reddederlerse, o zaman Türkiye'nin başka dayanağı kalmıyor.

Yaşanacak sert mücadelenin sonuçları yeni bir siyasi durumun içeriğini belirleyecek

Elbette Türkiye devletinin hiç gücü yok, tehlikeli bir durum yok denemez. Ama halkın, gerillanın direnişi karşısında mevcut özel savaş planının uzun ömürlü olması mümkün değil. Bu plan şimdiye kadarki saldırı planlarının en zayıfıdır diyebiliriz. Örneğin 2007-2008'de ABD-Türkiye-İran ittifakı temelinde oluşturulan imha ve tasfiye saldırısı şimdikine göre kat kat daha güçlüydü. Biz hem askeri cephede, hem ideolojik cephede, hem de siyasi cephede direnerek o kapsamlı planı bozup boşa çıkartmayı, başarısız kılmayı bildik. Şimdi bu yeni plan çok daha zayıf, kendi içinde çok daha tutarsız, birçok oyunla, numarayla, yalanla, dolanla oluşturulmuş bir plandır. Kimse artık bunun başarısına inanmıyor, güvenmiyor. Aslında AKP'nin kendisi de bu biçimde başarılı olacağına inanmıyor. Onun için de, Kürt halkının ve PKK'nin örgütlü bir biçimde geliştireceği bir direniş hamlesi bu saldırı planını rahatlıkla kırabilir. Öyle an-

laşılıyor ki, bu önümüzdeki süreç böyle bir mücadele süreci olacak. Onlar bizi oyuna getirip imha etmek için, zayıflatıp marjinal duruma düşürmek için saldırıyorlar. Biz de bu saldırıları kırmak için direneceğiz. Sonucu bu mücadele belirleyecek. Bu mücadele çok uzun ömürlü olmayabilir. Öyle çok fazla sürece yayılmayabilir. Yıllara kesinlikle yayılmaz. Çünkü siyasi ortam bunu kaldırmıyor. Bu süreç aylarla yaşanacak bir süreçtir. Büyük olasılıkla bu kış ve baharda yaşanacak çatışmalı sürecin ardından yeni bir siyasi durum ortaya çıkacak. Yaşanacak sert mücadelenin sonuçları yeni bir siyasi durumun içeriğini belirleyecek. Biz hata yapar, zayıf düşersek, tabi ki inkâr ve imha sistemi, soykırım rejimi gelişme sağlar. Bunun imkânları, koşulları hiç yok denemez. Bu konuda kendimizi aldatmamalıyız. Ama örgütlülüğümüzü korur, süreci iyi anlar, zamanında halk direnişini ve meşru savunma savaşımızı etkili bir biçimde hayata geçirirsek, çok fazla zamana yayılmadan, AKP'nin bu yalana ve hileye dayalı tasfiye planını yenilgiye uğratarak gerçek bir demokratik açılım ve Kürt sorununa demokratik çözüm sürecinin önünü açan siyasi gelişmeye ulaşabiliriz. 2010 yılının ortalarında büyük olasılıkla böyle bir süreç gündeme gelebilir. Şimdi hedefimiz bu süreci daha da kısaltmaktır. Başarıyı daha büyütmek, dolayısıyla inkâr ve imha sisteminin imha ve tasfiye yönündeki umut ve amaçlarını erkenden kırarak, daha fazla sürece yayılmadan, daha çok kan dökülmeden, halklar daha fazla zarar görmeden demokratik siyasi çözümün önünü açacak bir siyasi durum ortaya çıkartmaktır. Demokratik siyasetin önünü açıp, artık sorunların siyasi yöntemlerle, demokratik siyasetle çözümünün imkân dahilinde olacağı bir siyasi duruma ulaşmak hedefindeyiz. İçinde bulunduğumuz siyasi süreç bu çerçevededir.

Gerilla tıkanan siyasi sürecin önünü açıp işler hale getirmek göreviyle yüz yüzedir

Bütün bunlar gösteriyor ki, gerçekten de süreç ciddi ve kritiktir. Kritik ve tehlikeli olması, Önder Apo üzerindeki imha saldırılarından kaynaklanıyor. Yine demokratik siyasi çözüm geliştirmek mümkünken, bunun sonraya yayılması, ertelenmesinden kaynaklanıyor. Bu bakımdan süreci ciddiye almalıyız. Hareket ve halk olarak önemli görev ve sorumluluklarla yüz yüzeyiz. Yeni bir direnişle demokratik siyasi süreci işletme imkânı her zamankinden fazladır. Dolayısıyla bu direniş mücadelesini her alanda usta bir biçimde geliştirmeliyiz. Bu konuda görev elbette ki gençliğe ve gerillaya düşüyor. Gençliğin her alanda geliştireceği demokratik eylemlilik ve serhıldan ile HPG'nin örgütlü bir biçimde ve bütün saldırılar karşısında Önderliği, halkı, demokrasiyi, özgürlüğü savunmayı ifade eden meşru savunma duruşu, direnişi, savaşı aslında bu sürecin sonunu tayin edecektir. Bu anlamda hareket olarak, onun mücadeleci güçleri olarak yeni bir görev ve sorumlulukla yüz yüzeyiz. Onun için de özellikle gerilla gücü yeni bir tarihi görev ve sorumlulukla yüz yüze. Siyasi sürecin önü tıkanmış durumda, ortada bir çözümsüzlük var. Bu tıkanmayı aşacak, çözümün önünü açacak yegane güç de gerillanın meşru savunma direnişidir. Siyaset tıkandığında halkın meşru savunması gündeme gelir diyoruz. Şimdi siyaset tıkanmıştır. Demokratikleşmenin ve Kürt sorununun siyasi çözümünün önü bu imha ve tasfiye planıyla tıkatılmaya çalışılıyor. O zaman bu tıkatmayı aşacak, demokratik siyasetin önünü açıp onun işlemesini sağlatacak yegane güç gerilladır, halk savunma güçleridir; onun eylemidir, direnişidir. Dolayısıyla gerilla yeni bir tarihi görev ve sorumlulukla, Önderliği, halkı, demokratik siyaseti savunmakla yüz yüze bulunmaktadır. Yine tıkatılmaya çalışılan demokratik siyasetin önünü açıp onu işler hale getirmek göreviyle yüz yüzedir.

Biz Halk Savunma Güçleri olarak bu görev ve sorumluluğu görüyor, anlıyoruz. Bunun tarihi bir görev olduğunun bilincindeyiz. Dolayısıyla tüm komutası ve savaşçı gücüyle HPG ve YJA-Star güçlerimiz süreci böyle anlıyorlar, bu sürecin kendilerine yüklediği görev ve sorumluluklarının düzeyini böyle görüyorlar. Dolayısıyla da üzerlerine düşen görev ve sorumluluğu başarıyla yerine getirebilmek için de yüksek bir duyarlılıkla, bilinçle, disiplinli ve hazırlıklı tutumla, yoğun bir çabayla üzerlerine düşen bu tarihi görev ve sorumluluğun gereğini pratikte başarıyla yerine getirme kararlılığındalar. Şimdi yüz yüze bulunduğumuz sorumluluk ve onun başarısı noktasında taşıdığımız kararlılık kesinlikle bu çerçevededir. Bunu tüm komuta ve savaşçı gücü iyi anlamalı, herkes iliklerine kadar bu gerçeği hissetmeli ve bunun gerektirdiği duruşu, çabayı, bilinci ve pratiği mutlaka ve mutlaka başarı temelinde gösterebilmelidir.

Sivil toplum örgütlenmeleri üzerine

"Devlet-iktidar dışı kalmayı başarmış bir sivil toplumculuk, toplum olarak kendi kökünden, ana damarından besleneceği için, yeni ve özgür bir yaşamı inşa etmeye vesile olabilecek, toplumsal sorunlara çözüm oluşturabilecektir. İşte topluma kader gibi yapıştırılan bu kötü ve anlamsız yaşamı aşmak için, vücuttaki damarlar gibi yaşamsal bir işlev görmek üzere her alana yayılarak örgütsel damarlarımızı oluşturalım ve yaşamı anlamınca yaşanılır kılalım"

Çarpık tarih yazımı ya da toplumsuz tarih yazımı ile alabildiğine çarpıtılan bilinçler, bugün korkunç bir saptırılmayı yaşıyor. Toplumlar ve toplumun bireyleri öz kimlik ve öz eylemlilikleri olan ahlaki ve politik yapılarından soyundurulup çırılçıplak bırakılıyor ve daimi olarak egemen sistemin (çağımızda kapitalist modernite adıyla) tecavüzüne maruz kalıyor. Öz anlamını ve hakikatini bu biçimiyle yitiren toplum, doğal olarak ahlaki ve politik yapısını, çıkarlarını örgütleyebileceği organik yapılanmalardan da giderek uzaklaşıyor, iktidar güçleri ve devlet sistemleri karşısında yapayalnız, savunmasız kalıyor.

Toplumun iktidar ve devlet güçlerine karşı kendini en temel savunma silahı, bilinçlenme ve örgütlenmedir. Bilinçlenme ve örgütlenme olmaksızın, toplumun dokularında var olan ancak binlerce yıldır işlevsiz bırakılan ahlaki ve politik duyuları harekete geçirmek mümkün değildir. İşte konumuz olan sivil toplum örgütlenmeleri de, özünde bu duyuları yeniden ama gerçek işlevlerini anlamlı hakikati yaratmak üzere harekete geçirme amacındaki örgütlenmelerdir. Tabii ki üzerinde en çok tartışılan ve saptırılan alanlardan birisi olması itibariyle, güçlü ve çokça tartışmayı gerektiren bir alan olmaktadır.

Sivil toplum alanı, çağımızın liberalizm ideolojisinin özgürlük ve eşitlik adına en çok çarpıttığı ve alabildiğine yaygınlaştırarak kullandığı bir alan olurken, bu biçimiyle asla sivil topluma, halklara hizmet etmemekte, bilakis karşısında durmaktadır. Batı toplumlarına baktığımızda, sayısız düzeyde sivil toplum örgütlerinin varlığına tanık oluruz. Ancak bu örgütlerin büyük bir çoğunluğu devlet desteğinde, bağımlılığı altında oluşan ve varlık gösteren örgütlerdir. Bu denli yoğun örgütlülüğe rağmen, Batı toplumlarının büyük bir parçalanmayı yaşaması, bireyciliğin toplum karşısında şaha kalkması ve bu yönüyle de toplumun ve bireyin savunmasızlığı çok çarpıcı bir örnek olarak açığa çıkmaktadır. Demek ki liberalizmin, devletlerin-iktidarların şemsiyesi altındaki sivil toplumculuk, gerçek bir toplumculuk değildir. Toplumların ve bireylerin özgürlüğü adına hareket etme iddiasında olanların, her şeyden önce liberalizmin bu görünmez ama her yere ulaşan ve zehirleyen ideolojisine karşı mücadele etmesi zorunludur.

Sivil toplum ve Türkiye

Soruna Türkiye boyutuyla baktığımızda da, benzer ama kendi topraklarına has sorunlarının varlığına da tanık oluruz. Bugün Türkiye toplumu, Türk devlet kültürünün hem cinsiyetçi, hem milliyetçi karakterinin saldırganlığıyla tam bir uyuşma, kendi öz kimliğinden-varlığından uzaklaşma gerçeğini yaşamaktadır. İçine iktidarcı İslamcılığın, askeri-paşa kültürünün de karıştırıldığı bir liberalizm türü, Türkiye halklarını tam bir zihinsel keşmekeşliğe itmiştir. Gerçekleri gizlemek üzere yoğun ideolojik bombardıman, medyanın korkunç düzeylerdeki zihinsel saldırısı, sanal dünyaların tüm beyin ve yürekleri kaplaması, Türkiye'de toplum olarak varlığını sürdüren tüm kesimleri belleksizleştirmiş, öz kimliklerinden-varlıklarından, yani hakikatlerinden uzaklaştırmıştır.

Bu yanıyla baktığımızda Türkiye'de Kürt halkı dışında diğer hemen hemen tüm kesimlerin, devlet karşısında örgütsüz ve savunmasız kaldığını çok net görebiliyoruz. Örgütlü merkez, devlet ve devlet etrafında şekillenen bir takım örgütlenmelerdir. Elbette niyetsel olarak bu merkezden kopmak isteyen ve halkların özgürlüğü adına hareket etmek isteyen bir takım güçler vardır, ancak ideolojik olarak tam kopuşu sağlayamadıkları için, niyetleriyle birlikte marjinalleşmekten kurtulamıyorlar. Oysa Türkiye coğrafyasının çok ciddi bilinçlenmeye ve örgütlenme geliştirmeye ihtiyacı vardır. Neresinden bakılırsa bakılsın, yaşam tam bir işkenceye dönüşmüştür. Kimliksizlik, yoksulluk, açlık, işsizlik, eşitsizlik, adaletsizlik, milliyetçilik, cinsiyetçilik, insan öldürme, tecavüz, fuhuş vb sorunlar, artık dönemsel değil uzun süreli bunalımlar halinde varlığını sürdürüyor. Toplumsal cinnet hali yaşanıyor. Daha doğrusu bu cinnet hali normalleştiriliyor, bir yaşam standartı haline getiriliyor. Belki de bu coğrafyanın doğal güzelliğine, tarihinden gelen çeşitliliğine-renkliliğine yapılabilecek en büyük kötülükle karşı karşıyayız.

Elbette ki bu bir kader değildir. Zihinlerimize kader gibi yapıştırılmış olması, bunu kabullenmenin değil, hiçbir biçimde kabullenmemenin ve karşısında her açıdan mücadeleyi vermenin gerekçesini ortaya koyar. İşte sivil toplum örgütlenmelerinin büyük ve anlamlı gereği de burada ortaya çıkar. Sivil toplum örgütlenmelerinin,

toplumu savunma ve ahlaki-politik yapısını işleviyle buluşturmanın aracı halkası olma gibi bir görevi vardır. Bu da tabiatıyla devlet ve iktidar dışı bir karakterde olmasını gerektirir. Ki zaten çağımızda alabildiğine yaygınlaşan sivil toplum örgütlenmelerinin en temel çıkmazı veya sorunu da buradadır. Özellikle de Türkiye'de mevcut sivil toplum örgütlenmelerinin çok ciddi bir biçimde devletten kopuş sürecine girme sorunu vardır. Türk tarihinin ordu ve devlet merkezli gelişen karakteri, Türkiye'deki muhalif potansiyeli de her zaman kendi merkezinde tutmuş, kendini en radikal biçimde tanımlayan örgütlenmeler bile bu merkezden köklü bir kopuşu sağlayamamışlardır. Bu uğurda gerçekten çok yiğit ve anlamlı direnişler, örgütlenmeler gelişmiş, ancak zihinsel kopuş gerçekleşemediği için, nihayetinde yenilmekten ve devlet içileşmekten kurtulamamıştır.

> "Devlet dışı sivil toplum örgütlenmelerini geliştirebilmek çok önemlidir. Tabi gerçek anlamda sivil toplumdan bahsediyoruz. Ergenekon davasında da görüldüğü gibi, tamamen ordu-devlet-iktidar eksenli, karanlık güçlerin iktidarını beslemek üzere oluşturulan sivil toplum örgütlenmeleri de vardır. Bu örgütler vasıtasıyla esasta toplumun militarize edilmesi amaçlanmaktadır"

Alternatif toplumun ara halkası

Bir kader değil dedik. Peki, o zaman Türkiye'de bu denli güncel sorunlar, bunalımlar yoğun iken, buna çözüm oluşturacak örgütlenmeler nasıl geliştirilecektir? Klasik sol bakışın, örgütlenme ve eylem tarzının bir çözüm oluşturmadığı, oluşturamadığı çok açık görülmektedir. Elbette ki Türkiye solunu dıştalamak veya küçümsemek değil niyetimiz. Ancak solun paradigmasını, bakış açısını daha geniş bir yelpazeden oluşturarak toplumsal sorunlara çözüm oluşturmak gibi bir sorumluluğu vardır. Tüm sorunları sivil toplum örgütlenmeleri çözecek diye bir iddiamız yok. Fakat mevcut sorunları aşıp alternatif demokratik uygarlığı-sistemini yaratmada önemli bir ara halka olduğunu da görmemiz gerekir. Bu toplumun sistemden kaynaklı çok ciddi ve çok çeşitlilik arz eden sorunları vardır. Başta Kürt sorununu çözmemekten kaynaklı kan dökülürken, toplumsal cinnetten kaynaklı öldürme vakaları, kadın-çocuk cinayetleri, trafikten kaynaklı korkunç rakamlarda ölümlerden tutalım da iş güvencesizliğinden kaynaklı ölümlere, doğanın katledilmesine kadar birçok vakayla kan dökülüyor. Bu yanıyla çok yönlü inşa edilmesi gereken bir barış sorunu vardır. Türkiyeli Kürtle, birey toplumuyla, erkek kadınla, insan doğayla, emekçi özgür emeğiyle, işsiz en doğal hakkı çalışma hakkıyla, özcesi toplum ve birey kendi ahlaki ve politik vicdanıyla barışma sorunuyla karşı karşıyadır.

Tüm bu sorunlara göz yumularak ciddi bir sistem muhalifliğini geliştirmek ve kendi demokratik sistemini yaratmak asla mümkün değildir. Sürekli Kürtler üzerinde inkâr ve imha politikası yürütülüyor diyoruz, ancak bu inkâr ve imha politikası değişik bir biçimde Türkiye'nin diğer halkları üzerinde, bütün bir toplum üzerinde de yürütülüyor. Bu nedenle Kürt sorununa demokratik ve onurlu bir çözüm üretilmesi, aynı zamanda toplumsal bir barışın gelişmesi, çözümün gelişmesi anlamına gelecektir. Türk devlet sisteminin kördüğümü burada yatmaktadır. Bu, öylesine ifade edilen bir gerçek değildir. Sorunun can damarını oluşturmakta, düğümün çözüm halkası olmaktadır. Zaten devletin, sorunun çözümsüzlüğü noktasında bu kadar ısrar etmesinin de nedeni budur. Mevcut oligarşik cumhuriyet, buradan çözülecekse eğer, bu sistemden beslenenler de asla buna izin vermeyecekler, bunun için ellerinden geleni de yapacaklardır. İşte yine bu nedenle bir örgütün gerçek anlamda devlet-iktidar muhalifi olduğunun da temel göstergesi Kürt sorununa yaklaşım olmaktadır. Milliyetçilik, ulus-devlet zihniyeti, korkunç bir zihin katliamı geliştirirken, muhalefet adına, özgür ve çeşitlilik arz eden bir yaşam adına hiçbir şey bırakmamaktadır. Tek renklilik, tek seslilik, faşizmden başka neyi getirir ki! Bu açıdan Kürt sorununa yaklaşımdaki şoven halkayı kırmak önem taşıyor. Bunu sol-muhalif bir anlayışa dönüştüremedikçe, bunun kitlesel örgütlülüğünü geliştiremedikçe, her geçen gün daha fazla kan dökülecek, daha fazla toplumsal cinnet büyüyecek ve bu cinnetten kaynaklı katliamlar katlanarak devam edecektir. Tüm bunlara güçlü bir bilinçle, sağlam bir örgütlenmeyle "dur" diyen bir örgütlülük gelişememektedir. Türkiye Kürdistan'ı çok önemli bir bilinçlenme ve örgütlenme yaşarken, geri kalan coğrafya örgütlenme ve bilinçlenme anlamında çok büyük bir karanlığı yaşamaktadır. Ve bu gerçekliği ifade ederken, salt Kürt halkının mücadelesine destek olunsun anlamında belirtmiyoruz. Böyle bir mücadelenin geliştirilmesi her şeyden önce Türkiyeli halkların, emekçilerin ve kadınların yaşamsal çıkarları, ahlaki ve politik çıkarları için bir temel teşkil etmektedir. Fakat belirttiğimiz gibi burada çok büyük bir dengesizlik mevcuttur.

Gerçek alternatifler geliştirilmeli

İşte bu dengesizliği bozmada devlet dışı sivil toplum örgütlenmelerini geliştirebilmek çok önemlidir. Tabi gerçek anlamda sivil toplumdan bahsediyoruz. Ergenekon davasında da görüldüğü gibi, tamamen ordu-devlet-iktidar eksenli, karanlık güçlerin iktidarını beslemek, sağlamlaştırmak üzere oluşturulan sivil toplum örgütlenmeleri de vardır. İşte Ergenekon davasından yargılanan bir generalin denetiminde üç yüze yakın sivil toplum örgütü vardır. Bu örgütler vasıtasıyla esasta toplumun militarize edilmesi, parçalanması ve milliyetçi-

likle kendi çıkarlarından uzaklaştırılması amaçlanmaktadır. Bir örgütlenme, adı sivil, tüzüğü legaldir diye sivil, legal veya meşru olmuyor. Her gün bu gerçeğin çok çarpıcı örneklerine şahit oluyoruz. Belki Ergenekon örgütüne hizmet etmek üzere oluşturulan bu tip sivil toplum örgütlenmeleri, devlet-ordu endeksli örgütlenmelere en uç örnek teşkil ediyorlar. Ancak bunlar dışındaki geniş yelpazeli diğer sivil toplum örgütlenmelerine de baktığımızda, belki böylesi bir yapılanma içinde değiller, ancak onların da sistem eleştirilerinde radikal olmadığı ve her biri kendi dalında dağınık durduğu için, alternatif teşkil edememektedirler.

Yapılması gereken, toplumun en temel sorunlarına cevap oluşturmak üzere gerçek alternatifler geliştirebilmektir. Türkiye açısından baktığımızda gerek güncel ve gerekse de tarihsel boyutlarıyla bunun oldukça güçlü bir alt yapısı vardır. Bu coğrafya tarihi boyunca, şimdiki biçimlerde olmasa dahi çağının koşulları itibariyle çeşitli devlet-iktidar dışı örgütlenmelerin çeşitliliğini yaşamış bir coğrafyadır. Tarihte resmi ideolojinin –o çağlarda dinsel ideolojidir- yaşam ve insan anlayışına karşı daima muhalif mezhepler, tarikatlar ortaya çıkmıştır. Yine aşiret ve kabile örgütlenmeleri de ağırlıklı egemen sisteme entegre olmamaları ve toplumsal yaşam ilkelerini koruma konusunda aşırı duyarlı olmaları nedeniyle hep bir muhalif merkezi olagelmişlerdir. Bu tip örgütlenmeler de devlet-iktidar dışı örgütlenmeler olmaları ve yine alternatif yaşam ve insan anlayışına sahip olmaları nedeniyle, birer sivil toplum örgütlenmeleridir. Ki aynı zamanda toplumun vicdanının, ahlakının sesi olmaya çalışmışlardır. Zaten bu nedenle kendi çağlarındaki egemen güçlerin hep saldırılarına maruz kalmışlardır. Anadolu ve Kürdistan topraklarında isyanlar, direnişler çoğunlukla bu tarz örgütlenmeler üzerinden gelişmiştir. Yenilseler de tarihte halkların, toplumsal direnişin-öz savunmanın sesi olarak yankılarını bulmuşlardır.

Tarihten bu konuda oldukça örnek bulabilmek, ders çıkarabilmek mümkündür. Bugünün daha da büyüyen zihin ufkuyla baktığımızda, daha avantajlı olduğumuz bir gerçektir. Ancak zihinlerin karartısını aydınlatmak ve tarihe toplumsal tarih olarak bakmak şartıyla. Aksi taktirde dönüp dolaşıp egemen sisteme eklemlenmek işten bile değildir.

Milliyetçilikten arınılmalı

Türkiye'de gerçek anlamda ne devletten yana ve ne de devletçiliğin yarattığı geleneksel toplumsal yapılanmadan yana olan bir sivil toplum örgütlenmelerini geliştirmek istiyorsak, her şeyden önce milliyetçilikten, bölgemizin göğsüne bir hançer gibi saplanmış ulus-devletçi zihniyetten bir an önce arınmak gerekir. Önce milliyetçiliği, ulus devletçiliği yargılamak şarttır. Bunun en somut ifadesi Kürtler, Ermeniler, Lazlar, Aleviler vb halk kimlikleri üzerinde kurulan faşist hükümranlıktır. İşte Alevilere yönelik uygulanan politika, çok çarpıcıdır. Yıllarca ayrı bir mezhepten ve ayrı bir kültürden gelmeleri ve bu karakterleriyle hep isyancı-muhalefet cephesinde yer almaları nedeniyle dışlanan, katledilen, küçümsenen Aleviler, bugün devlete endeksli bir yapılanmaya doğru götürülmek isteniyor. Sözde Alevi açılımı adı altında bazı Alevi dernekleri üzerinden, bu bağımlılaştırma politikası yürütülüyor. Dökülen o kadar Alevi kanı için, Alevi katliamları için tek bir özeleştiri yoktur. Tarih sayfaları samimi bir biçimde açılmamaktadır. Gerçek anlamda demokratik, özgürlükçü bir yaklaşım yoktur, Alevilerin sivil toplum derneklerini de kullanarak Aleviliğin devrimci-demokrat karakterini çarpıtmak, özünü boşaltmak istemektedirler. Buna izin vermemek, Aleviliğin özünde var olan devlet-iktidar dışı kalma karakterini korumak ve bunu halkların demokrasi mücadelesiyle buluşturabilmek çok önemlidir. Aleviliğin öz karakteri devletle, ulus-devletle, tek tipleşmeyle asla buluşmaz. Eğer ki buluşturuluyorsa, orada Aleviliğin özünden bir sapma var demektir.

Konumuzun geneli açısından değerlendirmeye devam ettiğimizde, Kürt sorunundan başlayarak tüm toplumsal kimlikler üzerindeki tek tipleştirici, tek uluslaştırıcı oligarşik anlayışa karşı sivil toplum örgütlenmelerini geliştirmek acil bir görevdir. Barış için, demokrasi ve özgürlükler için çeşitlilik arz eden kalıcı örgütlenmeler, inisiyatifler, platformlar oluşturabilmeliyiz. Bu örgütlenmeler vasıtasıyla hem devlet ve mevcut partiler

> "Halklar sadece kimlikleriyle bir renk, bir çiçek değildir, esasta örgütlü kimlikleriyle birer renk, birer çiçektirler. Örgütlülük toplumsal, kültürel kimlikleri yeniden canlandıracak ve yaşamı anlamlı ve özgür niteliğe kavuşturacaktır. Aksi taktirde yaşam yaşanılmazdır, anlamsızdır ve hakikatlerden kopuktur"

üzerinde baskı oluşturulmalı hem de halklar aydınlatılmalıdır. Halkların kültürel çeşitliliğini bir araya getiren ve barışa hizmet etmek üzere sanat içerikli etkinliklerden tutalım da spor etkinliklerine kadar birçok girişimde bulunulabilir. Çözümün kendisini yoğun olarak dayattığı bu süreçte, milliyetçilik saldırılarını daha da yoğunlaştırmaktadır. Önderliğimizin bir ölüm çukuruna hapsedilmesi, DTP'nin kapatılması, halkımıza, gençlerimize, çocuklarımıza karşı öldüresiye saldırmaları, tutuklamaları, linç girişimleri, medya yoluyla gerçekleri saptırmaları, milliyetçiliği zirveleştirmekten başka bir şey değildir. İşte buna karşı Kürtlerin sorumluluklarını yerine getirdiği kadar, Türkiyeli halkların da görevlerini yerine getirme sorumluluğu vardır. Sol ve sivil toplum örgütlenmeleri, her şeyden önce bu tarihi sorumluluğa güçlü bir şekilde sahip çıkmalıdır. Çünkü bu faşist zihniyetin saldırılarının sonucu, herkes için acıları çoğaltacak ve çıkmazı derinleştirecek, sosyal yaşamı daha da felç edecek bir süreci getirecektir, ki getirmeye başlamıştır bile.

Temel halkayı buradan yakalayarak, toplumsal sorunların çözümünü geliştirmek üzere halklara ait bir hakikat olan politika silahını işletmek esas görevimiz olmaktadır. Bazı sivil toplum örgütlerinin politikadan ısrarla kaçmaları, politika dışı kalarak varlıklarını devam ettirmeye çalışmaları, doğru değildir. Politika halklara aittir. Mevcut devlet, partiler, ordu, bürokrasi vb iktidar kurumları politika yaptıklarını söylerler. Oysa onların yaptıkları politika değil, tamamen kendi iktidar çıkarlarını koruyup kollamak, halkların elindeki politika gücünü, inisiyatifini çalmaktır. İşte devlet dışı kalan tüm güçler, elinden çalınan politika gücüne tekrar sahip çıkıp kendi çözümünü kendisi oluşturmak üzere ahlaki ve politik örgütlenmelerini geliştirmelidir. Çeyrek yüzyılı aşan bir savaş yaşanıyor. Bu savaşa milyarlarca para ödenmektedir. Tabii bir de savaşın rantçıları, vurguncuları vardır. Haddi hesabı bilinmeyen bir biçimde paralar harcanmakta, yolsuzlukla ortadan yok olmaktadır. Hepsi emekçilerin cebinden çıkan para, emekçi çocuklarının döktüğü kan üzerinden karşılanmaktadır. O zaman buna karşı mutlaka bir örgütlenme geliştirilmeli ve hükümetten, ordudan hesap sorulmalıdır. Toplumun ekmeğinden, sağlığından, eğitiminden, canından, zamanından çalınan her şey hesapsız bir biçimde harcanmaktadır. Buna izin vermeyecek ve hesap soracak bir sivil toplum örgütlenmesi neden olmasın? Sendikalar, meslek odaları-birlikleri, çiftçi örgütlenmeleri, kadın örgütlenmeleri, çeşitli yerel dernek ve buna benzer oluşumlar, böyle bir hesap soran merkez haline gelebilirler.

Her çevre örgütlendirilmeli

Toplumun yoksulluğu, sağlık sorunlarına karşı, eğitim eşitsizliği ve niteliksizliğine karşı, çevre kirliliğine karşı, iş kazalarındaki ölümler-yaralanmalara, yine iş güvencesinden yoksunluğa karşı, işsizliğe karşı, fuhuşa karşı, kadın ve çocuk katliamlarına karşı, kadın ve çocuk emeğinin sömürüsünekarşı, medyanın ruh sağlığını kirletici etkisine karşı, toplumun ahlaki ve politik yapısını kirleten ne varsa her şeye karşı neden örgütlenmeler geliştirilmesin? Bunun kadar meşru ve insan-doğa haklarını koruyup kollayan, geliştiren bir gerçek olabilir mi? Halklar sadece kimlikleriyle bir renk, bir çiçek değildir, esasta **örgütlü kimlikleriyle** birer renk, birer çiçektirler. Dikkat edersek, halklar, cinsler, yaş grupları, ırksal çeşitlilikler, hepsi örgütsüz olduklarında egemen sistemin tek tipleştirici, aynılaştırıcı ve fiziki-ruhsal anlamda öldürücü uygulamalarına maruz kalmakta ve birer birer ölmektedir. Burada kilit nokta ne kadar çeşitlilik varsa, o kadar örgütlülük oluşturabilmektir. Örgütlülük toplumsal, kültürel kimlikleri yeniden canlandıracak ve yaşamı anlamlı ve özgür niteliğe kavuşturacaktır. Aksi taktirde yaşam yaşanılmazdır, anlamsızdır ve hakikatlerden kopuktur.

İşte bu nedenledir ki sivil toplum örgütlenmelerini oluşturmak, yaygınlaştırmak çok önemlidir. Ocak, komünlerden, mahalli örgütlenmelerden başlayarak, çeşitli platformlar, inisiyatifler, birlikler, alternatif kooperatifler, alternatif akademiler oluşturmak ve giderek de daha üst meclis ve konfederasyon örgütlenmelerine ulaşmak, toplumsal yaşamda çığır açacak bir niteliğe sahiptir. Fakat başta da çokça üzerinde durduğumuz ve belirttiğimiz gibi, çağımızın hastalıklarının kaynağı liberal ideolojiden kopma ve devlet-iktidar dışı kalma şartını mutlak görmek ve gereğini yerine getirmek kaydıyla. Burası bir ayrım noktasıdır. Zihniyetsel ve örgütsel olarak devletten-iktidardan kopamayan bir sivil toplumculuğun, topluma faydası yoktur. Zaten mantık olarak sürekli devletten-iktidardan bekleyeceği için, inşa etme-yaratma gücünü geliştirme şansı da yoktur. Sadece tabi olur. Devlet-iktidar dışı kalmayı başarmış bir sivil toplumculuk ise, toplum olarak kendi kökünden, ana damarından besleneceği için, yeni ve özgür bir yaşamı inşa etmeye vesile olabilecek, toplumsal sorunlara çözüm oluşturabilecektir. İşte topluma kader gibi yapıştırılan bu kötü ve anlamsız yaşamı aşmak için, vücuttaki damarlar gibi yaşamsal bir işlev görmek üzere her alana yayılarak örgütsel damarlarımızı oluşturalım ve yaşamı anlamınca yaşanılır kılalım.

KÜRTLERİ ÖNDERLİKSİZ VE İRADESİZ BIRAKMA AÇILIMI

"Açılım adı altında yapılanlar, iç ve dış hesapları iyi yapılmaya çalışılan saldırılardan oluşuyor. Kürtleri önderliksiz ve iradesiz bırakmak bu sürecin temel hedefidir. Önderliğimizin İmralı koşullarının 'ölüm çukuru' olması yanında, halkımıza dönük milliyetçi şoven saldırılar ve en son DTP'nin kapatılması bunu tüm çıplaklığı ile ortaya koymuştur. Son DTP'yi kapatma kararı ve gerillaya dönük askeri operasyonlar yanında halkımıza polisin, milliyetçilerin linç saldırıları bir kez daha göstermiştir ki Önderliğe dönük her yaklaşım bir bütün Kürt halkına yaklaşımdır"

Türkiye devletinin resmi ideolojisiyle Türk orijinini öne çıkarıp Anadolu'daki diğer halkları kendi sistemi içerisinde eriten bir politikayı esas aldığı biliniyor. Böylece Anadolu halklar mozaiği Türkçülük, milliyetçilik, ulus ve ulus-devlet olgusu esas alınarak zoraki bir birleşmeye tabi tutulmuştur. Bu yöntem 1925'lerden sonra ağırlıkta Kürtlere karşı uygulanmıştır. Değişik yer ve zamanlarda Kürtler fiziki katliamlara da tabi tutuldular. 1938'de Dersim'de Kürtler bir kez daha bu ırkçı politikaların saldırılarına maruz kalarak katliama uğradılar. Kürtleri kültürel yok olmaya tabi tutan resmi devlet politikası tek devlet, tek ulus, tek bayrak olgusuna dayalı olarak, kendisi dışında herkesi inkâr ederek yaşamak istemektedir. Türkiye Cumhuriyeti çatısı altında yaşayanların hepsi tek bir millettir, hepsi Türk'tür deniliyor. Tek bir milletin, tek bir bayrağı tek bir devleti olur ve bu devlet 'tek bir millete hizmet eder' şeklinde oldukça baskıcı ve vahşi bir milliyetçilik yürütülüyor. Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi devlet ideolojisi, Kürdistan'da dine ve milliyetçiliğe dayanarak oldukça tahripkâr bir rol oynamıştır. 1980'lere gelindiğinde bu tahripkâr sonuçların derlenip toparlanmasıyla Kürtler, bir bütün bitirilecek ve hedeflenen millet, tek dilli ve tek kültürlü bir toplum şeklinde ortaya çıkarılmış olacaktı.

Özgürlük Hareketimizin ortaya çıkmasıyla devletin uzun yıllara dayalı bu stratejisi sarsılmaya başladı. Ve süreç içerisinde, bu strateji mücadelemizin yarattıklarıyla işlemez kılınarak boşa çıkarıldı. Devlet, bu gelişme karşısında kendini yeniden düzenlemeye başladı. İlk dönemlerde 12 Eylül faşist askeri darbe kanunları ve bu darbenin vahşi işkence yöntemleri ile bu sarsılmanın önü alınmak istendi. Amed Zindanı'nda PKK'li kadro ve sempatizanlarına karşı uygulanan yoğun işkenceler, esasta tüm Kürtlerin işkenceye tabi tutulmasıydı. Çünkü bu işkencehanede inkâr edilmesi istenen değer Kürt halk kimliğidir. Devlet, PKK'nin Amed direnişi karşısında yenilince ve ardından Özgürlük Hareketi'nde gerilla mücadelesi de devreye girince kendisinin sadece işkence yöntemleri, kolluk kuvvetleri ve faşist kanunlarıyla Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi karşısında başaramayacağını anladı. Bu gerçeklik karşısında Türkiye devleti, Kürtlere karşı yürüttüğü savaşa Türkiye'deki herkesi katmaya götürdü. İstisnalar olsa da sağcısından solcusuna, dinsizinden dincisine kadar herkes, PKK öncülüğünde yürütülen Kürt Özgürlük Mücadelesi'ne cepheden saldırı mevzisinin içine alındı. Bilinçli ya da bilinçsiz katılımlarla Türkiye'de böyle bir tablo ortaya çıktı.

Türkiye'de herkesin böyle bir saldırı dalgasına katılmış olmasını sağlayan ise, hiç kuşkusuz Türk milliyetçiliği ile toplumda yaratılan etkilerdi. Bu milliyetçiliğin geçmiş dönemlerden farkı tarikat zeminlerini de kullanmaya ağırlık vermesi oldu.

Türk milliyetçiliği 1980 askeri darbesinden sonra, bünyesine dincilik argümanlarını da alarak toplumsal ayağını daha da güçlendirmiştir. Bu, Kürt Özgürlük Mücadele'sine karşı Türk İslam sentezi denilen politik yapının yoğun bir biçimde devreye konulması anlamına gelir. Türkiye devletinin PKK somutunda Kürt halkına karşı yürüttüğü savaş, bir tarafta devleti ekonomik iflasa sürüklerken bir taraftan da toplum nezdinde itibarını ve otoritesini sarsmaktadır. On yıllardır devam eden bu otorite kaybı giderek devletin ciddi sarsıntılar, kırılmalar ve dökülmeler yaşamasına yol açtı. Bu aynı zamanda siyasal sistemde boşlukların oluşması anlamına gelir. Türkiye devletinin Kürt halkına karşı uyguladığı asimilasyon ve inkârcılığın klasik biçimi bu biçimde sarsılınca sömürgecilik için yeni bir dil ve siyasi aktör ihtiyacı ortaya çıktı. Bu ihtiyacı giderecek yöntem, "dini yeni bir üslupla kullanma" biçiminde tespit edildi. Bunun için, geçmişe göre daha yoğun ve planlı olarak, devlet eliyle ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel ve eğitim alanında geliştirilen dincilik, uluslararası alanda geliştirilen ılımlı İslam dinciliğine paralel olarak, Kürdistan'da yaşanan toplumsal gelişmeyi frenleme aracı olarak kullanılmaya başlandı. Böylece Nakşilik ve Nurculuk denilen dini tarikatlar ve cemaatler devlete yerleşmede epey

mesafe aldı ve AKP denilen parti de hükümet olarak ortaya çıkmış oldu.

AKP son yaşanan toplumsal gelişmelerden sorumludur

Devletin olanaklarını her geçen gün daha rahat kullanan AKP, 2002'den bu yana dönem dönem yalpalasa da Türkiye siyasi ortamında etkili olmaya başlayan siyasi bir yapıdır. Önderliğimize dönük geliştirilen uluslararası komplodan sonra Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan gelişmeler karşısında Türk Devleti adına sorumluluk yüklenmiştir. Mecliste iki dönemdir tek başına iktidar olmayı hatırı sayılır bir temsille ele geçiren AKP, son yaşanan toplumsal gelişmelerden de tabi ki sorumludur.

Son dönemlerde ağırlıkta Türklerin yaşadığı yerleşim yerlerinde, faşist güçler kullanılarak Kürtlere dönük saldırılar yaptırılıyor. Geçmişte de Kürtlere karşı bu yönlü, linç etme amaçlı saldırıları olmuştu. Kürtlerin Önderliklerine sahip çıkma eylemlerinin en anlamlılarından olan Gemlik yürüyüşçülerine yapılan saldırı hatırlardadır. Eskişehir'de görülen Uğur Kaymaz davasında yaşananlar unutulacak türden olaylar değildi. Benzer bir saldırı, bir süre önce İzmir gibi demokrat kimliği ile tanınan bir yerde DTP konvoyu hedeflenerek yaşandı. Kürtler linç edilmek istendi. Sonra Çanakkale'nin Bayramiçi kazasında yaşanan olaylar oldu.

Türkiye'de devlet görevi olarak AKP'ye verilen "Kürt açılımı" ve bu açılım adı altında geçmişe nazaran kimi tartışmaların yapılmaya başlandığı, yine onların deyimiyle, Kürt sorununda iyimser bir havanın yaratılmak istendiği bir süreçte yaşanan bu türden saldırılar sıradan tepkiler olarak değerlendirilemez. Bundan dolayı açılım adı altında yürütülen politikayı bir kez daha iyi okumak gerektiği ihtiyacı ortaya çıktı. Çünkü çok iyi bilinmektedir ki faşist ırkçı ruh halinin zemin olarak kullanıldığı bu ve benzer saldırılar, Kürtlere karşı yürütülen özel savaşın bir biçimidir.

Açılım denilen süreç, özünde değişik ton ve düzeyde yürütülen yeni bir saldırı dönemi anlamına geliyor. "AKP usulü milliyetçi inkârcı saldırıya açılım" demek yerindedir. Türk egemen sisteminin Kürt halkını egemenliği altında tutarken kullandığı değişik silahları olmuştur. Bunlardan biri de Türk milliyetçi şovenizminin Kürtlere karşı kullanılması olmuştur. Kürt halkının, haklarının elinden alınıp inkâr ve imhaya tabi tutulması suçunu işleyen Türk egemen sistemi, sömürgeciliğini gizlemek için Türkiye halklarını şovenizmle zehirleyip bu suça katmayı temel taktik bellemiştir.

Son dönemlerde çokça dillendirilen, "milli hassasiyetlerimiz, kırmızı çizgilerimiz" türünden söylemler, bu kapsama girecek saldırılardır. Vurgusu yapılan "hassasiyetler" Kürtleri bir bütün olarak bitişe götüren, Türk milliyetçiliğinin sınırlarıdır. Son saldırılar, sıkça sözü edilen hassasiyetlerin dışa vurumu olmuştur. Türkiye devleti, Kürt halkının demokratik taleplerine karşı Türk milliyetçiliğini örgütlemektedir. Böylece Türk faşizmini Kürt demokrasisi ile karşı karşıya getirip Kürtlere, "demokrasinizden vazgeçin" dayatmasında bulunulmaktadır. 2002'den bu yana Kürt Özgürlük Hareketi şahsında Kürtlere dönük devam ettirilen saldırıların özü budur.

Artık Türkiye'de dinciliğin de milliyetçiliğin de bayraktarlığını AKP yapmaktadır. Bu gelişmeden dolayıdır ki açılım; dini boya sürülmüş yeni tarz Türk egemenlik biçiminin, AKP eliyle Kürtlere hâkim kılınmak istenilen politikasıdır. Bölgemizde yaşanan gelişmelerin, ılımlı siyasi İslami yapıları teşvik etmesi ve Türkiye'de kapitalist modernitenin aldığı yolun, Ortadoğu'ya örnek diye sunulmak istenmesi böyle bir eğilime yayılma olanağı da vermektedir. Yaşanan gelişmelerden rahatlıkla çıkarılacak bir sonuç da sistemle uyumlu, ılımlı siyasi İslam kimlikli Türkiye'nin, Batı'ya daha fazla yarayacağı için bu kimliğe dayalı Türklüğün desteklenmesidir. İradeli örgütlü Kürtler, böyle bir kimliğin Türkiye'de hâkim olmasına engel olarak görülmektedir. Bunun için de Kürtlere saldırılıp Kürtler sindirilmek istenmektedir. Bu saldırılara bahane olarak da halkımızın Önderliğine ve Hareketine bağlılığı ileri sürülmektedir.

Çözüme yönelik açılım değil saldırıda açılım yapılıyor

Türkiye'de yapılan açılım tartışmalarının içeriğinin muğlâk bırakılmasının iki nedeni vardır. Bunlardan ***birincisi,*** Özgürlük Hareketimizin tasfiyesi iken; ***ikincisi,*** bölgemizde Türkiye'nin uluslararası politikalara uyumlu olarak yapmak istediği emperyalist yayılmadır. Türkiye, bu yayılma politikasında Kürtleri kendi çıkarına zarar veren bir güç olarak görüyor. Bu algılama Türkiye'nin Kürtlerle çatışmasına neden oluyor. Yapılmak istenen dışa yayılma olduğu için de dış güçler, Türkiye'yi Kürtlerle çatıştırıp zayıflatmakta, aynı zamanda kendi çıkarlarına göre olan Kürtleri de örgütlemeye çalışmaktadırlar. Dolayısıyla son dönemlerde Kürtlere karşı geliştirilen ırkçı saldırıların, Ortadoğu'da yayılmacı politika izleyen Türkiye'nin, Kürtleri tıpkı 20. yüzyılın başında İngilizlerin oyununa gelerek katletmesine benzemektedir.

20. yüzyılın başında Türkiye antikomünist kampa alınarak adeta bir görevlendirme temelinde kendisine "Kürtlere ne yaparsan yap" denilmiştir. Türkiye bu süreçte, Kürt halkının kimlik değerlerine "feodal, geri ve dinci" yaftası vurarak Kürtleri kültürel ve fiziki katliama tabi tuttu. Bir tarafta Kürtler baskı altına alınarak ulusal gelişimleri engelliyor, bir tarafta da geri bırakılmayı saldırı ve sömürgeciliğine zemin yapıp kendisi için meşruluk sağlıyordu. Devlet günümüzde de saldırılarına, "Kürtlerin teröristliğini" gerekçe yapıyor. Taktik aynı; devletin kendisi Kürt sorununda çözümsüz olduğu halde, Özgürlük Hareketimizi sorunun çözümünü engelleyen taraf olarak propaganda etmektedir. Bunu ispatlamak için de çok değişik şiddet yöntemleri uygulayarak Hareketimizi savaş ve şiddetin sorumlusu olarak göstermek istemek-

tedir. Önderlik tecridi, Kürt çocuklarının katledilmesi gibi son faşist saldırıların bir de bu amacı vardır. Bu açıdan bakıldığında da son geliştirilen saldırıların, aynı zamanda Türkiye devletinin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğünün sonucunda ortaya çıktığı görülecektir. Saldırıların bu amacı bir kez daha göstermiştir ki, açılım çözümü amaçlayan bir açılım değil saldırıların geliştirilmesinde bir açılımdır. Devletin ve AKP hükümetinin, Önderliğin İmralı cezaevindeki koşullarını daha da kötüleştirmesi bu sürecin neyi amaçladığını göstermiştir. Milliyetçi güruhun saldırıları ise bu sürecin topyekûn boyutunun pratikleşmeye başladığı anlamına gelmektedir.

Gelinen aşamada Kürt sorununda çözüm kaçınılmaz olduğu halde, Türkiye devleti AKP ağzıyla Kürt halkına karşı haksız ve kirli savaşını yoğun demagojik söylemlerle yürütüyor. Böylelikle anlamı olmayan bu savaşa Türkiye toplumundan hem asker devşiriyor hem de maddi olarak destek sağlanıyor. Artık Türkiye devleti gerillaya karşı sadece askerlerin katıldığı savaşla sonuç alamayacağını biliyor. Bu savaşın hedefi olan büyük haksızlık, inkâr ve imhadan vazgeçilmediği için, Türk halkında şovenizm daha da tırmandırılarak devletin bu savaşı yürütebilir konumda olması sağlanmak isteniyor. Bu taktik, devletin bu savaşı sürdürmesi açısından önem arz ediyor. Askeri olarak kazanamayacağını anlayan Türkiye, Kürt halkına karşı savaşta ağırlığını psikolojik savaş yöntemlerine vermektedir. Dikkat edilirse son yıllarda başını Genelkurmay'ın çektiği bir kesim Hareketimize karşı "umutlarını kırmalıyız, bu yolla kazanamayacaklarına inandırmalıyız" gibisinden söylemleri sıkça dile getiriyorlar. Hükümet de "ben teröristleri muhatap almam" diyerek bu mecrada yürüyor.

Türkiye'de şoven dalga Kürtler aşağılanarak geliştiriliyor

Psikolojik savaşın yürütülmesi için gerekli olan şeylerden biri savaşı destekleyen kitlede üstünlük duygusunu savaşa şiddete maruz kalan halktaysa korku, panik, inançsızlık vb duygu ve düşünceleri yaratmaktır. Birinden veya bir halktan daha üstün olduğu duygusu, karşıdakini aşağılamayı gerektirir. Türkiye'de şoven dalga geliştirilirken Kürtlere hakaret yapılarak bu geliştiriliyor. Bu hakaretler Kürtleri tarihsiz, değersiz çok geri bir toplumsal yapı biçiminde gösterme üzerine kurulmuştur. Bu saldırının ikinci ayağı da Kürt Özgürlük Mücadelesi'ni dış güçlerin oyununa gelen bölücüler olarak lanse ettirip halkla bağını koparmak ve mücadelesiz bırakmak üzerinde yürütülmektedir. Türkiye bununla, başını ABD, İsrail ve İngiltere'nin çektiği yayılmacı güçlerin çektiği ittifakla olan bağını saklayarak kendisince ne kadar güçlü olduğunu göstermek istemektedir. Kendisi dış güçlerin işbirlikçisi tarzında hareket ettiği halde, bunu Özgürlük Hareketimize mal etmek istemektedir. Son şoven dalga ve saldırıların bir amacı da Türk devletinin bu işbirlikçiliğini gizlenmesini hedefliyor.

Bu milliyetçilikle hedeflenen diğer bir husus ise Türk toplumunda Kürtleri basit bir topluluk ve dış güçlerin Türklüğe karşı kullandığı bir halk olarak gösterip Türk-Kürt kardeşliğini engellemektir. Bu oyunda PKK'yi, Türkiye toplumuna bir öcü gibi yansıtıp kitleler saldırganlaştırılıp PKK'nin Türkiye halkıyla buluşmasının önü alınmak isteniyor. Türkiye'de milliyetçilik bir de bu amaç için geliştirilip örgütlendiriliyor. PKK'nin Türkiye halklarıyla buluşması engellendiği oranda, devlet, işlerini daha rahat yürüteceğini biliyor. Devletin AKP eliyle geliştirdiği milliyetçilik ile Türkiye toplumunun özellikle kendisini halis muhlis Türk görenlerinde çok abartılı, kof bir ruhsal şekilleniş yeniden geliştiriliyor. Milliyetçilik daha çok bu tür insanların kendilerini dışavurum biçimi olurken bu, devletin de toplumsal yapı anlamında üzerinde en fazla nemalandığı ortam olmaktadır. Türkiye'de kan üzerinde siyasetin çok rahat bir şekilde yapılıyor olması ve bu durumun iç siyaset malzemesi yapılmasının dayandığı şey bu realite ile yaşayan halkın durumudur.

Kürt halkı PKK ile kimlik kazanmıştır. Kazanılan kimlik aynı zamanda bilinçlenmek ve örgütlenmek demektir. Özgürlüğü için eylemde olmak demektir. Kürt toplumunda gelişen demokratik ulusal bilinç Kürt halkının kendi çıkarlarının farkına varmasını getirmiştir. Halkımızın Önderliğini ve hareketini tanımasını onunla bütünleşmesini sağlamıştır. "Biji Serok Apo ve PKK Halktır Halk Burada" halkın eylem kılavuz olan sloganlarıdır ve dillerden düşmemektedir. Artık Kürtler eskisi gibi her söylenene kanacak, verilen her şeye razı olacak ne istenirse onu yapacak bir halk değildir. Kürtleri eskisi gibi tutmak mümkün olmadığı için yeni bir sömürgeci dile gereksinim duyulduğu gibi pratik yaklaşıma da ihtiyaç vardır. Hali hazırda Türkiye devletinin buna bulduğu çare ılımlı

"Nereden bakılırsa bakılsın Kürt Özgürlük Mücadelemiz her açıdan yeni bir tarihi aşamaya girdi. Önderliğimize, Hareketimize ve halkımıza yapılan saldırılar ve DTP'nin kapatılması, söz konusu sürecin başlayıp ilerlemesidir. Bu süreçte Türkiye devletinin AKP öncülüğünde yürüttüğü saldırılar yapılacakların hem özünü hem de biçimini göstermiştir"

siyasi İslam demagojisi ve bu dili kullanan AKP'dir. Bu yeni saldırı dalgasında yaşamın her alanı anti PKK ve anti Kürt temelde işletilmektedir. Sokaklar, statlar, sanat (özellikle sinema ve TV dizileri) ve daha birçok alan, Türklerde milliyetçiliği geliştirecek bir üslupla yoğunca işletiliyor. Bu milliyetçi tarzdaki saldırılar çok ideolojik olduğu için kapsam itibarıyla derindir. İnce ayarlıdır. Türkiye devleti 36 yılık mücadele döneminde ilk defa AKP eliyle ne yaptığını bu kadar iyi biliyor demek, abartı sayılmamalıdır.

Önderliğimizin özgürlüğü tüm Kürtlerin özgürlüğü olacaktır

Açılım adı altında yapılanlar, iç ve dış hesapları iyi yapılmaya çalışılan saldırılardan oluşuyor. Kürtleri önderliksiz ve iradesiz bırakmak bu sürecin temel hedefidir. Önderliğimizin İmralı koşullarının 'ölüm çukuru' olması yanında, halkımıza dönük milliyetçi şoven saldırılar ve en son DTP'nin kapatılması bunu tüm çıplaklığı ile ortaya koymuştur. Son DTP'yi kapatma kararı ve gerillaya dönük askeri operasyonlar yanında halkımıza polisin, milliyetçilerin linç saldırıları bir kez daha göstermiştir ki Önderliğe dönük her yaklaşım bir bütün Kürt halkına yaklaşımdır. Önderliğe saldırı adım adım Kürtlere saldırıya dönüşerek boyutlanmaktadır. Bunun tersi de böyle olacaktır; Önderliğimizin özgürlüğü tüm Kürtlerin özgürlüğü olacaktır. İmralı işkence sisteminin son bulması Kürdistan üzerindeki inkâr ve imhanın son bulmaya başlamasıdır. "Kürt sorununda muhatap kimdir" tartışması yürütülen saldırıların siyasi dilidir. Önderliğimizi, PKK'yi veya halkın seçtiği temsilcileri muhatap görmemek Kürtlerin iradesini görmezden gelmektir. İnkâr ve imhayı sürdürmek demektir. Kürt sorununun ele alınıp çözüme kavuşturulması söz konusu olduğunda, "biz etnik ve bölgesel milliyetçiliğe karşıyız" denilerek gösterilen yaklaşımlar, Kürt inkârcılığıdır. Kürtlerin haklarını tanıma ve saygı gösterme söz konusu olduğunda, "biz yaratılanı yaratandan ötürü severiz" demek, yeni sömürgeci dil demektir. "Artık analar ağlamasın" sözü, barış severlikten ötürü söylenmiş bir söz değil, sadece Kürt anaları ağlasın anlamında yeni saldırı taktiklerini geliştirmenin sloganıdır.

Geçmişte Kürtlere yönelik gerçekleştirilen saldırılar, laik Kemalistler ve milli burjuvalar olarak bilinen ve ağırlığı bürokrasiye yerleşmiş olanlarca, baskı ve şiddet yönü önde olan yöntemlerle yapılıyordu. Günümüzde Kürtlere karşı geliştirilen saldırılarda yöntem değiştirilmiş yeni saldırı yöntemleri devreye konulmuştur. Yeni saldırıları yapanlar, başını AKP'nin çektiği siyasal İslamcı kesimlerdir. Bunların farkı zamana yayılmış, yumuşak yöntemleri kullanmalarıdır. Belli bir güven duyma hissiyatı içinde olan bu eğilim sahipleri kendileri için her şeyi mubah, Kürtlere ise günah saymaktadırlar. Kürtlerin kendi demokratik ulus değerlerine sahip çıkmasını etnik milliyetçilik, kendi milliyetçiliklerini de halkların kardeşliği demagojisiyle ortalığa savurmaktalar. Bu yeni versiyon milliyetçilik yapanlar, yeni söylemler kullanıyorlar. Bunların kullandıkları söylemler daha çok İslamiyet'le ümmetle yüklü ideolojik vecizlerdir. İslam ve ümmetten bahsederken Türkçülüğü de reddetmiyor ve onu Türkçülükle birleştiriyorlar. Onun için Kürtlere, Müslüman kardeşlerimiz diyor, başka bir şey demiyorlar. Günümüz koşullarında Kürtlere dönük milliyetçiliğin arkasında sakladığı husus, Müslüman kardeşlik vurgusudur. Sanki Kürt olarak Müslüman olunmazmış gibi hâkim bir hava yaratılıp adeta, "cennete gitmek isteyen Müslüman Kürtlerin yolu, Türklükten geçer" denilmek istenmektedir.

Nereden bakılırsa bakılsın Kürt Özgürlük Mücadelemiz her açıdan yeni bir tarihi aşamaya girdi. Önderliğimize, Hareketimize ve halkımıza yapılan saldırılar ve DTP'nin kapatılması, söz konusu sürecin başlayıp ilerlemesidir. Bu süreçte Türkiye devletinin AKP öncülüğünde yürüttüğü saldırılar yapılacakların hem özünü hem de biçimini göstermiştir. Saldırılar ilk başta Önderliğimizi hedefledi. Hücre içinde hücre cezası, zehirleme, zorla saç kestirme, fiziki şiddet ve en son ölüm çukuru uygulaması.

Önderliğe yönelik yapılan saldırı tüm saldırıların merkezindedir

Önderliğe yapılan saldırılar, ideolojik merkezlidir ve direkt halkımızın kimliğine yapılmış demektir. Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da yürüttüğü işgal aşamalarının en ideolojik olanı, içinden geçtiğimiz dönemde AKP eliyle yeniden biçimlendirilmeye çalışılan sömürgeciliktir. Hareketimiz Önderliğinden, halkımız hareketinden kopartılmak isteniyor. Buna karşı Hareket ve halk olarak gerçekleştireceğimiz en iyi direniş ideolojik bilinçlenme hamlesi etrafında geliştireceğimiz direniş olacaktır.

Düşman, "bu iş Apo ve PKK ile olmaz. Apo ve PKK Kürt sorunun çözümünde muhatap olamaz" diyor. Umut kırılması sözünü bunun için kullanıyorlar. Önderliğimizin felsefesi ve ideolojisi, sadece Kürtler için değil tüm insanlık için yol göstericidir. Düşmanın Önderliğe saldırı biçimi tüm saldırılarının merkezindedir. Bu saldırının akıl hocalığını kapitalist sistemin öncüleri olan ABD ve kimi AB ülkeleri yapmaktalar.

Önderlikle doğru buluşmak için tüm savunmaları okumak, okutmak, tartışmak bilinç patlaması yapmak,

irade kazanmak dönemi karşılamanın en doğru adımı olacaktır. Diğer direniş adımları da bundan aldığı güçle daha çok kazandıracaktır. Bu, aynı zamanda Kürtler olarak kendi demokratik ulus bilincimizi yükseltmeyi sağlayacaktır. Dönem, Önderlik ideolojisiyle demokratik kimlik değerlerimize sahip çıkma dönemidir. Bu değerleri büyütme dönemidir. Bu değerlerin bileşkesi olan Önderliğe sahip çıkıp özgürlüğünü tüm eylemlerin merkezine alma dönemidir. Bu süreç için belirtilecek en somut şey, tüm zamanlardan daha çok ve daha büyük bir bilinçle coşkuyla ***"Bıji Serok Apo"*** diyerek serhıldanları büyütmektir. ***"Bıji Serok Apo"*** sloganıyla duyumsanan duygu ve düşünceler, asıl şimdi daha fazla yaşamsallaşmalı ve pratikleşmelidir.

Öz savunma konusunda Kürt gençleri tarihi bir görevle karşı karşıyadırlar

Son dönemlerde geliştirilen milliyetçi dalgayla Kürtlere yapılan haksızlıklara meşruluk kazandırılmaya çalışılıyor. Bu şekilde Türk halkının, hatta aydın, sanatçı ve demokratlarının vicdanları daha çok kirletiliyor. Kürtlere yapılan haksızlıklara tepki vermenin de ötesinde, devletin saldırılarına ortak ediliyorlar. Onca askeri ve siyasi operasyon ve DTP'nin kapatılması gibi gayri ahlaki tutumlara rağmen gerekli tepkiler ortaya çıkmıyor. Türkiye'de Kürtlere karşı yapılan saldırılara alkış tutan kesimler yaratılmıştır. Türkiye'nin demokrat ve yurtseverleri bir türlü yeni bir demokratik sol açılım yapamamaktadırlar. Milliyetçi şoven cepheye karşı Çatı partisi adı altında ortak bir mücadele platformunu geliştirememek düşündürücüdür. Türkiyeli demokrat yurtseverlerle doğru ve pratikleşmeye yatkın sonuç alıcı birlik, dönem için her zamandan daha çok yerinde bir savunma yöntemidir.

DTP'nin kapatılması, yine kadro ve yurtseverlere dönük yoğun operasyonlar, içinde bulunduğumuz dönemde, devletin istemediği temel gelişmelerden birinin de örgütlenme olduğunu göstermiştir. Türkiye demokrasisi kurumsallaşması ve Kürt sorunun eşitlik ve özgürlük temellinde çözülmesi için gerekli olan da örgütlenmektir. Örgütlenmek demek komün ve meclisler oluşturmaktır. Bu örgütlemelerle halk iradesini geliştirmek ve en üstte demokratik kongreler şeklinde bir araya gelmek çıkarlarını demokratik ilkelerle korumak, geliştirmektir. Madem devlet saldırılar ile örgütsüzlüğü dayatıyor ve örgütsüzlükten faydalanarak koruma kalkanlarımızı elimizden almak istiyor, yapacağımız en önemli şey daha çok örgütlenmektir. Madem devlet milliyetçi şoven dalga ile halkları bir birine kırdırmak istiyor, saldıran faşist güruha karşı öz savunma yapmak ama halkların kardeşliğini güçlendirecek faaliyetleri de büyütmek gerekiyor.

Devlet Kürtlere ve siyasi iradesine baskı uygulayarak parçalamak istiyor. Kürtler olarak iç birliğimizi güçlendirmeliyiz. Ulusal birlik çalışmalarını genişletmek, kurum ve örgütlerini demokratik ulus kimliği ekseninde büyüttükçe kazanacağımızı bilmeliyiz. İçinden geçtiğimiz süreç bir dönemin kapanıp yeni bir dönemin açıldığı dönemdir. Bu süreçte yanlış yapmamak için sürecin özelliklerini ve düşman saldırılarını doğru okumayı gerektirir. En doğru savunma, dönemin özelliklerini bilerek geliştirilenidir. İçinde bulunduğumuz dönem birkaç ay öncesinin hatta haftanın, dilini ve eylemlerini kullanarak sonuç alacağımız bir dönem değildir.

Açılım denilen süreçte çok yoğun siyasi operasyonlar yapıldı. Serhıldanlara katılanlara, özellikle genç ve çocuklara şiddet uygulandı. Ağır hapis cezaları verildi. Başbakan düzeyinde devlet Kürt gençlerini açık tehdit etti. Devletin kendisi kurumları ile her türlü şiddeti uyguluyor. Haksızlığın her rengini halka reva görüyor. Halkımızın inanç ve kültür değerleri inkâr ediliyor. Buna karşı halkımız, demokratik tepkisini ortaya koyduğu zaman da bu bölücülük ve terör olayları olarak değerlendirilip haksız ve gayri meşru gösteriliyor. Bununla da yetinilmiyor. Paramiliter güçler olan faşistler de devreye konuluyor. Demek ki süreç, özellikle Türkiye metropolleri ve yurt dışına çıkmış halkımızı sindirme saldırılarının yoğunca yaşanacağı bir dönemdir aynı zamanda.

Bu dönem, halk olarak her canlı gibi kendini savunma hakkımızı bu saldırıları da göz önünde bulundurarak geliştirme dönemidir. Kendini savunmak evrensel bir haktır. Saldırılar karşısında kendini savunmamak Önderlik deyimiyle insanlıktan düşmektir. Başta Türkiye metropollerinde olan Kürtler olmak üzere tüm Kürtler kendini savunma komitelerini kurmalıdırlar. İkişerli üçerli ve daha kalabalık birimler halinde örgütlenmek gerekir. Yerine ve zamanına göre hedefin özelliklerine denk demokratik eylem koymak öz savunmanın gereğidir. Öz savunma konusunda Kürt gençleri tarihi bir görevle karşı karşıyadırlar. Hem gerillayı büyütmek hem saldırıları hemen yanıtlamak dönem görevidir. Bu, yerine getirilmesi halinde tarihin gidişatını etkileyecek bir görevdir.

Kendini savunmak barışın zaferi için gereklidir

Düşman yoğun tutuklamalar yapıyor. Buna karşı tedbirlerimiz olmalıdır. Pratikte yedekli çalışmak, zengin tarzlar uygulamak sonuç almak açısından çok önemlidir. Çünkü Türkiye devletinin açılımla yürüttüğü saldırıların kısa vadeli olup olmaması ve sonuç alıp almaması geliştirilecek meşru savunma direnişinin düzeyine bağlıdır. Kendini savunmak, pasifleşmek demek değildir. Karşı saldırıların düzeyi savunmanın şiddet derecesini de belirler. Kendini savunmak barışın zaferi için gereklidir. Barış ve demokrasi ancak gerekli öz savunma yapıldığında gerçekleşir. Barışın da militanlık istediğini bilerek hareket etmek, dönemin özellikleri gereğidir. Bu dönemde kendini savunmak sadece birey olarak kendini savunmak değildir, Önderliğin özgürlüğünü sağlamak ve Kürt sorununu demokratik temelde çözmek demektir.

Sıradışı bir eylemci Olağanüstü bir düşünce emekçisi

"Mustafa Gezgör arkadaş, doğal toplumun kadın eksenli komünal yaşamının, insanlık tarihinin derinliklerinden gelen toplumsal-kültürel genleriyle yaşayan, davranan eşitlikçi, paylaşımcı, bütünlükçü bir komüncüydü. Partinin ve halkın dur durak bilmez, yorulmaz bir hizmetkarı, karşıtlarınınsa püsküllü belası, korkulu rüyasıydı. Gezgör'ün bulunduğu her ortamda yaramaz kişilikler ayaklarını denk atarlar; dostlar, yurtseverler de 'Gezgör burada' diyerek onun oradaki varlığından güç alarak rahat ederlerdi"

1978'in Nisan ya da Mayıs ayıydı. Urfa Viranşehir'de faaliyet yürütüyorduk. O dönemde Mardin Kızıltepe'de faaliyet yürüten Mazlum Doğan arkadaş yanımıza geldi. Viranşehir'deki komün evimizde bize yaptığı toplantının sonunda:

-Abdullah arkadaş şu anda Suruç'ta, toplantı için buraya gelmesi gerekiyor. Nasıl yapalım? dedi.

Önderliği Suruç'tan Viranşehir'e benim getirmem kararlaştırıldı. Mazlum arkadaş bana şimdi anımsayamadığım bir kahvenin adresi ile sahibinin adını verdi. Toplantıdan sonra hemen Suruç'a gittim orada verilen adres ve isim üzerinden Önderliğe ulaştım. Önderlikle beraber Suruç'tan Viranşehir'e geldik. Viranşehir'deki komün evimizi yeni tutmuştuk. İçeride derme çatma birkaç eski eşya dışında bir şeyimiz yoktu. Eve geldiğimizde Önderlik yerdeki minderlere oturmadı. Kenarda tahta bir sandalyemiz vardı. Bütün ısrarlarımıza rağmen gitti bu sandalyeye ilişti. Partileşme süreciydi. Çok yoğun çalışan Önderlik yorgun görünüyor, elinde olmadan sık sık kaşınıyordu. Bize:

-Uzun süredir doğru dürüst temizlik yapamadım, sanırım bitlendim" dedi. Banyomuz yoktu. Hemen su ısıtalım dedik, Önderlik kabul etmedi.

-Önce işimizi yapalım sonra bakarız" dedi.

Viranşehir komitemiz Mustafa Gezgör, Veysi Badem ve Abdulkadir Hançer (Viranşehir), Kazım Demirtaş (Dersim) ve ben (Yılmaz Dağlum) den oluşuyordu. Komitemizi topladık. Komün evimizde

Önderlik toplantımızı yaptı. Ertesi gün sabah Önderliğe şehir hamamına gitmeyi önerdik. Önderlik:

-Güvenlik açısından sorun olmaz mı?"diye sordu. Biz gerekli önlemleri alabileceğimizi söyleyince "o zaman olur" dedi. O zamanlar bütün Viranşehir esnafı, önde gelenleri Mustafa Gezgör arkadaşa ya sevdiği için ya da korktuğu için bir biçimde saygı duyardı. Bu nedenle Gezgör arkadaşı şehir hamamının öğleden sonra bize tahsisini sağlaması için hamamcıya yolladık. Veysi Badem de çarşıya kadar giderek Önderlik için -çok iyi anımsıyorum- gri renk bir pantolon, ona uygun açık renk bir gömlek, V yaka bir kazak ve bir takım iç çamaşırı alıp geldi.

O gün öğleden sonra silahlarımızı kuşanıp Önderlikle şehir hamamına gittik. Daha önceden Gezgör'ün bize tahsis ettirdiği hamama biz çıkıncaya kadar müşteri kabul edilmeyecekti. Hamamda Veysi Badem ile Abdulkadir Hançer silahlı olarak kapıda nöbetçi kaldılar. Gezgör arkadaş ile ben de Önderlikle beraber hamama girdik. Banyodan sonra arkadaşların hazırladığı meyve suyunu içen Önderlik banyoya girerken üzerinden çıkardığı elbiseleri göstererek "bunları yakın" dedi. Eski hamamların arka bölümlerinde hamamın suyunu ısıtan "külhaneler" olurdu. Genellikle tezek yakılan bu külhanelerde tezekleri ocaklara atanlara da külhan denirdi. Ben de bu elbiseleri alıp külhaneye götürdüm. Oradaki külhanbeyinden bunları yakmasını istedim.

O gün hamamdan komün evimize döndüğümüzde Önderlik:

-Keşke zaman olsaydı da bu gece de sizlerle burada kalsaydım. Böyle bir banyodan sonra rahat bir uyku uyurdum, diye hayıflandı.

Fakat Önderliğin hemen aynı akşam Diyarbakır'a gitmesi gerekiyordu. Komünümüzün kasasında Önderliği yolcu edecek paramız yoktu. Gezgör arkadaş bir ara evlerine kadar gidip babasından 45 Lira para alıp geldi. Kendisine vermek istediğimizde Önderlik bu parayı almadı.

-Diyarbakır'a kadar yol paramız için gerekli olanı benimle birlikte gelecek arkadaşa verin yeter, dedi.

Önderlikle Diyarbakır'a Veysi Badem gidecekti. O zamanlar Viranşehir'den Diyarbakır'a iki kişinin yol parası 10-15 Lira olsa gerekti. Beklenmedik durumları da dikkate alarak yanlarında para olsun diye 45 Lirayı Veysi Badem arkadaşa verdik. Önderlik o akşam Viranşehir'den Diyarbakır'a gitti.

Baba oğul birbirine karşı sürekli ve sevimli bir teyakkuz içindeydiler

Mustafa Gezgör arkadaşın babasıyla ilişkileri bir alemdi: Baba oğul artı-eksi akımlar gibiydiler yan yana geldikleri her zaman ve her yerde çatışırlardı. Nerede olursa olsun birbirleriyle temas ettiklerinde anında kısa devre oluyor çıtırtı, cızırtı, kıvılcımlar derken büyük bir çatırtı ile hatlar kopuyordu. Aynı komünde çalıştığımız Gezgör, evlerine örgütsel ihtiyaçlar gerektirdikçe uğruyordu. Önderliğin Viranşehir'e gelişiyle acilen ihtiyaç duyduğumuz 45 Lirayı evlerinin avlusunda babası Necmettin amca ile girdiği meydan muharebesinde artık yorgun düşen Necmettin amcanın *"al da git günahlarımın bedeli"* diyerek teslim bayrağını çekmesi sonucu sağlamıştı.

Deli dolu babacan biri olan Necmettin amca Viranşehir çarşı karakolunda gece bekçisiydi. Oğlu Gezgör de her bakımdan babası Necmettin amca gibiydi. Hık demiş burnundan düşmüştü. Bir dağda iki eşkıya, bir ipte iki cambaz, bir evde iki "deli" olmaz derler… Baba oğul Gezgörler evde, çarşıda, bağda, bahçede her yerde birbirlerine karşı sürekli ve sevimli bir teyakkuz içindeydiler.

Bir akşamüzeri Viranşehir'de komün evindeyken haber aldık: DHB'liler (şimdiki MLKP) çarşıda gazete satıyorlarmış. O zamanlar Viranşehir'de ilgili her şey gibi bu işler de bizden sorulurdu. Türk solunun çoğunluğu ile olduğu gibi Kürdistan'da DHB'lilerle de çatışma halindeydik. Haber alır almaz hemen o an orada dört beş arkadaş toparlanıp hızla çarşıya indik. Çarşı merkezinde gazete satan DHB'liler on beş-yirmi kişilik bir gruptular. Bizim grup toparlayacak zamanımız olmadığı için dört beş kişiyle önlerini kestik ve onlara: Viranşehir'de bu gazeteyi satamayacaklarını söyledik. Onlar: satarız dediler. Satarsın satamazsın çekişmesi kısa sürdü… Çünkü bu tür ağız dalaşlarından, laf kalabalıklarından hiç hoşlanmayan Gezgör de aramızdaydı. Bu gibi durumlarda her zaman olduğu gibi ilk yumruğu o vurdu. Ve çarşının ortasında DHB'lilerle birbirimize girdik. Bu arada polis de kavgaya müdahale etti. Bu hengame içinde baktık çam yarması ızbandut gibi iri yarı bir polis Gezgör'ü ensesinden, ceket ve gömlek yakasından pençelemiş karakola doğru sürüklüyor… Sayımız çok az ve dağınık olduğundan Gezgör'ü o zebaninin elinden kurtaramadık. Fakat ikisini takibe aldık.

Pençesinde cehenneme sürüklenirken zebani ile aralarında olanları daha sonra Gezgör bize şöyle anlattı: Yolda ona:

-Beni bırak senin için iyi olmaz demiş. Gezgör'den bunu duyan zebani:

-Yürü ulan… diye söverek kükremiş. Zebani ağzını bozunca Gezgör bu altta kalır mı? O da ağzına geleni söyleyip zebaniye anladığı dille iyice bir giydirmiş… Yol boyu zebani ile böyle "al takke ver külah" cebelleşirken Gezgör bir de bakmış karakolun önündeler… Bu halden bilmez kavrayışsız devlet kadanası uyarıdan iyilikten anlamıyor… Kuşlar gibi kafese girecek değil ya Gezgör… Hemen o anda, orada, karakol kapısının önünde cebinden bıçağını çekip o ana kadar herkesinki gibi iki parça olan zebaninin kalçasını eninden bir vuruşla iki parçaya ayırmış…

Karakolun kapısı önünde kopan cayırtıya, böğürtüye biraz uzaktan da olsa biz de gözlerimiz, kulaklarımızla tanık olduk. Orada önce; öyle bir cayırtı, (çığlık)ardından da öyle bir böğürtü koptu ki; maazallah bütün Viranşehir çarşısı sarsıldı. Karakolun önünde ortalık bir anda ana baba gününe döndü. Karakoldaki polisler, bekçiler yukardan aşağıya kapının önüne boşaldı. Çevredeki esnaflar, ortalıktaki aylaklar herkes karakolun önüne orada yüz üstü yerde debelenerek böğüren zebaninin başına üşüştüler. Gezgör hariç herkes oradaydı. Gezgör'ü koyduysan bul! En nazik yerinden parelenen zebaninin zaten azıcık olan aklının olanı da aldığı bıçak darbesiyle, başından çıkıp parelenen yerine gidince, pençesindeki Gezgör'ü bırakıvermiş, Gezgör de tabanları yağlayıp kaçmaya başlamıştı.

Vukuat sırasında karakolda göreve hazır bekleyen bekçi Necmettin Gezgör aşağıda kopan cayırtıya, iner inmez daha kapıda duruma el koymuş, beylik tabancasını çekip failin (oğlu Mustafa Gezgör'ün) peşine düşmüştü! Çarşının ortasında Mustafa Gezgör önde kaçıyor, Necmettin Gezgör elinde beylik tabancasıyla arkasında onu kovalıyor… Biz, hem Gezgör'ü zebaninin pençesinden sonra önüne düştüğü, devletin Viranşehir'deki masum uzantısı Bekçi Necmettin Gezgör'ün elinden kurtarmak; hem de büyük bir aile faciasına engel olmak için Gezgör'lerin arkasından koşuyorduk

Hemen önümüzde koşan Necmettin Gezgör failin kendi haylazı olduğunu anlayınca tümden dellenmiş halde bir eliyle havaya kaldırdığı beylik tabancasını sallayarak :

-Dur, teslim ol ulan sıpa oğlu sıpa! Durmazsan Allah'ıma vururum, diye haykırıyor.

Hemen önünde kaçmakta olan fail Gezgör de kaçarken aynı anda başını geriye çevirip omzunun üzerinden ona:

-Vur! Vur! Vurmazsan senden kötüsü yok, diyordu.

Sonunda biz Necmettin amcaya yetişip onu durdurarak aramıza aldık ve ona:

-Sen dellendin mi Necmettin amca. Dur hele biraz soluklan da bir düşün… Kovaladığın bu insan kimdir, dedik.

Fail peşinde koşmaktan tıknefes olmuş Necmettin amca, kan ter içinde soluğunu dalından alarak bize:

-Öte gidin, azıcık uzak durun benden. Sizden her şey umulur. Silahıma do-

kunmayın üstüme zimmetlidir. Silahıma dokunursanız ben biterim bilesiniz dedi.

-Necmettin amca niye böyle yapıyorsun biz yabancı değiliz ki, dediğimizde;

-Ne malum. Aha biriniz de oğlum olacak şu ipini koparmış serseri. Benden olduğu kesin de ne idiğü belirsiz. Ne halt ediyor hangi akla hizmet ediyor zerrece anlayabilmiş değilim… Şimdi de sen kalk devletin yarmasını çarşının ortasında doğrayıp at... Allah Allah…Fesüpanallah… Sen büyüksün yarabbi… Ne olacak nereye varacak bu işlerin sonu? Diye yakındı.

Necmettin amcanın bu sağlam mantığı karşısında söyleyecek söz bulamadık. Bizi böyle karşısında masum, sus pus gören Necmettin amca:

-Gidin o çatlak serseriyi bulun bir zaman ortalıkta sürtmesin kaybolsun dedi.

Ciğer işte dayanamamıştı. Gezgör o anda çoktan gözden kaybolmuştu zaten.

Gezgör arakadaş son derece doğal bir serbestlik ve özgürlük tutkunuydu

Mustafa Gezgör, Büyük inanç ve ilke sahibi kararlı, tutarlı ve gözü kara bir kişilikti. Dobraydı. Öylesine dobra dobra biriydi ki; inandığı, doğru bildiği, somut olarak gördüğü; içtenlikle istediği her şeyi her koşul altında herkesin yüzüne söyler, önünde yapardı. Dışarıdan bakanlar onu belalı bir taşra bıçkını sanabilirdi. Oysa Gezgör arkadaş yoldaşları ve halkla ilişkilerinde çok sevecen, duyarlı, saygılı ve kesinlikle ilkeliydi. Hiçbir konuda en küçük bir hesap içinde olmaz, asla bireysel çıkar peşinde koşmazdı. Mustafa Gezgör'de bu anlamda bir "ben" ve bencillikten eser yoktu. Kendisi için ihtiyacı ve hakkı olanı da istemezdi. Örgütün, halkın ve yoldaşların iyiliği ve mutluluğu onun en büyük sevinç ve mutluluk kaynağıydı.

Mustafa Gezgör arkadaş kişiliğindeki kültürel, toplumsal genlerden kaynaklı son derece doğal bir serbestlik ve özgürlük tutkunuydu. Hiç kimseye ve hiçbir şeye ikna olmadan, inanmadan çıkar amaçlı korkuyla boyun eğip körü körüne bağlanmaz, bağımlı kalmazdı.

Önderlikle her konuda aylarca süren kıyasıya bir tartışma içinde oldu. Önderlik sahasında noktalanan bütün bu tartışmaların sonunda Gezgör arkadaş *"ben Başkan Apo'nun yanlışlarının da sahibiyim"* dedi. Mustafa Gezgör arkadaş, doğal toplumun kadın eksenli komünal yaşamının, insanlık tarihinin derinliklerinden gelen toplumsal-kültürel genleriyle yaşayan, davranan eşitlikçi, paylaşımcı, bütünlükçü bir komüncüydü. Partinin ve halkın dur durak bilmez, yorulmaz bir hizmetkârı, karşıtlarınınsa püsküllü belası, korkulu rüyasıydı. Daha o zamanlar Viranşehir'de Gezgör'ün bulunduğu her ortamda yaramaz kişilikler kendilerine çeki düzen vererek ayaklarını denk atarlar; dostlar, yurtseverler de "Gezgör burada" diyerek onun oradaki varlığından güç alarak rahat ederlerdi. Bir keresinde komün adına mercimek yolmaya gittiğimizde tarlada çalışanlar arasından bir kadın bize: "Aranızda Mustafa Gezgör var mı?" diye sordu. Biz de ona Gezgör'ü gösterdik. Sevinçle dönüp Gezgör'e bakan kadın düş kırıklığı içinde:

-Bu mu? Diyerek hayıflandı.

Bu yurtsever kadın Gezgör hakkında duyduklarıyla imgesinde öyle bir kurtarıcı Gezgör yatarmış olmalıydı ki… Karşısında 1.60 boyunda etine dolgun, tıknaz sıradan bir burçak yolucusu doğal Gezgör'ü görünce afallamıştı. Kadın belli ki boylu poslu, iri kıyım heybetli bir Gezgör hayallemiş olmalıydı…

Gezgör arkadaş olağanüstü bir pratikçi ve kafa emeğine yatkın bir devrimciydi

Gezgör arkadaş nerede klasik bir Kürt müziği duysa, bir govend oyunu görse koşullar ne olursa olsun bu müziğe ve oyuna doğrudan katılarak eşlik ederdi. Dahası Gezgör arkadaş böyle bir durum yokken de hiç beklenmedik yerde ve anda dışarıdan bakıldığında durduk yerde birden bir govende ya da türküye dururdu. Gezgör arkadaşın anlamakta zorlandığımız bu yanını önceleri onun farfaralığına verip onda bir tür çatlaklık emaresi olarak gördük. Oysa Gezgör'ün bu yanını onun bize sözle ifade etmekte zorlandığı sevinç ve acılarını anlatma ve bizimle paylaşma çabası olduğunu zaman içinde sezip anladık. Henüz doğru temelde ele alınıp çözümlenerek anlaşılmamış olan klasik müziğimizin tınıları ile klasik danslarımızın figürleri; ülkemiz Mezopotamya-Kürdistan'da doğan yerleşik yaşam uygarlığının şafağında Komün yaşamında buluşan insanlığın henüz yeterince gelişmemiş dilden önce kendisini bireysel ve toplumsal ifadesinin dışa vurumudur… Gezgör arkadaşın tarihimiz üzerine teorik çalışmaları da vardı. Egemen tarihçilerin inkârcı bir zihniyetle üzerinde geliştirdikleri her türlü spekülasyonla unutturdukları kadın eksenli yeni tarih bilincimizin ana halkalarını çok ağır zindan koşullarında, çok sınırlı bilgilerle yakalayıp geliştirmeye çalışıyordu. Zindandan pelur kağıda kopya ederek gizlice yolladığımız bu tarih çalışmalarının ana teması: "Kürtlerin yukarı Mezopotamya'ya Kuzey Avrupa'dan geldiklerini öne süren tarih hipotezine karşı" "Kürtler Mezopotamya'nın yerlileridir. Avrupa'nın Aryen halklarıyla Kürt halkı arasındaki ortak ve benzer yanlar, Kürtlerin Avrupa'dan Mezopotamya'ya değil, bu halkların Mezopotamya'dan Avrupa'ya göç ettiklerini gösterir" teziydi. Arkeoloji biliminin ideolojiye ve teorik politikaya henüz indirgenemediği '83-84 yıllarında yapılan bu çalışmada öne sürülen bu tez Gezgör arkadaşın salt olağanüstü bir pratikçi değil aynı zamanda kafa emeğine de yatkın bir devrimci olduğunu gösterir.

Mustafa Gezgör arkadaş düşmanın kendisini fellik fellik aradığı gizlilik koşullarında rast geldiği bir düğündeki govende katılmaktan kendisini alamadı ve govend sırasında bir kaza kurşunuyla ayağından yaralandı. Bu koşullarda düşmana yakalanan Gezgör arkadaş uzun zindan sınavından da alnının akıyla çıktı. Zindandan çıktıktan sonra gittiği Önderlik sahasından, 1992'de görevli olarak geldiği Suruç'ta bulunduğu evde düşman tarafından kuşatıldı. Son anda dışarıya çıkmaya ikna ettiği yanındaki arkadaşa: "Git partiye ulaş ben burada gerekli temizliği yaptıktan sonra düşmanla çatışarak şehit düşeceğim. Arkadaşlar bunu böyle bilsin" demiştir.

Yılmaz Dağlum (Rezan-Troçki) arkadaşın anlatımı

Yüzüne direniş ışığı yayılan Hacı arkadaşa

"Sen yaşamına anlam ve hedefler biçen biriydin. Hedefsiz, boş yaşamak sana göre değildi. Sonunda gidiyordun mücadele etmeye ve savaşmaya, hep eksik kaldığın düşündüğün özgür yaşamın gerçek kesitlerini bulmaya, arayışları daha üst bir aşamaya yükseltmeye gidiyordun. Yaşam her adımında somutluk kazanacak ve sen sevgiyi, bağlılığı, emeği buna benzer birçok kavramı yükleyerek yaşama yol aldın. Hayallerinde hep halkının iyi bir evladı olma vardı"

Hep bir oyun gibi geliyor bana. Çocukken kahkahalarla başladığımız oyunun durduğuna inanmak istemiyorum. İçin rahat olsun, ikimiz adına sürdürüyorum oyunu. Bilmeni istiyorum can yoldaşım. Hüzün yıldızlar kadar uzak, mutluluk gözbebeklerin kadar yakın, sevdan damarlarımda dolaşan kan gibi sıcak ve kutsal olsun. Yarım kaldı gülüşün. Güler yüzlü gül arkadaşım. Yolun yolumuzdur; özgürlük tutkun tutkumuz. Direnişçi Kürt halkı sana seslenir. Yüreğimizde ölümsüzleşen ülke kokulu, umut kokulu yoldaşım.

Hani o kalemi ele almadan önceki anlar yok mu, parça parça ediyor yüreği. Kirletilmiş dünyanın içinde kirletilmemiş dünyaları; onu yeniden yaşatan yüce ruhlu, yüce duygulu insanlar ki bu her şeyden temiz, güzel ve sıcak olan çocukluk arkadaşını yazmak... Seni yazmak, seni anlatmak hep beceremediğim, ürktüğüm bir gerçeklik olarak var oldu. Ve ne bu yazı, ne de ardından akıtacağım gözyaşım sana duygularımı ifade edebilir ne de seni anlatabilir.

Bir yürek sevdasına ulaşmanın güzelliği daha anlamlı ve kutsaldır. Zaman nasıl geçiyor anlamıyorum. Oysa bir anda olmuştur her şey. Demek ki bir anda bir ömrün toplamı yaşanıyormuş. Derler ya "Zaman karanlığın tuzağıdır, mühim olan andır." Yaşam oyunu kimi zaman sıcak bir tebessümle, kimi zaman da kahkahalarla oynanır. Ve çoğunlukla büyük acılar uykudan uyandırırcasına sarsar insanı. Hep bir oyun gibi geliyor bana. Kahkahalarla başladığımız oyunun durduğuna inanmak istemiyorum. Oyunumuz sürüyor can çocukluk arkadaşım.

Şimdi ardından binlerce hayal, binlerce özlem kaldı. Tamamlanmamış açtığınız yolda yürümek, hayallerin ardılı, umutların gerçekleştiricisi olmak, kutsal mabetlerde ibadet etmek gibidir. Özgür yaşamı yaratma savaşımını birlikte omuzladığımız her türlü zorluğu, birlikte göğüs gerdiğimiz, güzellikleri birlikte paylaştığımız sonsuz sürecek sandığımız gülüşler bir an gelip acının tellerine takılı kalıyor.

Gitmeni bir türlü kabullenmedik. Arıyorum çoğu zaman bulamasam da o hep bana eşlik eden gülüşünü. Bütün saflığımla bir çocuk gibi uyuduğuna ve uyanıp geleceğine inanıyorum.

İhanete karşı mücadele

İnsanlığa, doğaya, güzelliğe sevdalı yüreğine sığdırdığın yüce sevgileri bu topraklara ekerek çıkmıştın son yolculuğuna. En çok baharı yaşamak isterdin, şimdi mevsim bahar ve sensizlik eksik bırakıyor bahar tadında yaşamayı. Bu yüzden bahara anılarınla giriyorum. Gökyüzüne resmettiğim baharın güzelliği gülüşünle tamamlanıyor, mevsimin tüm güzellikleri senin bahar gülüşünle anlam kazanıyor ve senin bahar gülüşünle karşılıyorum baharı, yaşamak istediğin tüm baharlara anılarını taşıyorum. Ve yokluğun anılarımı acıtıyor.

Seninle çocukluk ve mücadele yollarını dopdolu geçirdik. İlk çocukluk yıllarımızı, ilk isyanımızı hiç unutmuyorum. Hatırlar mısın ilk isyanımız dedeme karşı gelişmişti. Daha sonra bu isyan bilgiyle bilinçle buluşunca, halkımızı karanlığa götüren devlete yöneldi, daha sonra sen direnişi iç ihanete karşı da sürdürmüştün. Her direnişten başarılı çıktın. Onura ve davaya bağlılığın her koşulda mümkün olduğunu gösterdin. Senden saçılan moralle doldururdun yüreğimi. Bana moral veren, senin duruşundu çocukluk duygularına çocukluk arkadaşlığına engin bağlılığındı.

Sonra devrime, birlikte katılmıştık. Sürecin en çalkantılı herkesin kendi özünden kaçtığı bir dönemdi, ama biz gerçekliğimizle halkımızla insanlığımızla en yüce olan özgünlüğümüzle buluşmayı tercih etmiştik; özgürlük yürüyüşünü seçmiştik. Gençlik yıllarının dışındaki yıllarda da birbirimizi yeterince tanıdık. Senin kişilik özelliklerindi beni sana çeken. Tartışmalarınla katılımınla fedakarlığınla, yine kesintisiz ve tavizsiz tavırlarınla mücadeleden bir parçaydın, çünkü sen yaşamı güzel olanı derinliğine hissederdin. Onun acısını sevincini yaşadığın kadar anlamlı kavgasına girişmekten de çekinmezdin. Güzel bir yasam arayışçısıydın. Bu yaşamı bizzat kendi pratiğinde an ve an yaratıyordun; çocukluk arkadaşım.

"Başkalarını yenen insan gücüdür, kendini yenen ise kahramandır." demişler. Kahramanlık senin yaşantının

ayrıntılarında gizliydi. Yanındaki her arkadaşa farklı anlam biçerek yaklaşmanın yöntemini bulmuştun. İşte bundan herkes tarafından seviliyordun. Köyde herkese bir lakap takardın, ama hiç kimse bundan alınmazdı. İşte bundan herkes tarafından seviliyordun. Herkes senin yüreğinin temizliğini güzelliğini görebiliyordu sen tam bir halk adamıydın. Özgür yaşam senin için her şeyden önce özgür bir insan demekti. İnsanlığın kurtuluş çizgisinde tavizsizce yürüdün. Kötülüklere, insan yüreğini karartanlara amansızca karşı koyardın. Duruşunla, kararlılığınla, netliğinle ve her şeyden öncede ne istediğini bilmenle onurlu duruşu temsil ettin.

Sen yaşamına anlam ve hedefler biçen biriydin. Hedefsiz, amaçsız boş yaşamak sana göre değildi. Sonunda gidiyordun mücadele etmeye ve savaşmaya, hep eksik kaldığını düşündüğün özgür yaşamın gerçek kesitlerini bulmaya, arayışları daha üst bir aşamaya yükseltmeye gidiyordun. Yaşam her adımında somutluk kazanacak ve sen sevgiyi, bağlılığı emeği buna benzer birçok kavramı yükleyerek yaşama yol aldın. Hayallerinde hep halkının iyi bir evladı olma vardı.

Sevgili Hacı, nereden bilebilirdim ki bunca yıllardan sonra seni anlatan bir yazı yazacağımı? Nereden bilebilirdim ki paylaşımlarımızın bu kadar erken yarıda kalacağını? Nereden bilebilirdim ki şehitler kervanına bu kadar erken katılacağını? İkimizin de sözüydü biliyorum hiçbir paylaşım mutlak sonuçlanmaz derdik. Yeniden buluşma umudunu hiç kaybetmeyeceğim seninle buluşacağım. Buluşmamız pratiğimizin başarısı olacaktır. Yürüdüğün yolu sonuçlandırmak olacaktır, verdiğin mücadelenin takipçisi olmaktan geçecektir ve seni herkese anlatmak olacaktır. Her geçen gün artan özlemle kavrulurken yaşamak istediğim tüm zamanlara ve tüm güzelliklere anılarını taşırmak, seninle anılarınla yaşamak verilmiş sözümdür.

Adıyaman'da doğan güneşe sevdalı yüreğinden ve sevda dolu bakışlarından öperken seni ve tüm şehitlerimizi sevgiyle saygıyla anıyorum.

Ve hayat devam eder, ay batar gün doğar. Yeni güne filizlenen umutlarla sarılır ardılları. Toprağa verilen yetişsin diye. Sevgiyle aşka güzele dönsün dünya diye. Şiir tadında yarınlar olsun diye. Güneşe yürür....

Hareketin ilk yıllarında örnek bir duruş sergiledi

1959 yılında Adıyaman merkez ilçesine bağlı Akçalı köyünde dünyaya gelen Hacı Doymaz heval, 1979-80 yılları sürecinde Özgürlük Hareketiyle yakından ilişkilendi. Bu dönemde Özgürlük Hareketinin halkı silahlandırma perspektifinden hareketle Hacı heval, eşinin altınlarını satarak bir G-1 silahı almış bu silahı da ihtiyaç olduğu sürece partinin kullanımına vermişti. Bu tavır o dönemde örnek bir davranışı oluşturuyordu.

Türk ordusunun kendisine ve aile çevresine yönelik yoğun sindirme faaliyetleri olmuş, ancak o alandaki arkadaşlara sürekli yardım etme gayretini hiçbir zaman terk etmemişti. 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte bu baskılar giderek şiddetlenmiş, fakat tüm bunlara rağmen O, gücü yettiğince katkı sunmaya çalışmıştır. 1982 yılında ihanet ve işbirlikçilik, sürekli ihbarlar sonucunda tutuklanarak cezaevine gönderilmişti. Bir yıl tutsaklıktan sonra serbest kalan Hacı heval alandaki boşluğun yaratmış olduğu olumsuz etkilerin önüne geçmek için gittiği her yerde Partinin dolaylı ve direk propagandasını yaparak yurtseverleri canlı tutmaya çalıştığından, sık sık yapılan ihbarlar sonucu işkencelere maruz kalmış ve tüm bunlara rağmen yılmayarak alanda bir işbirilikçiyi kendi başına cezalandırarak işbirlikçiliğin gelişmesinin önünde durmaya çalışmıştır. 15 Ağustos Atılımından önce alana gelen gerilla ile ilişkilerini sürdüren Hacı heval, atılım sonrasında ilişki düzeyini arttırarak, çalışmalara aktif bir sempatizan düzeyinde pratikte katkı sunmaya çalışmıştır. Bu durumu çeşitli düzeylerde yapılan ihbarlar sonucu haber alan düşman, onu düşürmeye çalışmış, sonuç alamayınca da hakkında çeşitli söylentiler yaymaya başlamıştı. 1985 yılında tekrar göz altına alınarak tutuklanan Hacı heval yardım ve yataklıktan ceza alarak önce Adıyaman'a daha sonra da bir grup arkadaşla Urfa cezaevine, cezası az kaldığında ise Suruç cezaevine götürülerek orada tahliye olacaktı.

Provakatör ve işbirlikçi çevrelerin yaydıkları bilgiler nedeniyle bir süre uzaklaşarak Avrupa'ya giden Hacı heval daha sonra ülkesine döndü ve yeniden Özgürlük Hareketi'yle ilişkilendi. Hacı heval 1991 yılında Terzi unsuru tarafından bir komplo ile katledildi. Terzi unsuru bu katli bir süre saklamaya çalışsa da Hacı hevalin ailesinin Özgürlük Hareketini bilgilendirmesiyle olay açığa çıktı.

Gerilla yaşamının ilkleri

"Uçakları ilk defa görüyordum. Daha önce uçakların gelip kamplarımızı vurduğunu eski arkadaşlardan duymuştum. Bir de arkadaşların yazdıkları bazı anılardan okumuştum. Arkadaşların anlattıkları uçak saldırılarıyla ilk kez karşı karşıya geliyordum. Mağaraya ulaşamayınca yakında bulunan ve beni koruyacağını düşündüğüm kayalığın yanına giderek orada oturdum. Bu arada uçaklar daha gelmeden hazırladığım ekmek hala elimdeydi. Kayanın altına oturur oturmaz bir yandan sandviçimi yiyip öte yandan uçakları izlemeye başladım"

İnsan yaşamının önemli bir kesitini yaşamındaki ilkler alır. İlklerin her zaman ayrı bir yeri olur. Bir de Kürdistan dağlarında bir gerilla olarak yaşadığın ilkler ise daha başka olur. İlk karanlıkta yürüme, ilk dumansız ateşi yakma, dağda ilk çay, ilk defa ekmek yapma, ilk çatışmaya girme, ilk kez yanında bir arkadaşının şehit düşmesi, naylon çadırda ilk kışı geçirme, ilk defa günlerce susuz ve aç kalma vs gibi yüzlerce ilk sıralanabilir. İlkler insan yaşamında silinmez izler bırakır. Çünkü insan ilk kez yaşadığı bir şeyi hiçbir zaman unutmaz, unutamaz.

1994 yılında dağa geldiğimin ilk günleriydi. Yukarıda saydıklarımın hepsinin daha başındaydım. Daha doğrusu gerilla yaşamının da en başındaydım. Çünkü gelir gelmez arkadaşlar gerillacılığı öğrenmemiz için yeni savaşçılar kampına eğitime gönderdiler bizi. Kampımız Haftanin'deydi. Daha sonra 5. Kongrenin yapıldığı yere yakın bir yerdeydi. Zaten orada arkadaşlar tarafından güzel bir mağara da yapılmıştı. Yeni savaşçılar kampındaki eğitimcimiz de yıllarını gerillacılıkla geçirmiş, gerillacılık yıllarında birçok yerinden ve birçok sefer yaralandığı için yaşayan şehidimiz olarak da tanınan Ahmet Rapo arkadaştı. Askeri konularda her gün ayrı bir ders veriyordu bize.

Bir gün devremiz pusu dersi için araziye çıkacaktı. Daha önce de Ahmet Repo arkadaş bize askeri kurallar, değerlere yaklaşım ve bağlılık üzerine, yine bize yaşama bağlılık, emeğin değeri, insana değer verme konularında ciddi bir eğitim vermişti.

Mangaların çayları yeni kaynamaya başlamıştı ki uçak sesleri geldi

Araziye pusu eğitimi için çıktığımız gün de her zaman olduğu gibi ve gerillada bir kural olan manga manga ayrıldık. Pusu dersine başlayıp bitirdik, öğle yemeği için ara verildi, mangalar yemek yiyecekleri yerlere çekildi. Arkadaşlar manga yerlerine dönmüş yemek hazırlıklarını yapıyordu. Bazı arkadaşlar yemek hazırlamakla uğraşırken, bazıları da çay yapmak için ateş yakmaya çalışıyordu. Ben de dumansız ateş yakmayı yeni öğrendiğim için çay yapmak üzere bizim manganın ateşini yakıp çaydanlığı koydum. Zaten çocukluk arkadaşımla birlikte katılmıştık. Onun adı da Berçem'di. Yeni savaşçı kampında da aynı mangaya düzenlememiz olmuştu. Dumansız ateş yakmayı öğrendiğim günden beri ateşi ben yakıyor, odunları ise Berçem topluyordu. Bu ikimiz arasındaki bir iş bölümüydü. Ateş yakma görevi bana, odun toplama görevi de ona düşmüştü. Daha doğrusu kendi aramızda böyle bir iş bölümüne gitmiştik.

Pusu için geldiğimiz yer de kaldığımız noktadan yaklaşık bir buçuk saat uzaktaydı. 5. Kongre'nin yapıldığı Pirbıla diye bilinen yerden de yaklaşık yarım saat kadar uzaklıktaydık. 5. Kongre mağarasında da kadro okulu eğitim devresi açılmış, oraya da eğitim için yüzlerce arkadaş gelmişti.

Eğitim alanlarında da yemek falan yapılmıyordu. Yemek olarak helva, sana yağı gibi yiyecekler veriliyordu. Arkadaşlar bunları ekmek arası yaparak yedikleri için yanında çay iyi

gidiyordu. Mangaların çayları yeni kaynamaya başlamıştı ki uçak sesleri geldi. Uçak sesleri gelir gelmez, komutanlarımız mağaraya koşun diye bağırarak talimat verdi. Koşarak geçmemiz gereken yollarda kayalıklar da var ama herkes kendini mağaraya yetiştirsin diye arkadaşlar durmadan bağırıyordu. Ben de çayı kaynatıp demlemiştim. Bu arada bize emek verilen bir şeye sahip çıkılması gerekiyor diye öğretilmişti. Bende o çayı kaynatmak için emek harcamıştım, sahip çıkmam gerekiyor diye düşünüyordum. Bir de dumansız ateş yakıp o çay kaynatmak benim için çok da kolay olmamıştı. Arkadaşlar durmadan mağaraya doğru koşuyorlardı. Ben kaynattığım çaydanlığı da elime alarak onların koştuğu yöne doğru arkalarından koşmaya başladım. Elimde demlenmiş çay olduğu için iyi koşamıyordum. Arkadaşlar bir yandan mağaraya koşun diye bağırıyorlar diğer taraftan da arkanızda bir şey bırakmayın diye bir de talimat veriyorlardı. Talimat böyle olunca diğer elime de manganın bardaklarını da aldım. Her iki elim dolu bir şekilde arkadaşların koştuğu yöne doğru onların arkasından koşuyorum. Herkes mağaraya doğru koştu, çocukluk arkadaşım Berçem arkada kaldığımı görünce oda de benimle kaldı. Ne kadar onun gitmesini istediysem de onu bir türlü gönderemedim. Ben kalınca oda kaldı. Benimle kalıp oyalanmaması için manganın diğer eşyalarını al mağaraya doğru koş, ben de senin arkandan geliyorum diyerek onu kandırarak gönderdim.

Uçakları ilk defa görüyordum. Daha önce uçakların gelip kamplarımızı vurduğunu eski arkadaşlardan duymuştum. Bir de arkadaşların yazdıkları bazı anılardan okumuştum. Arkadaşların anlattıkları uçak saldırılarıyla ilk kez karşı karşıya geliyordum. Mağaraya ulaşamayınca yakında bulunan ve beni koruyacağını düşündüğüm kayalığın yanına giderek orada oturdum. Bu arada uçaklar daha gelmeden hazırladığım ekmek hala elimdeydi. Kayanın altına oturur oturmaz bir yandan sandviçimi yiyip öte yandan uçakları izlemeye başladım.

O günlerde öğrendiklerim benim yaşam ve mücadele öğretilerim oldu

Berçem arkadaş benden ayrıldıktan sonra bir yere kadar gidiyor. Benim gitmediğimi görünce oda arkadaşların gittiği mağara ile benim kaldığım yer arasında bir kayanın dibinde oturup beni bekliyor. O sırada Ahmet Rapo arkadaş gelip onu buluyor ve neden beklediğini soruyor. Berçem beni beklediğini söylüyor. Ben de oturmuş uçağı izliyordum birde baktım arkamdan gelen bir ses *"burada ne yapıyorsun"* diye soruyor. "*Hiçbir şey yapmıyorum*" dedim. Ahmet Repo arkadaş bu kez *"elinde ne var"* diye sordu. *"Çaydanlık var"* dedim. *"Çayı dök gidelim"* dedi. Çayı dök deyince *"zar zor dumansız ateş yakıp bu çayı kaynattım, ona büyük bir emek verdim o yüzden çayı dökemem"* dedim. *"Zaten bize verdiğin derste de değerlere sahip çıkmamız gerektiğini, emeğimizi korumamız gerektiğini sen bize öğretmiştin, o yüzden ben çayı dökemem"* dedim. *"Bir de arkadaşların bu çayı içmesini istiyorum, çünkü bu çay için ben bir emek harcadım*" dedim. Ahmet Repo arkadaş bu konuda benimle baş edemeyeceğini anlayınca *"tamam o zaman kalk gidelim"* dedi. O önde ben elimde çaydanlık yarım saatlik yolu o şekilde yürüyerek mağaraya ulaştık. Mağarada eğitim gören kadro eğitimdeki arkadaşlarla bizim arkadaşlar birlikte mağaranın önünde durmuş bizi izliyorlardı. Herkes telaşla bizi bekliyordu. Mağaranın önüne vardığımızda arkadaşlar neden geç kaldınız diye sordular.

Ahmet Repo arkadaş, *"ben onlara eğitim verdim onlar da bana karşı kullanıyorlar işte"* dedi. *"Eline çaydanlığı almış bırakmam"* diyor. Ben arkasından geldim *"size çay kaynattım şimdi de hepinizin emeğime sahip çıkıp çayı içmesi gerekiyor"* dedim. Elimdeki bardakları doldurup arkadaşlara dağıttım. Arkasından da *"eğer emeğime sahip çıkmayıp çayı dökseydim siz şu an çay içiyor olamazdınız*" dedim.

O kampta birçok ilk yaşadım. Kahraman gerilla komutanlarımızdan Ahmet Repo arkadaş çok şey öğretti bize. Öğrettiklerinin hepsi gerilladaki ilklerimin ilk sırasını oluşturuyor. O günlerde ondan öğrendiklerim benim yaşam ve mücadele öğretilerim oldu. Hala hepsi belleğimdeki canlılıklarını ilk günkü gibi koruyor. Ama ilk uçak saldırısı ve onun altında kaynattığım çaydanlık elimde mağaraya doğru koşmam hem trajik hem de komik bir anımdı…

O yüzden unutamayacağım anlarımdan biri oldu.

Böylelikle bu anıyla da bir kez daha Ahmet Rapo arkadaşı da anmış oldum…

Aydınlığa yolculuk

Yıldız doğurtmak karanlığına
gecenin
bir müjdeci kuş uçurmak
gökyüzünün maviliğine
bir özgürlük türküsü çağırmak
tanyelinin koynunda
tutsak ve yasak...
bir tebessüm oturtmak
gözlerinin ışıltısına
masum bir çocuk edasıyla
hatırlanan anıların şerefine
sonra birden tuzlu gözyaşlarını
akıtmak
Soylu güneşe
özleminin derinliğine,
ve bir soru sormak
haylazca olduğu kadar saf ve
düşünceli
Güneş hep aynı mı doğar?
Gülümsemesinde, cevapsız
bakışlarında
güneşin doğuşunu seyretmek
aya, yıldızlara inat
aldırmadan
Yüce sevdama,
geleceğin aydınlığına varmak

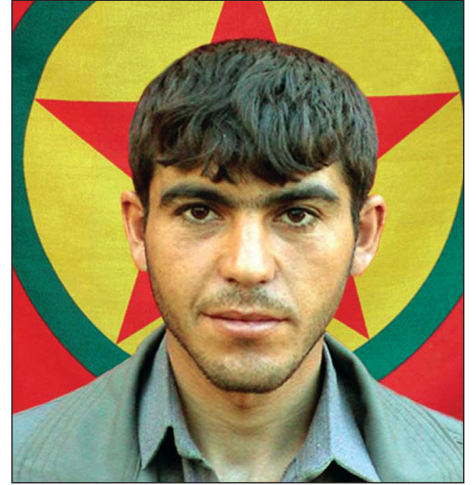
Adı soyadı: **Mahmut Azizi**
Kod adı: **Armanc Merivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Merivan 1986**
Şahedet tarihi: **2007 Besta/Şırnak**

Adı soyadı: **Halis Burak**
Kod adı: **Amed Siyabend**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan/Amed 1980**
Şahedet tarihi: **30 Kasım 2009 Cudi/Şırnak**

Adı soyadı: **Hiwa Nazımi**
Kod adı: **Zana Mahabat**
Doğum yeri ve tarihi: **Mahabat 1982**
Şahedet tarihi: **2007 Gabar/Şırnak**

Adı soyadı: **Metin Gülaç**
Kod adı: **Zafer Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak 1983**
Şahedet tarihi: **4 Aralık 2009 Cudi/Şırnak**

Adı soyadı: **Muhammed Hasanzade**
Kod adı: **Karker Selmas**
Doğum yeri ve tarihi: **Selmas 1985**
Şahedet tarihi: **27 Mayıs 2009 Zagros**

Adı soyadı: **Reşat Çiçek**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **15/09/1981**
Şahedet tarihi: **04 Eylül 2008**
Hakkari/Yüksekova/Qadyan köyü kırsalında

Adı soyadı: **Yakup Dellayimilan**
Kod adı: **Harun Betırs**
Doğum yeri ve tarihi: **Çaldıran(Doğu Kürdistan) 1984**
Şahedet tarihi: **4 Aralık 2009 Cudi/Şırnak**

Adı soyadı: **Ömer Müslüm**
Kod adı: **Rüstem**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1969**
Şahedet tarihi: **Mayıs 2007 Mawa**